

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

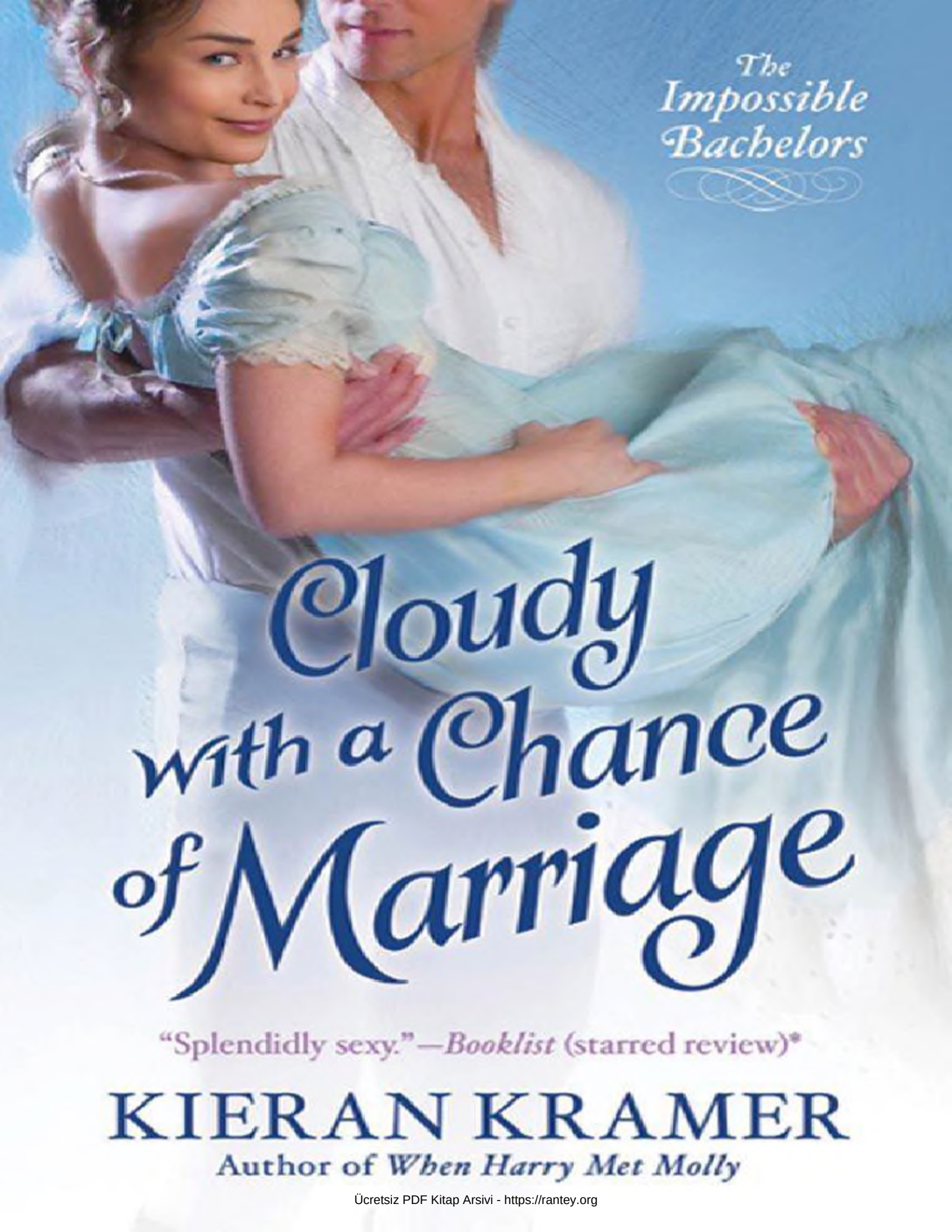
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*The
Impossible
Bachelors*

*Cloudy
with a Chance
of Marriage*

*"Splendidly sexy."—Booklist (starred review)**

KIERAN KRAMER

Author of When Harry Met Molly

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

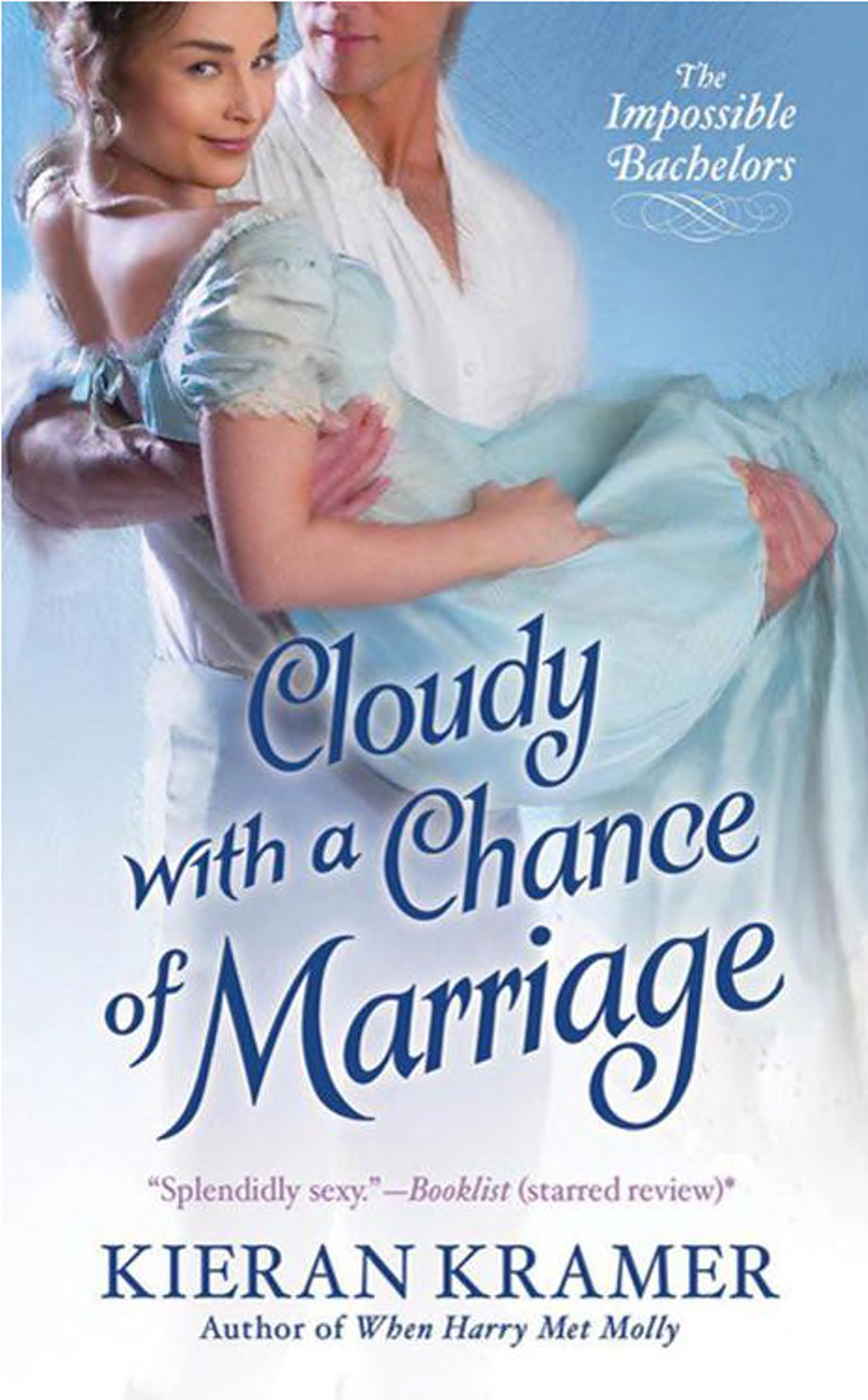
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*The
Impossible
Bachelors*

Cloudy with a Chance of Marriage

"Splendidly sexy."—*Booklist* (starred review)*

KIERAN KRAMER

Author of When Harry Met Molly

*Bulutlu
' '' - Şans f
Evlilik*

KIERAN KRAMER

Steven, Margaret ve Jack'e tüm sevgilerimle

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, Jennifer Enderlin ve Jenny Bent'in inanılmaz ikilisine teşekkürler! Loren Jagers, Eileen Rothschild, Anne Marie Tallberg, Brian Heller, Sara Goodman, Danielle Fiorella ve Matthew Shear dahil olmak üzere St. Martin's Press'teki *tüm* harika insanlara da derin şükranlarımı sunuyorum. St. Martin's Press yazarı olduğum için çok onurlu ve gururluyum.

Ayrıca aileme, arkadaşlarıma ve hatta kasabama beni her zaman destekledikleri ve hayatımı zenginleştirdikleri için teşekkür ederim. Sevgili arkadaşlarım ve komşularım Starla ve Johnny Davis, Rob ve Mary Beth Harlowe ve Brindy ve Gary Scott'a özel kucaklamalar. Aile hekimimiz Dr. David Castellone'ye ve Palmetto Primary Care'deki çalışanlarına bir selam. On yıldan bu yana bize tonlarca TLC verdiniz. Ve son olarak, Dorchester District II okullarının öğretmenlerine, personeline ve yöneticilerine bunca yıldır çocuklarıma göz kulak oldukları ve onların daha akıllı, daha nazik insanlar olmalarına yardımcı oldukları (ve bana yazmak için zaman verdikleri) için teşekkür etmek istiyorum. Hepiniz sağ olun.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)
[İthaf Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onaltı Bölüm](#)
[Onyedinci Bölüm](#)
[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teaser](#)

[Kieran Kramer'in St. Martin's Paperbacks Kitapları](#)
[Harry Molly ile Tanışınca için Övgüler](#)
[Telif Hakkı](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Kitaplar Jilly'nin en büyük kaçış yoluydu ama onları füze olarak kullanmayı seçmediği sürece -ki bunu düşünmüş ama artık geçim kaynağı oldukları için vazgeçmişti- onlar bile onu önündeki tatsız görevden kurtaramazdı. Arnavut kaldırımlı çıkmaz sokaktaki gürültülü olayları bir an önce durdurmalıydı.

Dizlerinin etrafında yoğun bir şekilde dönen sisli bir yataktan 34 Dreare Sokağı'nın ön basamaklarına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Üç katlı geniş ev, kendi dükkânına dik açı yapan bir çim parçasının üzerinde yer alıyordu. Yırtık pırtık bir kafatası ve çapraz kemikler bayrağı çatı çizgisine kayıtsızca asılmış, üzerinde SATILIK EV yazan bir tahta parçası da eskimiş temele yaslanmıştı.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çaldı ve çarpma sesleri ve birkaç yüksek erkek sesi duydu, içlerinden biri detone bir şekilde şarkı söylüyordu.

Sonunda kapı ardına kadar açıldı. Sadece kambrik bir gömlek ve solmuş bir pantolon giymiş, altın sarısı saçları olan muhteşem bir adam, altın sarısı kaşlarını kaldırdı. "Tanrı'ya şükür, sensin." Sesi bal gibiydi. "Bayan Jones." Yavaş ve sıcak bakışlarını onun üzerinde gezdirdi.

Bu ne cüret!

Jilly onun küstah *erkekliği* karşısında o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi.

Kıkırdadı. "Sizin polis memuru olabileceğinizi düşünmüştüm."

Sonra gülümsedi ve sanki az önce ona gece yarısı bahçede buluşmayı teklif etmiş gibi göz kırptı.

Gözlerini kırptırdı, telaşlandığında bunu yapmaya alışkındı. "Ve... benim Bayan Jones olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü çok kızgın görünüyorsun."

Kesinlikle öyle değildi. Tam tersi görünüyordu. Mutlu görünüyordu, lanet olası derisi.

"Sizin disiplinsiz Kaptan Arrow olduğunuzu varsayabilir miyim?" diye sordu.

"Aynen öyle." Bir cheroot çıkardı ve yaktı. Kadın sözlerini hakaret olarak söylemişti ama adam asi davranışları çekici bir durum gibi gösteriyordu. "Sadece görevde olmadığım zamanlarda disiplinden **v a z g e ç i y o r u m** , biliyorsun. Sizin için ne yapabilirim ... Bayan Jones?"

Gerçekten. O çok fazlaydı. Gerçekten de akli başında bir kadının bu tür şeylere kanacağını mı düşünüyordu?

Saçmalık mı?

"Adımı sanki-" Hay Allah. Bir hanımefendi olarak kalmak istiyorsa bu cümleyi bitiremezdi.

"Sanki ne?" Ona geniş gözlü, masum bir bakış attı. "Boş ver." Kendini bir nefes almaya zorladı burnundan. "Üst kattaki pencerenizden sarkan bir adam var." Şimdi kısa bir kahkaha atma sırası ondaydı. "Lumley, muhtemelen."

Gözlerini kırptırdı. "Endişelenmiyor musun?"

"Hayır," dedi cheroot'un etrafında. "Bu onun bir numarası."

"Şey"-başını salladı ve ellerini yumruk yapmamaya çalıştı. "Pencereden baş aşağı sarkan bir adam gördüğümde çalışmakta zorlanıyorum."

Kaptan Arrow ona sevimli bir sırıtışla karşılık verdi. "Yine sinirlenmiyorsunuz, değil mi Bayan Jones? Ne de olsa Dreare Sokağı'na aynı gün taşındık. Bu özel bir bağ, sizce de öyle değil mi?"

Öfkelendi. "İşaretiniz kalmaya niyetiniz olmadığını açıkça gösteriyor. Burayı evim yapmayı planlıyorum. Ve kızgın değilim. İstiyorum-"

"Ne istiyorsun?"

Çok iyi. Kızgındı.

"Penceremden dışarı baktığımda baş aşağı asılı duran bir adam görmemek istiyorum, hepsi bu!" Bir kolunu dükkânına doğru savurdu. "Komşum gece gündüz parti verirken kim kitaplara keyifle göz atacak? Sen ve yandaşların aralarına düşmüş kadınları sokmasanız iyi edersiniz, yoksa polis çağırırım."

"Zaten var," dedi, melek gibi bir yüz ifadesiyle, "ama hanımlar bir karışıklığa yol açmamak için arkadan gizlice çıkıyorlar."

Jilly'nin nefesi kesildi. "Bu ne cüret! Burayı ne kadar çabuk satarsan o kadar iyi."

"Size söyledim," dedi Kaptan Arrow, "kapıma bıraktığınız son mektuptan sonra-"

"Dördüncü," diye araya girdi, nefesi kesilmişti. "Altı gün içinde dördüncü."

"Evet, dördüncünüz," diye cevap verdi eşit bir şekilde. "Bir kurye karşılığında size bir not teslim etti-"

"Kapıma düşen sarhoş bir adama kurye mi diyorsunuz?"

Kaptan Arrow dehşete düşmüş görünüyordu ama bir şekilde düşmemişti. "Bu alışılmadık derecede karmaşık bir ev partisi Bayan Jones. Sabrınızı rica ediyorum. Bir yandan ben ve arkadaşlarım Kraliyet Donanması'yla çıktığım son yolculuktan sağ salim dönmemi kutluyoruz; bu yolculuk sırasında azılı bir korsanı yakalamıştım. Acımasız bir katildi, bu yüzden-"

"Asil davranışlarınız size huzuru bozma yetkisi vermiyor!"

"Yine de," diye devam etti yumuşak bir sesle, "bu ev partisinde, sahip olmam gereken keseyi alamadığım için de yas tutuyoruz. Tüm o korsan altınları başkalarının cebine girmiş gibi görünüyor."

"Bu senin işin, benim değil-"

"Bu da beni ev partisinin üçüncü nedenine getiriyor. Zengin bir adam olmam için hâlâ umut var. Ben

Bir anda kendimi bu derli toplu malikânenin gururlu sahibi olarak buldum ve malikâne için bir alıcı bulur bulmaz, bir kara adamı olarak dünyada yolumu çizmek için iyi bir donanıma sahip olacağım. Bu arada evin vaftiz edilmeye ihtiyacı var, öyle değil mi?"

Gözlerini ona dikti. "Hayır, istemiyorum. Boyaya ihtiyacı var. Ve sen benim işimi mahvediyorsun."

Kıkırdadı. "İşinizi mahvediyor *muyum*? Hiç sanmıyorum. Belki de işinizin biraz daha sportmen bir sahibeye ihtiyacı vardır."

Gülümsedi ve kaşlarından biri imalı bir şekilde havaya kalktı.

"Neden," diye sordu onun iğrenç erkeksi cazibe gösterisini görmezden gelerek, "saygıdeğer bir kadın sportmen olmak istesin ki?"

"Denediğinde anlayacaksın. Bu gece evime gel. Küçük bir tiyatro gecesi düzenliyoruz."

"Cesedimi çığnemen lazım," dedi, tiyatro gecelerine bayılmasına rağmen. "Beni buraya gelmeye zorlayan konuya geri dönelim - huzuru bozuyorsunuz, efendim."

"Pek sayılmaz. Son iki gündür sokakta çıplak koşan kimse olmadı."

"Hayret bir şey!"

"Ve konuklarımdan hiçbiri dışarıda herhangi bir şarkının tek bir kelimesini bile söylemedi."

Bir parmağını ağzına götürdü, onun sözlerini düşünüyormuş gibi yaptı, sonra elini bıraktı. "Biliyor musun, haklısın. Artık sadece evin içinde, pencereler sonuna kadar açıkken şarkı söylüyorlar. Ve bazen" -bir nefes çekti ve alçak sesle

- "*Şarkıcı sadece üç köşeli bir şapka takıyor.*"

"Yine Lumley," dedi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi.

Lafı açılmışken, bu durmak bilmeyen neşeli adam Dreare Caddesi'nde havanın kötü olduğunu fark etmedi mi? Her zaman mı?

Jilly'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki desteğe ihtiyacı vardı. Bu yüzden öne doğru eğildi ve ellerini kapının pervazının iki yanına koydu. Kaptan Arrow bir santim kadar geriye eğildi.

"Eğer"-fısıldadı-"buraya gelmek zorunda *kalırsam*"-nefes almak için geri çekildi-"bir kez daha-"

"Evet?" Tekrar öne doğru eğildi. "Ne yapacaksın?"

Kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra açtı ve ona baktı. "Delireceğim." Bu kadar basitti. "Çıldıracağım, çıldıracağım."

Ona cevap veremedi arkasını döndü ve tepesindeki zayıf sabah güneşi tarafından dağıtılmayı reddeden dolgun bir sis bulutunun içinden geçerek mağazasına doğru yürüdü.

* * *

Bayan Jilly Jones.

Stephen şimdiden ona tapıyordu. Aykırıları hep severdi. Belki de kendisi de öyle olduğu için. Elbette yeni komşusu da tipine sadık kalmak için elinden geleni yapıyordu. Kitap gibi görünmekte çok başarılıydı. Prim. Espri anlayışı olmayan bir mavi çorap. Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken bir kadın.

Ama daha önce tanıştığı hiçbir kadın, kapı pervazlarını kavrayıp kafasını koparmak istercesine yüzüne doğru eğilmemişti. O emir almaya değil, emir vermeye alışkın bir deniz kaptanıydı. Bu arsız Bayan Jones'un ortaya çıkıp emirler yağdırması yeni bir şeydi. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha önce hiç bu kadar kontrol edilemez bir kadınla karşılaşmamıştı ve bu da ona büyük bir hayranlık duymasına neden oluyordu. Aynı zamanda onun için kanının ısınmasına da neden oluyordu. O bir meydan okumaydı. Ve Stephen hiçbir zaman bir meydan okumaya sırtını dönmezdi.

Kısa bir süre önce en iyi üç arkadaşı Harry, Nicholas ve Charlie ile birlikte İmkânsız Bekâr olarak adlandırılma mücadelesine girmemiş miydi? Ve Prinny'nin gülünç de olsa eğlenceli bahsinden yara almadan, evlenmeden ve hiç olmadığı kadar pişmanlık duymayan bir bekar olarak çıkmıştı.

Bayan Jones evinin önünden ayrıldığında, onunla ateşli bir flört yaşamak istediğine hemen karar verdi. Evini satmaktan başka ne yapması gerekiyordu ki?

Bakireleri baştan çıkarmamak gibi katı bir kuralı vardı, bu yüzden onunla yatması söz konusu bile olamazdı. Ama sadece birkaç öpücük çalmak için ne kadar yaratıcı entrikalar çevirmesi gerektiğini bir düşünün! Saçlarından lezzetli bir tutam koparıp parmağına dolamak, iyi olmadığı sürece söz konusu bile olamazdı... *çok* iyi. Ve eğer bir elini elbisesinin üzerinden en azından dizine kadar kaydırabilirse, Dreare Sokağı'ndaki kısa süreli misafirliği hafif eğlenceli olmaktan çıkıp unutulmaz bir hal alacaktı.

Bu, kazanmak için çok kurnaz olması gereken bir savaştı.

Kadın kitapçıya girdiğinde ve hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkasına bakmadan kapıyı kapattığında çok üzölmüştü. İyi bir hamleydi. Düşmana karşı kayıtsızmış gibi davranmak, onların güvenliğini sarsmak. Kendi stratejilerini uygulamaya koyması gerektiğini fark etti. Belli ki Bayan Jones sadece yakışıklılığına kanmayacak kadar sağlam biriydi ve bu durum onu memnun ediyordu. Karasevdağı genç bayanlar onu sıkıyordu.

Gerçek bir cilveleşme istiyordu. Gerçek bir ilişki, elbette, aklını meşgul ediyordu.

Ve Stephen'ın parlak bir zekası vardı. Üniforma dışındayken bu noktayı vurgulamamayı tercih ediyordu. Bu onun rahatlama, bağlarını koparma, her zaman lider olmama ihtiyacıyla ilgili bir şeydi. Kraliyet Donanması'nda bir geminin kaptanı olarak her zaman olayların merkezinde yer almış, gemideki herkesle zorunlu olarak bağlantı kurmuştu. Yaşamak için heyecan verici ama yorucu bir yoldu.

Belki de uykusuzluğa, yüksek seslere, ölüme yakın deneyimlere ve düşman kovalamaya bağımlıydı. Sessiz, barış zamanı donanmasına yerleşmek ona cazip gelmiyordu, bu yüzden Amiralliğın bir savaş gemisinin komutasını almasını ummasına rağmen donanmadan ayrılıyordu.

Ne de ağırbaşı bir eş, birkaç sevimli çocuk ve bankacılık ya da uluslararası ticaretle ikinci bir kariyerle tamamlanan, karada bastırılmış bir beyefendinin varoluşuna kendini teslim etmek için cazipti.

Ona çok para verin - emekli maaşının değerinden daha fazla -Böylece kimseye borçlu olmadan yaşayabilirdi. Ona gürültü ve palavra verin. Boks ve at yarışı. Müstehcen kızlar ve gürültücü erkekler.

Kendi yelkenli gemisi.

Paris'te bir pied-à-terre.

Ona alışılmışın dışında bir şey verin.

Ona Jilly Jones'u ver.

İKİNCİ BÖLÜM

Jilly, Kaptan Arrow'la gereksiz bir konuşma yaptığı günün öğleden sonrasında, evinden gelen yüksek bir patlama sesi duydu. Neredeyse boş olan muhasebe defterindeki bir sayfayı düzeltirken başını kaldırdı ve ikinci kat penceresindeki genç bir adamın kaldırıma bir torba su bıraktığını gördü.

"Tam isabet!" diye bağırdı adam.

Sokakta toplanan iyi giyimli bir grup beyefendiden bir onay çılgılığı yükseldi.

Jilly içini çekti. Tanrı aşkına, ne zaman bir polis memuru gelecek ve hepsini boğazlayacaktı?

"Tezgâhtar Otis'in, öğleden sonraki tek müşterileri olan, *Gurur ve Önyargı*'nın bir kopyasını inceleyen ufak tefek, yaşlı bir kadına, "Bay Darcy ile Elizabeth'in evlilik yeminlerini etmeden önce birkaç gizli kaçamak yapıp yapmadıklarını merak ediyorum," dediğini duydu. Kıkırdadı ve boşluğa baktı. "Darcy'ye kim karşı koyabilirdi ki?"

Yaşlı kadın bir elini dudaklarına götürüp diğer eliyle kitabı dengede tutarak, "Şey," dedi, "emin değilim-"

"*Eğer,* " diye sözünü kesti Otis dramatik bir ses tonuyla, neredeyse kitabı *elinden* düşürecek, "*eğer* Darcy yasadışı bir ilişki teklif edemeyecek kadar centilmense, o zaman Elizabeth'in arzudan deliye dönüp *onu* baştan çıkarmış olması gerekmez mi sence?"

Yaşlı kadın ona baktı.

"Oldukça iç gıcıklayıcı bir düşünce." Otis kitabı onun titreyen ellerinden aldı ve rafa geri koydu. "Bu bizim tek kopyamız," diye ciddi bir fısıltıyla ona itiraf etti. "Sana başka bir şey göstereyim."

Yüce Tanrım. Jilly yardımcısının koridordan aşağıya, yetersiz atlas koleksiyonuna doğru hafifçe sallanmasını izledi ve küçük kadına onu takip etmesi için parmağını salladı. Kaptan Arrow'un evindeki kargaşa devam ederse ve Otis *kitap satmayı* öğrenemezse dükkân bir ay içinde iflas edecekti.

Babasının eski valisi, atlaslar dışında hiçbirinden ayrılmaya niyetli görünmüyordu ama Jilly ne yapacaktı? Tanrı aşkına, onu soğukta bırakamazdı. Babasına sadıktı ve onun ölümünden sonra tek güvenilir dostu olmuştu.

"Yaşlı bir adama göre çok iyi giyiniyorsun," diye törpülediğini duydu küçük hanımın, "ama oldukça delisin. Neredeyse yan evde yaşayanlar kadar delisin."

Birkaç saniye sonra ön kapının zili çaldı ve kapı büyük bir gürültüyle kapandı.

"Size de iyi günler!" Otis, hayal kırıklığına uğramış, yoksul bir kitapçının toplayabileceği tüm alaycılıkla kayıp müşterilerinin peşinden fırladı. "O atlas tam sana göreydi, keşke mantığını dinleseydin. Ayrıca bana ne cüretle 'yaşlı adam' dersin? Otuzumu bir gün bile geçmedim."

"Otis," diye seslendi Jilly uyarıcı bir sesle.

Kendini bildi bileli otuz yaşındaydı. Yüzünü ona dönmüştü, iri ayakları safran rengi ayakkabılarının içinde çapraz duruyordu, frakı çılgınca sallanıyordu.

"Ama Leydi Jilly!"

"Bayan Jilly," diye düzeltti onu.

"Ah, canım," diye özür diledi. "Ama ne yapabilirim ki? *Gurur ve Önyargı*'yı takdir etmezdi. Onun ruhunda ateş yok. Onu ruhu, tarzı ve yakışıklılığı olan birine saklıyorum."

Jilly bir nefes verdi. "En kötü kötülerin ve en büyük aptalların bazıları iyi görünümlüdür," diye hatırlattı ona.

Otis kendini beğenmiş bir tavırla, "Evet," diye karşılık verdi ve ensesine dokundu.

Kendisinin oldukça yakışıklı olduğuna inanıyordu, biliyordu. Büyüleyici gözleri vardı, sarsıcı bir maviydi ve oldukça rahatsız ediciydi. Ama yeleşini zor dolduruyordu, o kadar zayıftı ki. Ayrıca dizleri topak topaktı, birkaç kez kırılmış gibi görünen ama kırılmamış bir Roma burnu, kulaklarını çevreleyen kır saçları ve bir bebeğin poposu kadar parlak ve kel bir poposu vardı.

"Asla *tek başına* iyi görüldüğünü söylemedim." Son kelime üzerinde durdu, ki bu onun huyuydu. "Ruh ve tarzdan da bahsettim. Yoksa unuttunuz mu? Kaptanın evindeki beyefendiler bunlara *fazlasıyla* sahip."

Jilly elinde pencereye yerleştirdiği küçük kare bir tabelayla onun yanından geçti. "Bu ruh ve stil değil," dedi. "Bir fıçı konyak alıp, bitene kadar içmeleri için hovarda arkadaşlarınızı davet ederseniz böyle olur. Yakında kitap satmaya başlamalıyız, yoksa paramız bitecek."

Tabela hemen devrildi ve doğru olana kadar tekrar ayarladı. "Pencerenin altında bir çıkıntıya ihtiyacım var." Otis'in yanından geçerken, kitap raflarını yerleştiren marangozdan geri gelip çıkıntıyı yapmasını isteyecek kadar parası olmasını diledi. Ama yoktu. Kâr gelmeye başlayana kadar bir süre idare etmek zorunda kalacaktı.

Otis onun peşinden yürüdü. "Hector'un sana yaptıklarından öğreniyorum," dedi omzunun üzerinden. "Bir hanımefendi asla para için endişelenmemeli. Ve ticaretin lekesinden uzak durmalı. Bu durum için Hector'a teşekkür edebiliriz."

"Her ne olursa olsun" -bir tüy silgisi aldı ve bir dizi sözlüğün üzerinde gezdirdi- "lütfen bir dahaki sefere sıkıcı, çekici olmayan bir müşteri *Gurur ve Önyargı* 'yı istediğinde, kabul etmeyi ve satın almasına izin vermeyi hatırlamaya çalışın." Döndü ve onunla yüzleşti. "*Eğer* tabağınızda yemek kalmasını istiyorsanız."

Otis yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Dramatikleşmenden nefret ediyorum. Elbette yemek istiyorum. Hem de iyi bir yemek. Bir haftadır doğru düzgün bir börek yemedim." Elini

Ağzını açmış, aniden oldukça aç görünüyordu. "Sanırım *Gurur ve Önyargı* 'dan ayrılabilirim. Ama sadece-"

"Hayır *ama sadece*." Elindeki kuş tüyü toz beziyle yanından geçip onu temizlik malzemeleriyle dolu bir dolabın içine attı; içinde bir şişe sirke ve su, pencereleri ve babasının kütüphanesinde her zaman bulunan büyük, süslü aynayı parlatmak için kullandığı bez de vardı. Camı temizlemek için kullandığı bez aslında babasının eski gömleklerinden biriydi. Hayatta olup da görseydi, yeni çabasını onaylayacağına dair bir his vardı içinde.

Bu düşünceyle rahatlayarak bezi sirke ve su çözeltisiyle ıslattı ve aynanın etrafında büyük daireler çizerek ovdu. Londra dumanlı bir yerdi. Ama temiz bir leke bıraktığı yerde bile ayna bulanık görünüyor, sadece vitrinlerden süzülen yetersiz gri ışığı yansıtabiliyordu.

Zil tekrar çaldı.

"Eğer Bay Darcy için geri döndüyseniz, bunu yapamazsınız-" Otis şarkı söyler gibi bir sesle konuştu ve sonra durakladı.

"O," diye fısıldayarak bitirdi.

Lambanın kitapların üzerine yaydığı parıltı bir anda sulu sarıdan derin, parlak bir altına dönüştü. Ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. O ana kadar dükkânlarını şereflelendirmeye tenezzül etmemiş olan Kaptan Arrow şimdi kapıyı ve kapıdan gelen az miktardaki ışığı kapatıyordu. Sadece bu da değil, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sırtıyordu.

Belki de yapmamıştı, bu da Jilly'nin canını sıkıyordu.

"Ahoy, Kaptan," dedi Otis aşırı hayranlık dolu bir sesle.

Kaptanın esmer teniyle uyumlu, pırıl pırıl beyaz dişleri vardı ama Jilly onun yakışıklılığını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Size yardımcı olabileceğimizi sanmıyorum," dedi yeni komşusuna, paçavra hâlâ elindeydi. "Burada konyağımız yok. Sadece kitaplar var."

Kendine acımasının onu huysuzlaştırdığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu.

"Sizi tiyatroya yeniden davet etmeye geldim," dedi kaptan, onun hafifçe eğilmesine aldırmadan. "Sizi ve yardımcınızı."

Otis eğildi. "Bana büyük bir onur verdiniz. Ben Bay Otis Shrimpshire, olağanüstü kitapçı. Ve moda uzmanı." Elini salladı. "Önemli değil. Kitaplar artık benim işim."

Kaptan Arrow sadece biraz şaşırmış görünüyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi dostane bir ses tonuyla. "Ve eğer söylemem gerekirse ayakkabılarınız da harika, Bay Shrimpshire."

"Lütfen bana Otis deyin." Otis ona olumlu bir şekilde gülümsedi.

Jilly dudaklarını büzdü. "Sorduğunuz için teşekkür ederiz Kaptan, ama tiyatroya katılmakla ilgilenmiyoruz."

"Öyleyim." Otis ona dirsek attı. Kız ona pis bir bakış gönderdi.

"Gelin Bayan Jones," diye ısrar etti Kaptan Arrow. "İnsan arada sırada eğlenmeli" -yüzünde asil ve ciddi bir ifade vardı- "sizin gibi yiğit bir iş kadını bile olsa."

İş kadını. Öyleydi, değil mi? Kendisine saygıyla hitap edildiğini duymak çok güzeldi.

Ve *yiğit*. Bu iyi bir kelimeydi.

"Evet, şey-" diye başladı, Hodgepodge'a sahip olmanın hafife almadığı büyük bir sorumluluk olduğunu söylemek üzereydi ki kendini tuttu.

Onunla dalga geçiyordu, değil mi?

Gözlerinde belirgin bir parıltı vardı.

"Senin aptal ışıklı eteklerinden biri olmaktansa yiğit bir iş kadını olmayı tercih ederim," diye tersledi onu ve temizlik bezini görünmez bir örümcek ağına doğru savurdu. Örümcek ağının kaptanın geniş omzu olduğunu ve kaptanın onun bezle olan hünerinden korkup onu rahat bıraktığını, evine gittiğini ve hayatının geri kalanında sessiz ve uysal olduğunu iddia edecekti.

Kapıdan çirkin bir ses, "Bu sefil dükkânın sahibi olan şok edici kadın haklı," diye seslendi.

Jilly'nin ağız açık kaldı. Paçavra savurmayı bıraktı ve kendisine yeni hakaret edeni görmek için arkasını döndü. Sıkışmış ağız vişne suyuyla lekelenmiş, erik yüzlü yaşlı bir kadın dükkâna ayaklarını sürüyerek girdi ve hepsini küçümseyerek süzdü. Elbisesi zarif ama modası geçmişti ve sırtını dayadığı Continental marka elbise sopasının tepesine, ürkütücü bir şekilde ona benzeyen -kibirli, büyük ve şeytani- bir hanımefendinin küçük bir porselen figürü işlenmişti.

"Yeni eve taşınma kutlamalarınız pek akıllıca değil Kaptan," diye devam etti kadın. "Tekrar komutayı ele almalı ve denize geri dönmelisiniz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Jilly kaptana muzaffer bir edayla gülümseyecekti ama kadının kendisi hakkındaki iğneleyici söylemi onu rahatsız etmeyecek kadar yaralamıştı.

"Siz üç ahmağın, Mayfair'deki yüce konumuna rağmen Dreare Sokağı'nın uğursuz bir adres olarak kabul edildiğini zaten bildiğinizi söyleyin bana," dedi kocakarı, sözleri bir lanet gibi kayarak.

Korkunç bir durgunluk vardı.

Ne söylenir ki! Otis küçük bir çılgılık attı ve çılgınca gözlerini kırıştırdı. Jilly konuşmak istedi ama bir kez daha sesini bulamadı. Kaptan Arrow hiç tedirgin görünmüyordu. Belki de korsanlarla uğraşmış olmasının bununla bir ilgisi vardı.

Kadın solmuş bir parmağını Jilly'ye doğru uzattı. "Siz, Bayan Jones, otuz yılı aşkın bir süredir burayı satın alan ilk kişisiniz. Ve Kaptan Arrow, siz de mirası gönüllü olarak kabul eden ilk kişisiniz. Üçüncü dereceden kuzeninizin bu evi en az üç uzak akrabanıza daha vermeye çalıştığını biliyorum. Dreare Sokağı'nda olduğu için hiçbiri istemedi."

Korkunç bir sessizlik oldu. Jilly'nin kafası patlayacakmış gibi oldu.

"Hayır!" Otis bir elini alnına götürdü. "*Neden*, Tanrım? Neden biz?" Ve büyük boy bir dantel çıkardı

Mendiliyle yüzünü kapattı ve gözyaşlarına boğulmaya başladı.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey," dedi Jilly kadına, öfkesi devasa boyutlardaydı. "Artık burada yaşıyoruz. Ve böyle bir saçmalığa inanmayı reddediyoruz."

Zaten kötü şanstın payına düşeni almıştı. Daha fazlasını yaşamayı reddetti.

"Saçmalık mı?" Kadın eşikten içeri girdi. "Siz, saçma sapan bir ismi olan bir kitapçının sahibi, *saçma sapan* mı dediniz?"

Jilly'nin gözleri büyüdü ama başını salladı. Bastonun tepesindeki o küçük figür ona kötü niyetle bakıyor gibiydi.

Kadın bastonunu yere vurdu ve Jilly'yi trans halinden çıkardı. "Leydi Duchamp saçma sapan şeylerle uğraşmaz. O çok akıllıdır. Ve aptallardan uzak durulması gerektiğini bilir."

"Evet, ama *siz* kimsiniz, madam?" Otis sordu.

Kadın gözlerini ona dikti. "Neden, Leydi Duchamp, seni aptal." Sonra Kaptan Arrow'a döndü. "İğrenç derecede yakışıklısiniz. Bunun da farkındasınız, değil mi? Eminim iç çamaşırlarımı görür gibi bana bakmanın beni etkileyeceğini sanıyorsunuz. Ama ben etkilenmedim. Hem de hiç."

Jilly, Otis'le bakışlarını paylaştı. Otis neredeyse kıkırdayacaktı ama kıkırdamadı. Tanrı'ya şükür.

Kaptan Arrow öne çıktı ve Leydi Duchamp'ın elini öptü. "Dilleri yılan gibi olan kadınların genellikle öfkeleri için iyi sebepleri olduğunu ya da en azından bir zamanlar olduğunu düşünüyorum. İhtiyacınız olursa beni bir dost olarak görün leydim."

"Pah," diye karşılık verdi, sonra kaşlarını indirdi. "Bu sokaktaki en yaşlı ve en kibirli sakın benim. Burada yaşayan herkesten nefret ediyorum ve sadece sahip olduklarından daha fazla kötü şansa sahip olmalarını diliyorum. Umarım bir fırtınada dükkanınızın camına bir ağaç düşer ve tüm kitaplarınızı ıslatır genç bayan, size gelince"

Kaptan Arrow'un göğsü-"sen ve senin hödük arkadaşların... Umarım çiçek hastalığı evinizi ziyaret eder ve hepinizi öldürür."

"Peki ya ben?" Otis dışarıda bırakıldığı için çok kırılmış görünüyordu.

Leydi Duchamp sopasının ucunu ona doğrulttu. "Siz bayım, zaten çok zavallısınız, hayattaki kaderinizi daha da kötüleştirecek hiçbir şey düşünemiyorum. Siz başarısızlığın ve sefaletin timsalisiniz."

Otis bu hakaretten çok memnun görünüyordu.

Yaşlı kadın topuklarının üzerinde döndü ve salyangoz hızıyla uzaklaştı. Kendi hakaretlerini iletmek için kolayca peşinden gidebilirlerdi, ama Jilly biliyordu - ve görünüşe göre Otis ve Kaptan Arrow da biliyordu - böyle bir harpy herhangi bir dikenden etkilenmezdi.

Bir sessizlik daha geçti, sadece Otis'in mendiline tekrar mırıldanmasıyla bozuldu. Sonunda mendilini indirdi ve suçlayıcı bir ifadeyle Kaptan Arrow'a baktı. "Sen bir denizcisin ve denizcilerin korkunç batıl inançları vardır. Dreare Sokağı'nın uğursuz olduğunu bildiğine göre şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Kaptan Arrow omuz silkti. "Her zamanki gibi evi sat."

"Ama kim ister ki?" diye sordu Jilly. "Kim uğursuz bir sokakta ev ya da kitap almak ister ki?"

Öyle bir çaresizlik hissetti ki, her an gözyaşlarına boğulmayacağından emin değildi. Ama sonra gözyaşlarının ne kadar faydasız olduğunu hatırladı ve çaresizlik midesinde bir meydan okuma düğümüne dönüştü.

Kaptan Arrow ona, talihsizlikle nadiren karşılaşan ya da karşılaştıysa bile bunu bastıran bir adamın yumuşak güveniyle baktı. Belki bir top ateşiyle ya da en azından bir kılıçla.

"İnsan aklını kullanarak her türlü batıl inanca karşı koyabilir," dedi. "Denizcilikle ilgili her türlü batıl inanca bir aksilik çıkmadan meydan okudum. Cuma günü yelken açtım, denize taş attım, gemiye önce sol ayakla bindim ve indim ve gemiye binmeden önce kızıl saçlı biriyle sohbet ettim, hiçbiri sonuç vermedi. Dreare Sokağı'nda da durum farklı olmayacak. Evi satacağım ve kısa sürede yoluma

gideceğim."

"Siz donanma kaptanları kendinize çok güveniyorsunuz!"
Otis ağladı. "Sen de öyle olmalısın," diye ısrar etti kaptan,
Otis'i tokatlayarak

arkasında. "Şansa ve batıl inançlara inanmak zaman kaybıdır. İnsanın sadece kendi kaynaklarını kullanması gerekir ve dünya sizin istirdiyenizdir. Öyle değil mi Bayan Jones?"

Elbette Jilly onunla hiçbir şekilde aynı fikirde değildi ama buna mecburdu. İşte buradaydı, bir kitapçının gururlu sahibiydi çünkü istediği şeyin peşinden gitmişti, ki bu da kendi köyündeki papaza göre yanıltıcı. Sadece hayatındaki erkeklerin ona yapmasını söylediği şeyleri yapması gerekiyordu.

"Haklısınız Kaptan," dedi. "Kötü şans diye bir şey yoktur. Kendi talihimizi kendimiz yaratırız. Bu nedenle, Dreare Sokağı'nın şanssız *olmadığını* kesin bir dille ifade ediyorum. Sabahları aşırı sis olması, yan tarafta huzuru bozan bir adam olması, Hodgepodge'da hiç müşteri olmaması ve korkutucu bastonlu kötü kalpli yaşlı bir kadın olması, buranın şanssız olduğu anlamına gelmez. Sizi temin ederim ki bunların hepsi halledilebilir."

Kollarını kavuşturdu ve yakışıklı komşusuna ters ters baktı. Hodgepodge için yaptığı planlara engel olan herkesin vay haline. Teslim olamayacağı kadar çok şey tehlikedeydi.

Kaptan Arrow hiç bozuntuya vermeden, düzgün dudaklarında başka bir kadını bayıltacak türden yıkıcı bir gülümsemeye ve altın rengi gözlerinde yavaşça parıldayan bir ışıltıyla ona baktı. Sanki onu dünyadaki en çekici kadın olarak görüyordu.

Her kadına bu şekilde baktığına şüphe yoktu, bu yüzden Jilly nefesi biraz daralmış olsa da ve içinde ahlaksız bir şey onu yemek istese de pohpohlanmayı reddetti, tıpkı kimse bakmıyorken kâsenin kenarlarından yaladığı lezzetli bir puding gibi.

Bu düşünceyi derhal bastırmalıdır.

"Affedersiniz, Kaptan. Meşgulüm." Paçavra çalmak parlaklığını yitirmişti, bu yüzden gözleri bir şiir kitabına takılınca

bir satırı okumaya kararlı. *Herhangi bir* satırı. Kitabı rastgele bir sayfaya açtı, burnunun altında tuttu ve okudu:

Nazlı Hanımına,
yazan Andrew
Marvell

Yeterince dünyamız ve zamanımız
olsaydı, Bu naz, hanımefendi, suç
olmazdı.

Aman Tanrım! Kendini rezil olmuş hissetti ama Kaptan Arrow'a bakmak zorunda kalmaktansa bu daha iyiydi. Birkaç satıra daha göz atmasına izin verdi:

Bitkisel aşkım büyümeli
İmparatorluklardan daha büyük ve
daha yavaş; Gözlerini övmek için yüz
yıl geçmeli ve alnına bakmalı; Her
göğse tapmak için iki yüz, Ama geri
kalanına otuz bin-

"Eğleniyor musunuz Bayan Jones?" Kaptan Arrow'un tatlı ses tonu onun hayal dünyasını böldü.

Yüzü kızarmış ve şakakları nemlenmiş bir halde kitabı kapattı. Ne yaramaz bir şiir! Kaptan şüphesiz buna bayılacaktı.

"Hayır," dedi. "Hiç eğlenmiyorum." Kitabı diğer en az on kitabın altına itti ve onları düzgün bir yığın haline getirdi. "Dükkanımı düzenliyorum. Çok yorucu ve zaman alıcı bir iş."

"Sen ve Otis'in benimle gelmeniz için bir neden daha," dedi altın saçlı düşmanı. "Arkadaşım Lumley gösteri sırasında bizi güçlendirmek için güzel bir rom kokteyli hazırladı. Sizi temin ederim, hanım arkadaşlarımız yok ve her erkek giyinik"-Jilly kızıla döndü-"ve en iyi şekilde davranıyor."

Otis kravatını düzeltti. "Ben gidiyorum."

Jilly ayağını yere vurdu. "Hayır, *değilsin*."

Otis ayağını geri tepti. "Gel bakalım. Yeni komşularımıza hoş geldin demeliyiz."

"Ama biz de yeni komşularız," dedi Jilly.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Kaptan Arrow ve iyi giyimli kolunu uzattı. Kendisine eldiven gibi oturan güzel bir palto giymek için zaman ayırmıştı. Kız, kravatının bir kıyafet mucizesi olduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Eğlenceli bir skeç ve siz izlerken bir küçük fincan punç, Bayan Jones. Hep birlikte kadeh kaldırırsak belki Dreare Sokağı'na daha iyi şans getirebiliriz."

Tereddüt etti. Yeni evlerinin şerefine kadeh kaldırmak iyi bir fikir gibi görünüyordu. Babası ona küçük bir kızken kadeh kaldırmayı öğretmişti. Belki de kadeh kaldırma ritüeli, daha endişeli düşüncelerini uzak tutmak için ihtiyaç duyduğu tonikti.

Ayrıca, kaptanın botları o kadar parlaktı ki, kitapların yansımaları görebiliyordu, bu da hoş bir manzaraydı. Adamdan uzak durma kararlılığı geçici olarak unutuldu.

"Oh, çok iyi," dedi önlüğünü çıkararak. "Sadece küçük bir skeç ve bir fincan punç."

Herhangi bir eğlenceye katılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Çok uzun.

İğrenç Hector'la evlenmeden çok öncesinden beri.

Kaptanın koluna girdi ve onun hiç de çekici ya da zeki olmadığına inanmaya devam etmesi için dua etti. Berbat bir adamla kötü bir evliliğe hapsolmamış olmayı dilemesine neden olacak bir komşuya ihtiyacı yoktu. Ve kesinlikle sırrını ortaya çıkaracak bir komşu istemiyordu-

Kocasından saklanan kaçak bir kadın olduğunu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Stephen onu gösterinin yapılacağı salondaki soluk bir koltuğa götürürken, "İşte şeref koltuğunuz, Bayan Jones," dedi. Ona bir bardak punç uzattı. Parmakları birbirine dolandı ve kadın hafifçe irkildi.

"Oldukça hafif," diye güvence verdi ona, dokunuşuna verdiği tepkiyi fark etmemiş gibi davranarak. Ondan nefret ettiğini düşünse bile bu iyiye işaretti. "Bu parçayı ben yöneteceğim, bu yüzden siz ikinizi seyircilerimiz olarak bırakacağım. Leydi Duchamp'ı ve diğer birkaç komşumuzu da davet ettik ama kimse yanıt vermedi."

"O zaman *aptallar*, Kaptan," dedi Otis. "Burası çok güzel bir ev. Büyük ve dağınık -aslında oldukça orantısız- ama ruhu, tutkusu ve tarzı olan insanlarla dolu."

"Katılıyor musunuz Bayan Jones?" Stephen dayanamayıp ona sordu.

"Sanırım yapmalıyım," dedi Bayan Jones alaycı bir tavırla, "eğer bu iltifat sizi sahne yönetmenliği görevinize geri döndürecekse."

Kıkırdadı. "Oldukça ateşlisin, değil mi?"

"Ben öyle biri değilim," dedi ve başını salladı.

Gözlerini deviren Otis'le bir bakış alışverişinde bulundu ve yanlarından ayrıldı. Ama odanın ön tarafına yakın bir palmiye saksısının arkasındaki pozisyonundan Bayan Jones'un sahneye odaklanmasını izledi. Her zamanki gibi ihtiyatlıydı, alnında dikey bir çizgi vardı. Punçtan belli belirsiz bir yudum aldı, sonra birkaç yudum daha.

Şaşırmadım. Lezzetli bir kokteyldi, Stephen'ın kendi tarifi.

Perdeyi geri çektiğinde ve oyuncular görüldüğünde Bayan Jones'un gözleri büyüdü. Arkadaşları hindistan cevizi göğüslü, çimen etekli ve korkunç peruklu kadınlar gibi giyinmişlerdi (Stephen bunların hepsini çeşitli limanlarda edinmişti).

Bayan Jones sandalyesinde öne doğru eğildi ve oyuncuları hevesle izledi. Stephen'ın aynı sabah bir kâğıt parçasına yazdığı esprili hazırcevaplık karşısında gözleri parladı. Sonra güldü -büyük, hafif, havalı bir kahkaha- ve oyunun sonunda ellerini çılginca çırptı.

Stephen'ı çok şaşırtan bir şekilde, her oyun yazarının ya da oyuncunun özlemini çekeceği türden bir seyirci olduğu ortaya çıktı. Lumley'nin önderliğindeki oyuncular, onun coşkusunu takdir etmek için, onu derme çatma sahnelerine çıkardılar; bu sahne, misafir odasının mobilya ve halılardan boşaltılmış ve ayaklı şamdanlarla çevrilmiş bir alanından başka bir şey değildi. Hemen oynamasını istedikleri role büründü: Hindistan Cevizi Kızlarının Kraliçesi.

Otis de koltuğunda hoplayıp zıplayarak sahneye çıkmak için yalvarınca Lumley onu yanına çağırdı ve King of the Fire Dance'i çalması için teşvik etti.

Sonra birisi Stephen'ın adalardan satın aldığı küçük, ilkel bir davul setini çalmaya başladı.

Tam o sırada, Bayan Jones başından bir çiçek çelengi kayarak canlı bir dansa başladığında, tutucu komşusunun biraz çakırkeyif olduğunu fark etti. Elbette bunu planlamıştı. Onu ilk gördüğünden beri gözüne kestirmişti ama şimdi-

Artık onları takip etmesi gerektiğinden o kadar da emin değildi, en azından o akşam, kadın kadehlerinin içindeyken.

Zamanlama her şeydi. Bunu savaştan biliyordu. Ve şimdi Bayan Jones ikinci kattaki pencereye ulaşmak için onu itiyordu, böylece 34 Dreare Sokağı'nın dışındaki kaldırıma boyanmış hedefe bir torba su bırakabilecekti.

Kadının dram için yapılmış parlak siyah kaşlarını daha önce fark etmemiş olmasına şaşırdı. Ve parlak siyah saçları.

Ayrıca itaatsizliğe de alışık değildi. Donanma gemilerinde buna müsamaha göstermemişti ve kendi evinde de kesinlikle göstermezdi.

"Dükkanınız," dedi Bayan Jones'a. "Bakıma ihtiyacı var."

"Sen bu konuda ne biliyorsun ki?" dedi Bayan Jones, açıkça meydan okuyarak.

Onu. "Ben Hodgepodge'un sahibesiyim. Oradaki tüm kararları ben veririm."

Peki o zaman.

Sert bakışlarını Otis'e çevirdi. "Dükkanın ilgiye ihtiyacı yok mu Otis?"

"Elbette hayır, Kaptan." Otis'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bugünlük kapalı." Ve ona sırtını dönüp Bayan Jones'a yardım etmek için sekerek gitti.

Yüce Tanrım. Burada neler oluyordu? Her neyse, Stephen bundan hoşlanmamıştı. Tıpkı bir denizcinin sabahları ilerideki fırtınaları işaret eden kırmızı gökyüzünden hoşlanmadığı gibi hoşlanmıyordu.

İki konuğuna yaklaşmak için manevra yaptı ve pencerenin önünde onların arasına girdi.

"Saat geç oldu," diye yalan söyledi. Her nasılsa kimsenin kaburgasına dirsek atmadan saatini çıkarmayı ve bariz bir şekilde yüzünü incelemeyi başardı. "Ve sabah erkenden bir toplantım var. Şimdi eve gidin Bayan Jones. Ona eşlik edecek misin, Otis?"

Stephen'ın yüzüne bir santim kadar yaklaşan Otis yarım yamalak bir selam verdi. "Haklısın Kaptan."

Bu daha iyiydi. Sayılır.

Stephen dirseklerini yavaş yavaş dışarı çıkardı, böylece hiçbirine yer kalmadı ve ikisinin de sessiz mesajını anlamasını bekledi. Her nasılsa hiç anlamadılar -Bayan Jones neredeyse kendi dirseğiyle *onun* gözüne vuracaktı- ama üç kez daha yere düştükten sonra canına tak etti ve eve gitmeye karar verdi.

"Hodgepodge'la ilgilenmek için değil," dedi, tüneğinden kalkarken ona soran gözlerle bakarak. "Ama yorgun olduğum için."

Otis'in koluna girdi ve Otis de onun elini okşadı. "Ben de öyleyim. Sanırım."

Stephen ikisinin önünden merdivenlere doğru yürümelerini izledi. Ama Otis'in şatafatlı yakutlar ve incilerle süslü, hamurdan yapıldığına şüphe olmayan ayakkabısının topuğu düşmüştü ve sahibi bunu şimdiye kadar fark etmemişti. Ayakkabıyı aramakla o kadar meşguldü ki, küçük bir masayı devirdi ve bunun üzerine bir bardak punç düşüp kafasına çarptı.

Arkadaşı bir yığın halinde yere yığıldığında Bayan Jones çığlık attı.

Stephen hemen yanına gitti, Otis'in başını kontrol etti ve eğilerek nefes alışını ve kalbini dinledi. Ayağa kalktı ve Bayan Jones'a güven vermek için sırttı. "Merak etmeyin. Hiçbir şey hissetmedi ve sanırım horluyor, yani durumu o kadar da kötü olamaz. Daha sonra Pratt'i çağırıp ona eve kadar eşlik ettireceğim. *Senin* şimdi eve gitmen gerek."

"Artık güvende olacağından emin misin?" Bayan Jones, Stephen'ın kendisinden çok daha büyük olan ellerini kendi ellerinin arasına alıp sıkarak onu şaşırttı. "O benim çok özel bir arkadaşım, Kaptan. Ona hiçbir şey olamaz."

Flört ustası, savaş gemileri komutanı Stephen, onun eksantrik arkadaşına olan basit bağlılığından etkilendi. "O iyi olacak. Söz veriyorum."

"Tamam o zaman," dedi parlak bir sesle ve ellerini bıraktı. "Gidebiliriz."

Sokakta en son ne zaman bir kadının kendisine bu kadar güvenle baktığını hatırlamıyordu. Kadınlar ona genellikle en ufak bir çekingenlik göstermeden bakarlardı, tıpkı şimdi onun da yaptığı gibi. Bu onun kanını kaynatmıştı. Ama güven kısmı onu rahatsız ediyordu. Kendisini asil hissetmesine neden oluyordu, özellikle de saçlarında hâlâ çiçekler olduğu ve kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için.

"Güzel bir partiydi." Esnedi ve bu esnemenin etkisiyle korsajı neredeyse patlayacak ve göğüslerinin üst kısmı ortaya çıkacaktı. "Ne yazık ki bitti."

Geçen haftayı düşündü. Dükkanının vitrininden içeri bakıp etrafı nasıl gözlemlediğini görmüştü.

Evinde şamatalı olaylar yaşanıyordu. Kimse bu kadar sık bakıp da bir şekilde bu neşeye dahil olmayı dilemezdi.

"Yarın parti için her zaman başka bir gündür," dedi Stephen, birdenbire cesaretlenmişti -hararetli bir şekilde cesaretlenmişti- onun korsesinden ve alışılmadık rahatlığından. Ne de olsa o bir erkekti, kısa bir süre önce uzun bir yolculuğa çıkmış ve onu etkileyecek hiçbir kadın bulamamış bir erkek.

Kapısının önünde durdular.

Kız ona baktı ve adam baştan çıktı; mantıklı davranırsa bile kızın onun için tamamen yanlış olduğunu biliyordu.

Hepsi yanlış.

Ama ilkel bir yanı ona kızın o kadar da kötü olmadığını hatırlattı, değil mi? Dudaklarını gördü, dolgun, pembe ve yarı ayırık. Neden onları öpmemeliydi?

Kızın -yönetilemez bir bayan için alışılmadık bir şekilde- tamamen hareketsiz kalmasından daha da cesaretlenerek bir santim kadar eğildi.

Ve bir adım geri çekildi. Kesinlikle öpüşme menziline çıktı. Hatta sarılma menziline bile dışında.

Bayan Jones kapısını açtı, neredeyse arkasından kapattı ve dışarı baktı. "Akşamdan çok keyif aldım!" dedi ve ona parlak bir gülümseme verdi.

İlk kez bir halatın yanlışlıkla bir çımadan kaymasına izin verdiğinde, bir yelkeni rüzgârda ve ulaşamayacağı bir yerde işe yaramaz bir şekilde çırpınırken bıraktığında hissettiği o tamamen kaybolmuş hissi yaşadı.

"Kokteyli beğendiğinize sevindim," dedi. "Adalardan gelen özel bir tariftir."

"Oh." Yine o sırtış. "Çok lezzetliydi. Ama dumanı burnumu sızlattı, ben de gösteriden sonra birazını sahnenin yanındaki ölü palmye saksısına döktüm."

"Dans ederken ve su torbalarını düşürürken mi demek istiyorsun...?"

Başını salladı. "Sadece eğleniyordum. Sanırım. Tam olarak emin değilim. Daha önce hiç yumruk yememiştim. Hissediyorum-"

"Evet?" Gözlerinde, adamın kapıyı açıp onu öpmek istemesine neden olan özlem dolu bir bakış vardı.

"Hissediyorum-" Duraksadı ve alt dudağını ısırıldı. "Sanki..." Kahretsin, sanki onu öpmek istiyormuş gibi hissediyordu. Bunu anlayabilirdi.

O kaldırılmış onu Çene ve aniden baktı ASİL ve Joan of Arc gibi tutkulu. "Canım okumak istiyor," dedi.

Okumak mı?

Kadın hevesle başını salladı. "Ah, evet. Her gece yatmadan önce yapıyorum."

Yatakta. Bunu söylememeliydi. Onu uzun bir sıra düğmesi olan yüksek yakalı pamuklu bir gecelik içinde hayal etti.

Memnun bir iç geçirdi. "Evet, her gece okuyorum."

Elbette gemideyken de her gece okuyordu. Ama sıcak, istekli bir kadının kıvrımlarını ve iç çekişlerini her gün okumayı tercih ederdi.

"Bu hafta mitoloji okuyorum," diye devam etti. "Hermes'e bayılıyorum."

"Haberci Tanrı mı?" Stephen onun düğmelerini teker teker çözme düşüncesinden uzaklaşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Evet." Sırıttı. "Şu anda okuduğum kitapta onun etkileyici çizimleri var. Bir resimde, yumrukları kalçasında ve bir dizi bükülmüş halde duruyor ve gülüyor. Sanki doğrudan bana bakıyor gibi."

Stephen onun gözlerinin hülyalara daldığını gördü. *Onu.* O lanet Hermes'le ilgiliydi.

"Sanırım bu gece tanrılar hakkında bir şeyler okuyabiliyorsanız, kadehlerinizde değilsiniz." Hayal kırıklığına uğramış bir halde başını kaşıdı.

"Ben mi?" Burnu kırıştı. "Fincanlarımın içinde mi? Neden olayım ki?"

Stephen bir anda kendini son derece suçlu hissetti.

"Sebebi yok." "Gizli bir planın olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi sertçe. "Bu akşam daha dikkatli olmalıydım." "Ben bir kurdum, değil mi?"

Kapıyı bir santim kadar kapattı. "İkimiz de neyin peşinde olduğunuzu biliyoruz, Kaptan."

İlerledi ve çatlağa doğru, "Buraya gelin Bayan Jones ve bana bunun ne olduğunu söyleyin," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi kendinden emin bir ses tonuyla.

"Sen zaten biliyorsun."

İç çekti. "Yine kayıtsız kalamaz mısın? Bir dakika önce esnerken olduğun gibi?"

"Kibirli mi?" Ses tonu bir kademe yükseldi.

"Evet, lanet olsun. Kibirli." Kafasını dükkânın taş duvarına vurmak istedi.

"Biliyordum!" diye bağırdı. "Evinden gelen gürültüden şikâyet etmeyi bırakmam için bana yumruk atmaya çalışıyordun. Ya öyle ya da ben de senin süslü kadınlarından biri olayım diye."

"*Bayan Jones.*" Doğru tahmin etmişti elbette.

"*Bana* 'Bayan Jones' deme." Ofladı pufladı. "Sen acınası bir eziksin.

En azından haklı olduğumu kabul edebilirsin."

"Pekâlâ." Hayal kırıklığıyla bir nefes verdi. "Sen kurnaz bir kadınsın. Kandırmak imkansız."

"Ve siz de bu gerçeğin farkına varacak kadar zeki bir adamsınız."

Bütün akşam parmaklarının o bir bardak punç etrafında bulunduğu anı düşünmüştü. Kadın bir erkeğin dokunuşu için olgunlaşmıştı ve adam da o erkek olma özlemiyle yanıp tutuşuyordu.

"Şimdi köşeyi dönerken nasıl görüldüğüne geri dönelim," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Mutlu. Sportmen. *Öpülebilir.*"

Bir süre sessizlik oldu ama bu sessizlik onun tahmin edilebilir mavi çoraplı soluğuyla kısa kesildi. "Kendinden utanmalısın," diye tısladı çatlaktan. "Sana söyledim, ne senin ne de bir başkası için sportmenlik yapmama gerek yok. Seni öpmeyeceğim de. *Asla.*"

Kapıdaki çatlak daha da küçüldü ama kadının kapıyı tamamen kapatmadığını fark etti.

Pervaza yaslandı ve kızın gözlerini kırpmadan ama kısık bir şekilde gördü. "İkimiz için de çok daha kolay olurdu.

sıraya girin."

Aynı göz genişledi ve kırıldı.

"Milyon yıl geçse de olmaz," diye açıkladı. "Siz saçmalamakta ısrar ederken ben nasıl kitap satabilirim? Hindistan Cevizi Kızlarının Kraliçesi olmak ve o su torbalarını düşürmek çok hoşuma gitti. Ama eğlenmenin bir yeri ve zamanı olduğunu bilecek kadar akıllıyım ve bunu her gece ve *her* gün, başka insanların yaşadığı ve çalıştığı bir sokakta yapmanın *ne yeri ne de zamanı*." Bir süre durakladı. "İyi geceler, Kaptan. Lütfen kendini daha iyi hissettiğinde Otis'i ayakkabıları ve eksik topuğuyla birlikte geri gönderin."

Kapıyı onun yüzüne kapattı.

Yüzüne.

Stephen buna inanamıyordu. Bunu gemisinde biri yapmış olsaydı, geminin koğuşuna atılırdı. Dışarı çıkarıldıklarında da güverteleri küçük bir fırçayla pırıl pırıl olana kadar fırçalamaya zorlanırlardı.

* * *

Jilly kitapçının kapısına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Kaptan Arrow tehlikeli bir adamdı. Tanrıya şükür yakında Dreare Sokağı'ndan ayrılacaktı.

Sahnede dans etmek onu zevkten baş döndürmüştü. Pencereden su torbaları atmak da öyle. Kaptanla birlikte eve yürümek bile onu mutlu etmişti. Muhtemelen nefes kesici derecede yakışıklı olduğu için. Ve komik. Bütün gece boyunca zekice şakalar yapmıştı, espri anlayışı çok kuru olduğu için bazen düşünmesi bir dakika süren türden.

Tabii ki onları görmezden geldi. Onun en azından eğlenceli olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Onun stratejisinin farkındaydı: bunu kendisi de itiraf etmişti. Onun hizaya gelmesini, daha yumuşak başlı olmasını, kendi düşünce tarzına dönmesini istiyordu. İnsanın istediği zaman eğlencelere katılabileceğine inanıyordu.

yükümlölükleri olsun ya da olmasın. Şikayet etmeyi bırakmasını ve süresiz olarak partisine katılmasını istiyordu!

Tanrı'ya şükür yenik düşmemişti.

"Ah, canım," diye mırıldandı ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Ağzını kapıdaki çatlağa bu kadar yaklaştıırıp *öpülebilir* kelimesini söylediğinde, her şeyi onun istediğı gibi görmeye ne kadar yaklaştığını düşünmeden edemedi.

Bir an için, tam da bunu yaptıklarını hayal etmişti. Ama sonra hatırladı.

Hector.

Zaten evliydi ve babasının servetini tüketirken onu perişan etmekten zevk alan zalim, aptal bir adamla -aslında uzaktan kuzeniyle- evliydi. Babası ölüm döşesindeyken Hector'un kaba saba bir adam olduğunu kabul etmişti ama aynı zamanda gerçek varis de oydu. Jilly'yle evlenip onu kendi evinden çıkarmayacak kadar kibardı, değil mi?

Jilly ürperdi. Keşke babam Hector'un gerçek doğasını bilseydi. *Kibarlığın* tam tersiydi.

Ama sorun değil, diye hatırlattı kafasının içindeki güçlü bir ses ona. *En azından artık ondan kurtuldun.*

Jilly'nin annesinin, kocasının mirasından bağımsız küçük bir mülkü vardı. Aile avukatının sağduyusu sayesinde Hector'un bundan haberi olmamıştı. Jilly, Hodgepodge'u satın alacak parayı toplamak için Hector'un arkasından, değerli aile yadigârlarıyla birlikte bu mülkü de satmıştı.

Ve sonra kaçtı, gecenin bir yarısı.

Dehşete kapılmıştı ama Londra'ya yaklaştıkça daha da heyecanlanmıştı.

Bu onun için yeni bir hayattı. Otis için de yeni bir hayat.

Şimdi esnedi ve yatağa girdi, bir gün kocasını düşünmeden uzun süre geçirebileceğı düşüncesiyle rahatlardı.

Ama uyuyamadığını fark etti ve bunun nedeni Hector'u düşünmesi değildi. Kaptan'ı düşünüyordu.

Yine Arrow. Dreare Sokağı için kadeh kaldırmaya hiç fırsat bulamamışlardı, değil mi?

"Ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağız," diye fısıldadı kendi kendine usulca. "Eğer amacı bana yumruk atmaksa olmaz."

Bunu söylerken bile, olamayanlar için pişmanlık duyuyordu. Çünkü bu akşam daha önce hiç yaşamadığı bir akşamdı. Yönlendirici, neşeli.

Bir sürü *plop* ile.

O su torbalarını düşürürken hissettiği coşkuyu düşündü. Ve ondan önce, etrafı çimen etekli adamlarla çevrili alevli şamdanların arasında dans edişini.

Hector her dakikasından nefret ederdi.

Ama onu tekrar düşünmek Jilly'nin göğsünün korku ve nefretle sıkışmasına neden oldu, bu yüzden gözlerini kapattı ve hindistancevizi ve davullarla ilgili bir rüyaya dalmak için örtüsünü sıkıca kavradı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Stephen'ın penceresinden bir parça güneş - gerçek güneş- görüldü. Kendini kamarasındaki masasının üzerinde, haritalarının üstünde uyuyan gemi kedisi kadar rahat ve tembel hissediyordu.

"Geç yatmak, geç kalkmak," dedi yüksek sesle, bir önceki akşam Bayan Jones tarafından reddedilmesine rağmen mizah anlayışı tamamen yerine gelmişti, "bir adamı-"

Bir erkeği ne yapar?

Mutlu mu?

Rahatladın mı?

Yorganını üzerinden attı ve-

Yatak hemen yere yığıldı. Bu da ne?

İyice sarsılmıştı, şimdi gülünç bir açıda duruyordu, başı aşağıda ve ayakları yukarıdaydı. Yavaşça yatağın kenarından yuvarlandı. İskeleti saygın bir mobilya satıcısından yeni almıştı. Sağlam ve yeniydi, en iyi akçaağaçtan yapılmıştı.

Yatağın üstündeki bacakları incelemek için eğildi. Aman Tanrım, zemine düşmüşlerdi! İki döşeme tahtası yerinden oynamıştı. Eski gemi aşçısı Pratt'in her sabah bir parça domuz pastırması ve birkaç düzine yumurta kızartmak, bir somun ekmek kızartmak ve bir demlik çay yapmakla görevlendirildiği kahvaltı salonunda aşağıdan gelen bağırışların nedeni hiç şüphesiz açılan delikti.

Stephen dondu kaldı, acaba bacakları tavana mı çarpacaktı? Dikkatli bir şekilde, görünüşte

Yatak odasının kapısına kadar sağlam kalaslar üzerinde yürüdü ve eğimli yatağa baktı.

Tuhaf. Çok garip.

Omuz silktilti. Şu anda bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. İçinde alçı olmayan bir şey kaldıysa kahvaltı edebilirdi.

"Kirişin içinde tahta kurdu var." Arkadaşlarından biri, merceği olmayan bir pince-nez ile tavandaki deliğe bakarken yüzünü buruşturdu; dün gece çatıda çıkan bir kavgada kaybolmuştu. "Lastik gibi bir yaratık tostumun üzerine düştü."

Gad.

Diğer adamlar hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Eminim ışının sadece o kısmında vardır," diye ekledi

Lumley, yüzü oldukça yeşil ve gözleri kan çanağı kırmızısıydı. "Aksi takdirde, onu her yerde görüyor olurduk.

Ama görmedik." Stephen başının üzerindeki kiriş sırasına baktı. Diğerleri iyi durumdaysa tavanı çok iyi destekliyordu ama yine de göğsü sıkıştı. "Kuzenimin vasiyetini yerine getiren kişi bana evin yer yer yıprandığını söyledi ama insan hediye edilen atın ağzına bakmaz. Ben de bu evi boş zamanlarımda inceletirim."

Başka bir arkadaş boş çay fincanına birkaç damla konyak ekledi ve boşalttı. "Eminim iyidir. Bir kiriş dışında mükemmel durumda görünüyor."

Elinde kızartma tavası, Pratt hiç de yıpranmamıştı. Her zaman kusursuz bir şekilde bakımlı olan Pratt, bu sabah Stephen'ın tabağına üç yumurta ve bir parça domuz pastırması koyarken üzerinde en karmaşık işlemeli yeleklerinden birini giymişti. Birkaç büyük altın yüzüğün parıldadığı sağ elinin parmak uçlarını öperek, "Hiçbir ev, sizin deyiminizle, *mükemmel* değildir," dedi.

Tüm masa onun pürüzsüz İtalyan aksanıyla rahatlamış görünüyordu.

"Benim halledemeyeceğim bir şey değil." Stephen çatalını aldı ve sanki birilerine meydan okurcasına etrafına bakındı

Katılmıyorum.

"Evet," diye fısıldadı iki kaşı da kazınmış ama bunu henüz bilmeyen şık bir adam. "Senin yerinde olsaydım, Arrow, Londra'nın en iyisi olan saygın bir marangoz tutardım."

Alçak, sefil bir onaylama korosu vardı.

Stephen masadaki adamların hiçbirinin hayatları boyunca bir gram bile ağır iş yapmadığının farkındaydı. Hepsi de asilzade çocuklarıydı, her işlerinin hizmetkârlar ve kalifiye işçiler tarafından yapılmasına alışkındılar -özellikle de Lumley, o kadar zengindi ki cebinden bir bozuk para düşse, isterse onu alması için birini tutabilirdi.

Stephen kendine bir bardak bira doldurdu ve yudum yudum içti. "Kendi evime bakabilirim. Ayrıca, satmayı beklerken yapacak başka bir şeyim yok."

Belli bir kitapçı sahibini kazanmak dışında.

O da iyi gitmiyordu.

"Bu sokağın uğursuz olduğunu fark ettin mi, Arrow?" dedi adamlardan biri temkinli bir sesle. "Dün gece bir baca temizleyicisi beni buraya yönlendirirken öyle söyledi. Curzon'daydım ve aslında Dreare Sokağı'nın girişini görmeden geçtim. Birinin oradaki büyük çobanpüskülü çalılarını kesmesi gerekiyor."

Stephen kısa bir kahkaha attı. "Evet, sokağın uğursuz olduğunu daha dün duydum. Ama buna dair hiçbir kanıt görmedik, değil mi?"

Herkes tavandaki deliğe baktı.

"Unut bunu," dedi Stephen tiksintiyle. "Bizler eylem adamıyız, kaderin kuklaları değil. Küçük bir çürük giriş bir yeri şanssız yapmaz."

Diğer gözleri kararmış eylem adamları bunun böyle olduğunu kabul ettiler ama Stephen korkutucu kaptan bakışlarını üzerlerinde gezdirene kadar kabul etmediler.

"Aksiyondan bahsetmişken," dedi yeni uyanmış bir beyefendi, üzerinde pantolon ve biri püsküllü gri deri, diğeri koyu siyah olan uyumsuz çizmelerden başka bir şey olmadan kahvaltı salonunun kapısından topallayarak girdi. "Bu arabayı kim sürüyor?"

Günün erken saatlerinde mi? Bir sonraki araba dolusu ışıklı eteklinin gün batımından önce gelmeyeceğini sanıyordum."

Stephen pencereye gitti ve dışarı baktı. Saygın bir şekilde giyinmiş genç bir kadın arabadan iniyordu ve onu yaşlı bir adam ve kadın takip ediyordu.

Kimdi onlar?

Genç kadın beyaz bir elbisenin üzerine bir pelerin giymişti ve başlığının üzerinde de yeşil renkli kalın bir örgü ve ona uygun çok fazla tüy vardı. Eve doğru baktı ve Stephen onun tatlı bir yüzü olduğunu ama talihsiz bir şekilde gözlerinin kısık olduğunu gördü. Geniş omuzlu, kare yüzlü, yaşlı bir kadın ona ters ters konuştu, kızın gülümsemesinin anında kaybolmasının nedeni de buydu şüphesiz.

Adamın üç çenesi, abartılı bir yelegi ve kafasına öyle sıkı geçirilmiş bir ipek şapkası vardı ki kulakları dışarı fırlamıştı. Stephen'ın ilk bakışta ondan hoşlanmamasına neden olan bir üstünlük havasıyla etrafına bakıyordu.

Stephen ön kapıya doğru yürüdü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye seslendi onlara, verecekleri cevaptan korkarak. Üçünün de yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Bugün ev alıcılarıyla uğraşacak halde değildi, hele o kurtlu kiriş ve yemek masasının üzerindeki sıva parçaları varken. Ve Bayan Jones'un dükkânının dışında, şüphesiz onun evinde olup bitenleri gözetlemek için camlarını yıkıyormuş gibi yapması hiç de hoşuna gitmemişti.

Kız genişçe gülümsedi. "Biz senin aileniz, Th-tephen Arrow." Büyük bir pelteklikle konuşuyordu. "Dith-tant, tabii ki, babanın tarafında. Ama yine de ailedeniz."

Kalbi sıkışmıştı. Gerçek ailesi olarak gördüğü tek kişi ölmüştü. Annesi gideli birkaç yıl olmuştu ve evi ona bırakan kuzeninden başka kimsesi yoktu ve o da baba tarafındandı. Eğer bu insanlar da öyleyse, onun aile tanımına göre *aile* değillerdi.

Kendini üçlüyü kovmaya hazırladı ama donanmada diplomasının değerini öğrendiği için elinden geleni yapacaktı

Bu konuda biraz çekici olmak için.

Şimdi beyefendi Stephen'a mağrur bir gözle bakıyordu. "Ben Sör Ned Hartley. Bu eşim Leydi Hartley ve kızımız Bayan Hartley. Üçüncü kuzenim merhum Stanhope Kontu."

Stephen çok dikkatli bir şekilde Stanhope Kontu'nun kim olduğunu çok iyi biliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Sör Ned'in dudakları inceldi. "Demek istediğim, Kasaba'da olduğumuz sürece burada sizinle kalacağız."

Stephen alay etti. "Pek sayılmaz." Diplomasi buraya kadarmış.

Leydi Hartley'nin nefesi kesildi ve Sör Ned gözlerini kıstı. "Avukatınızdan haber almışsınız. Mektubu imzaladığınıza dair bize güvence verdi."

Stephen gözlerini kırıştırdı, ama sadece bir kez.

Bir mektup için imza atmıştı. Eve geldiği gün gelmişti ama kör bir bıçakla inatçı bir Highland viskisi fıçısını açmakla uğraştığı için mektubu tamamen unutmuştu. Kuryeyi bir şeyler içmek için içeri davet ettiğini hatırlıyordu. Adam davete icabet etmiş ve gecenin yarısına kadar kalmıştı.

Stephen'ın şu anda mektubun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Mektupta Dreare Sokağı 34 numarada kalmayı planladığımız yazıyordu.

Sezon boyunca," diye gürledi Leydi Hartley.

Stephen yüzünü buruşturmamak için çenesini sıktı. Elbette bu kadında hoşuna gidecek bir şeyler bulabilirdi. Gür sesi, ülkenin dört bir yanındaki okullarda bulunan türden, geniş kirişli fiziğini ve dünya küresi büyüklüğündeki göğüslerini kesinlikle tamamlıyordu. Ve eğitim iyi bir şeydi, öyle değil mi?

Boşa kürek çektiğini biliyordu ama onun hakkında yapabileceği en nazik gözlem buydu.

"Korkarım yapamazsınız," diye açıkladı Stephen. "Evi hemen satmayı planlıyorum."

"Hemen mi?" diye sordu Sir Ned. "Bir alıcınız var mı?"

"Henüz değil, ama yakında bulacağım." Bu onun son göreviydi, o alıcıyı bulmak. "Şüphesiz bütün gün içeri girip çıkan, şöminelerin köşelerini tekmeleyen, tüm odalara bakan insanlar olacak. Mayfair'deyiz, bu yüzden bir hafta içinde birinin gelip burayı satın almasını bekliyorum."

"Ama kuzen," dedi Bayan Hartley, sesinde hayal kırıklığı vardı, "bu birbirimizi tanımak için bir fırsat."

Stephen'ın kalbi tuzlu derinliklerde kaybolan bir çapa gibi battı. Bayan Hartley'nin gözlerinde o bakış vardı - ona çoktan yarı yarıya aşık olmuş olabileceğini düşündüren bakış. O buna "Gözleri kamaşmış bakire bakışı" diyordu. Artık bundan bıkacak kadar yaşlanmıştı. Almack'tan ve tatlı genç kızların toplandığı diğer yerlerden kaçınmasının nedeni buydu.

Sör Ned esnedi. "Satışa gelince," dedi, "yakın zamanda bir alıcı çıkacağını sanmıyorum. Dreare Sokağı'nın şanssız olduğunu herkes bilir."

"Madem bunu biliyorsun," diye sordu Stephen test edercesine, "o zaman neden burada kalıyorsun?"

Leydi Hartley güldü. "Kocam mirasını parasıyla dikkatsiz davranarak korumaz. Bir kuruş tasarruf edebilecekse, eder."

Sör Ned sanki kendisine iltifat edilmiş gibi gülümsedi. "Evet, burada hepimize yetecek kadar yer var. Birbirimizle karşılaşmak zorunda değiliz. Farklı arkadaşlarımız olduğuna şüphe yok." Stephen'a ayak takımından biriymiş gibi tepeden tırnağa baktı. "Yemeğinizi kulübünüzde yiyebilirsiniz."

"Ben evde yemeyi tercih ederim," dedi Stephen. "Senin için önemli olduğundan değil. Aydınlatıcı bir konuşma yaptık ama sizden yola çıkmanızı istemek zorundayım. Bugün ilerleyen saatlerde bir ev dolusu misafir bekliyorum."

Ağırbaşlı komşusu Bayan Jones'un aksine, her saat ve hiçbir neden yokken eğlenmekten hoşlanan kadınsı misafirleri.

"Sorun çıkarırsın diye mektubun bir kopyasını daha getirdim." Sör Ned cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Stephen'a uzattı.

Satırları okumak gözlerini acıttı ama taradı ve gerçek olduğunu gördü. Avukat, baronet, karısı ve kızının, Stephen'ın ölen kuzeninin vasiyetinde yer alan bir ek maddeyle Sezon boyunca evde kalmalarına izin verildiğini beyan ediyordu.

Göğsü kızgınlıkla gerildi.

Leydi Hartley başını salladı. "Prinny'nin İmkânsız Bekârlarından biri seçildiğinizi duyduk." Kulak tırmalayan sözleri üzerine bir kuş sürüsü ağaçtan uçtu. "Ama seni uyarıyorum kuzen" - parmağıyla onu işaret etti

-"Her türlü eğlence derhal sona ermeli. Miranda asi davranışlardan korunacak. Aslında, kravat takmadığın için sana yazıklar olsun."

Stephen yere baktı. Evet, üzerinde sadece bir gömlek ve pantolon vardı ama lanet olsun, daha öğlen olmuştu.

"Her ne kadar iyi niyetli olduğunuzdan emin olsam da, hanımefendi," dedi sertçe, "ne giydiğim sizi ilgilendirmez. Ve kalmanıza izin vermeye hiç niyetim yok, biz olsak bile"-yutkundu

-"Çok uzaktan akraba."

Sör Ned alt dudağını uzattı. "Gitmeye niyetimiz yok." Her iki kolunu da uzattı ve karısı ile kızı kollarını tuttu. Üçü birlikte merdivenlerden yukarı, ön kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Haklarımız var ve yasaları biliyoruz," diye burnunu çekti Leydi Hartley. Bayan Hartley -Miranda- yere baktı, yanakları pembeleşmişti. Belki de ailesinin bu sözlerinden utanmıştı. effrontery.

Stephen iç çekti. Ve burada kendisine bir ev hediye edilmesinin şanslı bir şey olduğunu düşünüyordu! Bu da ona şunu hatırlattı.

Hâlâ bu ikilemden bir çıkış yolu olabilir.

"Daha bu sabah," dedi, "yatağım tavandan düştü. Tüm kirişlerin güvenli olduğuna kefil olamam."

Sör Ned ve Leydi Hartley bakiştılar.

"Acil satışınız için çok fazla." Sör Ned kıkırdadı. "Kimse güvenli olmayan bir evi satın almak istemeyecektir."

Touché.

Stephen yıllardır hiç olmadığı kadar öfkeli hissediyordu. "Ama bu sizi bir otele gitmeye ikna etmeye yeter."

Leydi Hartley ona acımaya benzer bir ifadeyle baktı. "Gerçekten de parası konusunda ihtiyatlı olan bir adamın böyle küçük bir krizden korkacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Sanırım hayır," dedi Stephen dişlerini sıkarak, Sör Ned kendini Stephen ile kapı arasına zorlarken.

Stephen adamın hödükçe davranışı karşısında o kadar afallamıştı ki, Leydi Hartley de onu iterek geçti, göğüsleri sertçe adamın göğsüne çarpıyordu, gözlerinde oldukça tanıdık -ve hiç de hoş olmayan- bir parıltı vardı.

Bayan Hartley ile yalnız kaldı.

"Hizmetçiler nerede?" diye sordu yumuşak bir sesle. Tıslıyor.

Zavallı şey. Muhtemelen annesinin şehvet düşkünü bir yaratık olduğunu bilmiyordu.

"Sadece aşçım Pratt var," diye cevap verdi Stephen. "O da içeride tavukları yoluyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Ama bize kim göz kulak olacak?"

"Kaptan Arrow bu konuda harika bir iş çıkarıyor."

Yolun karşısından gelen neşeli kadın sesi. "Geçen hafta pek çok misafiri oldu ve hiçbiri en ufak bir mutsuzluk göstermedi. İyi bir ev sahibi."

Bayan Jones.

Stephen gözlerini ona dikti. "Tavsiye için teşekkürler."

"Benim için zevkti," dedi melek gibi bir gülümsemeye. Elinde başka bir bez tutuyordu ve simsiyah saçları küçük dallar halinde yüzüne dökülüyordu.

Bayan Hartley gözlerini kısarak Bayan Jones'a doğru baktı. "Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi, hiç de kaba olmayan bir sesle.

Bayan Jones elini göğsüne koydu. "Ben Bayan Jones, Hodgepodge'un sahibiyim, umuyorum ki yakında

Londra'nın en çok ziyaret edilen kitapçısı. Mutlaka uğrayın ve seçkimize bir göz atın."

"Ben Mith Hartley." Kızardı. "Babam kitapların hayalperestler için olduğunu söyler."

"Babana karşı çıkmak gibi olmasın ama hayal kurmanın yanlış bir tarafı var mı?" Bayan Jones rahatsız edici bir ruh haliyle sordu. "İster bir peri masalında ister bir kimya teorisinde kaybolun, bana göre olasılıklar hakkında hayal kurmak oldukça keyiflidir."

Bayan Hartley ellerini kavuşturdu. "Babam hayat boyunca bilgelik ve deneyim kazanmamı tercih ettiğini söylüyor."

"O zaman doğru yere geldiniz," diye cevap verdi Bayan Jones neşeli bir sırıtışla. "Kaptan Arrow'un yerinde bu tür şeylerle çok karşılaşacaksınız."

"Öyle mi?" Bayan Hartley heyecanla sordu, *s'leri* daha da belirginleşmişti.

Bayan Jones tatlı bir gülümsemeye, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

Stephen her geçen saniye daha az neşeli hissediyordu. "İçeri girelim mi Bayan Hartley?" Kolunu uzattı.

"Evet," diye peltek konuştu. "Ne yazık ki Mith Jones kendi kafasına göre konuşuyor ve hiç de modaya uygun görünmüyor. Ondan hoşlanıyorum ama annem bunu onaylamazdı."

Stephen bu yorumun gülünçlüğüne gülmek istiyordu ama Bayan Jones dışında bu duygusunu takdir edecek kimse yoktu ve Bayan Jones da işine karıştığı için onun kötü defterindeydi, öyle değil mi?

Ona bir bakış attı. Göz kırptı.

Aman Tanrım. Daha önce de kadınlar ona göz kırpmıştı ama bunun nedeni ya onu ya da cebindeki paraları istemeleriydi. Bazen ikisini de. Ama onunla alay ediyordu, değil mi?

Bu basitçe yapılmadı. En yakınları dışında alay edilemeyecek kadar buyurgan ya da çekiciydi.

Lumley, Drummond (eski adıyla Lord Maxwell) ve Traemore.

Stephen'in morali dalgalar gibi dibe vurmuştu. Ama moralini düzeltmek için zamanı bekleyemezdi. Harekete geçmeliydi.

Her şey sırayla. Hartley'lerle ilgili durumu daha ayrıntılı değerlendirecekti. Hissettiği isteksizliği belli etmeden Bayan Hartley için ön kapıyı açık tuttu ve kendini onu kahvaltı salonuna kadar takip etmeye zorladı. İçeri girdiğinde Sör Ned mücevherlerle kaplı bir sınav bardağını şişkin gözlerine tutuyor ve masanın etrafında uzananları küçümseyen bakışlarla süzüyordu.

"Gidin buradan beyler," diye çirkin bir sesle emretti çirkin baronet. "Eşyalarınızı toplamakla da uğraşmayın."

Adamlardan biri kıkırdayarak, "Toplayacak bir şeyimiz yok," diye karşılık verdi ve kendi buruşuk gömleğine baktı. "Bu bir parti. Geldiğimiz kıyafetlerle uyuduk."

"Sizler utanç verici dinsizlersiniz, değil mi?" Leydi Hartley büyük bir ilgiyle açıkladı.

Sör Ned kadehini indirdi ve partiye yaltaklanan bir gülümseme armağan etti. "Demme. Hoby'nin çizmelerini ve Weston'ın paltolarını giydiğinizizi fark etmedim. Buraya bakın beyler, kaba uğurlama için özür dilerim. İstedığınız kadar kalın. Burada evlendireceğim bir kızım var ve büyük bir çeyizi var. İyi ailelerden gelen siz yavruların çoğu tüm paranızı savurganlığa harcıyorsunuz ve biraz zenginlik işinize yarayabilir, değil mi? Miranda sizin kızınız."

Bayan Hartley birkaç kez gözlerini kırptırdı ve dışarı bakmak için pencereye gitti ama Stephen onun aslında utancını gizlemeye çalıştığını tahmin etti.

Onun endişesini çok iyi anlıyordu. Bu çift gerçekten korkunçtu-

Hem o hem de Bayan Hartley onlarla akrabaydı.

Davetlilerin ifadeleri, damarlarında dolaşan alkolün derecesine bağlı olarak değişiyordu

Sör Ned'in kaba konuşması ve Leydi Hartley'nin kızının rahatına olan ilgisizliği karşısında şok ve tiksinti dereceleri.

Birkaç uyanık gencin sandalyeleri hızla geriye itmesi, ardından hâlâ engelli olanların yavaşça masadan kalkması ve ardından Stephen'ın yanından geçerek ön kapıya doğru ilerleyen ayak sesleri duyuldu.

Bütün arkadaşları gidiyordu.

Ve onlar yanından akıp giderken kendi kendine, "*Kötü şans diye bir şey yoktur*" dedi.

Öyle bir şey yok.

Uyumsuz botlarıyla topallayan son adamın peşinden gitti ve kendisinin de gidebilmesini diledi.

Ön basamakta, daha ağırbaşlı adamlardan biri Stephen'ın omzunu tokatladı. "Seni zavallı herif. Kısa sürede Miranda'yla evlendirileceksin, ha?"

Stephen cevap veremeyecek kadar üzgündü.

Başka bir arkadaşı durdu ve elini çok uzun süre sıktı. "Bu kötü bir iş, eski dostum," diye hıçkırdı.

"Öyle," dedi Stephen asık suratla, parmaklarının hâlâ coşkulu bir el pompalamasına takılı olduğunu fark etmemiştii bile.

"Hemen merdivenlerden in, Bertie." Lumley adamı kenara itti ve Stephen'a döndü. "Elinde avukattan alınmış bir kâğıt parçası olan herkesin bir eve girip orayı ele geçirebileceği bir dünya nereye gidiyor? Süslü kızlara bir mesaj göndereceğim, bu akşam gelmeye zahmet etmesinler."

Stephen arkadaşlarının turşu bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı gidişlerini izledi, bazıları diğerlerinden daha hızlıydı. Ama evinden yeterince uzaklaştıklarında, davetsiz misafirlerden uzaklaştıklarında hepsi yavaşladı.

İç çekti. Ev partisinin vaktinden önce bitecek olması çok yazıktı.

Sonra bir kötü his daha duydu, sağına bakmasına neden olan bir his.

Bayan Jilly Jones Şimdi Hodgepodge'un içindeydi ve ağız açık bir Şekilde vitrinden dışarı bakıyordu. Bakışları birbirine kilitlendiğinde dudaklarını kapatıp cesaretle ona baktı, sonra sürekli elinde tuttuğu paçavrayı yavaşça kaldırdı ve camın etrafında yavaş, muzaffer bir daire çizerek yüzünü onun görüşünden sakladı.

Bu iyi bir Şeydi. Kadının dudaklarında gördüğüne yemin edebileceği kendini beğenmiş gülümsemeyle uğraşacak durumda değildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jilly müşterisizliğin ortasında pencerelerini yıkayarak, kitaplarının tozunu alarak ve komşular için çörek pişirerek meşgul oldu. Çörekleri, kısa bir tanıtım notu ve o hafta Hodgepodge'a giren herkese ücretsiz çay ve çörek verileceği duyurusuyla birlikte kapılarına bıraktı. Bundan sonra, mesai saatleri içinde kitapçada çaylarını yudumlamaktan, yemekten ve gönüllerince okumaktan çekinmemeleri gereken seçici okuyuculara neredeyse bedavaya satılacaklardı.

İş bulmaya çalışmadığı zamanlarda bir roman yazıyordu. Daha yeni başlamıştı ama romanda bir mantarın cahil kızıyla evlenen alçak bir kaptan, kulakları dışarıda kalacak şekilde ipek bir şapka takan bir adam ve yüksek sesle konuştuğu için camları tıkırdatan dev bir kadın olacaktı.

Kalemینی ağzına götürün Jilly, bir düzine çocuğun neye benzeyeceğini düşündü. Nasıl davranacaklarını zaten biliyordu: kaba saba. Kimsenin onlar için üzülmemesi için de çok güzel görünmekle lanetlenmiş olacaklardı. Ve insanlar onlar için *üzülmeliydi*, Jilly tüm kalbiyle hissetti, çünkü bu çocukların ebeveynleri için üzücü bahaneleri olacaktı.

Belki de çocukların yan komşusu olan kadın onları kanatları altına alır ve onlara görgü kurallarını öğretirdi - hatta her yıl onları deniz kıyısına bile götürürdü çünkü o kadın tüm soylular ve Prens Naibi tarafından himaye edilen çok zengin bir kitapçı olurdu.

Jilly özenle, kaptan ve korkunç karısının Noel Günü'nü unuttukları sahneyi anlatan tam yarım sayfa yazdı. Ama guguklu saat ikiyi çaldığında

başını kaldırıp bir şeyler karaladı. Otis uzun süredir dışarıdaydı ve tiyatro gecesi Kaptan Arrow'un evinde bulduğu pembe beyaz çizgili yeleğiyle uyumlu olacak mükemmel ikinci el ayakkabıları arıyordu. Merdiven sahanlığında Amiral Lord Nelson'ın bir büstünü süslüyordu ve oradaki hiçbir beyefendi bu meşhur giysinin kendisine ait olduğunu iddia edemeyince Otis, Kaptan Arrow'un onayıyla onu almıştı.

Zavallı Otis. Kitaplar onun tutkusu değildi. Moda tutkusuydu. Ama deniyordu ve ona her zaman çok destek oluyordu.

Jilly dükkânın kapısının açıldığını duydu ve bir müşteri geldiği için tamamen heyecanlanmayı diledi ama bir yanı her zaman Hector'u görmeye hazırdı. Evet, bu utanç vericiydi ama işler böyle yürüyordu. Yaşadığı sürece ondan asla tamamen kurtulamayacağını biliyordu.

Bu yüzden nefes kesici güzellikte bir kız kapıdan içeri girdiğinde rahat bir nefes aldı. Kızın çikolata rengine gür kahverengi saçları vardı, tatlı, gevşek bir düğümle geriye doğru toplanmıştı ve ağzının iki yanında birer gamze vardı. En iyi özelliği iri ve deniz yeşili gözleri idi.

"Merhaba," dedi Jilly'ye utangaç bir gülümsemeyle. "Ben Susan Cook.

Sokağın aşağısında oturuyorum."

Jilly kalemini bıraktı ve ayağa kalktı. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Cook." O da gülümsedi, Hodgepodge'a birinin - özellikle de Hector'dan başka birinin- gelmiş olması onu heyecanlandırmıştı! Sokaktaki herhangi birinin dost canlısı olmasından umudunu kesmeye başlamıştı.

En fazla dört yaşında olan küçük bir çocuk Susan'ın arkasından fırladı. Onda da aynı düğme burun ve geniş bir sırtı vardı. "Ben Thomas," dedi güçlü bir tavırla, ama Jilly bacaklarının ince olduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Çok iyi çörek yapıyorsunuz. Biraz daha alabilir miyiz lütfen? Sakıncası yoksa biraz da tereyağı ve reçel."

Susan'ın ağzı yuvarlak bir O'ya dönüştü. Jilly'ninki de öyle. Ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldular. Thomas da güldü ama Jilly onun bu kadar komik olan şey hakkında hiçbir fikri olmadığını söyleyebilirdi.

"Thomas!" Susan avucuyla onun başını okşadı. Sesi sert ama sevecendi. "Biz dilenmeye gitmeyiz. Bayan Jones'tan aldığınla yetin. *Daha fazlasını* isteme."

"Hiç umurumda değil," dedi Jilly. "İçeri giren herkese vereceğime söz verdim, değil mi?" Delikanlının yeterince yiyip yemediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Aslında Thomas'ın utançtan pembeleşen yanaklarından o kadar etkilenmişti ki, "Burada bekle. Şu anda sadece çöreklerim hazır değil, başka bir şeyim daha var."

Dükkânın arka tarafına gitti ve iki kitap rafının arasından küçük bir koridora açılan bir kapıyı açtı. Sağ tarafta kendi ofisi, onun aşağısında da Otis'in yatak odası vardı. Solunda ise dükkânın üstündeki yaşam alanlarına çıkan merdiven vardı: kendi yatak odası ve her akşam Otis'le paylaştığı geniş bir ön oda.

Ofisinde bir defterin yanında duran portakalı alıp Thomas'a uzattı. "Al," dedi. "Arkadaşım Otis bunu bana özel bir ikram olarak aldı ama sana vermeyi tercih ederim."

Thomas'ın gözleri büyüdü. "Çok teşekkür ederim."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz Bayan Jones," dedi Susan içtenlikle.

"Lütfen bana Jilly de." Tekrar gülümsedi. "Benim için bir zevk. Umarım Thomas ve ben hızlı arkadaş oluruz."

Thomas portakalı iki eliyle kavradı ve ona gülümsedi.

"Zaten öyle olduğunu görebiliyorum." Susan içini çekti ve utangaç bir ifadeyle Jilly'ye baktı. "Umarım biz de arkadaş olabiliriz. Bana Susan demeni çok isterim."

"Oh!" Jilly'nin kalbi mutlulukla kabardı ve yeni arkadaşının elini sıktı. "Umarım biz de yapabiliriz."

Susan'ın ağzı neredeyse yüzünü buruşturacak kadar inceldi. "Bunu isteyip istemeyeceğinizi bilmiyorum Bayan Jones, bir kez fark ettiğinizde" -önce Thomas'a sonra tekrar ona baktı- "Thomas'ın bir babası yok. Gördüğünüz gibi dünyada yalnızız. Ben hiç evlenmedim." Yutkundu. "Eğer-"

Sözünü kesti ve başını öne eğdi. "Ailem benimle konuşmuyor. Terzi olarak kendi başıma geçinmeye çalışıyorum. Herkese dul olduğumu söylüyorum ama bu doğru değil." Başını kaldırıp baktığında gözleri akmamış yaşlarla doluydu. "Sana gerçeği neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de sokakta bana nezaket gösteren ilk kadın olduğun içindir. Bize böyle çörek getirdiğin için."

Jilly içini çekti ve başını salladı. "Kadınlar kendi cinslerine karşı sert olabiliyorlar, değil mi?"

"Evet, yapabilirler," diye onayladı Susan.

"Sorun değil," diye yatıştırdı Jilly onu. "Elbette arkadaş olabiliriz. Benim için daha çok bir amca gibi olan eski bir aile dostu olan Otis'i saymazsak, ben de yalnız bir kadınam. Elinden gelse beni kötülüklerden korurdu ama nedense... sanırım ben onu daha çok koruyabilirim."

İkisi birlikte tekrar kıkırdadılar.

Susan gözlerini sildi. "Birine karşı dürüst olmak çok rahatlatıcı, bunu söyleyebilirim."

Jilly bir suçluluk duygusu hissetti. Dürüst olmayı diliyordu ama bunu yapmak onun için çok tehlikeliydi.

Thomas annesinin eteklerini çekiştirdi. "Ne zaman gidebiliriz anne? Yeni yeşil yaprakları olan ağacı görmek istiyorum."

"Oh, evet," dedi Susan. "Bahar geldi, Tanrı'ya şükür." "Evet, yakında daha fazla yaprak çıkacak, değil mi?" Jilly Thomas'ın önünde diz çöktü. "Ve fark ettiniz mi? Kuşlar ötüyor."

Thomas Jilly'nin kulağına eğildi. "Kimse yatmadan önce annem gibi şarkı söyleyemez."

Jilly ona sarılmaktan kendini alamadı. "Eminim dünyanın en iyi şarkıcısıdır."

Thomas ciddiyetle başını salladı. "Öyle."

Susan mutlu bir annenin sevinciyle parlıyordu. "Yine geleceğiz," dedi kapıda.

"Lütfen yap." Jilly, Susan'a belli belirsiz bir sarılma cesareti gösterdi, yeni arkadaşı da ona hiç tereddüt etmeden karşılık verdi.

"Yakında görüşürüz," dedi Susan gülümseyerek.

Anne ve oğul el ele ayrıldıklarında Jilly arkalarından kıskançlıkla baktı. Bir çocuğu olsun istemişti. Ama Hector... Hector bir türlü baba olamamıştı. Muhtemelen ona sürekli kızmasının ana nedeninin bu olduğunu tahmin ediyordu.

Böyle olmaması gerekiyordu, diye hatırlattı kafasının içindeki o yiğit ses ona.

Ve bu iyi bir şey, çünkü Hector'un hiç çocuğu olmamalıydı. Berbat bir baba olurdu.

Yutkundu, her zaman istediği ama asla sahip olamayacağı ailesiyle ilgili tüm düşünceleri aklından kovdu ve kalemıyla kâğıdını bir kenara bıraktı. Artık yazacak havada değildi ama şimdi ne yapabilirdi ki? Hodgepodge müşteriler için hiç olmadığı kadar hazırды. O kadar temizdi ki, yerde yemek yiyebilirdi. Envanter de oldukça etkileyiciydi. Kitaplar eski Latince metinlerden en yeni romanlara kadar çeşitlilik gösteriyordu. Birkaç neşeli masa ve sandalyenin bulunduğu köşe tertemizdi. Üst kattaki küçük yaşam alanı düzenliydi ve Otis'le akşam yemeğinde paylaşacakları dana yahnisi kısıp ateşte pişiyordu.

Her şey düzenliydi, sokak bile. Dışarı, Kaptan Arrow'un arkadaşları olmadan ürkütücü derecede sessizdi. Onları özlediğini söyleyemezdi, hayır, gerçekten de. Ama şu ana kadar Dreare Sokağı'na kimsenin gelmediğini fark etmemişti. Komşular da kendi hallerindeydi.

Jilly, Leydi Duchamp'ın tam karşısında oturduğunu söylediği için üzgündü. Yaşlı cadı Dreare Sokağı'ndaki en büyük malikânede oturuyordu ve çok sayıda hizmetçisi vardı. Jilly her sabah uşaklarından birinin arabayı getirip hanımının arabaya binmesine yardım ettiğini görüyordu. Her zaman neredeyse bir saat sonra dönerdi.

Nereye gitmişti? Jilly merak etti.

Bir de Dreare Sokağı'nın diğer ucunda yaşayan ve Hodgepodge kadar az müşterisi varmış gibi görünen terzi dükkânını işleten yeni arkadaşı Susan vardı.

Jilly ayrıca ressam olduğu anlaşılan bir adamın bir çanta dolusu rulo tuvali eve, eski püskü atölyesine götürdüğünü de görmüştü. Renksiz evlerde yaşayan ve ne onunla ne de kendileriyle ilgileniyor gibi görünmeyen birkaç renksiz aile de vardı. Sadece var olduklarını, işe gidip eve geldiklerini, yani çalışmak zorunda olduklarını tahmin ediyordu. Arabalarına, giysilerine ve hizmetkârlarının sayısına bakılırsa yeterince varlıklı olan bu mülayim ailelerden birkaçını görmüştü ama *mutlu* görünmüyorlardı. Ya da herhangi bir konuda heyecanlı.

Dreare Sokağı'nda her türden insanın yaşadığını düşündü. Zengin, fakir, işçi sınıfı ve unvan sahibi. Şimdiye kadar hepsi depresif görünüyordu -Kaptan Arrow hariç. Ama şimdi o da öyle görünüyordu. O saldırgan insanlar evine girdiğinde yüzünde onaylamaz bir ifade vardı. Yine de hala oradaydılar, değil mi?

Dreare Sokağı'nın Jilly'nin Mayfair'de gittiği diğer sokaklar gibi canlı, hareketli bir mahalle sokağı olmaması çok kötüydü. Binayı incelediğinde, ziyarete geldiği iki gün boyunca bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığı için yaya trafiğinin bu kadar az olduğu konusunda temin edilmişti.

İronik bir şekilde, Hodgepodge'a aşık olmasını sağlayan şey yağmurdu. İçeride her şey çok rahat görünüyordu. Hector'dan bile güvende hissetmişti. Bu yüzden komisyoncuya yeterince gördüğünü söylemişti.

Dreare Sokağı'ndaki dükkân onun evi, güvenli sığınağı olacaktı. Yeni bir hayata açılan kapısıydı.

Şimdi çiçek tarhlarını düzeltmek için dışarı çıktı. Tanrıya şükür, diye düşündü, Susan bugün gelmişti. Jilly, Hodgepodge'u satın alma konusundaki içgüdülerinin yanlış olduğu duygusuna kapılmak üzereydi. Böyle kasvetli bir düşünceye teslim olmadığına o kadar memnundu ki-

En azından henüz değil.

* * *

Kötü şans.

Stephen'ın tüm arkadaşları şansının çok kötü gittiğini söylüyordu.

Hartley'lerin Stephen'ın evine vardıkları öğleden sonra kulüplerinde Lumley, "O kadar kötü ki bunu tersine çevirmek için özel bir kabile dansı ya da onun gibi bir şey yapman gerekiyor," dedi. "Sanırım bunu adalarda kapmışsın."

Bir başka arkadaş, "Hayır, şu sokak," diye tahmin yürüttü. "Çürüyor.

Ne de olsa buranın adı Dreare Caddesi."

"*Kasvetli* gibi." Üçüncü bir arkadaş Stephen'ın başının yan tarafına bir fiske vurdu.

Stephen onu sinir bozucu bir sinek gibi fırçaladı.

"Abysmal Sokağı daha iyi bir isim olurdu," diye yorum yaptı bir başka arkadaş, kulağına yüksek sesle gülerek.

Stephen rahatlamak için kulübüne gitmişti ve oradan cınlayan bir kulak, zonklayan bir şakak ve belki de arkadaşlarının -söylemeye cesaret edemedi ama- haklı olduğuna dair bir inançla ayrılmıştı.

Kendini bildi bileli ilk kez, çözümü yokmuş gibi görünen bir ikilem içindeydi. Baronet ve karısı soğuk, mizahtan yoksun insanlardı, kızlarını muhtemelen onunla evlendirmek için entrikalar çeviriyorlardı ve onun evine yerleşmişlerdi.

Özel evi.

Kendisi olmak istediği yer... ne yapmak istiyorsa *onu* yapmak istediği yer.
yapmak istedim.

Ve Bayan Hartley! Ne kadar tatlı ve kurnazlıktan yoksun olursa olsun, bu dünyada evlenmek isteyeceği son kadındı.

Tiksintiyle hepsini unutmak için kulübüne gitmişti. Ama belli ki bu olmamıştı. Hava kararmadan eve döndüğünde Sör Ned ve Leydi Hartley'i salonda ağa düşmüş örümcekler gibi kendisini beklerken buldu.

"Size önemli bir şey söylemek istiyoruz," dedi Sir Ned. "Karımla yaptığımız bir görüşmeden sonra, şu kararı aldık

Miranda davanızı kabul edecek. Sizinle evlenmek bizi büyük bir zaman ve masraftan kurtaracak. Yarın eve gidebilir ve özel ruhsat için Canterbury'de durabiliriz."

Stephen şaşkınlıktan sustu ama sonra sormayı akıl etti: "Bayan Hartley, Marriage Mart'ı deneyimlemek istemez misiniz?"

Bayan Hartley kızardı ve kekeledi, "Ben kimim ki ailemi sorgulayayım?"

"Onunla eşit olmadığın için endişelenme, Arrow," dedi Sör Ned. "Senin eksikliğini telafi edecek kadar param ve unvanım var."

"Gerçeği çarpıtabiliriz," dedi Leydi Hartley. "En azından turda. Sizin bir baron ya da kont olduğunuzu iddia edebiliriz ve kimse aradaki farkı anlamaz."

"İlgilenmiyorum," dedi Stephen. "Ben zaten... başka birinin peşindeyim."

"Kim?" diye sordu Bayan Hartley.

Pencereden dışarı baktı ve Bayan Jones'un çiçek tarhlarında çalıştığını gördü.

"Bayan Jones," dedi ve çaresizliğinin her zamanki kusursuz muhakemesinde bir hataya neden olduğunu hemen fark etti.

Hiç kimse Hodgepodge'un sahibi Bayan Jilly Jones'u olası bir eş olarak seçmezdi. O çok idare edilemez biriydi. Eşlerin uysal olması gerekirdi, bu yüzden asla evlenmezdi. Stephen uysal kadınlardan hoşlanmazdı. Onu sıkarlardı.

"Özür dilerim," diye kendini düzeltti. "Başka bir kadını takip etmekle ilgilendiğimi söylemek istemiştım. Birkaç kapı aşağıda. Bayan Jones'un *arkadaş*ı."

"Adı ne?" Bayan Hartley peltek peltek konuştu.

Stephen başladı. Elbette bir isim düşünmemiştı. Tam "Sarah Pimsdale" diyecekti ki Sör Ned sözünü kesti, bu kulağa gayet idare edilebilir bir bayan ismi gibi geliyordu.

"Doğru," dedi baronet ukala bir sırıtışla. "Bunu örtbas etmek için çok geç. Bayan Jones'la evlenmek istiyorsunuz." Karısına baktı. "Bayan Jones kim?"

Leydi Hartley sadece omuz silkti ve dünyaya hançer gibi baktı. Görünüşe göre bu haber onu korkunç bir surat asma durumuna sokmuştu.

Bayan Hartley pencereye koştu. "Şu anda ona bakıyorsunuz, değil mi Yüzbaşı?" Şu anda yabancı otları yolmakta olan siyah saçlı komşusunu işaret etti. "Kalbinizi çalan kişi o. Bayan Joneth, kitapçı."

"Sen daha buraya gelmeye fırsat bulamadan, sevgili Miranda," diye mırıldandı Leydi Hartley, sonra kocasına döndü. "Bir şeyler yap Ned."

Sör Ned'in çeneleri neredeyse fark edilmeyecek kadar titremeye başladı ve gözlerinde keskin bir ışık parladı. "Haklısın, aşkım." Ceketini düzeltti ve ayağa kalktı. "Ben hanımefendiyi görmeye gidiyorum, Kaptan Arrow. Bizi Bayan Jones'u görmeye götür."

"Neden yapayım ki?" Tam bir savunma moduna geçti, Sör Ned'in çıkmasını engellemek için önce salon kapısına, sonra da ön kapıya doğru geri çekildi.

"Kenara çekil," dedi Sir Ned, çok kısa da olsa kararlı bir adımla ona yaklaşarak.

Stephen ne yapmalıydı? Eğer Sör Ned ona meydan okursa, kesinlikle adamla dövüşmeyecekti. Çok yaşlıydı. Bu inatçı aptalla yüzleşmek ona yakışmazdı.

Şu anda sadece baronetin gözünün korkup geri dönmesini umabilirdi.

Ama belli ki değildi. Stephen'ın göğsüne vurdu. "Seni Miranda'nın cazibesine karşı kör eden kadınla tanışmak istiyorum."

Stephen ona bakarak, "Kesinlikle hayır," dedi. "Bayan Jones'un onu takip ettiğimden haberi yok."

Leydi Hartley ona doğru yürüdü ve başını Bayan Hartley'e doğru eğdi. "Bu kadar takip yeter, Kaptan. Miranda'nın yanında tamamen hareketsiz durabilirsiniz. O burada bekliyor. Ve

Kendinizi ilan etmeden önce ceplerinizi doldurma konusunda endişelenmenize gerek kalmayacak."

"Benim özel işlerime karışmamanızı tercih ederim." Stephen ikisine de ters ters baktı.

Sör Ned, "Gidelim, Arrow," diye onu teşvik etti.

Stephen taktik değiştirmesi gerektiğini fark etti. Talihsiz akrabası er ya da geç Bayan Jones'la yüzleşmenin bir yolunu bulacaktı. Bu yüzden ön kapıyı biraz araladı. "Geçmenize izin vereceğim," dedi baronete, "ama ona kur yapma planlarıma engel olursanız, bunun bedelini cehennemde ödersiniz. Yeterince açık olabildim mi?"

Sonunda Sör Ned durakladı. Ama o kadar da korkmuş değildi. Gözlerinde hâlâ ateşli bir ışık vardı. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama onun Miranda'mın eline su dökemeyeceğini anlarsam, bu gece seninle oturup bir şişe Porto şarabı eşliğinde geleceğini tartışacağız delikanlı. Damadım olarak oldukça rahat bir hayatın olabilir."

Stephen daha fazlasını duymaya dayanamadı. "Şimdi seni dışarı çıkaracağım," dedi. "Ama önce ben onunla birkaç dakika görüşmek istiyorum. Sonra bize katılabilirsin."

Kapıyı sonuna kadar açtı ve Hodgepodge'a doğru yöneldi, Sör Ned arkasında soluk soluğa kalmıştı.

Stephen dönüp arkasına baktı. "Unutma," diye baroneti uyardı, "burada bekle."

Sör Ned gerçekten durdu. Şimdi Stephen'ın tek yapması gereken Bayan Jones'a onu takip etmeyi planladığını söylemekti. Onu ne için takip edeceğini söyleyemezdi. Ateşli bir flörtü onaylamayacaktı ve evlilik söz konusu bile olamazdı.

Mümkün olduğunca belirsiz kalacaktı. Çok zor olmamalı.

Yüce Tanrım, tabii ki zor olacak!

Sokak her zamanki gibi ıssızdı. Bayan Jones çiçeklerini bırakıp içeri girmişti.

Stephen Hodgepodge'a öyle hızlı girdi ki, kapı menteşelerinden geri fırladı. "Nerede o?" diye sordu Otis'e.

Otis sırtarak başını kaldırdı. "Merhaba Kaptan. Kapalıyız tabii ki. Ama sizi her zaman bekleriz. Bu öğleden sonra evinizde sessizlik hakim."

Yerleri süpürmekte olan Bayan Jones omzunun üzerinden ona baktı. "Ferahlatıcı bir değişiklik," diye ekledi.

Şimdi onunla tartışmanın sırası değildi, bu yüzden Stephen yorumun geçmesine izin verdi.

Kadının neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü görünce memnun oldu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Kaptan?" diye sordu soğukkanlılıkla ve süpürgesini bir kenara bıraktı.

Bir elini saçlarında gezdirdi, savunulamaz bir durumda olduğunu ona açıklamak istemiyordu. "Beklenmedik ve hoş karşılanmayan misafirlerim tüm parti planlarımı mahvetti," diye itiraf etti. "Onlar yüzünden şimdi seni çağırıyorum."

"Anlat," diye ısrar etti Otis, alnında endişeli bir kırışıklık vardı. "Bu hiç iyi değil." Stephen kendini toparladı ve Bayan Jones'un gözlerinin içine baktı. "Beni kızlarıyla evlendirmek istiyorlar, ben de onlara seninle tanışmak istediğimi söyledim." Bir nefes aldı, sonra devam etti. "Of Tabii ki evliliği kastettiğimi düşünüyorlar."

Gözleri irileşti ve elini kalbinin üzerine koydu. "Bu imkansız!"

Stephen sırtmaya çalışarak, "Böyle bir gerçeği söylemek için sizden izin istemediğimi anlıyorum," dedi, "ama bu fikir *o kadar* da uçuk değil."

"Oh, evet öyle." Bayan Jones'un yüzü kıpkırmızıydı.

Otis neredeyse hanımı kadar kararsız görünüyordu. "Sanırım yedek paltomu fırçalayacağım," dedi ve dükkânın arka kapısından çıktı.

"Bugün Otis'ten duydum, o da Brook Caddesi'ndeki bir dükkân sahibinden duymuş, sizin İmkânsız Bekâr olduğunuzu," dedi Bayan Jones, yumrukları kalçalarında. "Bu unvan sadece sizin hakkınızdaki şüphelerimi doğruluyor."

Stephen anlık bir öfke hissetti. "Prinny'nin unvan için beni seçmesi benim suçum değil, ama bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

Her neyse?"

"Birincisi, sen asla onurlu bir niyetle bir kadının peşinden koşmazsın," diye cevap verdi hemen, "ikincisi, ben de milyon yıl geçse de senin tarafından takip edilmeye *izin vermem*."

"Oh, hepsi bu mu? *Bunun üzerinde* çalışabiliriz."

"Gerçekten mi?" Bayan Jones süpürgeyi tekrar eline aldı ve göğsüne yakın tuttu. "Benden istediğiniz şey çok fazla, Kaptan." Sesi onaylamaz bir şekilde hararetliydi. "Buna izin vermem mümkün değil."

Kadının itiraz etmesine hazırlıklıydı. "Sadece kısa bir süreliğine buradalar," diyerek onu yatıştırdı. "Onlarla hayat zaten yeterince zor olacak, ama kızlarına kur yapmaya uygun olduğumu düşünürlerse çok daha kötü olur. Onlara seni takip etmek istediğimden haberin olmadığını söyledim. Tüm meseleden habersizmiş gibi davranabilirsin."

"Eğer bu doğruysa, neden bana söyleme zahmetine girdin?"

Kurnaz komşusu ona bir santim bile vermeyecekti. "Çünkü onların huzurunda sana karşı neden daha *sıcak* davranacağımı anlamamı istedim. Ve iğrenç Sör Ned'in sana sahip olma maceram hakkında aşağılayıcı bir şeyler söyleme ihtimali her zaman var. Hiç şüphesiz ilgini dağıtmak isteyecektir. Böyle bir şey olursa hazırlıksız yakalanmanı istemedim."

Bayan Jones'un kaşları neredeyse burnunun üzerinden geçecekti. "Neden onlar buradayken taşınmıyorsunuz?"

"Yapamam. Evi satmadan önce yapmam gereken onarımlar var. Kalmak zorundayım."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ağzını kapattı.

"Bana yardım etmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum," dedi, "ama hayırseverlik duygunuza hitap ediyorum. Ve karşılığında sizin için yapabileceğim bir şey olursa, şerefim üzerine söz veriyorum, yapacağım."

"Hayır," dedi onun gözlerinin içine bakarak.

Bunun onun en sevdiği sözlerden biri olduğuna bahse girerdi.

O sırada Sör Ned kulaklarının ucu pembeleşmiş bir halde dükkâna girdi. "Demek Bayan Jones, tercih edilen kişi sizsiniz," diye anons etti.

Ona sıcak ama temkinli bir gülümseme verdi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Yeni gelen adam ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Anladığım kadarıyla Kaptan Arrow'un kendi gözü var-"

"Şu atlaslarda. Gidip benim için onlara bir göz atın Sör Ned." Stephen adamı döndürdü ve büyük boy kitapların olduğu yöne doğru hafifçe itti.

Neyse ki adam bir kez itildiğinde, iskeleden uzaklaşan bir tekne gibi yoluna devam etti.

Baronet'in sesi duyulmayınca Stephen, Bayan Jones'a yaptığı çağrıya geri döndü. "Lütfen," diye yalvardı kısık bir fısıltıyla. "Lütfen bunu kabul edin. Aksi takdirde hayatım cehenneme dönecek."

"Sonsuza kadar değil, olmayacak." Yanakları her zamankinden daha pembeydi. "Ayrıca, hayali arayışın için seçebileceğin başka kadınlar da var. Süslü hanımlarından birine ne dersin?"

Adam soruya cevap veremeyerek ona baktı. "Seni dışarıda nergislerinle gördüm ve o kritik anda başka birini düşünmek hiç aklıma gelmedi. Elbette birkaç saniye sonra düşündüm ama o zaman çok geçti. Sana yapışmışlardı."

Daha onu görmeden önce, aslında bütün gün onu düşündüğünü söylemedi.

Uzun bir süre ona baktı ve sonra içini çekti. "Pekâlâ, Kaptan. Sanırım evet demenin bir zararı olmaz. Ne de olsa niyetinizi bilmiyormuş gibi davranabilirim. Ama bilmenizi isterim ki bunu büyük bir kuşkuyla yapıyorum."

Memnun bir iç geçirdi. "Teşekkür ederim."

Şimdi üzerindeki baskı kalktığına göre, soluk pembe elbisesinin içinde son derece çekici görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı.

"Ama yakında bir gün bir iyiliğe ihtiyacım olabilir ve ne istersem yapacaksın," dedi, "yoksa misafirlerine gerçeği, bu maskaralığı senin uydurduğunu söylerim."

"Bana şantaj yapıyorsun." Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Merak etme." Ona muzip bir gülümseme verdi. "Senden ne isteyebilirim ki? Çok bir şey değil, sizi temin ederim. Ama bunu düşünmek hoşuma gidecek."

"Kaptan," diye seslendi Sir Ned heyecanla, "son yolculuğunuzda gittiğiniz en uzak yer neresiydi?"

Stephen gözlerini Jilly'den hiç ayırmadı. "Boynuz, Sör Ned, Boynuz," diye seslendi adama.

Oldukça kendini beğenmiş görünen Bayan Jones, onun cevabını bekliyordu.

"Baskı altında," diye mırıldandı, "teklifinizi kabul ediyorum. Ama benim de bir talebim var."

"Ve bu?" Onunla oynuyordu. Ve onunla oynamak, flört etmeye çok yakındı, her ne kadar bu gerçeğin farkında olmasa da.

"Eğer yardımımı istiyorsan," dedi, "-ki istemelisin, çünkü yüz ifadene bakılırsa, beni kaprislerine boyun eğdirme olasılığı seni kesinlikle memnun ediyor- komşulara seni takip ettiğimi söylememelisin."

Önce tavana, sonra da adama baktı. "Pekâlâ. Katılıyorum. Otis hariç. Ona her şeyi anlatırım."

"Anlaştık."

Hızlıca el sıkıştılar, tam o sırada dükkânın kapısı açıldı.

Stephen arkasını dönmekten korkuyordu. Ya ağlayan Miranda'ysa? Ya da inleyen annesi?

Tanrı'ya şükür sadece Leydi Duchamp'tı. "Kaptan Arrow, kapınızın önündeki iri kıyım başhemşire saçmalıyor," dedi, "Bayan Jones'u takip etmek için burada olduğunuzla ilgili bir şeyler söylüyor. Eğer bana yalan söylediye kocasının devasa kulaklarını sıkmak zorunda hissedeceğim kendimi."

Stephen kendini toparladı. "Bu benim ve Bayan Jones'un dışında kimseyi ilgilendirmez leydim."

Leydi Duchamp Bayan Jones'a baktı. "Evlilik teklif etti mi?"

"Hayır." Bayan Jones'un ağzı biraz bembeyaz olmuştu.

"Eee?" Leydi Duchamp suçlayıcı bir ifadeyle Stephen'a baktı. "Madem onun peşindesin, neden olmasın? Bağlılık konusunda çekincelerin mi var genç adam?"

"Dediğim gibi leydim, bu-"

"Merhaba? O burada mı?" Leydi Hartley neyse ki araya girdi, sesi dışarıdan bir sis düdüğü gibi geliyordu. "*Bayan Joones!*"

Bayan Hartley ellerini kulaklarına kenetlemiş, annesinin omzunun üzerinden dükkâna bakıyordu. "Oh, çok güzel!" diye haykırdı.

Leydi Duchamp yeni gelenler karşısında dudağını büktü. "Ben mantarlarla arkadaşlık etmem," dedi. "Ben gidiyorum."

Leydi Duchamp, korkutucu bastonunun tepesindeki küçük porselen kadınla karnını dürterek yanından geçerken Bayan Hartley'nin yüzü kızardı.

Ama Leydi Hartley bastonu elinin tersiyle itti. "O şeyi benden uzak tut!"

"Kendine dikkat et!" Leydi Duchamp onu uyardı.

Merdivenlerin başında iki unvanlı hanımefendi arasında yaşanan küçük bir mücadele Stephen'ın dikkatini birkaç saniyeliğine Bayan Jones'un o bakmadığı sırada hayranlıkla izlediği narin profilinden uzaklaştırdı.

Ama yaşlı cadaloz ve sallanan bastonu kısa sürede yoldan çekildi ve Leydi Hartley ile Bayan Hartley nihayet dükkâna girdiler. Bayan Hartley, Bayan Jones'a tatlı tatlı gülümsedi ama annesi Bayan Jones'un mütevazı pembe elbisesine baktı ve onu yetersiz buldu.

"Yüzbaşı Arrow'un peşinde olduğu kişinin siz olduğunuzu öğrendim," dedi Leydi Hartley. "Öyle misiniz?"

Bayan Jones ona gülümsemeye tenezzül etti. "Bilmiyorum.

Öyle miyim?" "Terbiyesiz kız!" Başhemşire kızardı, ama sonra

bakışları umutlu bir hal aldı. "Yani kaptanın niyetinin bu olmadığını mı söylüyorsun?"

Bayan Hartley dudağını ısırды ve cevapla da çok ilgili görünüyordu.

Gözleri kamaşmış bakireler genellikle öyleydi.

Bayan Jones gözlerinde beklenmedik bir parıltıyla ona baktı ve omuz silkti. "Kaptan Arrow kendini hiç tanıtmadı," dedi neşeli bir tavırla.

Leydi Hartley Stephen'a döndü. "Eee?"

"Bir erkek kendi fırsatlarını seçmeyi sever," dedi acımasızca. "Müdahale eden kadınlar tarafından itilip kakılmayı *değil*."

"Tek bildiğim," dedi Bayan Jones hanımlara gizli bir havayla, "beni aşık bir köpek yavrusu gibi takip ettiği." Kıkırdadı. "Oldukça sevimli, eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsanız."

Aşk acısı çeken köpek yavrusu mu?

Sevimli mi?

Stephen gözlerini kıstı. Bayan Jones, içinde bulundukları sözde imkânsız ve istenmeyen koşullara oldukça iyi uyum sağlamıştı, değil mi?

Bayan Hartley kıkırdadı. Leydi Hartley ona şüpheyle baktı.

Ki bu hiç işe yaramazdı. İki kadın bunun bir oyun olduğunu anlamamalıydı. Çok öfkeliydi ama sevimli, aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi görünmek için elinden geleni yaptı; kaptanının otoritesinden ya da bekâr soğukkanlılığından zerre kaybetmeden.

"Oldukça hasta görünüyorsunuz, Kaptan Arrow," dedi Bayan Jones, sesi endişeliydi ama gözleri neşeyle parlıyordu. "İyi misiniz?"

"Daha iyisi olamazdı," diye mırıldandı ve hızla uzaklaştı. Bayan Jones'un boynunu daha sonra sıkacaktı.

Sör Ned'i burnu hâlâ atlasta olduğu halde buldu. "Satın al," dedi Stephen ona. "Ve git."

Onun yerine Sör Ned, kitabı göğsüne bastırarak tezgâha doğru yürüdü. "Sanırım bu kitabı bir süreliğine ödünç alacağım. Ne de olsa hemen yan evde oturuyorum."

Bayan Jones, "Üzgünüm ama o atlası *satmam* gerekiyor," dedi.

Sör Ned ona ters ters baktı, kitabı masanın üzerine bıraktı ve karısı ile kızı hemen arkasında olduğu halde dükkândan çıktı.

Bayan Jones dehşetle Stephen'a baktı. "Sör Ned ve Leydi Hartley çok kötüler."

"Evet, öyleler."

Onun kendisiyle aynı fikirde olduğunu bile duymuyor gibiydi, ki bu hoşuna gitmesi gereken nadir bir durumdu. Ama şimdi herkes gittiğine göre, havasız bir balon gibiydi. Kısa, ateşli tanışıklıklarında Stephen onu hiç bu kadar umutsuz görmemişti.

Onu bu şekilde görmek hoşuna gitmemişti. Bu kadar alçalmak için fazla çekiciydi.

"Sanırım artık gitseniz iyi olacak Kaptan," dedi sessizce.

Suçluluk duygusunun bir sandalın bordasına çarpan beyaz dalgalar gibi üzerine çöktüğünü hissetti. "Sevgimin nesnesi gibi davranmak istemiyor olabilirsin," dedi, "ama biraz önce bu maskaralıktan zevk aldığın kesin. Peki şimdi neden üzgünsün?"

O lanet olası toz bezini çıkardı ve masanın üzerine silmeye başladı. "Çünkü bu aldatmacanız beni zorladı. Değerli zamanımı boşa harcıyorsunuz ve Hodgepodge'un işleyişine müdahale etmenize izin verdiğim için pişmanım."

"Bayan Jones, fark ettiğim için beni bağışlayın," dedi nazikçe, "ama sanki müşteri bombardımanına uğramışsınız gibi değil."

Ona doğru döndü. "Bunu biliyorum. Ama senin önceliklerin yerine kendi önceliklerime zaman ayırmayı tercih ederim. Sör Ned ve Leydi Hartley'nin seni kızlarının kocası olarak kapmaya çalışması umurumda değil. Ama kitapçımı başarılı bir işletme haline getirmeyi önemsiyorum. Ve-"

"Ve ne?"

Dudağını ısırdı. "Anlaşmamız son derece uygunsuz. Ya-"

"Ya ne olursa?"

Başını iki yana salladı. "Boş ver."

Yavaşça onun koluna girdi. "Senden faydalanabileceğimden mi endişeleniyorsun? Hatta belki de seni öpeceğimden?"

Onun yutkunduğunu görebiliyordu. "Yapar mısın?" diye fısıldadı ve başını kaldırıp ona baktı.

Aralarında gergin bir sessizlik uzanıyordu.

"Hayır." Elbette onu öpmek istiyordu. "Senin iznin olmadan hiçbir şey yapmam."

Başını salladı, görünüşe göre rahatlamıştı, bu onun için yeni bir durumdu. Çoğu kadın onun öpücüklerini arzuları.

"Bir de iyi tarafından bakalım," dedi. "Belki ikimiz de işinizi büyütmek için çalışabiliriz. Hodgepodge'un gelişmesine yardımcı olmak bana da yardımcı olur."

Yüzü aydınlandı. "Nasıl?"

"Senin için bazı ev işleri yapabilirim. Misafirlerim burada olduğumu görecekler... bu da seni takip ettiğime dair inançlarını doğrulayacak."

Tamir edilmesi gereken kirişini düşündü. Ona geri dönebilmesi için bir ya da iki gün, hatta belki bir hafta daha beklemesi gerekecekti.

Bayan Jones bu fikri düşünmüş gibi görünüyordu. "İhtiyacım olan bir şey düşünemiyorum, onun dışında-"

Kadın ağzını tekrar kapattı.

"Ne?" diye sordu ona.

"Önemli değil. Biraz marangozluk işine ihtiyacım var. Ama hiç malzemem yok ve bir süre daha alamayacağım."

"Bir kulübe dolusu alet edevatım var. Tam olarak neye ihtiyacınız vardı?"

Onun gözlerinde bir umut kıvılcımının parladığını gördü. "Bir pencere kenarı," dedi. "Yoldan geçenlerin bakması için pencereye kitaplar koymak istiyorum."

"Ve bir kedi," diye ekledi. "Herkes içeri girip onu sevmek isteyecek."

"Evet. Kedileri *severim*." Kadın tezgâha yaslanmış, sokağa bakıyordu. Kadının isli saçlarından bir tutamı özlemle parmağının etrafında döndürmesi ve bir kedi düşüncesiyle gülümsemesi oldukça büyüleyici görünüyordu. "Birkaç yıldır bir kedim olmadı."

"Neden olmasın?"

"Oh." Doğrulup oturdu. "Sebebi yok."

Komikti. Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi gözleri gölgeliydi.

Bu garip anı görmezden gelmeye karar verdi. "Kulübede de bir yığın kalas var," dedi. "Ne kadar eski olduklarını bilmiyorum. Hepsi çürümüş olabilir. Ama etrafa bakıp size yardımcı olabilecek ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim," dedi gözlerini yere indirerek. Üzerlerine garip bir gariplik çöktü.

"Sen Hoş geldiniz." O sürüklendi onun el karşısında ve bir kez okşadı. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi sessizce.

Stephen bu ihtimalden korkmadığını fark edince şok oldu.

ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Jilly, Kaptan Arrow'un bazı marangozluk aletleri, çiviler, geniş, uzun bir kalas ve birkaç küçük tahta parçasıyla geldiğini görünce çok sevindi.

"Günaydın," dedi ama sesi biraz temkinliydi, bir gün önce aralarında yaşanan o garip garipliğin bir kalıntısıydı bu.

"Geldiğiniz için teşekkürler." Neden endişelenmesi gerektiğini bilmesede aynı derecede suskun hissediyordu. Aralarındaki anlaşma oldukça basitti ve aslında pazarlığın kendi tarafını tutacağına dair ona güveniyordu.

"Misafirleriniz bugün nasıl?" Yalnız olduklarının farkındaydı. Otis üst katta kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordu.

Kaptan Arrow omuz silkti. "Onlar uyanmadan önce ayrıldım. Sanırım yakında uyanırlar."

Ona bulduğu kalas için heyecanlandığını söylemek istedi. Ama aynı zamanda ondan herhangi bir şekilde etkilendiğini düşünmesini de istemiyordu. Ne de olsa ona pencere pervazı yapmasının tek nedeni onu kendi sorununa bulaştırmış olmasıydı ve zaten kendi aldatmacasına dahil olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu çok uygunsuz bir numaraydı.

Bu da uygunsuzdu ama *onundu*.

Kaptan Arrow onun gelişine verdiği abartısız tepkiyi fark etmemiş gibi görünüp hemen önüne koyduğu göreve daldığında, kendini biraz eksik hissetti.

Neden onu görmezden gelmesini umursamıyordu?

Soğukkanlı tavrından pişmanlık duymaya başladı. Her bir tahta parçasının ne işe yaradığını ve görevin ne kadar süreceğini bilmek istiyordu.

alacağını düşündü. Kitaplarını o çıkıntıya çıkarmak için sabırsızlanıyordu!

Gayretle çalışmaya devam etti. Ölçüm yaparken bacakları, kolları ve sırtı güçle ve biraz da tehlikeyle doluydu. Yine de, bazı malzemeleri dışarı taşıdığına, dükkân sıcaklığını biraz kaybetti. Tıraş aletleriyle kaldırımdaki çıkıntıyı şekillendirirken Jilly bakmaktan kendini alamadı. Bir yanı onunla konuşabilmek için içeri gelmesini istiyordu ama nedenini bilmiyordu.

Evli bir kadındı.

Ve o bir çapkındı. Kitaplarına da bir kez olsun ilgi göstermemişti.

Ona göre mükemmel erkek, kitaplar hakkında en az kendisi kadar çok şey bilen biriydi.

Yine, önemli değildi. O evliydi. Romantizm onun olmayacaktı. En azından özgürlüğüne sahipti, isteyebileceği en büyük hediye.

Yine de kaptan çok yakışıklıydı. Gözlerini ondan alamıyor, tek umursadığı şey onun ilerleyişini gözlemlemekmiş gibi davranıyordu. Bir keresinde ona döndü ve sanki onun en özel düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi bilerek sıırttı.

O zaman geri çekilmişti, bir daha bakmamaya kararlıydı. Ve neyse ki, onu başka yöne çevirecek bir şey oldu.

Jilly rafa kaldırması gereken son sandık dolusu kitaba bakarken Otis aşağıya inip tüy silgisiyle havalandı. Satın aldığı envanteri kataloglamak ve uygun kitaplıklara yerleştirmek bütün haftasını almıştı. Bu sandıktaki kitaplar önceki sahibi tarafından tavan arasında bırakılmıştı.

"Aman Tanrım." Küçük, deri ciltli bir günlüğü elinde evirip çevirdi. "Bu bir günlük."

Otis toz bezini bıraktı ve onunla birlikte günlüğe baktı. "Alicia Maria Fotherington adında birine aitti, o da neredeyse iki yüz yıl önce yaşamıştı!"

Jilly'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. İyi bir hikâyeğe bayılırdı.

"Nerede yaşadığını merak ediyorum," dedi ve ilk birkaç sayfayı hızla karıştırdı. "Aman Tanrım." Başını kaldırıp Otis'e baktı. "Burada, Dreare Sokağı'nda, Yüzbaşı Arrow'un evinde yaşıyordu."

"Söylemiyorsun!" Otis haykırarak pencereye doğru yürüdü ve önce küçük bir tahta parçasını zımparalamakla meşgul olan kaptana, sonra da eve baktı. "Evli miydi?"

Jilly dudağını ısırđı. "Bilmiyorum ama öğrenmeyi planlıyorum. Okumak için zamanım yok değil."

Otis yüzünü buruşturdu. "Doğru. Ama sen bitirir bitirmez ben de okumak istiyorum." Durakladı. "İşte," dedi heyecanla. "Yeni bir müşterimiz var."

Ceketini düzeltti ve ikisi de sokağın aşağısından gelen sanatçının, kendisini dostça selamlayan Kaptan Arrow'a şapka çıkarmasını izlediler.

Adamın üzerinde solmuş bir palto, daha iyi günler görmüş botlar vardı ve kapıya vardığında çocuksu yüzünde mahcup bir sırıtış vardı.

"Merhaba," dedi güçlü ama nazik bir sesle. "Ben Nathaniel Sadler. örekler için teşekkür ederim. Çok lezzetliydim, Bayan Jones."

"Rica ederim Bay Sadler," dedi Jilly. "Daha çok var. Ve lütfen bana Jilly deyin."

"Şu anda oldukça tokum ama teşekkürler." Sırıttı. "Ve bana Nathaniel dersin çok memnun olurum."

"Nathaniel, o zaman," dedi. "Bu da Bay Shrimshire, asistanım."

"Otis'ten sanatsal dehalara," diye açıkladı Otis. "Pencerenizde resimlerinizi gördüm."

Nathaniel iltifatı için ona teşekkür etti ve iki adam el sıkıştı.

"Daha önce gelmedim çünkü"-Nathaniel tereddüt etti
-"Dreare Caddesi'nde insanlar birbirine karışmaz."

"Neden acaba?" Jilly bunu gerçekten anlayamıyordu. "Taşrada tüm komşularımızı çok iyi tanırdık."

Nathaniel omuz silkti. "Aslında Mayfair'de çoğu insan sokaklarda birbirine karışmaz. Bir tarafta bir elbise mağazasının yanında yaşayan bir lord, diğer tarafta da bir avukatlık bürosu vardır. İnsanlar kendileri gibi insanlarla birlikte olmadıkça konuşmazlar. Ama burada, Dreare Sokağı'nda yaşayanlar komşularından daha da izole." Dalgalı siyah saçlarının altından onlara baktı. "Leydi Duchamp aramızdaki her türlü dostluk belirtisini bastırmak için elinden geleni yapıyor."

"Bu çok açık," dedi Otis. "Çok mutlu bir insan değil."

Nathaniel yüzünü buruşturdu. "O bir dul. Belki de bunun sebebi budur."

Jilly onun şefkatli biri olmasından hoşlanmıştı ve aklına bir fikir gelmeye başlamıştı, hem de çok *iyi* bir fikir. Bir şekilde onun Susan'la tanışmasını istiyordu.

"Kitaplarınıza bakmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Hiç de değil," diye yanıtladı sıcak bir şekilde.

Başını kaşıdı. "Bir tane alacak param yok. Ama okumayı seviyorum."

Bunlar bir kitap aşığına söylenecek mükemmel sözlerdi. "Siz devam edin ve kitaplara göz atın," dedi Jilly. "Beğendiğiniz bir kitap olursa, lütfen onu bir komşunuzdan diğerine hediye olarak götürün."

Arkadaşlar arasında bir kitap neydi ki? Zaten hiç para kazanmıyordu.

Otis ona bir surat yaptı.

Bir bakışıyla onu susturdu.

Nathaniel kızardı. "Çok naziksiniz. Belki bir gün Hodgepodge'un dış cephesinin küçük bir portresini çizip dükkâna asabilirim." Etrafındaki boş duvarlara baktı.

"Çok isterim," dedi Jilly coşkuyla. "Elinizdeki diğer tabloları da asmaktan mutluluk duyarım. Burada satılık olabilirler."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Londra'da bir patron bulma konusunda hiç şansım olmadı. Bana büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz. Yani..." Etrafına bakındı. "Çok müşteriniz var mı?"

Başını iki yana salladı. "Korkarım ki hayır. İtiraf etmeliyim ki resimlerinizi asmak istememin bir nedeni de bu. Belki daha fazla müşteri çekerler. En azından tuvalleriniz dükkânı çok daha çekici hale getirir."

"Çok doğru," diye yineledi Otis. "'Güzel bir şey sonsuza dek keyif verir.'" Dramatik bir etki yaratmak için durakladı. "Bunu Shelley söylemiş. Aslına bakarsanız," dedi, "ben her tür şiirde uzmanım. Size onun eserlerini göstereyim mi?"

Nathaniel omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Sanırım Otis bu alıntıyı *Keats*'e atfetmek istemişti." Jilly asistanına özür dileyen bir bakış attı.

Otis kızardı. "Oh, evet. Keats. Çok çirkin kravatlar giymiyor mu? Saçları da Brütüs gibi değil mi?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Nathaniel. "Harika bir şair olduğu kesin."

"Bana kendinden bahset Nathaniel," diye sordu Jilly. "Seni Dreare Sokağı'na getiren neydi? Hep burada mı yaşadın?"

Neşeli yüzü oldukça kasvetli bir hal aldı. "Buraya iki ay önce büyük bir resim ustasının öğrencisi olarak geldim. Benim için, birçok tanınmış sanat koleksiyoncusunun katılacağını iddia ettiği bir sergi planlıyordu. Ama biz geldikten üç gün sonra öldü. Leydi Duchamp, ustanın kendi mülkünde bu kadar uygunsuz bir şekilde ölmesi nedeniyle aynı miktarın yanı sıra bir çeyrek daha ödemem halinde stüdyosunu kiralamaya devam etmeme izin verdi. Mekânın harika bir ışığı olduğunu söylemeliyim."

"Leydi Duchamp'ın binanızın sahibi olduğunu bilmiyordum." Jilly yaşlı kadının duygusuzluğu ve dizginlenemez açgözlülüğü karşısında dehşete düşmüştü. "Peki arkadaşınız öldükten sonra size ne oldu?"

Nathaniel'in gözleri üzüntüyle karardı. "Tüm bağlantıları ortadan kaybıldı ve ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım."

O zamandan beri başka bir patron bulmaya çalışıyorum."

Jilly içini çekti. "Arkadaşını kaybettiğin ve zor zamanlar geçirdiğin için çok üzgünüm. Dreare Sokağı'nın uğursuz olduğuna dair söylentilere inanıyor musun?"

"Evet." Nathaniel kıkırdadı.

Cevabı o kadar kesin bir şekilde verilmişti ki, Jilly kendini gülmekten alamadı.

"Şey," dedi ona doğru eğilerek, "belki de burada, dükkânda birbirimizle konuşmaya devam edersek Leydi Duchamp neşelendiğimizi fark etmez. Lütfen istediğiniz zaman uğrayın. Sizinle sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

"Yapacağım." Ona bulaşıcı bir gülümseme verdi. "Tekrar teşekkürler Bayan Jones. Dreare Sokağı gerçekten de çok yalnız."

Susan ve Nathaniel'in birlikte oldukları harika bir resim gözünün önünde canlandı. Adam şefkatli bir kalbe sahipti ve Susan da şefkatli bir anlayıştan faydalanabilecek bir kadındı.

Mükemmel bir çift olacaklarına karar verdi. Ama parlak fikrini sonraya bıraktı.

Nathaniel birkaç dakikasını sessizce kitaplara göz atarak geçirdi ve Jilly onun kitaplara bu kadar dalmış olmasından memnuniyet duymaktan kendini alamadı.

"Bugün bir kitap seçemiyorum," dedi. "Çok fazla ilginç kitap var. Venedik'teki kanallarla ilgili olana yöneliyorum ama çok yakında tekrar gelip bir kez daha bakacağım. Bu nasıl?"

"Her gün ziyaret edersen çok sevinirim," diye yanıtladı Jilly. "Hodgepodge'u evden uzaktaki eviniz olarak düşünün."

"Çok nazıksınız," dedi, gerçekten duygulanmış görünüyordu.

O gittiğinde, Jilly tam olarak istediği şeyin bu olduğunu fark etti: bir yuva. Bir aile. Bir aidiyet duygusu. Hodgepodge ona ve sokaktaki diğer insanlara bunu sağlayabilirdi. Sadece yola devam etmesi gerekiyordu.

Stephen, yeni çıkıntısı olacak tahta parçasıyla içeri geri döndü ve kalbi hafifledi.

"Sadece bir dakikalığına buradayım," dedi neşeyle. Kalbi hemen yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Tamam o zaman."

Şimdi kalçalarının üzerinde durmuş, pencerenin altındaki çıkıntıyı test ediyordu. Onun ne kadar erkeksi olduğunu, zanaatına ve dükkânı için bir çıkıntı yapmaya ne kadar odaklandığını görmezden gelmeye çalıştı. Bu kadar çok çabalaması gerekmiyordu - ona para bile ödemiordu, hatta zorlandığı bile söylenebilirdi - yine de muazzam bir çaba sarf ediyordu.

Bu da onun için oldukça çekiciydi.

Başka bir şey düşünün, başka birini!

Gülümsedi. "Yardıma ihtiyacınız var mı, Kaptan?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye kibarca cevap verdi, ancak kız onun kendisine bakmadığını fark etti.

Patlama. O yanındayken başka şeylere konsantre olamıyordu. Altın rengi saçları parlıyordu; kim gözlerini ondan alamazdı ki? Ve elleri. Parmakları sivriltilmiş güçlü ellerdi. Oldukça becerikli görünüyordular.

Belinde nasıl hissedecekti?

Başka bir şey düşün! "Kaptan-"

Çalışmasına ara verdi ve omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Evet?"

Aman Tanrım. Karıştığını anlayabiliyordu. "Yok bir şey." Dudağını ısırdı. "Özür dilerim."

Bir süre geçti. Tek söylediği "Değilim," oldu. Ona hızlı bir sırtıtlı fırlattı, çıkıntıyı yere indirdi ve ayağa kalktı.

Kalbi daha da hızlandı. Bununla ne demek istemişti? Ve onunla konuşmak için tezgâha mı gelecekti? Çünkü eğer öyleyse, kadın geri çekiliyordu.

Etrafına kaçamak bir bakış atarak toz bezini aradı.

Ama ona ihtiyacı yoktu. Adam onun yanına bile yaklaşmadı. "Yine dışarıda çalışacağım," dedi.

Adam kapıdan çıktığında o tuhaf hayal kırıklığının üzerine çöktüğünü hissetti.

Ancak adamın kendisini *neden* bu kadar etkilediğini düşünemiyordu çünkü birkaç saniye sonra dükkâna uzun boylu, solgun bir kadın girdi. Jilly onu daha önce de görmüştü.

Dreare Sokağı'ndaki evinde, on beş yaşlarında bir kız ve bir oğlan olmak üzere iki uzun boylu, solgun çocuğu ve çiçek yüzlü kocasıyla, sıkı kravatları ve çok katmanlı siyah peleriniyle hayatı çok ciddiye alıyor gibi görünen bir adamla.

Jilly hemen, "Hodgepodge'a hoş geldiniz," dedi. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Kadın ona döndüğünde, Jilly gözlerinde gördüğü çaresizlik karşısında şok oldu. "Ben komşunuz Lavinia Hobbs." Kadın yutkundu. "Ve eğer mükemmel çorba için bir fiş bulamazsam, korkarım-"

"Ne?" diye sordu Jilly, kalbi yerinden fırlayacak ve nabızı hızlanacaktı.

Bayan Hobbs elini indirdi. "Korkarım çok kasvetli bir akşam yemeği yiyeceğiz."

"Ah." Jilly küçük bir nefes verdi.

Hepsi bu kadar mıydı?

Kadının göz kapaklarının kızarmış olduğunu fark etti. Jilly ona nedenini sormaya cesaret edemiyordu ama endişelendiğini göstermek istiyordu. "Aramanıza yardım edebilir miyim?"

Kadın başını salladı, sefalet bir bulut gibi etrafını sarmıştı. "Kaplumbağa çorbası için bir fiş bulabilirsem minnettar olurum."

"Benimle gel." Jilly'nin sesi sıcak ama canlıydı. "Hiç sorun olmaz."

Bayan Hobbs sessizce onu izledi. Jilly onu neşelendirmek için elinden geleni yaptı ve onunla birlikte yemek pişirme üzerine birkaç cilt karıştırdı. On dakika kadar sonra solgun komşusunun keyfi yerine gelmişti. Bir kitapta kaplumbağa çorbası için kulağa lezzetli gelen bir tarif bulmuşlardı ve Bayan Hobbs bunu satın almaya karar verdi.

Tezgâhta Jilly kitabı kahverengi kâğıda sararken Bayan Hobbs ince bir gülümsemeyle "Çörekler için teşekkür ederim. Böyle bir cömertlik gösterisine oldukça şaşırdım. Elbette Mason da bundan oldukça şüphelenmişti."

"Mason?"

"Kocam. Bir şey istediğinizi düşündü." Bayan Hobbs elini salladı. "Ailesi çok anlayışlı, görüyorsunuz. O

Birkaç yıl önce büyük miktarda paraya sahip olduk ve büyük umutlarla Mayfair'e taşındık."

Sesi hüznle kesildi ve garip bir sessizlik oldu.

"Her şey... her şey yolunda mı Bayan Hobbs?" Jilly sordu. Bayan Hobbs zorlukla yutkundu. "Elbette."

"Emin misin?"

"Evet." Bayan Hobbs tereddüt etti, sonra ekledi, "Yani, hayır. Pek sayılmaz. İşler ... yolunda *değil*."

Yutkundu.

Jilly bağladığı ipi hâlâ elinde tutuyordu. "Bunu duyduğuma üzıldüm," diye fısıldadı. "Bir kulağa ihtiyacın olursa seve seve dinlerim."

Bayan Hobbs derin bir iç çekti. "Aslında biliyorum."

Jilly yapabildiği en sıcak gülümsemeyle, "Güveninizi boşa çıkarmayacağıma söz veriyorum," dedi.

Bayan Hobbs bir an ona baktı. "Pekâlâ," dedi. "Gerçek şu ki, Mason mirasını kaybetti. Neredeyse her kuruşunu. Doğru Hindistan Şirketi'nin gücüne rakip olmaya çalışan bir çay şirketine yatırım yaptı ve şirketi başarısız oldu. Hayatta kalmak için mücadele ediyoruz."

Jilly elini Bayan Hobbs'un uzun, solgun elinin üzerine koydu. "Çok özür dilerim."

Bayan Hobbs elini geri çekti ve burnunu çekti. "İyi olacağız," dedi. "Aşçıyı kovmak zorunda kaldım ve Mason bugünlerde hep berbat bir ruh hali içinde, ama iyi bir akşam yemeği yaparsam-"

Durdu, elini ağzına götürdü ve küçük bir hıçkırık tuttu. "Mesele şu ki Bayan Jones, ben berbat bir aşçıyım. Hayatım boyunca öyleydim. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Jilly tezgâhın arkasından çıktı ve onun elini sıktı. "Kaplumbağa çorbanızın çok lezzetli olacağına eminim."

Bayan Hobbs geri çekildi. "Artık hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim," diye fısıldadı. "Çocuklar da öyle."

"Pekala," dedi Jilly, biraz bunalmış ama Bayan Hobbs'un bariz güveninden etkilenmiş bir halde. "Konuşacak birine ihtiyaç duyduğunuzda lütfen ziyaret edin. Çocukları da gönderin. Hatta okuyabiliyorsa Bay Hobbs'u bile."

Bayan Hobbs uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı. "Gazeteleri sadece finans haberleri için okuyor." Omuz silkti. "Başka bir şey okumanın aptalca olduğunu düşünüyor."

Jilly de pencerenin önünde ona katıldı ve Kaptan Arrow'un küçük, kalın bir tahta parçasını tereyağı gibi kestiğini gördü. Ortasındaki bir şey tamamen mantıksız bir şekilde ısındı.

"Bay Hobbs için endişelenmeyin," dedi. "Bırakın okumak *sizin* eğlence biçiminiz olsun." Bayan Hobbs'un elini tekrar tuttu ve onu raflara doğru çekti. "Benimle gelin."

Bayan Hobbs gerçekten de kıkırdadı. "Bayan Jones, patronluk *taslıyorsunuz*, değil mi?"

"Evet, öyleyim ama sadece kitaplar hakkında." Sırıttı ve saçma limeriklerden ve şakalardan oluşan küçük bir kitap çıkarıp Bayan Hobbs'a uzattı. "Al. Moraliniz bozulduğunda siz ve çocuklar bunu okuyun. Eminim moralinizin hemen düzeleceğini göreceksiniz. Moraliniz düzeldiğinde de günün geri kalanında kimsenin, özellikle de Bay Hobbs'un moralinizi bozmasına izin vermeyin. Tamam mı?"

"Pekâlâ." Bayan Hobbs gülümsedi, Jilly'nin kalbini ısıtan küçük, umut dolu bir gülümsemeydi bu. "Öyle yapacağım. Ama Bayan Jones, nedense sadece kitaplar konusunda otoriter olduğunuzdan şüpheliyim." Kaptan Arrow'a sinsi bir bakış fırlattı. "Şimdiye kadar arkadaşlarıyla eğlenmekten başka bir şey yapmayan yeni komşumuzu sizin için çalışmaya ikna etmeyi başardınız."

"Oh, pekala." Jilly hafifçe öksürdü. "Muhtemelen sürekli oyalanmaktan sıkılmıştır. Ve bazı erkekler marangozluğu sever, değil mi?"

Bayan Hobbs yine kıkırdadı. "Belki de sevdiği başka bir şey vardır - belli bir kitapçı sahibinin görüntüsü."

"*Bayan Hobbs.*" Jilly, Bayan Hobbs'un alaycılığı karşısında şaşkınlıktan kendini alamadı. Hatta çok gizli bir yanı bundan memnun bile olmuştu.

Bastırmak istediği kötü bir gizli parçası.

Bayan Hobbs başka bir şey söylemedi, sadece yüzünde bir gülümseme ve omuzlarını geriye atmış bir halde oradan ayrıldı; bu Jilly'yi son derece memnun eden bir güven tazeleme işaretiydi.

* * *

On dakika sonra Stephen elinde küçük tahta bloklarla Hodgepodge'a geri döndü, Bayan Jones'a onun sandığından daha sağlam olduğunu göstermeye kararlıydı. Bu pencere çıkıntısı onun şimdiye kadar gördüğü en iyi marangozluk işi olacaktı. Sadece bu da değil, ona canı istediğinde medeni, olgun ve odaklanmış olabileceğini gösterecekti - ama sadece canı istediğinde. Olması söylendiğinde değil. Donanmadan ayrıldığına göre artık komutanlar için endişelenmesine gerek yoktu. Kendi kendinin adamıydı.

Kendi adamı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" Gözlerini kaçırmadan önce ona sadece bir an baktı.

Bunu kabul edemezdi. Bayan Jones onun yanında daha önce hiç olmadığı kadar gergindi. "Hayır, teşekkür ederim-"

"Israr ediyorum, Kaptan. Tüm sıkı çalışman için." "Ama ben aç değilim-"

"*Kaptan Arrow.*" Ah. Şimdi eski haline dönmüştü. Ona meydan okumaya cesaret eden bir bakış fırlattı. "Misafirperverliği kabul edin, tıpkı tiyatro gecenizde sizinkini kabul ettiğim gibi."

Yetkinin onda olması buraya kadarmış. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Bana bir şeyler hazırlamanın sakıncası yoksa, seve seve yerim. Bu, evime ve oradaki arkadaşlara geri dönmek zorunda kalmayacağım anlamına gelir. Alınmak yok."

"Hiç alınmamış," dedi. "Otis öğle yemeği hazırladı bile."

"Burada mı yiyeyim, dükkanda mı?"

"Bu ne kadar misafirperverce olurdu?" Ona oldukça zoraki bir gülümseme verdi. "Neden önce sen ve Otis üst katta yemiyorsunuz?"

Ben dükkana göz kulak olurum, sonra da takip ederim. Müşteri gelirse diye burada kalmayı tercih ederim."

"Keyfin bilir." Alet kemerini bir kenara bıraktı ve onu takip etti. Kadın arka duvardaki iki rafın arasından küçük bir koridora açılan kapıyı açtığında, adam kadının ince boynunu fark etti ve bir öpücük kondurmak için ani bir istek duydu.

Sen aptalsın, dedi kendi kendine. Bayan Jones gibi sert, kontrol edilemez bir kadını öpmek için içindeki arzuyu harekete geçiren neydi?

Ofise girdiklerinde Otis sandalyesinde doğruldu.

"Tanrım," dedi kitabını indirerek, "tam da en sevdiğim bölümlerden birine geliyordum, Elizabeth teyzesi ve eniştesiyle birlikte Darcy'nin malikanesine gidiyor ve Darcy onları orada gözetliyor!"

"Yine de ona büyük bir saygıyla davranıyor," dedi Stephen gülerek. "Ona kendini tamamen yersiz hissettirebilirdi ama hayır. O aşık. Güya aşık erkekler, aşklarının nesnesine kızmak için sahip oldukları tüm iyi nedenleri unutur ve onu her şeyle affederlermiş."

Bayan Jones ona bakmak için başını çevirdi. "Okudunuz *Pride and Prejudice*?"

Stephen şakacı bir kaşını kaldırdı. "Elbette. Bir gemide savaşmak, güverteleri ve takımları temizlemek, yemek yemek, gemi arkadaşlarıyla ara sıra rom içmek ve okumaktan başka ne yapılır ki?"

"İyi dediniz, Kaptan." Otis kitabını tokatlayarak kapattı ve ayağa kalktı.

Bayan Jones hâlâ şaşkın görünüyordu. "Ama Hodgepodge'daki kitaplara hiç ilgi göstermediniz," dedi ona.

Stephen geniş omuzlarını kaldırdı. "Okumanın da bir zamanı vardır... arkadaşlarla eğlenmenin de."

Otis kıkırdadı. "Belli ki sizin dünyanızda o zamanlar çakışmıyor."

"Hayır, yok," dedi. "Artık partiler bittiğine göre, misafirlerim sağ *olsun*, belki okumak için zamanımız *olur*. Eminim siz de katılırsınız Bayan Jones, insan yalnızken kitap okumak en az iyi bir arkadaş ya da parti kadar keyiflidir."

"Katılıyorum." Bayan Jones bir deniz kabuğunun içi kadar pembe kızardı.

"Bayan Jones?" Stephen onu böylesine hoş bir şekilde keyifsiz görünce eğlendi ama neden böyle olduğunu anlayamadı.

Ama çok geçmeden kendine gelir gibi oldu. "Neden sen ve Otis gidip biraz yemek yemiyorsunuz?"

"Hiç aç değilim," dedi Otis. "Ben dükkâna göz kulak olurum, sen de Kaptan Arrow'la birlikte yemeğin tadını çıkarırsın."

Bayan Jones tereddüt etti ama sonra şöyle dedi: "Bu size uyar mı Kaptan?"

"Evet," dedi, kadının doğrudan kendisine bakmadığını fark ederek. "Edebiyat hakkında konuşabiliriz. Antik Yunan oyun yazarlarından en sevdiğin hangisi?"

Merdivenleri çıkarken büyük bir şevkle anlattı. Onun belli ki iyi eğitilmiş fikirlerini bu kadar mutlu bir şekilde söylemesini dinlemek hoşuna gidiyordu. Ayrıca onu arkadan görmekten de hoşlanıyordu ve bu konuda hiç suçluluk hissetmiyordu. Beyinsel şeylerden bahsediyorlardı, o halde bir erkek neden bir kadının düzgün poposunu elbisesinin içinden görmekten ve belki de hoş bir şekilde yuvarlaklaşmış formunun üzerinde o elbise olmadan nasıl görüldüğünü hayal etmekten zevk aldığı için kendini suçlu hissetsin ki?

Elbette o bir bakire olduğu için yaşam alanında tek başına vakit geçirmemeleri gerekiyordu ama kendi kitapçısını işleterek zaten gelenekleri çiğnemişti, değil mi?

Onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı. "Özel odamda yanımızda bir refakatçi olmadan bulunmamızın uygunsuz olduğunun farkındayım," dedi biraz sertçe. "Bu yüzden yemeğimizi açık havada, tüm sokağı görebileceğimiz bir yerde yiyeceğiz."

"Balkonunuz olduğunu bilmiyordum."

"Yok," dedi. "Ama eğer tırmanmak senin için sorun olmayacaksa, çatımız var."

Duvardaki bir dizi basamağı işaret etti.

Stephen yukarı baktı ve bir tuzak kapısı gördü. "Benim için hiç sakıncası yok," dedi. "Önce ben gireyim mi?"

Kızardı, şüphesiz önce o giderse adamın eteklerinin üstünü görebileceğini anlamıştı.

"Bu mükemmel bir öneri," dedi. "Sen battaniye ile devam et. Nereye yerleştireceğinizi göreceksiniz." Bir dolaba uzandı, neşeli bir yorgan çıkardı ve adamın eline tutuşturdu. "Ben yiyecek ve içeceklerle arkadan geleceğim."

"İyi plan," dedi ve basamakları kolayca tırmandı. Çatı kapısını ittiğinde, kapı güçlü bir gıcırtyla açıldı. Başının üstünde, Londra'nın üzerinde asılı duran her zamanki gri gökyüzünü gördü.

Çatıya çıktığında oturmak için mükemmel bir yer gördü, bacayı çevreleyen tuğlalardan bir kenar. Tuğlalar mükemmel bir bank oluşturacaktı ve orada uzanan insanların arasında piknik yapmak için yeterli alan olacaktı. Ve evet, eğer komşular pencerelerinden ya da sokağın kendisinden yukarı bakmayı seçerlerse, çatıdaki ikisini görebileceklerdi.

Battaniyeyi yere serdi ve kenara doğru yürüdü. Bu noktadan Dreare Sokağı, bir sokak lambasına ve Leydi Duchamp'ın bahçesindeki büyük bir ağaca yapışmış sis parçalarına rağmen o kadar da kötü görünmüyordu. Evine baktı ve Sör Ned ile ailesinin ne yaptığını merak etti. Muhtemelen didişiyorlardır.

Arkasından Bayan Jones'un basamakları tırmandığını duydu ve dizlerinin üzerine çökerek önce yiyeceği, içeceği, sonra da onun elini tuttu. Onu yukarı çektiğinde, geriye düşmeden önce kendi yumuşak göğsüyle onun göğsünü sıyırdı.

"Aman Tanrım!" Yüzünde memnun bir sırıtışla gökyüzüne baktı. "Biraz mavi görüyorum."

Küçük bir renk lekesiydi ama sadece kutlama için bir nedendi - ve az önce çok yakın temasa girdikleri gerçeğini düşünmekten kaçınması için iyi bir yoldu.

Su testisini aldı ve Bayan Jones sepeti ve bardakları tuğla bankın yanına taşıdı.

Bardaklarına su doldurdu, ekmek ve peynir dağıttı. "İşte," dedi, memnun görünüyordu. "Piknik yapmaktan hoşlanırım."

Gözlerinin parlak olduğunu fark etti. Hiç bu kadar güzel görünmemişti, özellikle de saçlarını delip geçen ve siyah rengini neredeyse maviye çeviren güneş ışığıyla.

"Dışarıda her şey daha güzel," dedi. "Öyle değil mi?"

Gülümsediğinde ne kadar çekici olduğunu farkında mıydı?

"Evet," dedi. "Her şeye. Özellikle de bir öpücük."

YEDİNCİ BÖLÜM

Her şey o kadar hızlı oldu ki Jilly'nin düşünecek vakti olmadı. Kaptan Arrow'un gözbebekleri karardı ve bir de baktı ki ona doğru eğilmiş.

Geri çekilmedi. Yapamadı. Sanki olduğu yere perçinlenmiş gibiydi, gözlerinin karanlık derinliklerinde kaybolmuştu, irisleri altınla çevriliydi.

Ve sonra onu sıcak, arayan ağızla öpüyordu. Onu farklı bir dünyaya, artık Londra'da yaşayan kaçak eş ve kitap satıcısı Jilly olmadığı yeni bir yere çekti.

Ama o dünyada isteyerek kaldı. Nasıl kalmasını ki? Yakışıklı, erkeksi, kalbinin hızlı atmasını ve uzuvlarının tereyağı gibi erimesini sağlayan bir adamla mutlu, baş döndürücü bir anı paylaşıyordu-

Ona düşünmeyi unutturan kişi.

Hiç bu şekilde öpülmemişti. Asla.

Bir öpücüğün bu kadar mükemmel olabileceğini bilmiyordu.

Adam boğazından küçük bir inilti çıkarıp onu kendine doğru çektiğinde, kadın adamın geniş göğsüne bu kadar yakın durmanın, adamın elinin sırtının alt kısmına sahiplenici bir şekilde bastırmasının verdiği hissin tadını çıkardı.

Daha fazlasını istedi.

Daha fazla.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadı ve onun boynunu öptü.

Oh! Ne kadar da tatlı. Hector ona hiç iltifat etmemişti.

Hector!

Gözlerini kocaman açtı ve onu itti. "Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" Sesi alçak ve boğuktu. "Kimse sokaktan yukarı bakmıyor ve bir perdenin bile kıpırdadığını görmedim."

Olduğu yerde kalmak için neredeyse çaresiz hissediyordu, ama bunun yerine başını salladı ve uzaklaştı.

"Hayır." Yaptığı hatanın kendisini derinden sarstığını hissetti. "Ben senin kolay kadınlarından biri değilim. Bunu yapamam. Ben böyle *davranmam*."

Kalbinin çılgınca atmasının sebebinin ona kızgın olması ve kendine şok olması olduğunu söyledi, onu tekrar öpmek istediği için değil.

Onu takip etti ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir çatı pikniğinde güzel bir bayandan öpücük çalmaya çalışmayan bir erkek, erkeklik görevlerini ihmal ediyor demektir."

Sesi eğlenmiş gibi çıksa da, arzusu tatmin olmamış birinin pişman ve kayıp bakışına sahipti. Kendinden emin. İmkânsız Bekâr'ın her zaman olduğu gibi.

Onu etkileyen şey kaybolmuş bakışıydı. O da kendini bir anda başıboş hissetti. İçindeki her şey yeniden onunla birlikte olmak için can atıyordu; onu öpmek, ona sarılmak, nefeslerini birbirine karıştırmak ve tenini kendi teninde hissetmek için.

Ama yapmamalı. Her ne pahasına olursa olsun kimliğini korumalıydı. "Ne aptalca bir duygu," demek için kendini zorladı.

Onu bir daha öpemeyeceğini çok iyi biliyordu. O

Jilly Jones'tu, kitapçı.

Prim, kitapçıya *ulaşlamıyor*.

Yine de bir yanı hâlâ öpücüğün ve Hector'un ona sadece *güzel* değil, *güzel bir bayan* da demiş olmasının keyfini çıkarıyordu. Hector ondan hiç böyle söz etmemişti.

"Bu aptalca bir düşünce mi?" Kaptan kaşlarını kaldırdı. "Eğer öyleyse, her zaman aptal olmak istiyorum."

Tanrım. Adamın can sıkıcı bir şey söylemesini diledi, çekici bir şey değil. Adamın altın gözlerinden ve hararetli, aç bakışlarının yoğunluğundan gözlerini kaçırdı.

O daha fazlasını
istiyordu. Kız da
öyle.

Sanki aralarında hiç yokmuş gibi davranması gereken bir yangın vardı. Sadece bu da değil, onu bir şekilde söndürmesi gerekiyordu.

Ayağa kalktı ve birkaç adım uzaklaştı. "Şimdi bana kendinden bahset," dedi sokağın karşısındaki çatılara doğru, sonra omzunun üzerinden ona bakmaya cesaret etti. "Senin gibi bir zampara nasıl oldu da Kraliyet Donanması'nda kaptan oldu?" Bir parça ekmeği ısırды ve çiğnerken ona sıırttı. "Oldukça bariz bir konu değışikliğı, Bayan Jones. Diğerine geri dönmek istemediğimize emin misiniz?"

Yüzünü ona döndü, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Az önce olanlar bir daha olamaz. Asla."

"Hiç mi?" Gözlerinde bir muziplik parıltısı vardı. Ona inanmadığı için ona lanet olsun!

Derin bir nefes aldı. "Asla," dedi kesin bir ifadeyle. "Eğer bu çatıda seninle kalmamı istiyorsan - eğer benimle konuşmaya devam etmek istiyorsan - o zaman isteklerime saygı duyacaksın."

Sudan bir yudum aldı, bir yandan da doğrudan onun ruhuna bakıyor gibiydi. Onun bir sır sakladığını söyleyebilir miydi? Onu bu kadar isteyerek öptüğü için ahlaksız olduğunu mu?

"Pekâlâ." Yüz ifadesi net ve sorunsuzdu. "İsteklerinize saygı duyacağım."

"Güzel," diye yanıtladı.

Yine de bir şekilde ona sorduğı şeyin aynısını vaat etmiş gibi hissetmiyordu.

Derme çatma koltuklarına çöktü ve kendi ekmek parçasını oldukça medeniyetsiz bir şekilde parçaladı, sarsılmıştı ve açıkçası şu anda sosyal inceliklere kayıtsızdı. Kaptan Arrow onları gözlemlememişti, değil mi?

Güpegündüz onu öpmek!

Ya komşulardan herhangi biri o anda çatısına bakmayı tercih etseydi?

Tanrı'ya şükür, görünüşe göre hiçbiri yapmamıştı. *Bu* sefer muhtemelen yanlış karar vermenin sonuçlarına katlanmayacağı için rahatlayarak bacaklarını uzattı.

"Ne yapıyorsunuz Bayan Jones?" Kaptan hayranlıkla kızın etek boyuna baktı.

Tanrım. Ayak bilekleri görünüyordu.

"Sen fark edene kadar havanın tadını çıkarıyordum," dedi kızgınlıkla, ayaklarını elbisesinin altına sokarak. "Şimdi bana hikâyeni anlat."

"Evet, madam." Sesi zarıftı. "Hikâyeye göre fakir bir balıkçı ve karısının oğlu olarak dünyaya gelmişim. Ama babamla hiç tanışmadım."

"Ne oldu?" Mümkünse herkes babasını tanımalı, diye düşündü ve ona karşı sert davrandığı için biraz pişmanlık duydu.

"Annem bana onun bir yaz şiddetli bir fırtına sırasında boğulduğunu söyledi. Ben iki ay sonra geldim."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Umursamaz bir gülümseme takındı. "Sorun değil." Sığır derisiyle kaplı bir bacağını tuğla çıkıntının üzerine attı ve sağlıklı bir erkek portresi çizerek bacaya yaslandı. "Pastoral bir çocukluk geçirdim. Pek çok komşu erkek babalık yaptı. Köyümde birbirimize çok yakındık. Ama bir gün eğlence sona erdi. Yakınlarda yaşayan bir kont, zayıf olduğu söylenen oğluyla birlikte fakir bir çocuğu Eton'a göndermeye karar verdi. Annem, kontun hayırsever olarak seçtiği kişinin o çocuğun koruyucusu olmasını umduğunu söylerdi."

"Bu o kadar da kötü bir fikir değil."

"Hayır, yeterince makul görünüyordu. Her halükarda, köyün yaşlıları delikanlıya eşlik etmemi önerdi. Kont benimle görüştü ve sonra beni göndermeyi kabul etti. Gitmeyi hiç istemiyordum ama annem bana başka seçenek bırakmadı. Eton'da eğitim aldım, hiçbir zaman zayıf çocuğa yardım etmem istenmedi.

Bana son derece sağlıklı göründü ve o ve benim arkadaşlarım daha sonra Oxford ya da Cambridge'e gitmek için ayrıldıklarında, kontun cömertliği haklı olarak sona erdi. Onun yerine denize gittim. Orada bir kaptan beni kanatları altına aldı. Savaşlar sırasında çok fazla aksiyon gördüm, bu yüzden rütbelerimde hızla yükseldim. Herkes yükselebilirdi, ben sadece doğru zamanda doğru yerde oldum."

"Bu kadar alçakgönüllü olmayın Kaptan. Eminim yeteneğinizin bununla çok ilgisi vardır."

"Şimdi nazik davranıyorsun," dedi.

"Hiç de değil," diye cevap verdi. "Sahte dalkavukluklara inanmam." "Ben de inanmam," dedi adam. "Bu çörek çok lezzetli."

Gülümsedi. "Bu eski bir aile tarifi."

"Diğer komşuların kapısının önüne biraz bıraktığını gördüm."

"Sana hiç vermediğim için üzgünüm," dedi alaycı bir tavırla ve

yanakları kızardı. "Ama kötü davranışların için seni ödüllendiremezdim."

Güldü. "Sorun değil. Ne kaçırdığımı bilseydim, aşağıya inerdim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır." Gözlerinin kenarları kırıştı. "Çok iyi bir partiyi söndürmek utanç verici."

"Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum," dedi, kendine rağmen büyülenmiş bir halde. "Şimdi hikâyeye devam et."

"Yapacak başka bir şey yok," dedi. "Savaşlar sona erdi. Her zaman yakalamak istediğim korsan, ben ve mürettebatım sayesinde artık bir hapisyanede oturuyor. Hayatımın bir sonraki aşamasına başlamaya hazırım."

"Ne ilginç bir hikâye," dedi. "Tam da annenin umduğu gibi büyük bir başarı elde etmişsin."

"Evet, kulağa hoş bir hikaye gibi geliyor, değil mi?"

Jilly onun sesinde bir parça burukluk fark etti. "Sorun nedir, Yüzbaşı? İzniniz olmadan evden gönderilmeniz travmatik miydi?"

"Sorun o değil." Gözleri aniden yarı kapalı bir hal aldı. "Kısa bir süre önce doğumumla ilgili gerçekleri öğrendim. Şey

Annem öldükten sonra köyün yaşlılarından biri beni Eton'a gönderen Kont Lord Stanhope'un babam olduğunu yazdı. İşte o zaman Dreare Sokağı'ndaki bu evin bana miras kaldığını öğrendim. Bütün köy durumumu biliyordu ve bunu benden saklamak için komplo kurdular. Denizde boğulan baba masalını uydurdular."

Jilly elini ağzına götürdü. "Çok üzgünüm. Bunca yıl yalan söylenmiş olması - annenin ölümünden sonra bunu öğrenmek korkunç olmalı."

Stephen omuz silkti. "Annemi ve köyümdeki tüm o insanları tanıdığımı sanıyordum. Ama ne zaman eve ziyarete gitsem, bana her gülümsediklerinde ve sırtımı her sıvazladıklarında" - sokağın karşısındaki Leydi Duchamp'ın evine baktı - "gerçeği gizliyordular."

Yarım Ay Sokağı'nda mallarını pazarlayan bir süpürge satıcısının hafif sesiyle bozulan bir sessizlik oldu.

"Bunu seni korumak için yaptıklarına eminim," dedi Jilly, şimdi onu kandırdığını çok iyi anlıyordu.

Ama yapmalıydı, diye hatırlattı kendine. Başka seçeneği yoktu.

Yine de kendini çok suçlu hissediyordu.

"Benim için en iyisini düşündüklerine eminim," dedi neşeyle, sonra ayağa kalktı, bir cheroot yaktı ve içine çekti. Dumanı üfleyerek ona geri döndü. "Gerçeği bilseydim daha iyi olurdu. Canını yakabilir ama en azından sana saygınlık kazandırır."

"Üniformanızın içinde çok ağırbaşlı olduğunuzu tahmin ediyorum Yüzbaşı." Bunu ağzından kaçırduğuna inanamıyordu. Çünkü onu üniformalı olarak hayal etmişti.

Saç diplerine kadar kızardı.

Güldü. "Üniformamla, evet, herhangi bir deniz subayı kadar iyi rol yapabilirim. Ama beni üniforma dışında da gördünüz. Seçme şansı verildiğinde disiplinsiz yolu seçtiğimi biliyorsunuz. Siz ve Dreare Sokağı'ndaki diğer kişiler, ihtiyat ve mantık yerine dürtü ve duyguları seçtiğimi söyleyebilirsiniz. Ve öyle de yapıyorum."

"Ama bunun nedeni artık gerçeğin ne olduğunu bilmemenizdir," dedi.

Ona uzun uzun baktı.

Korkutulmayı reddederek gözlerini dikti.

"Sadece baştan çıkarıcı bir kitapçı değil, aynı zamanda anlayışlı birisiniz, değil mi?" Uzandı ve kaşınan başparmağını kadının çenesine sürttü.

Geri adım attı. "Benimle flört etmekte ısrar ederseniz, Kaptan, sizi mağazadan men ederim."

Elini bıraktı. "Peki o zaman senin emrini nasıl yerine getireceğim?"

"Benimle alay ediyorsunuz, efendim." Kalbi hâlâ onun dokunuşundan dolayı çarpıyordu ve şimdi gözlerinde dizlerini zayıflatın bir bakış vardı.

Kıkırdadı. "Her şeyi yanlış anladın. Size ve bağımsızlığınıza hayranım. Bana kendinden biraz daha bahset."

Sokaktan gelen bir arabanın gürültüsü onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. Çatının kenarına yaklaştılar ve aşağı baktılar.

"Belki de Hodgepodge'da durur," dedi Jilly, daha iyi görebilmek için daha uzağa eğilerek.

"Şimdiye kadar değil." Kaptan Arrow onun kolunu tuttu ve karnına doğru çekti.

Kısa bir an için kendini adamın koluna bıraktı. İçindeki vahşi ve hınzır bir şey adama daha da yaslanmak istedi ama kendini omurgasını dikleştirmeye zorladı. "Kaptan?"

"Evet?" dedi kulağına.

"Artık beni çözebilirsin."

"Pekâlâ. Ama sadece benimle birlikte bir adım geri atarsan."

Birlikte yaptılar ve adam onu bıraktı. Onu tutmuş olması ve bundan hoşlanmış olması zerre kadar umurunda değilmiş gibi davrandı.

Araba gerçekten de Hodgepodge'un önünde durdu. Jilly'nin bir yanı sevindi. Diğer yanı ise pişmanlık duyuyordu. Memnun olan kısmı onu yaşam alanına inen kapağa doğru ilerlemeye teşvik etti. Jilly'nin bir daha

kaptanla çatıda kalmak isteyen kısmı hakkında.

* * *

Stephen dükkânın önünden, yüz ifadesi bir okul müdürününki kadar sert, ufak tefek, gri bir adamın arabadan inişini izledi. Stephen içgüdülerine uyarak Bayan Jones ve Otis'in önünden kapıya doğru gitti. Adamın gözlerinde hoşlanmadığı bir şey vardı.

Ziyaretçi önünde durdu, yanında siyah deri bir çanta vardı ve ona baktı. "Yoluma çıkıyorsun," dedi kuru bir sesle.

"Bunu biliyorum," diye yanıtladı Stephen. "Adınız nedir ve burada ne işiniz var?"

"Kaptan!" Jilly arkasından seslendi. "Lütfen müşterimizi içeri alın."

"O bir müşteri değil," diye karşılık verdi Stephen, gözleri hâlâ adamın üzerindeydi.

Bu bir ifadeydi, soru değil.

Adam irkilmeden ona baktı. "Eğer bu dükkâna girebileceğim anlamına geliyorsa, evet, gerçekten de müşteriyim." Stephen'a sahte bir gülümseme verdi. "Benim adım Bay Alastair Redmond."

"Burada ne işiniz var?" "Bu Bayan Jones ile benim aramda."

Stephen gözlerini ona dikti. "Seni içeri alacağım Redmond," dedi, "ama adımlarına dikkat et."

"Doğru," diye cevap verdi adam dünyadan bıkmış bir iç çekişle. "Bunu daha önce de duymuştum."

Stephen isteksizce kenara çekildi ve Bay Redmond, Jilly'nin yüzünde gergin bir gülümsemeyle durduğu tezgâha doğru yürüdü.

Bu asık suratlı adamın bir tür kötü haber getirdiğini Stephen kadar o da hissetmiş miydi?

"Hodgepodge'un sahibi siz misiniz?" Bay Redmond sesi kısık bir şekilde ona sordu.

Otis küçük bir çığlık attı ama sonra ağzını kapattı ve ayakkabısını karıştırmaya başladı. Neredeyse çıkarıyordu ve

-

"*Otis*," diye fısıldadı Jilly.

Ona baktı, gözleri korku ve başka bir şeyle doluydu - bir devî öldürme kararlılığı.

Başını iki yana salladı.

Yavaşladı, sonra ayakkabısını çıkarmayı bıraktı.

Stephen önündeki sahneyi düşündü. Otis, Jilly'yi savunmak için kullanmayacaksa neden ayakkabısını çıkarsındı ki? Stephen da adamdan hoşlanmıyordu ama kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Otis sadece Stephen'ı mı takip ediyordu? Yoksa Hodgepodge'da sorun çıkmasını beklemek için bir nedeni mi vardı?

Bu olasılık Stephen'ı daha da tetikte tuttu.

Jilly dönüp Bay Redmond'a baktı. Sanki giyotine gitmek üzereymiş gibi, "Evet," dedi. "Ben Bayan Jones."

Otis başparmağını ısırıldı.

"Pekâlâ." Bay Redmond elini ceketinin cebine attı. "Size bunu vermek için buradayım." Ona bir kâğıt parçası uzattı. "Mülkünüzle ilgili yasal bir belge."

Bayan Jones kâğıda bakmadan onu ağzına götürdü ve küçük bir kıkırdama sesi çıkardı. Sonra Otis de onu izledi. Sanki hayatları kurtulmuş gibi birbirlerine baktılar.

Otis kaşlarını indirdi ve Bayan Jones kendini yukarı çekti.

"Anlıyorum," dedi bir iş sahibinden beklenecek ciddiyetle. Ama ağzının kenarlarında hâlâ bir parça kahkaha ve gözlerinde hissedilir bir rahatlama vardı.

Hangi felaketi önlemişti?

Stephen'ın bilmek için büyük bir arzusu vardı. Eğer ele avuca sığmayan kadınlara karşı özel bir ilgisi varsa, ele avuca sığmayan, *gizemli* kadınlara karşı daha da büyük bir ilgisi vardı.

Redmond, "Bu caddedeki kira sözleşmeleri bir ihmal nedeniyle yıllardır yenilenmiyor," dedi. "Ya yeni kirayı ödeyin

ya da taşın."

Bayan Jones'un ifadesindeki hafiflik kayboldu. "Ama bu ev bana ait."

"Evet, öyle." Otis ona doğru geldi ve elini omzuna koydu. "Öyleyse git buradan, küçük adam." Çenesini kaldırdı. "Lütfen onu dışarı çıkarın, Kaptan Arrow."

Stephen, Bay Redmond'u ceketinin arkasından tutup arabasına atmak isterdi ama bunun Hodgepodge'un başına daha fazla bela açacağını biliyordu.

"Kendini açıkça ifade etmen gerekiyor," dedi Stephen ona. "Ve hiç vakit kaybetme. Sabrımız kısa ve haklı olarak da öyle. Bu, hükümetin vergileri artırmak için yaptığı bir başka manevraya benziyor."

"Bu bir numara değil." Etrafındakilere bakarken küçük adamın sesi kendini beğenmiş bir şekilde çıkıyordu. "Mayfair'deki evlerin ve işyerlerinin altındaki asıl toprağın başkasına ait olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Bu korkunç bir şey!" Jilly ağladı.

"Bundan emin misin?" Stephen öğrenmek istedi. "Evet, eminim," diye yanıtladı Bay Redmond.

"Bu konuda bu kadar mutlu olmana gerek yok." Otis kollarını göğsünde kavuşturdu ve suratını astı.

Bay Redmond tek kaşını kaldırdı ve Stephen'a baktı. "Eğer bu sokakta oturuyorsanız, bu belgedeki tüm ayrıntılar sizin için de geçerli olacak. Bu köşeden başlayıp herkese kopyalarını dağıtmaya çalışacağım."

"Ne diyorsun sen," dedi Stephen.

Bay Redmond sıkılmış bir sesle, "İstediğin kadar palavra sık," dedi ve bir tomar kâğıt çıkardı. "Adın ne senin?"

Stephen sinirli bir sesle, "Ok," diye cevap verdi.

Bay Redmond elindeki yığını karıştırdı ve tek bir sayfa çıkardı. "Oku ve ağla."

Stephen kâğıdı elinden çekip aldı ve gömleğinin cebine tıktırdı.

"Belgeyi iyi inceleseniz iyi olur." Bay Redmond soğukkanlıydı. "Geç kalanların arazileri ellerinden alınabilir."

"Bunu kastetmiş olamazsın," dedi Stephen. "Ciddiyim." Adam gözünü bile kırpmadı.

"Evin sahibi olan kişiye ne olacak?" Jilly sordu.

"Size taşınmanız söylenirdi." Bay Redmond sanki bu yıkıcı haberi bir başka ahmak Londralıya daha anlatmak zorunda kalmaktan çok yorulmuş gibi içini çekti.

Otis, "Ama bir evi yerinden oynatamazsın," diye ısrar etti.

Adam omuz silkti. "Ev yıkılabilir ve yeni bir yapı inşa edilebilir. Evin yıkılması elbette sizin kaybınız olur. Ancak, burası Mayfair. Londra'nın en zengin bölgesinde kim kirasını ödeyemez ki? Burada yaşamaya gücünüz yetmiyorsa, bu sizin suçunuz."

Bayan Jones bir tabureye çöktü. "Hodgepodge'u satın aldığımda neden kimse bana bu kira durumundan bahsetmedi?"

"Muhtemelen sizin bilmenizi istemediler," dedi Bay Redmond. "Ya öyle ya da kendilerini unuttular. Dediğim gibi, bu kira sözleşmesinin yenilenmesi çok gecikti. Neyse ki birileri bunu yetkili makamların dikkatine sunmuş."

"Birisi mi?"

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Tek bildiğim bunun doğru olduğu."

Dreare Street'in borcu var."

"Herkes öyle mi?" Kaptan Arrow sordu.

Bay Redmond başıyla onayladı. "Hepiniz. Şimdi müsaade ederseniz, mahalleyi alarma geçirme işini bitirmeliyim."

"Seni tutmamıza izin verme," dedi Otis.

Bay Redmond yanından geçerken Otis geri çekildi. Adam gidince bir mendil çıkardı. "Affedersiniz." Yüzünü çiçekli kumaşa gömdü. "İyileşmem gerek."

Yüksek sesle hıçkırdı, arka koridorun kapısını açtı ve odasına koştu.

Stephen, Jilly'nin elindeki kâğıda bakarken yüzünün solgun olduğunu gördü ve sonra yavaşça katlayarak küçük bir kare haline getirdi.

"İyi olacak mısın?" diye sordu ona.

"Sanırım öyle," diye sertçe karşılık verdi ama adam parmaklarının titrediğini gördü. "Ne yapacaksın?"

"Bunu ödemek zorundayım. Başka birinin gelip araziyi benden almasını göze alamam. O zaman evi satamam. Evi yıkıp istediklerini yapabilirler. Elimde hiçbir şey kalmaz. Emekli maaşımdan başka hiçbir şeyim kalmaz."

Bayan Jones nefes aldı. Aralarındaki hava ağırdı.

"Bir şeyden korkuyorsun," dedi. "Bu haberi almadan önce olan bir şeyden."

Dolgun, gül pembesi dudakları inceldi. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Omuz silkti. "Çünkü tiyatroyu görünce gardınızı düşürdünüz. O kadınla kitapçı Bayan Jones arasındaki fark dikkate değer. Bay Redmond içeri girdiğinde Otis ayakkabısıyla ona vurmak üzereydi ve adamın kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Bu çok aptalca," dedi burnunu çekerek ve masanın üzerine kitap dizmekle oynadı. "Otis eksantrik biri."

Stephen onun rahat görünmeye çalışmasını izledi. Ama o bunu yapamadı. Parmak eklemleri bembeyazdı.

"Bana gelince," diye devam etti, "sana söyledim, eğlenmenin yeri ve zamanı olduğunun farkındayım ve o gece de o zamanlardan biriydi."

Uzandı, ellerini kitaplardan çekti ve parmaklarını kavradı. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Elleri onunkilerin içinde çok küçük ve narindi. "Anlat bana."

Ellerini geri çekti ve kara kaşları tehlikeli bir şekilde aşağı indi. "Bu uygun olmaz, Kaptan." Sesi serinkanlıydı, ama içinde korkuyu da hissetmişti. "Yarın çıkıntıda çalışabilecek duruma geldiğinde görüşürüz."

"Çok iyi," dedi.

Korkunç bir yalancıydı. Başı beladaydı. Bay Redmond'dan kendine özgü nedenlerle korkuyordu ve Redmond bunun nedenini öğrenmeye kararlıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jilly o akşam yemekte Otis'e, "Kitap satma işini ciddiye almanın zamanı geldi," dedi. "Paraya ihtiyacımız var, hem de hemen."

Çatalını havaya kaldırarak durakladı. "Bunu önermekten nefret ediyorum ama belki de kitapları *bana* sattırmamalısınız."

Güzel. Onun başından beri bildiği şeyi sonunda fark etmişti. "Evet, ikimiz de kadın bir esnafın bazı insanlar için nefret uyandırıcı olduğunu biliyoruz," dedi. "Ama senin giydiğin türden ayakkabılar giyen bir erkek de öyle."

Sırıttı ve onun ayaklarına baktı. Bugün üzerinde, her birinin tepesinde tek bir kısa tavus kuşu tüyü olan turkuaz terlikler vardı. Kesinlikle utanmazlardı.

"Mesele şu ki," dedi Otis, ayakkabılarına hayran hayran bakarak, "kitaplara duygusal olarak çok bağlıyım. Sadece ayakkabıları sevdiğimi sanırdım ama kitaplar da benim çocuklarım gibi, okumadıklarım bile. Kapakları muhteşem, sayfaları tatlı kokuyor - küflü, kitabi bir şekilde - ve başlıkları büyüleyici. *Candide. Don Kicks Oat.*"

"*Don Kicks Oat?*"

"Hani şu İspanyol ve yel değirmenleriyle ilgili olan."

"Ah, *Don Kişot!*"

"Aynen öyle," diye cevap verdi Otis, sinirlenmeden ve birasından bir yudum içti.

"Bu duyguyu takdir ediyorum," dedi Jilly, "ama daha iyisini yapmalıyız."

Otis elindeki bardağı yere bıraktı ve dantelleri görünecek şekilde kolunu salladı. "Artık bütün kitapları satacaksın," diye ısrar etti. "Ben yemek yapmakla, günlük çöreklerimizi pişirmekle, hem kitapçıyı hem de özel yaşam alanımızı temizlemekle uğraşacağım."

ayak işlerini yapıyor ve Brook Caddesi'ndeki son modayı takip ediyorum."

"Yeterince adil." Jilly gülümsedi. "Ama kitapların satışını üstlensem bile, onları satın alacak müşterimiz yok."

Otis, "Daha fazla insanın gezinmesine ihtiyacımız var," diye hemfikir. "Yeleklerim ve ayakkabılarımla dikkat çekmek için elimden geleni yapıyorum ama yeterli olmuyor. Özellikle de hava neredeyse her zaman olduğu gibi sisliyse. Vitrinden beni kim görebilir ki?" Kadının elbisesine bir bakış attı. "Görünüşün üzerinde çalışmamız gerekecek, canım."

"Ben mi? Neden?"

Otis dudaklarını büzdü. "Artık kılık *değiştirdiğine* göre, açıkçası hiçbir zaman sahip olmadığın ama sahip olmanın eşğinde olduğun o *je-ne-sais-quoi*'yu kaybettin - eğer kıyafet harçlığını harcamama izin verseydin."

"Hodgepodge almak için bir kenara koydum." Otis burnunu çekti.

Küçük bir kahkaha attı. "Hodgepodge'u satın almanın benim Hector'a güzel görünmemden daha önemli olduğunu kabul etmelisiniz."

Otis omuz silkti. "Bu şekilde ifade edersek, aynı fikirdeyim."

"Ayrıca," dedi, "sisin insanların yeleklerinize ve ayakkabılarınıza hayranlık duymasına engel olduğunu kendiniz söylediniz. Benim moda anlayışıma değil ama sise uygun bir plan yapmalıyız."

Otis ürpererek ekledi: "Ve sokağın kötü şansla ilgili ünü."

"Ve zamanımız yok. Bay Redmond tekrar geldiğinde, kirayı ödemek için ihtiyacım olan parayı kazanmak için en azından envanterimin yarısını satmam gerekecek ve bunu yapacak zamanım olmayacak."

Jilly dudağını ısırıldı. Başarının önünde üç büyük engel vardı: Kötü hava koşulları, batıl inançlar ve zaman sıkıntısı. Bunlardan herhangi biri için ne yapılabilirdi ki?

Otis yumuşak ve tereddütlü bir sesle, "Bu muazzam görevi tek başımıza başaramayız," dedi. "Bize yardım edecek insanlara ihtiyacımız var. Ama bu dünyada hepimiz yalnızız, değil mi Bayan Jilly?"

"Birbirimize sahibiz," dedi kararlılıkla ve onun elini kavradı.

Başını salladı ve ona buğulu bir gülümseme verdi. "Seni korumak için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi, her ne kadar sadece en sevdiği arkadaşını şımartıyor olsa da. Otis'in onu Hector'dan ya da bir başkasından korumasının hiçbir yolu yoktu. Hector'un kafasına bir ayakkabı fırlatmak -ya da Otis'in ilk başta Bay Redmond sandığı gibi, onun yordakçılarından birinin kafasına- dev kocasının onu köylerine sürüklemesini engelleyemezdi.

"Hodgepodge'u kurtarmak için bir plan yapacağız." Otis'i yanağından öptü. "Ben şimdi yatmaya gidiyorum. Alicia Fotherington'ın günlüğünün bir kısmını okumak istiyorum."

Yatağında günlüğü açtı ve iki yüz yıl önce Lyle Fotherington adında varlıklı bir adamla evlenip Dreare Sokağı'na taşınan iyi aileden gelen genç kadın hakkında bir şeyler okumaya başladı.

Alicia, bu caddenin mutlu bir yer olduğunu ve refah içinde olduğunu yazmıştı. Tombul yanaklı çocuklar, gülümseyen anneler, kibar beyefendiler ve hoş esnaf bolca var. Lyle'in hizmetçileri beni arka bahçeden topladıkları bir buket çiçekle karşıladılar. Ev yepyeni. Lyle bizim için inşa ettirmiş. Küçük ama zarif, sokağın sonunda diğer evlerin üzerinde bir nöbetçi gibi duruyor. Böyle nazik bir adamın eşi olarak yeni hayatımda çok şanslı olacağıma inanıyorum.

Jilly'nin kalbi kadına karşı ısındı. Kendisinin de evliliğinden en iyisini umduğu zamanları hatırladı.

Mumları azalmışken ve yakın zamanda daha fazlasını alacak parası yokken okumaya devam ettiği için kendini suçlu hissediyordu. Ama 34 Dreare Sokağı'nın uzun zaman önce ölmüş sahibesinin sözleri onu büyülemişti.

Alicia'nın özenle karaladığı gibi, hareketli sokak panayırı haftanın en önemli olayı. Her Çarşamba aşçım ve hizmetçimle birlikte sokağın bir ucundan diğer ucuna gider, satıcılarla pazarlık eder ve komşularımızla selamlaşırız. Eve her zaman yüzümüzde en neşeli sırıtışlarla döneriz. Noel balosu ve akşam yemeği için elbisem olacak zengin şam kumaşından güzel bir parça satın aldım. Ve bu akşam Cook panayırdan aldığı tombul bir tavşanı kızarttı. Lyle çok memnun oldu, tabii benim yanaklarım hariç. Güneşte fazla kaldıkları için pembeleşmişlerdi.

Güneş!

Alicia Fotherington ne kadar şanslıydı.

Jilly sadece birkaç sayfa daha okudu, kitabı bir kenara bıraktı ve yatağının başucundaki basit komodinin üzerindeki sigarayı usulca söndürdü. Uykuya dalarken Alicia'yı ve onun uzun zaman önce Dreare Sokağı'nda ne kadar mutlu yaşadığını düşündü.

O zamanlar ne kadar farklı bir yerdi!

Güneşli. Mutlu.

Müreffeh.

Aman Tanrım. Jilly yatakta dimdik oturdu ve titreyen parmaklarıyla kibritini bulup mumunu yeniden yaktı. Çarşaflarının arasından fırlayarak kendini sardı, mumu aldı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Otis, sönmekte olan ateşin ışığında Kaptan Arrow'un evinde kaybettiği ayakkabısını tamir etmeye çalışıyordu.

"Bir fikrim var," diye açıkladı, kalbi heyecandan hızla çarpıyordu.

"Ne?" Otis ayakkabıyı havaya kaldırdı ve gözlerini kısarak yeni sabitlenmiş topuğa baktı.

"Belki bir ailemiz yok ama tüm komşularımız var, değil mi?" Jilly onun arkasında yürümeye başladı.

Otis'in kaşları çatıldı. "Bana bahsettiğin ressam, terzi ve Kaptan Arrow dışında pek dost canlısı değiller. Leydi Duchamp gerçek bir şeytan."

"Biliyorum ama bir toplantı yapmalıyız, tüm sokağın katılacağı bir toplantı. Diğer herkes de kira bedelini ödemek için para üretmek zorunda. Yemekte sadece Hodgepodge'un mali sorunlarını nasıl çözeceğimizi düşünüyordum ama Dreare Sokağı'ndaki tüm işyerlerinin, hatta tüm sakinlerin sıkıntı çektiğine şüphe yok."

"Doğru, peki ya bol parası olan sakinler ne olacak?" Otis ayakkabısını bir kenara bıraktı. "Kaptan Arrow gibi insanlarımız da var. Dreare Sokağı'ndan ayrılmak onun için sorun olmazdı ve eminim tek kişi de o değildir. Neden bize yardım etmek için zahmet etsinler ki?"

Jilly, Bayan Hobbs'un uzun, solgun yüzünü düşündü. "Kaptan Arrow bize yardım edecek çünkü evini satması gerekiyor. Diğerleri de yardım edebilir çünkü... Dreare Sokağı çok kasvetli."

"Öyle!" diye bağırdı Otis, sandalyesini itip ayağa kalkarak. "Dışarı bakıp insanların havanın tadını çıkararak aşağı yukarı yürüdüğünü görmek ne büyük bir zevk olurdu." Pencereye doğru koştu ve perdeyi geri çevirdi. Jilly akşam sisinin sokağın karşısındaki gaz lambalarının etrafında döndüğünü görebiliyordu.

"Pekala," dedi, yüzünü ona dönerek, "belki *de değil* Havanın tadını çıkarıyoruz ama belki de *birbirimizin* tadını çıkarıyoruz."

"Evet." Jilly kıkırdadı. "Diğerleri de Kaptan Arrow'a katılıp evlerini satmak isterlerse, sokağın refah içinde görünmesi halinde bunu yapma şanslarının çok daha yüksek olacağından bahsetmiyorum bile."

Otis ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı mutlulukla. "Hepimiz bir araya geleceğiz ve Dreare Sokağı'nı güzelleştirmek için harika zaman geçireceğiz. Sisten kurtulabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum." Jilly içini çekti. "Sanırım komşu sokaklar arasında bir tür vadideyiz. Sis sadece içeri giriyor ve orada kalıyor."

"Bu çok utanç verici." Otis bir aynaya doğru yürüdü ve kravatını düzeltti. "Ama sis olsa bile

daha mutlu bir sokak olacak. Ne yapalım?"

"Bir sokak panayırı." Jilly o kadar heyecanlanmıştı ki, küçük bir jig yapmak istedi.

Ama Otis'in yüzü düştü. "Bunlar artık pek yaygın değil, özellikle de Mayfair'de."

"Bu iyi bir şey," diye cevap verdi mutlu bir şekilde. "Özel bir etkinlik olacak."

"Ya izin verilmezse?" "Kim bize hayır diyecek?"

"Belki de Londra Belediye Başkanı."

"Henüz bunun için endişelenmeyeceğiz. Panayırı düşünelim. Senin de benim kadar heyecanlı olmanı istiyorum Otis. Lütfen." Durakladı. Ocaktaki ateş gürültüyle çıtırdadı. "Korkma."

Otis sıırttı. "Pekâlâ." Ellerini birbirine kenetledi. "Bir şeyler satmak için stantlarımız olacak."

"Evet. Her türlü şey." Jilly güldü. "Yarın ilk işimiz bir işaret yapmak olacak."

"Sen ve işaretlerin." Otis umursamaz bir el salladı. "Eğer kimse geçmezse, kimse görmez. Yapmanız gereken şey... bir tellal tutmak." Sesi heyecandan çatallaştı.

"Bunu yapamayız."

Otis ellerini çıırttı. "Evet, giyebiliriz. Çok güzel kırmızı bir ceketim ve siyah üç köşeli bir şapkam var. Senin de bir çanın var. Artık bir kasaba tellalımız var. Çanı getirin, Bayan Jilly. Acele edin! Hemen döneceğim."

Adam son derece ciddiydi. Jilly şöminenin üzerindeki zili bulduğunda, fahişesinin eski valesi karanlıkta el yordamıyla odasına doğru ilerlemiş ve şehir tellalı üniforması giymiş bir halde üst kata geri dönmüştü.

"Yarın," dedi hararetle. "Yarın Dreare Sokağı için yeni bir çağ başlıyor."

"Evet," dedi Jilly ceketinin omuzlarını düzelterek. "Yarın herkese sokak panayırını anlatacağız."

"Çok para kazanacağız." Otis zili çaldı. "Ve eğer başarılı olursa, bir tane daha düzenleyeceğiz."

Sonra Jilly'nin aklına parlak bir fikir geldi: Kaptan Arrow'dan sokak panayırının kurulmasına ortak olmasını talep edebilecek durumdaydı. En azından stantlar kurulacaktı ve birinin komşuları organize etmesi gerekiyordu. Bunu bir gemi kaptanından daha iyi kim yapabilirdi?

Eğer garip bir nedenden ötürü bu fikre karşı çıkarsa, ona yardım etmekten başka çaresi olmadığını hatırlatacaktı - tabii eğer aşkının nesnesi gibi davranmaya devam etmesini istiyorsa.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah erkenden Stephen çığlık sesleriyle uyandı.

Artık yatak odasının altındaki giriş onarılanı kadar zemin kattaki başka bir odada uyuyordu. Pantolonu ve gömleğiyle yatağından fırlayıp sorunun ne olduğuna bakmaya çalıştı ama göğsüne bastıran kadınsı bir el tarafından alıkonuldu.

"Merhaba, Kaptan." Yanında ince pamuklu bir elbise giymiş, güzel vücutlu bir kadın yatıyordu.

"Leydi Hartley!" Bir kâbusa uyanmak gibiydi. "Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?"

Gülümsedi. "Ben de seni bekliyordum." İnce, kuru dudaklarını aralayarak öne doğru eğildi, ama adam çarşafı çekip indirdi ve etrafından dolanarak yatağın altından çıktı.

"Kızınız çığlık atıyor." Çok sinirlenmişti ama öfkesini kontrol altında tutuyordu. "Seninle sonra ilgileneceğim."

Cevap beklemeden ikinci kata çıktı ve Bayan Hartley'i yatak odasında titrek parmaklarıyla tavanı işaret ederken buldu.

"Yarasalar," diye peltek konuştu. "Bir sürü. Pencereden içeri uçtular ve ... ve kayboldular. Nereye gittiler?"

Sör Ned yan odadaki yatakta yüksek sesle horluyordu.

Stephen, Bayan Hartley'nin işaret ettiği kirişe yaklaştı ve uzak tarafına yapışmış yarasaları gördü. Teker teker tavan arasında kayboldular, belli ki kirişteki bir delikten geçiyorlardı.

Yüce Tanrım, bir çürük kiriş daha. Bütün ev etraflarına mı yıkılacaktı?

"Başka bir yatak odası bulmanız gerekecek," dedi Stephen, artık evdeki iki yatak odasının da oturulamaz durumda olduğunun farkındaydı. Eğer bir evi satmak istiyorsanız bu iyi bir şey değildi.

Bayan Hartley küçük bir hıçkırık tutturdu. "Çok korkmuştum. Annem nerede?"

Renginin değiştiğini hissetti. "Bilmiyorum. Muhtemelen uyuyor.

Ya da uyanık. Kim bilebilir ki?"

"Ya yarasarlar onu ele geçirdiyse?" Bayan Hartley muhtemelen annesini aramak için koşarak uzaklaştı.

Ama elinde muhteşem, mücevherli bir kılıçla merdivenlerden çıkmakta olan Pratt'e doğru koştu.

"Aman Tanrım," dedi, "böyle bir kılıcı nereden buldun?"

"Bu benim büyük büyükbabama aitti," dedi. "Kenara çekil, *per favore, bella*." Pratt onu hemen arkasına aldı ve kılıcı savunma pozisyonunda tuttu. "Seni bir iblis gibi çığlık attıran şeyi yeneceğim."

"Sorun yok," dedi Stephen ona. "Sadece yarasalardı."

Bayan Hartley, Pratt'e usulca, "Yine de teşekkür ederim," dedi. O da biraz titredi.

Pratt kılıcını indirdi, neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Benimle gel." Kolunu Bayan Hartley'nin omuzlarına doladı. "Ağzını leziz tatlarla besleyeceğim -altın tereyağı ve sarı erik reçelli gevrek tost, tuzlu kızarmış yumurta ve tatlı, sütlü çay- böylece korkunu unutacaksın."

"Bu hoşuma gider." Bayan Hartley gülümsedi.

Stephen onların yanından geçerek merdivenlerden indi, paltosunu, şapkasını ve Hessian çizmelerini giydi ve yoğun sisin içinde dışarı çıktı. Kızı kendi çapında iyi olsa da, Dreare Sokağı 34 numarada Hartley'lerin rezil ailesiyle yaşamaktan nefret ediyordu.

Ve sisten nefret ederdi.

Hartley'ler ve yakın zamanda teftiş edilmediği belli olan ev hakkında ne yapılabileceğini görmek için *avukatın* ofisine gidiyordu.

Sis konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Evin sağlamlığını kontrol etmeden imza attığı için kendine kızabilirdi ama kim oluyordu da bir mirasa hayır diyebiliyordu? Özellikle de yeni hayatını finanse etmek için bel bağladığı korsan ganimeti, evi öğrenmesinden sadece birkaç gün önce haksız yere elinden alınmışken?

Sokağa sadece birkaç adım atmıştı ki nefis bir koku duydu: kızarmış domuz pastırması. Ve bu koku Hodgepodge'un birinci katından geliyordu.

Pencereden eğilen Otis'in belli belirsiz şeklini gördü. "Kahvaltı için yukarı gel, Kaptan! Londra daha uyanmadı bile. Bu kadar erken nereye gidebilirsin?"

"Avukatımın ofisinde işim var," dedi. "Ama haklısın. Çok aceleci davrandım. Henüz orada olmadığına şüphe yok."

Otis kıkırdadı. "Öyleyse burada bizimle bekle. Dükkân bir buçuk saat daha açılmayacak. Yine de size söyleyecek çok önemli haberlerimiz var."

Otis'in sesi sabahın bu erken saati için oldukça canlı geliyordu.

"Stephen, "Bayan Jones için de uygunsa, bu hoşuma gider," dedi.

"Kendi evinin penceresinden mızımız bir erkek sesi, "Ona kur yaptığınıza göre Bayan Jones'la aranınız iyi *olmalı*," diye seslendi. Ama burada orucumu ne tür bir yemekle açayım?"

Stephen dişlerini sıktı.

Sör Ned.

Ne yazık ki uyanıktı.

Stephen pencerelerinden birinden sarkan büyük gölgeye doğru döndü. "Pratt seninle ilgilenecek."

"Bah!" diye seslendi sisin içinden başka bir ses.

Bu ses Leydi Duchamp'ın evinin önünden geliyordu ve yaşlı kocakarının ta kendisiydi. Stephen sisin dağıldığı ana kadar fark etmemişti ama evinin önünde bir at arabası bekliyordu ve o da arabanın içinde, pencerenin önündeydi. Belli ki her zamanki sabah gezintisine çıkıyordu, her neresiyse artık.

Bastonuna yaslandı. "Bir ev sahibi için kötü bir bahanesin, Kaptan Arrow. Ve o baronet ve onun cadalog karısı da iyi niyetli değiller, sözüme kulak verin."

"Kim o?" diye seslendi Sör Ned, sesi öfkeyle kalınlaşmıştı.

Leydi Duchamp'ın arabası caddede ilerlemeye başladı.

"Arrow?" Sör Ned penceresinden tekrar bağırdı. "Sen Onu yola getirsen iyi olur! Arrow, orada mısın? Yarasalar konusunda ne yapacaksın?"

Stephen onu görmezden geldi ve sisin içinden süzülerek Hodgepodge'un ön kapısına gitti. Otis aşağıya inmişti ve onu içeri almak için bekliyordu. Kitapların tanıdık kokusu onu rahatlattı ve o lezzetli pastırma kokusu birinci kattan aşağıya yayılmıştı. Acıktığını, uzun zamandır iyi bir hikâye okumadığını ve çıkıntıyı bitirmek için sabırsızlandığını fark etti.

Böyle basit isteklere sahip olmak iyi hissettirdi.

Elbette Bayan Jones'a duyduğu arzu çok daha ilkelidi. Bu sabah onu görmeyi dört gözle bekliyordu.

Otis sanki onun aklından geçenleri okuyormuş gibi, "Bayan Jilly tost bitiriyor," dedi. "Yukarı gel."

Stephen adamın görünüşü karşısında şaşkına döndü. Üç köşeli bir şapka ve kırmızı bir palto giymişti ve bir kasaba tellalı gibi elinde bir çan taşıyordu. "Neler oluyor?"

Otis dik durdu. Dramatik bir ses tonuyla, "Dreare Sokağı'na yapmamız gereken önemli bir duyuru var," dedi. "Ama önce yemek yemeliyiz."

Üst katta, Bayan Jones ateşin üzerine eğilmiş, bir çubuk üzerinde bir dilim ekmek tutuyordu.

Omzunun üzerinden baktı, onu görünce yanakları pembeleşti. "Günaydın, Kaptan."

Daha önce hiç bu kadar çekici bir manzara görmemişti. "Günaydın, Bayan Jones."

Onun varlığıyla şaşkına dönmüş gibiydi, ama sonra pokerini ve tostunu alarak dimdik durdu. "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi soluk soluğa.

"Öyle mi?" Tartışmamayı tercih ederdi. *Yapmayı* tercih ederdi. Öpüşmeyi yani. Daha fazlası olmasını diledi ama izin verebileceği tek şeyin yakıcı bir flört olduğunu biliyordu.

"*Kaptan*." Sadece bu kelimeyle bile azarlandığını

hissetti. "Evet, Bayan Jones?"

Bir nefes çekti. "Böyle davranmayı bırakmalısın... böyle -" Sopasını ve tostunu salladı.

"Ne olmayı bırak?" Ne demek istediğini anlamamış gibi davrandı. Ama bir önceki öğleden sonra çatıda ona baktığı gibi bakmayı bırakmasını istediğini biliyordu.

"Ondan bu kadar canlı, yakışıklı ve şık olmayı bırakmasını mı istiyorsun?" Otis araya girdi.

"Tabii ki hayır," dedi Bayan Jones kızgınlıkla. "Konuştuğumu bile unut. Al bakalım." Demiri Stephen'a doğru itti. "Bir tabak kap ve bunu al. Bir sürü tereyağımız ve reçelimiz var."

Stephen kendisine söyleneni yaptı. Tostun üzerine tereyağı ve reçel sürdükten sonra küçük masaya oturdu ve yemeye başladı. Otis de bir parça tost yedi ve sonra Stephen'ın teşekkür ederek aldığı pastırmayı uzatmayı unutmadı.

Otis, Bayan Jones ile Stephen'ın arasına baktı ve kıkırdadı. "Vay, vay," dedi ve keten bir peçeteyle ağzını sildi.

"Ne demek istiyorsun?" Jilly asistanına sordu.

Otis sadece omuz silkti ve kıkırdarak tostunu yemeye devam etti. Stephen kendini tutamadı; Otis'in Stephen ile metresi arasındaki gerginliğin farkında olduğunu biliyordu. O da kısa bir kahkaha attı. Bu da Otis'in daha fazla kıkırdamasına neden oldu.

"Ciddi olmanı istiyorum," dedi Jilly, Otis'e en ilkel tavrıyla. "Senin de öyle," dedi Stephen'a.

Stephen çığnemeyi bıraktı. "Çok ciddiym Bayan Jones."

Otis yine kıkırdadı.

"Hayır, değilsin." Bayan Jones gözlerini Stephen'a dikti. "Ne düşündüğünüzü biliyorum."

"Öyle mi?" Otis'e yan gözle bir bakış attı.

İki küçük çocuk gibi davrandıklarının farkındaydı ama bu eğlenceli bir oyalanmaydı, özellikle de birinin dürtüsüne yenik düşüp kızı öpmesine izin verilmediğinde.

"Evet, biliyorum," dedi güzel komşusu, "ve dinlemeyi reddederek geleceğimizi tehlikeye atıyorsun."

Otis en şımarık tavrıyla, "Ama sen hiçbir şey söylemedin," dedi.

Bayan Jones dudaklarını büzdü. "Şimdi söylüyorum."

Stephen daha dik oturdu. "Devam et." Denizde düşmanla yüzleşirken kullandığı, kendi denizcilerini tir tir titreten yüz ifadesiyle onu korkutmak için elinden geleni yaptı ama kadın sadece elini kalçasına koyup menekşe mavisini hercai menekşe gözleriyle ona baktı.

Tanrım, o gözlerin içinde kaybolabilirdi. Ama tam da bu lezzetli duyguya kapıldığı anda, göz bebekleri tehlikeli bir şekilde keskinleşti ve gözlerini kaçırdı.

Birincisi.

İlk kez gözlerini kaçırdığında dünya ne hale geliyordu? Hem de kendi annesinden başka bir kadından? Daha önce hiç olmamıştı.

Ve eğer bir daha olursa lanet olsun.

En sert ifadesiyle onu etkilemek niyetiyle ona baktı ama artık çok geçti. Sanki alçalttığı kaşları ve çelik bakışları hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, bir elini daha kalçasına koymuş ve büyük bir konuşma yapmak için ağzını açmıştı bile.

Büyük bir konuşma olacağını biliyordu. Kadınlar her zaman büyük konuşmalarla erkeklerin başının etini yerler.

Böylece kendi küçük dünyasına çekildi; dantellerine yaslanmış göğüslerinden, solgun, narin boynundan, omuzlarının kremsi genişliğinden ve üzerinde hâlâ iki dilim olan pastırma tabağından oluşan bir dünyaya.

"Yüzbaşı," dedi. "Bir sokak panayırını yönetmek için benimle ortak olacaksınız."

Ve sonra ölü bir sessizlik oldu. Büyük konuşmaya ne oldu?

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Korkarım bu imkânsız." Kalan pastırmayı artık zorlukla yiyebiliyordu, bu da çenesini geriyordu.

Bayan Jones gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Yapmalısın." Küçük, dar bir daire çizerek yürümeye başladı. "Denemekten başka seçeneğimiz yok."

"Neden?"

Yüzünü ona döndü. "Gecikmiş kiralari ödemek için para kazanmak."

Otis masadan kalktı ve zilini de yanına aldı. "Bunu da aradan çıkardığımıza göre, komşuları çağırmak için dışarı çıkıyorum."

Sonra da koşarak merdivenlerden indi.

Stephen sandalyesini geriye itti. "Ben gidiyorum. Tost ve pastırma için teşekkür ederim."

"Yüzbaşı." Bayan Jones onun önünde durmuş, çenesini havaya kaldırmıştı. "Size bir iyilik yaptım, şimdi bunu geri ödeme sırası sizde."

Stephen ona baktı. "İnsanlar artık Londra'da sokak panayırları düzenlemiyorlar."

Bayan Jones dudağını ısırdı. "Ama eskiden burada, Dreare Caddesi'nde bir sokak panayırı düzenlenirdi."

"Eskiden öyleydi. Artık yok."

Kadın o kadar çaresiz görünüyordu ki, adam onun hayallerini yıktığı için neredeyse pişmanlık duyacaktı. "Çoğumuzun para sıkıntısı çektiğini biliyorum," dedi. "Ama bir sokak panayırı onları iyileştirmez. Bir panayır düzenlemenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Bu büyük bir girişim. Ve benim bunu gerçekleştirmek için zamanım yok. Onarmam gereken bir evim var."

Gitmek için döndü.

"Bana yardım etmek zorundasın," diye ağzından kaçırdı. "Beni takip etmene izin vermeyi kabul ettiğimde bir söz vermiştin."

Arkasını döndü. Birkaç vuruşluk eziyetli bir sessizlik geçti. Kadının haklı olduğundan başka ne söyleyebilirdi ki?

"Haklısın," dedi. "Seni takip *ediyorum*." Kızın çenesini kaldırdı ve aklına parlak bir fikir geldi. Bir sabah öpücüğü güzel bir şey olurdu, özellikle de Bayan Jones'tan.

"Hayır, Kaptan," dedi yüzü pembeleşerek. "Gerçekte değilsiniz. Hepsi bir oyun."

"Çatıdaki öpücük numara değildi."

"Evet, şey, bu bir hataydı." Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Öyle miydi?"

Dudakları güzelce aralandı. O da onu öpmek istiyordu. Bunu onun gözlerinde gördü.

Pencereden dışarı baktıklarında ikisi de zilin çaldığını ve Otis'in "Hodgepodge'da gecikmiş kiralarla ilgili acil toplantı! Hemen başlıyor!"

Ve üzgün bir şekilde Bayan Jones bir adım geri çekildi. "Planıma odaklanmamız gerekiyor. Bana güvenin Kaptan. İşe yarayacak."

Kadının yanında bıraktığı boş alan ve çalan zil onu yeterince sinirlendirmişti, öyle ki tüm iyi niyeti yok olmuştu. "Neden kendi kararlarım yerine senin kararlarına güveneyim?" diye sordu.

Bu gülünç bir fikirdi -özellikle de bir erkeğin öpücüğe ihtiyacı varken.

Bayan Jones ona dikkatle baktı. "Çünkü o günlüğü buldum ve sokak panayırı fikrini ondan aldım. Böyle olması gerekiyordu. Bu ... iyi şanstı."

"Ben şansa inanmam." Ve inanmadı da.

"Ben de bilmiyordum," dedi, "ama son zamanlarda bir şeyin farkına vardım." Şimdi heyecanlanmıştı ama lezzetli bir şekilde; nefes nefese, sıcak ve çekici bir şekilde. "Birinin ya da başka bir şeyin arzuladığımız geleceği elimizden alacağından endişe ettiğimizde şansa başvururuz. İşte bu yüzden artık şansa inanıyorum Kaptan. Çaresizim. Ve sizin de öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum."

"Çaresiz değilim, Bayan Jones."

Onun için çaresiz olmak dışında.

"Öyle değil mi?" Küstahça bir tavırla, alnında cüretkâr bir kavisle ona böyle bir soru sordu.

Tabii ki ifadesinin ne kadar kışkırtıcı olduğunu bilmiyordu.

Onu özlemek dışında çaresiz kalabileceği başka yollar da düşündü. Evi etrafında parçalanırken Dreare Sokağı'nda oturma fikri aklına geldi. Ve henüz sahip olmadığı ve tamir etmek için harcamak zorunda kalacağı onca para. Ve sonrasında evi satmak için geçecek günler, haftalar, aylar ve belki de yıllar.

Kasvetli bir beklentiydi.

Çok kasvetli.

"Ben... biraz çaresiz olabilirim," diye itiraf etti. "Ama kimseden emir alacak kadar değil."

Gülümsedi. "Bunu göreceğiz. Gel bakalım!" Bir eliyle onu işaret etti.

"Sadece kalıp dinleyeceğim çünkü ikimiz de bir anlaşma yaptık," dedi ona en sert tavrıyla, düşmanın teslim olmasını sağlamak için her zaman kullandığı tavrıyla. "*Birlikte.*"

Ama ya onu duymadı ya da görmezden geldi.

Çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya ve Otis'in adını söylemeye başlamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Jilly, Otis'in sokak tellallığı görevini yerine getirmesinin ardından bazı komşuların Hodgepodge'a gelmesini bekliyordu ama o kadar çok kişinin gelmesine hazırlıklı değildi ki kitapçı birkaç dakika içinde tıklım tıklım doldu.

Otis ön kapıda ziliyle birlikte yeniden belirdi, yüzü ıslıl ıslıldı.

Jilly kalabalığın gergin görüldüğünü hemen fark etti. Herkes birbirine temkinli bir şekilde bakıyordu. Çok azı alçak sesle konuşuyordu ama çoğu insan birbirini tanıımıyormuş ve geldiğine pişman olmuş gibi davranıyordu.

Jilly Otis'e gitti.

"Aferin," dedi ona, sinirlerine yenik düşmeyi reddederek. Onun elini sıktı. "Lütfen kapıyı açık bırakın. Gelen herkes oradan dinlemek zorunda kalacak."

Yanakları heyecandan kıpkırmızıydı. "Olağanüstü bir şeydi. Daha zili çalıp konuşmaya başlamamıştım ki insanlar evlerinden dışarı akın etmeye başladı. Sanki bu duyuruyu bekliyorlarmış gibiydi. Sanki Dreare Sokağı'na yardım etmek için bir şeyler yapılması gerektiğini biliyorlardı. Tabii ki kimse sisten nereye gittiklerini göremiyordu -bugün özellikle yoğun- ama zili çalmaya devam ettim ve bizi buldular."

Jilly de en az onun kadar heyecanlıydı. "Bizi bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Yapacaksın," dedi Otis. "Bundan eminim."

Kalabalığa geri döndü ve tezgâhta durmadan önce yavaşça ilerledi. Dreare Sokağı'na gitme vakti gelmişti. Onu yönlendirmesi gerekecekti

komşuları büyük bir kararın içine sokmak. Bunun için cesur ve ikna edici olması gerekir.

Ancak ne kadar uzun olursa olsun, vitrinlerin yakınındaki bazı insanlar tarafından hâlâ görülemiyordu.

"İşte," dedi Kaptan Arrow, "bunun üzerinde durun." Sağlam bir sandalye getirdi. "Düşmediğinden emin olmak için yanında duracağım."

"Teşekkür ederim," dedi, onu yukarı kaldırırken ellerinin belinde olduğunun farkındaydı.

Ama ona kızgındı. Bu çabasında ona gerçekten yardım etmeyi taahhüt etmemişti. Bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündüğünü açıkça belirtmişti ve burada olmasının tek nedeni, işbirliği yapmazsa onu takip etmesinin sadece bir hile olduğunu ortaya çıkarmakla tehdit etmesiydi.

Gönülsüz bir destekten daha fazlasına ihtiyacı vardı. Planının işe yarayabileceğine inanmasına ihtiyacı vardı.

Yani onu da ikna etmesi gerekecekti, değil mi?

"Merhaba, Dreare Sokağı sakinleri," dedi ve sesindeki titremeyi kontrol etmeye çalıştı. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hepinizle tanışmadığımın farkındayım ama burada olduğunuza çok sevindim."

Çoğu insan ona bakakaldı. Aralarında Nathaniel, Susan ve Bayan Hobbs'un da bulunduğu birkaç kişi gülümsedi. Kapıdan Otis bir şeyler mırıldandı ve anlamadığı bazı ciddi hareketler yaptı. Ata biniyormuş gibi yaptığına yemin edebilirdi, sonra da limon emmiş gibi bir yüz ifadesi takındı.

Yanındaki Kaptan Arrow'un yüzünü göremiyordu. Ama onun orada bulunma konusundaki isteksizliğini hissetti.

Giriş bölümü bittikten sonra Jilly bir nefes daha aldı ve asıl konuya girdi. "Bu sabah buradayız çünkü Dreare Street krizde. Borcumuz var. Hepimiz evlerimizin altındaki arazinin gecikmiş kira bedelini ödemek zorundayız ve birçoğumuz için bu ciddi bir sıkıntı olacak."

"Doğru!" diye seslendi bir adam.

Bunu kimin söylediğinden emin değildi ama tepki olarak bir alkış koptu.

İyi, diye düşündü. Onlar da bu durumdan kurtulmak istiyorlar.

Gülümsedi. "Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Çünkü mali sorunlarımızı çözmek için herkesin işbirliğine ihtiyacımız olacağına inanıyorum. Ama bence onarılması gereken bir şey daha var" -durakladı- "o da Dreare Sokağı'ndaki kasvetli atmosfer."

Birkaç nefes alma ve bir ya da iki mırıldanma oldu.

Daha iyi günler görmüş gri ipekten ince bir yelek giymiş yaşlı bir adam, "Bu yapılamaz," diye mırıldandı. "Tüm hayatım boyunca, seksen yıldır buradayım. Dreare Caddesi kasvetli ve bu hep böyleydi, hep de böyle olacak."

Bir anlaşma mırıltısı vardı. Herkes her zamankinden daha üzgün görünüyordu.

Jilly, Kaptan Arrow'un bakışlarını yakaladı ama okuyamadı. Tamamen tarafsızdı ve muhtemelen toplantı bitene kadar zamanını beklediğini tahmin etti. Adamın kayıtsızlığı onu çok rahatsız etmişti ama şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu.

Yaşlı adamın endişelerini gidermelidir.

"Tüm saygımla söylüyorum ama yanılıyorsunuz efendim." Sesi parlaktı. Kaptan Arrow'un ya da bir başkasının şüpheciliğinin onu amacından alıkoymasına izin vermeyecekti. "İki yüz yıl önce, Dreare Sokağı hareketli, gelişen bir topluluktu."

Bu açıklama karşısında herkesin ağzı açık kalmış gibiydi.

"Bu imkânsız!" diye bağırdı Bayan Hobbs.

"*Mümkün* değil," diye yineledi kırmızı suratlı kocası.

Nathaniel boya lekeli elini kaldırdı. Şövalessinden doğruca buraya gelmiş olmalıydı. "Sorduğum için özür dilerim Bayan Jones, ama Dreare Sokağı'nın iki yüz yıl önce nasıl olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Tanıdık bir inilti duydu; bakışlarını Otis'e çevirdi ve onun sanki bir değil de iki limon emiyormuş gibi ağzını her zamankinden daha fazla büzdüğünü gördü. Başını kapıya doğru eğdi.

Bu Leydi Duchamp'tı. Üzerinde küçük bir porselen heykelcik olan bastonunu sallamaya ve kalabalığın önüne doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Jilly onun yokluğunu nasıl fark etmemiş olabilir?

Yaşlı kadının ağzı da Otis'inki gibi büzülmüştü. Demek ona söylemeye çalıştığı şey buydu.

Duchamp yoldaydı. Arabasıyla yaptığı gizemli sabah gezintisinden yeni dönmüş olmalıydı. Elbette Jilly onun varlığına itiraz edemezdi. O bir komşuydu ve herkes gibi o da toplantıda olmalıydı.

"Burada neler oluyor?" Leydi Duchamp bilmek istedi.

"Bir toplantı," diye seslendi biri.

Leydi Duchamp çirkin bir yüz ifadesi takındı. "Toplantıları tasvip etmiyorum. Çok fazla insan bunları hükümete karşı komplo kurmak için kullanıyor. Eğer derhal dağılmazsanız polis çağıracağım."

Arkasından başka biri içeri girdi, Jilly'nin o güne kadar gördüğü en çekici kadındı. Geniş, çekik yeşil gözleri, yüksek elmacık kemikleri, bir yığın görkemli sarı saçı ve cesur, aristokrat bir havası vardı.

"Teyze! Neler oluyor?" Güzel kadın odaya baktı. "Neden burada *bu* insanlarla birliktesin?" O anda Kaptan Arrow'u görür gibi oldu ve sinirli ifadesi çözülerek merak nüansına büründü. "Oh, pekâlâ. Sizin genel bir tanışma yapmanıza yetecek kadar uzun kalabiliriz." Sesi küçümsemesini biraz olsun kaybetmişti.

"Bu benim yeğenim Leydi Tabitha, Dorset Bellingham'larından," diye havladı Leydi Duchamp. "Hepinizi utandırıyor."

Leydi Tabitha nedense eğlenmiş görünüyordu. Muhtemelen odadaki her erkek ona gözlerini dikmiş baktığı içindir,

Kaptan Arrow hariç. Gözleri kamaşmayacak kadar soğukkanlıydı ama Jilly onun da Leydi Tabitha'nın güzelliğinden ve varlığından odadaki diğer erkekler kadar etkilendiğinden kuşku duymuyordu.

Leydi Tabitha, "Dreare Sokağı'nda ikamet ettiğim sürece eğleneceğimi umuyorum," derken gözleri sadece Kaptan Arrow'u görüyor gibiydi.

Yüzbaşı ile Leydi Tabitha'nın birbirlerinin arkadaşlığından zevk almaları onu hiç ilgilendirmese de, Jilly kızın çapkın tavırlarına içten içe öfkelenirdi.

Leydi Duchamp bastonunu Jilly'ye doğrulttu. "Burada neler oluyor?"

"Bir toplantı, leydim," dedi Jilly ağırbaşlılıkla, her ne kadar geç gelen iki kişinin önünde birden kendini sade ve rüküş hissetse de. "Dreare Sokağı'nın borçları var ve borcumuzu ödemenin bir yolunu bulmaya niyetliyiz."

"Bu asla olmayacak," dedi Leydi Duchamp. "Ve ben de hepinizden kurtulduğumu söylüyorum."

Leydi Tabitha teyzesinin kin dolu sözlerinden etkilenmemişti. Sadece kaşlarını çatmış ve şaşkın bir ifadeyle etrafına bakındı.

Jilly'nin cadaloz komşusunu görmezden gelmekten başka çaresi yoktu. "Aynı derecede önemli bir başka görevimiz daha var," dedi kalabalığa, "Dreare Sokağı'nı yaşamak için neşeli bir yer haline getirmek. Bu sadece hepimizi daha mutlu sakinler yapmakla kalmayacak, aynı zamanda caddedeki işyerlerine daha fazla müşteri çekmemizi de sağlayacaktır."

"Bah," dedi yaşlı kadın. "Vazgeç. Sis asla dağılmayacak. Böyle bir sisin içinde kimse mutlu olamaz. Böyle bir sisin içinde kimse bir şey de satın almaz."

"Göremediğiniz bir malın kalitesine nasıl güvenebilirsiniz?" Leydi Tabitha hafif bir kıkırdama ve Kaptan Arrow'a gizemli, sivri bir bakışla söyledi.

Jilly onun kadının bakışlarıyla karşılaştığını fark etti ama bakışları hiçbir şey ele vermiyordu.

Kalabalığın mırıltıları daha da arttı, ta ki küçük, güçlü bir ses gürültünün üzerinde konuşana kadar.

"Ama ben gitmek istemiyorum." Susan'dı. "Dairemi seviyorum. Bayan Jones'u seviyorum."

Jilly'nin kalbi ısındı.

Leydi Duchamp dönüp Susan'a baktı. "İlk gidenlerden biri siz olmalısınız, genç bayan. Sanki hiç iş yapmıyorsunuz. Bir terzinin elleri, kumaşa iğne batırarak yaptığı onca iş yüzünden su toplamış ve kızarmış olmalı ama sanırım sizinkiler kullanılmadıkları için yumuşak ve beyaz. Göster bana."

Susan elini yavaşça kaldırdı. Parmakları titriyordu.

"Gördünüz mü?" Leydi Duchamp'ın sesi muzafferdi. "Yarı yarıya çok güzeller."

Susan parmaklarını sıktı ve elini geri çekti. "Vazgeçmeye hazır değilim," dedi duygu dolu bir sesle. "O parayı ödemenin bir yolunu bulmak için buradayım. Eğer biri bana bir şans verirse, ben de iyi bir terziyim." Odanın etrafına bakındı. "Sanırım burada Bayan Jones'tan başka iyi kalpli komşular da var. Hiç öğrenmedim ama öğrenmek isterim. Burada çok fazla sis var, ortalama bir Londra sokağından daha fazla. Ama bir dosttan gelecek güzel bir söz, sisin getirdiği kasvetten daha ağır basabilir."

Jilly, Nathaniel'in bir köşede Susan'a herkes gibi merakla baktığını gördü.

"Katılıyorum Susan," dedi Jilly. "Dreare Sokağı'nın eskiden olduğu gibi gelişen bir topluluk olabiliriz." Elini elbisesinin cebine soktu, Alicia Fotherington'ın günlüğünü çıkardı ve havada tuttu. "Bu günlük iki yüz yıl önce burada yaşamış biri tarafından yazılmış. Adı Alicia Fotherington'dı. Daha yeni başladım ama en başından itibaren sokaktaki mutlu hayatı anlatıyor. Ve o zamanlar Dreare Sokağı'ndaki en mutlu şeylerden biri

."

Aman Tanrım.

Jilly sanki midesi vücudundan dışarı fırlamış gibi hissetti.

Az önce bir adam Leydi Tabitha'nın arkasındaki pencereden içeri baktı.

Hector'a benzeyen bir adam.

Jilly'nin kalbi boğazında sıkışarak nefes almasını zorlaştırdı.

Ama sonra adam bakışlarını sola çevirdi ve -çok şükür ki- onun Hector olmadığını, sadece ürkütücü bir şekilde kocasına benzeyen bir adam olduğunu gördü.

Ve sonra çekip gitti.

Ama Hector da olabilirdi, diye içinden korkutucu bir ses ona hatırlattı. *Ve bir dahaki sefere ~~olabilirdi~~.*

"O mutlu şey neydi Bayan Jones?" Nathaniel seslendi.

"Evet, Bayan Jones," diye sordu Susan sıcak bir sesle.

"Dreare Sokağı'nı yaşamak için güzel bir yer yapan neydi?"

Jilly ağzının bir balık gibi açılıp kapandığını hissetti. Günlüğü havada tutan el titremeye başladı.

"Affedersiniz." Kaptan Arrow'a baktı ve onun rahatsızlığını hissetmiş olacak ki elini beline koydu. "Kendimi baygın hissediyorum," diye fısıldadı.

Hemen onu kucağına aldı ve yere yatırdı.

Etraflarındaki herkes onlara baktı ve endişe dolu sözler mırıldanmaya başladı.

"İyi misiniz Bayan Jilly?" Kapıdan Otis'in sesini duydu.

"Bu sokakta hiç doktorumuz yok," dedi Leydi Duchamp, "bu yüzden ölümcül hasta olmadığınızı umsanız iyi olur, genç bayan."

"Ben iyiyim," diye herkesi temin etti Jilly. Gergin bir kahkaha attı. "Bu sabah bir şey yemedim. Yemeliydim."

Otis korku dolu gözlerle ona baktı. Zavallı adam, bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Kızarmış ekmek, domuz pastırması ve koyu bir fincan çayla orucunu bozduğunu biliyordu. Ama az önce gördüğünü sandığı kişiyi herkesin önünde ona anlatamazdı.

Kaptan Arrow başını onunkine doğru eğdi. "Bir hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi.

Birkaç saniye boyunca sessiz bir bakış alışverişinde bulundular.

"Bir şey yok," diye fısıldadı. "Sadece bir an için baygınlık geçirdim. Kitapçının insanlarla dolu olmasının verdiği heyecandan olmalı."

"Sana inanmıyorum," dedi alçak bir ses tonuyla, "ama şimdi bunu tartışmanın sırası değil. Devam edebilir misiniz?"

Başını salladı. "Tabii ki."

Adam ona elini uzattı -güçlü ve güven verici bir eldi- ve kadın sandalyesine döndü.

"Herkes beni affetsin," dedi hızlıca. "Bir an için baygınlık hissettim ama geçti."

Gerçek şu ki, biraz bile geçmemiştir. Hâlâ korkudan titriyordu. Elindeki işe konsantre olmakta bile zorlanıyordu.

"Şimdi," dedi, sesi biraz titreyerek, "Alicia Fotherington'ın zamanında Dreare Sokağı'nı refaha kavuşturan şeye dayanarak ne yapmamız gerektiğini düşündüğümü söyleyeyim." Bakışları odayı taradı. "Eskiden burada her Çarşamba küçük bir pazar kurulurdu. Gerçekten çok hoş, küçük bir sokak panayırıydı. Çok hoş değil mi?"

Otis alkışladı. "Evet!" diye bağırdı. "Bu çok hoş!" "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Jones?" Bay Hobbs ona sordu. ağzı sabırsızlıkla çarpılmıştı.

"Bence bir sokak panayırı düzenlemeliyiz," diye cevap verdi ona en parlak, en kendinden emin sesiyle. Ama kendini hiç de parlak ve kendinden emin hissetmiyordu. Korkmuş hissediyordu. Ve savunmasız. Ya o adam Hector'un kölelerinden biriye?

Belki de Hector onu Londra'da bir yerde bekliyordu! "İlk başta sadece bir tane tutacağız," diye öneride bulunmayı başardı, düşüncelerine rağmen. "Ama eğer başarılı olursa, tekrarlayabiliriz."

"Burası Mayfair," dedi Bay Hobbs düz bir tonda. "Ve iki yüz yıl sonra. Artık kimse sokak panayırı düzenlemiyor."

"Üstelik burayı kimse sevmiyor," dedi Sir Ned. "Dreare Sokağı çok şanssız."

"Ve çok fazla *sis* var," dedi Leydi Hartley tiksinti dolu bir ifadeyle.

Jilly kendini toparlamaya çalıştı. "Kötü bir şöhretin ya da küçük bir hava muhalefetinin bizi engellemesine izin veremeyiz," dedi. "Şöyle düşünün: Gecikmiş kiralarımızı ödemek için para toplayacağız. Bu hepimiz için harika olmaz mı?"

"Evet!" diye ciyakladı Otis.

Ama başka kimse tek kelime etmedi.

Jilly devam etti. "Elinde parası olanlarımız bile bu mali yükün bir kısmından kurtulmanın keyfini çıkaracak. Kârı bölüşeceğiz. Ve bu sokak panayırıyla Dreare Sokağı adını duyuracak. Yeniden refah içinde olacağız. *Mutlu* olacağız."

Leydi Duchamp, "Kendi adına konuş," dedi.

"Tüm sakinler," diye devam etti Jilly ciddiyetle, herkesin kalabalığın içindeki hayır diyenleri görmezden gelmesini umarak, "bir işletmeye sahip olun ya da olmayın, Dreare Sokağı'nı eviniz olarak görmekten gurur duyacaksınız."

Arkasına yaslandı ve mesajının yerine ulaştığını umarak bir nefes aldı.

Susan gülümsedi, bir parmağını kaldırdı ve bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı.

"Evet, Susan?" Jilly umutla sordu. Sonunda biri onunla aynı fikirde olacaktı!

Ama Susan daha iyi düşünmüş gibiydi ve parmağını indirdi.

Jilly'nin kalbi sıkıştı. "Başka yorumu olan var mı?" diye sordu belli belirsiz bir ses tonuyla.

Leydi Duchamp yüksek sesle burnunu çekti ama tek bir kişi bile konuşmadı.

Jilly odaya göz gezdirdiğinde morali daha da bozuldu. Sör Ned ve Leydi Duchamp'inki gibi bazı yüzler onu dehşete düşürmüştü. Kaptan Arrow, Leydi Tabitha ve Nathaniel'inki gibi birkaçı ise okunamaz haldeydi. Elbette, diye düşündü Jilly, eğer hevesli olsalardı, biraz duygu gösterirlerdi, değil mi?

Ama hayır. Yapmadılar. Kaptan Arrow'un yüzü hepsinden kötüydü. Onu neşeli görmeye alışkındı. Anlaşılmaz bir ifade ona hiç yakışmıyordu.

Bayan Hobbs'un ki gibi bazı ifadeler karışıktı. Susan'ın ki gibi daha fazlası ise sadece üzgün ve endişeliydi.

Komşularından hiçbiri umutlu görünmüyordu.

Jilly, Otis'e hızlı bir bakış fırlattı-

Ağzı aşağı sarkmış, alnında kocaman bir kırııklıkla boşluğa bakıyordu. Ama onun bakışlarını yakaladığında nasıl da iyimser olmaya çalıştı! Ona titrek bir gülümseme ve başparmağıyla onay verdi.

Ama artık çok geçti. Onun inançsızlığını görmüştü.

Midesi sert bir gerginlik düğümüne dönüştü. Otis bile gerçek bir coşku yaratamadıysa, Hodgepodge'u ve tüm Dreare Sokağı'nı kurtarma fikri bir felaket olmalıydı. Titreyen parmaklarını eteğinin önünde kavuşturdu ve bir çözüm bulmak için beynini yokladı ama hiçbiri gelmedi.

Belki de istemediği bir gerçeğe yüzleşmek zorundaydı: Fikrinin sonu gelmişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Stephen, Bayan Jones'un teklifinin dümeni, yelkenleri ya da mürettebatı olmayan bir yatın suya inmesi kadar olası olduğuna inanıyordu. Ama bu naif ama iyi niyetli kampanyanın bu kadar çabuk başarısızlığa uğradığını görmek onu rahatsız etmişti. Belki de bunun nedeni Bayan Jones'un hayal kırıklığına uğradığını görmekten nefret etmesiydi. İtiraf etmek istemese de onun iyimser yapısından hoşlanıyordu. Ve belki de hayal kırıklığına uğramıştı çünkü Dreare Sokağı'ndaki bu insanların hiçbiri bu zor duruma düşmeye gönüllü olmamıştı. Düşmanlarıyla savaşmaya hazır değillerdi. Kötü eğitilmişlerdi, hazırlıksız yakalanmışlardı-

Saldırıya karşı savunmasız.

Stephen gemi mürettebatının her zaman hazır olmasını sağlamıştı. Eğitilmişlerdi ve tam olarak neye imza attıklarını biliyorlardı.

Dreare Sokağı'ndaki insanlar Bay için kolay bir avdı. Bu dünyanın Redmond'ları.

Yazık oldu. Ama ne yapacaktı? Herkesi korumaya devam mı edecekti? Karada bir donanma kaptanı olarak Dreare Sokağı halkını ileriye ve yukarıya doğru teşvik etmeye devam edemezdi.

Hayır. Bu onun işi değildi. Artık başkalarının sorunlarını üstlenemezdi.

Onun kendi vardı.

Bay Hobbs şapkasını bacağına vurarak yüksek sesle, "İşte bu kadar," diye mırıldandı. "Bu toplantı hiç yardımcı olmadı. Ben yola çıkıyorum."

Kalabalık hep birlikte Hodgepodge'un ön girişine doğru döndü.

"Gitme!" Otis kolunu kapıya atarak bağırdı. "Sessiz sinema oynayalım, olur mu? Bir kitap ismim var." Ve

dört parmağını kaldırdı.

"Dört kelime!" diye seslendi
Nathaniel. Otis bir parmağını
kaldırdı.

"İlk kelime!" diye mırıldandı Bayan Hartley, yüzünde
kocaman bir sırıtışla.

Stephen, Bayan Jones'un çenesinin zorlandığını gördü ve
menekşe mavisî gözlerinin sıkıntıyla bulutlandığını görünce
üzüldü. Ama sonra ona baktı ve o gözler neredeyse siyaha
döndü.

"Ben ne yaptım?" diye sordu ona.

Dudaklarını büzdü. "Ne var biliyor musun?"
Sandalyesinden zıpladı ve hışımla onun yanından geçti.

Onun koluna girdi. "Muhtemelen bekleyemezsin-"

Kolunu geri çekti. "Eğer bana yardım etmek için
söyleyecek bir şeyin yoksa, lütfen sessiz sinema oyna ve
diğerleriyle birlikte git."

Tezgâhının yanına gitti ve altına eğildi. Bir dolabın
açıldığını duydu ve kadının abanoz başının tepesinin ileri
geri hareket ettiğini gördü. Dolaba bir şey koyuyor ya da
dolaptan bir şey çıkarıyor olmalıydı. Uzun kirpikleri elmacık
kemiklerini çerçeveleyiyor, iki kitap yığını oluştururken lezzetli
dudakları büzülüyordu.

Üzgün olduğunda hep eşyaların yerini değiştirirdi.

Sokak panayırıyla ilgili fikri uygulanabilir görünmüyordu
ama Stephen'ın daha iyi bir çözümü yoktu, değil mi?

"Bu işte kirayı ödemek için para kazanmaya çalışmaktan
ve sokağın moralini yüksek tutmaktan daha fazlası var, değil
mi?" dedi başının tepesine. "Belki kendiniz bile farkında
değilsiniz, belki de farkındasınız. Ama içgüdülerim bana
sokak panayırını başka bir şeyi uzak tutmak için yarattığını
söylüyor

-Para dışında seni endişelendiren bir şey var. Korktuğun bir
şey."

Cevap vermeyi reddetti. Ama sonra başını kaldırdı, ona
duyduğu güvensizlik bakışlarında belirgindi. "Sebeplerim ne
olursa olsun, en azından *yardım etmek* için bir şeyler
yapmaya çalışıyorum."

Güldü. "Zamanında sizin deyiminizle pek çok yardımda

bulundum."

"Oh," dedi yumuşak bir sesle, "zamanın doldu mu? Dünyadan elini eteğini çekmek için çok gençsin."

Konuşamayacak kadar sinirlenmiş bir halde tezgâhı itti.

"Dördüncü kelime!" diye seslendi Sör Ned Otis'in maskaralıkları karşısında.

"İkinci hece!" diye seslendi, hayatı boyunca Dreare Sokağı'nda yaşamış olan gri yelekli, hayat dolu yaşlı adam.

Tüm hayatı boyunca.

Ve onu hiç mutlu görmemişti. Stephen anlık bir karar verdi.

"Otis," dedi kalabalığın gürültüsünden duyulacağını bildiği bir sesle, kaptanının sesiye bu. Birkaç saniye önce onu bir daha karada kullanmamayı planlamamış mıydı?

-"Lütfen sessiz sinema oynamayı bırakın ve kapıyı tutmaya devam edin. Söylemem gereken önemli bir şey var."

"*Udolpho'nun Gizemleri!*" Bayan Hartley haykırdı. Annesi şok içinde ona baktı.

Otis alkışladı. "Çok iyi, Bayan Hartley."

"Roman okumaması gerekiyor!" Sör Ned bağırdı. "Onlar saçmalık."

"Kapa çeneni, seni aptal." Leydi Duchamp bastonuyla Sör Ned'in göğsünü dürttü. "Zamanımı seni, Kaptan Arrow'u ya da bu kahrolası dükkândaki herhangi birini dinleyerek geçirmekten daha iyi işlerim var. Çekil yolumdan."

Ön kapıya ulaşmayı başardı ama Otis kapı tokmağını sıkıca tuttu. "Kalmalısınız leydim. Kaptan Arrow tutkulu, stil sahibi ve yakışıklı bir adam. Hepimize anlatacağı önemli şeyler var."

"Seni aptal kâtip," diye azarladı Leydi Duchamp onu, "neden herhangi birimiz kaptanı dinleyelim ki? Dreare Sokağı'nın işlerinden çok ayyaşlıkla ilgileniyor. Bugün evini satabilse, ateşlenmiş bir tabancadan çıkan bir toptan daha hızlı giderdi."

Stephen herkesin dönüp kendisine büyük bir şüpheyle baktığını gördü.

"Leydi Duchamp haklı." Bir cheroot çıkardı ve bir mum fitilinin üzerinde yaktı. Bir anda, bir üfledi

küçük bir duman halkası. "Belki de Dreare Sokağı'na pek ilgi göstermedim." Çerağını indirdi. "Ama şimdi ilgileniyorum ve önemli olan da bu."

Genç bir adam içten bir merakla "Size neden inanalım?" diye sordu.

Stephen bir elini saçlarında gezdirdi ve Bayan Jones'a gizlice bir bakış attı. Kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu.

Tıpkı onaylamayan bir öğretmen gibi.

"Ah!" dedi gri yelekli yaşlı adam. "Nasıl olduğunu anlıyorum. *Ondan* hoşlanıyorsun." Ve Bayan Jones'u işaret etti. "Bu doğru mu Kaptan?" diye sordu Bayan Hobbs.

Boğazını temizledi. Bayan Jones'un öfkesini daha da alevlendirmeden buna nasıl cevap verecekti?

Sir Ned büyük bir kendini beğenmişlikle, "Onun peşinde," diye açıkladı. "Ama kendini açıklamak için evini satana kadar bekliyor. Haklıyım, değil mi Arrow?"

"Buna cevap vermek zorunda değilsiniz, Kaptan." Bayan Jones ne sağa ne de sola, doğrudan ona baktı, sanki onun dışında kimsenin yüzündeki mahcup ifadeyi görmesini istemiyordu.

Leydi Hartley ve Leydi Duchamp (her ikisi de Bayan Jones'a kötü niyetle bakıyordu) ve Leydi Tabitha hariç, diğer kadınların çoğu ona usulca bakınca daha da rahatsız edici bir an oldu. Leydi Tabitha Stephen'a hiç de yumuşak bir şekilde bakmıyordu, sanki odada ilgiye değer tek iki kişi o ve Stephen'mış gibi bilmiş bir bakışla bakıyordu.

Kriz anlarında sık sık yaptığı gibi, küçük ya da büyük tüm dikkat dağıtıcı unsurları görmezden geldi ve amacına odaklandı.

"Belki de umutsuz davaları sevdiğim için yardım ediyorum," diye devam etti. "Ve şu anda istiyorum ki" -*Bayan Jones'a baktı ve nedenini Tanrı bilir ama onu istiyorum* diye düşündü- "Dreare Sokağı'nın gelişmesini istiyorum."

Bayan Jones'un çatık kaşları en azından yarı yarıya azaldı ama sabit kaldı.

"Her şeyden çok," diye ekledi.

O zaman ona isteksiz bir gülümseme verdi ve itiraf etmeli ki, onu memnun ettiğini bilmek hoşuna gitti.

"Hadi işimize bakalım," dedi. "Bu parayı nasıl kazanacağımıza dair bir fikri olan var mı? Bayan Jones'un sokak panayırı fikri dışında tabii ki. Eğer daha iyi bir planınız varsa, şimdi bunu dile getirmenin tam zamanı."

Huzursuz bir dakikaydı. Kimse konuşmadı. Herkes birbirine bakıyordu. Her şeyi bilen Sör Ned'in bile bir fikri yoktu.

Ve lanet olsun, Stephen da bilmiyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, sokağı kurtarmak için Bayan Jones'unkinden başka bir fikir aklına gelmiyordu.

Ona baktı.

Ona sırtıyor muydu?

Öyle olduğuna inanıyordu. İsteksizce *de* olsa zaferi ona bırakmalı ve bu konuda mutlu görünmeliydi.

Yüce Tanrım. Kendini sinirli hissediyordu ama uslu durmaya kararlıydı. Ne de olsa bu, bir başkasının kötü tasarlanmış planına uymak zorunda kaldığı ilk sefer olmayacaktı. Donanmada bunu birçok kez yapmıştı.

Çerağıyla derin bir nefes aldı ve verdi. "Tahsildar Bay Redmond'u gönderecek parayı toplamak için bir aydan az zamanımız var. Ve görünüşe göre bir sokak panayırı düzenleyeceğiz. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Öyle değil mi?"

Neredeyse herkes başını salladı.

"Bence eğlenceli olabilir," diye söze girdi

Nathaniel. "Ben de öyle düşünüyorum," diye yankılandı Bayan Hartley.

"Thomas'ım bir sokak panayırına bayılacak," dedi Susan. "Ben deneyelim derim. Neden olmasın?"

Bir başhemşire, "Tiyatro yapabiliriz," dedi.

Pratt, "Bunu yapabilecek, İngilizlerin deyimiyle, gelecek vaat eden bir oyunculuk topluluğu tanıyorum," dedi. "Royal Coburg Tiyatrosu'nda sahne alacaklar. Bayan Hartley ve ailesini de yanımda götüreceğim. Bu oyuncuları kirleteceğiz."

Bayan Hartley ellerini birbirine kenetleyerek, "Onları yere sermek demek istiyorsunuz," dedi.

"Evet, onları bulacağız ve gitmelerine izin vermeyeceğiz," dedi Pratt. "Onlar evet diyene kadar olmaz."

Son yorumu büyük bir coşkuyla karşılandı.

O ana kadar hiç konuşmamış olan orta yaşlı bir adam, "Fuarda görünmek için nüfuzlu birine ihtiyacımız olacak," dedi. Sık sık köpek gezdiren biriydi, ama henüz Hodgepodge'a göz atmak için gelmemiştir.

"Çok haklısın!" diye haykırdı Jilly. Ama hangi nüfuzlu kişi? diye merak etti. Ve onun gelmesini nasıl sağlayacaklardı?

"Harika fikirler, hepiniz," dedi Stephen. "Başka fikir var mı?"

"Elbette stantlarımız olacak," dedi Susan utangaç bir ifadeyle. "Elbiseler ve süslü şapkalar satacağım."

"Resimlerimi satacağım," dedi Nathaniel.

"Kurtulmam gereken porselen kutularım var,"

dedi bir hanım. "Ve eski gümüşlerim var!" dedi bir diğeri.

"Bir şeyler pişireceğim," dedi Bayan Hobbs. "Etli börek!"

"Hayır, yapamazsın," dedi kocası. "Suyu zar zor kaynatabiliyorsun."

Bayan Hobbs dudağını ısırıldı. "Ama deneyebilirim!"

"İçkileri ben getiririm," dedi bir başkası, şişman ve yaşlı bir beyefendi. "Mahzenimde iyi bira yaparım."

"Bir gruba ihtiyacımız var," dedi biri. "Otel müdürüm birini tanıyor."

"Ve bir çocuk geçit töreni," diye ekledi Susan sevinçli bir gülümsemeyle.

Herkes fikirlerini haykırırken Stephen, Bayan Jones'taki değişime hayret etti. Tuhaf gerginliği gitmişti. Öfkesi de öyle. Gözleri yeniden parlıyordu.

"Yaptığımız tüm bu planlar muhteşem," dedi mutlu bir gülümsemeyle. "Ve şimdi kaçınızın katıldığını bilmem gerekiyor. Lütfen el kaldırarak gösterin."

Otis, Susan, Nathaniel, Hobbs'ların çocukları ve Bayan Hobbs hemen ellerini kaldırdılar. Ama Bay Hobbs

ailesi ellerini geri indirdi.

Sırada Pratt ve birkaç yaşlı sakınle birlikte Bayan Hartley vardı. Annesi Bayan Hartley'i yanından dürttü.

"Ama ben yardım etmek istiyorum," dedi genç bayan.

"Bunu yapamazsın," diye çıkıştı babası. "Yardım etmek alt sınıflar içindir."

"Ama bütün gün ve gece partilere gidip havasız insanlarla konuşmaktan başka yapacak bir şeyim yok." Bayan Hartley yalvaran gözlerle anne ve babasına baktı. "Lütfen, anne ve baba, lütfen bunu yapmama izin verin. Siz de ellerinizi kaldırın. Pratt ile Coburg Tiyatrosu'na gitmemiz gerekiyor."

Leydi Hartley gözlerini devirdi. "Pekâlâ," dedi. "Ama bu işe çok az karışacağız. Sadece daha sonra bu insanlar hakkında eğlenceli anekdotlar anlatabileceğimiz kadar."

Bu insanlar.

Stephen etrafına baktı ve sadece Londra'nın düzgün vatandaşlarını gördü. Tanrım, Hartley'ler kaba saba bir çiftti. Bir de *onun* çatısı altında uyuduklarını düşünün!

Bayan Jones saymayı bitirdiğinde Hobbs ailesi ve Leydi Tabitha dışında herkes elini kaldırmıştı.

-Mahallede misafir olduğu için fuarla ilgilenmediğini belirten Lady Duchamp.

Yaşlı cadaloz bir kez daha öfkesini kusmak için kalabalığın karşısına geçti. "Bu sokak panayırına lanet olsun," diye mırıldandı. "Ve siz gülünç insanların üzerine."

Bununla birlikte, dışarı çıktı. Leydi Tabitha Stephen'a son bir kez çekici bir bakış attıktan sonra teyzesini takip etti. En arkada Hobbs ailesi vardı. Stephen, bir dakika önce son derece heyecanlı olan Bayan Hobbs'un böyle bitkin görünmesinden nefret ediyordu. Sarkık duruşlarına bakılırsa çocuklar da hayal kırıklığına uğramışlardı.

Bayan Jones onlara hüznü bir veda etti, ama sevimsiz Bay Hobbs ailesini o kadar çabuk dışarı çıkardı ki, Bayan Hobbs ve çocuklar Bayan Jones'un vedasına karşılık veremediler.

Neyse ki diğ er herkes kaldı. Sokak panayırı, ne yapacakları ve nasıl yapacakları hakkında konuşmakla meşguldüler.

Stephen memnuniyetle, panayırdaki bazı katılımcıların kaybıyla karşılaştıkları birkaç aksiliğ e rağmen, Hodgepodge'un hareketlilikle dolup taştığını belirtti. Bayan Jones da bunu fark etmiş olmalıydı. Onunla bir bakış alışverişinde bulundu ve o da ona mutlu bir sırıtışla karşılık verdi.

Sonra ağzından "Teşekkür ederim" sözleri döküldü.

İtiraf etmeliydi ki, tüm sağduyusuna rağmen, kendisi de heyecanlanmıştı. Ve onun minnettarlığıyla ısındı. Ondan tekrar bir öpüc  k almak için can atarken, Hodgepodge'un her köşesini dolduran farklı insan kümelerine neşeli gezintiler yaparken gözleriyle onu takip etti.

"Bayan Jones," diye fısıldadı yüksek sesle, "tam bir baş belasısınız."

Yine de, kadın ne kadar sinir bozucu olsa da, ona *biraz* hak vermeliydi. Daha şimdiden Dreare Sokağı'ndaki insanların tavırlarında bir değışiklik görebiliyordu.

Havada, Leydi Duchamp'ın çıkışıyla birlikte bir tutamının kitapçıya savrulduğıu sisle birlikte umut da asılı duruyordu.

Ama yine de umut vardı.

Bunu, ayaklarının altındaki tahta zemin kadar kesin bir şekilde hissetti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jilly ertesi gün Kaptan Arrow'a, "Her şeyin bir sırası var," dedi. Pencere pervazına son rötuşları yaparken onun yanında diz çöktü. "Kabinlere ihtiyacımız var."

"Bekle." Adam ona yan yan baktı, yüzünde çekici bir sırıtış vardı ve kadının kalbi endişe verici bir şekilde eridi. "'Her şeyin bir sırası var' dediğini sanıyordum."

"Ben yaptım."

Yakışıklı altın başını çıkıntıya doğru eğdi. "Bu ilkti. Çıkıntı. İlerlemem hakkında ne düşünüyorsun?"

İçini çekti ve dudağını ısırdı. Adamın ne kadar iyi bir zanaatkâr olduğunu görmek onu mutlu etmişti. Gerçekten de o çıkıntıya büyük özen göstermişti. Hatta aşırı özen gösterdiğini bile söyleyebilirdi.

"İyi iş çıkarıyorsun," dedi basitçe ve ayağa kalktı.

"İyi' mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Hayal kırıklığına uğradım. Sözlerinizin ölçülü olduğunu mu hissediyorum?"

İçini çekti. "Bana olan yükümlülüğünün bittiğini düşünürsün diye sana çok fazla iltifat etmekten korkuyorum. Senin yüzünden tüm dünya aramızda bir anlayış olduğunu düşünüyor."

"Ah." Çekicini yere bıraktı ve onun önünde durdu. Onun altın benekli gözlerine bakmak zorunda kaldı. "Bu tahammül edilemez olurdu, değil mi?"

Bakışları rahatlatamayacak kadar sıcaktı.

"Evet," dedi, kelimenin sonunu getirerek. "Olurdu. Şimdi, Kaptan-"

"Bana çok sık Kaptan diyorsun. Lütfen bana Stephen demekten çekinmeyin."

"Yapmamayı tercih ederim." Yüzünün ısındığını hissetti. "Bunun uygunsuz olduğunu çok iyi biliyorsun."

Birkaç santim daha yaklaştı. "Ama o sanatçıya gerçek adıyla seslendiğini duydum-Nathaniel."

Kızardı. "Çünkü o tehlikeli biri değil. Siz, efendim, İmkânsız Bekâr'sınız. Bir hanımefendi sizin gibilerin yanında çok dikkatli olamaz."

Pencerenin diğer ucuna doğru yürüdü ve dışarı baktı.

"Birini mi bekliyordunuz?" diye sordu kaptan neşeyle.

Tonlar.

Hector'un kısa bir görüntüsü düşüncelerini işgal etti. "Keşke bu tarafa bir yığın müşteri gelse," dedi elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde.

Güldü. "Benden korkmuyorsunuz, Bayan Jones. Benden hoşlanıyorsunuz. Korktuğunuz şey *bu*."

"Oh, sus," dedi ve ona ters ters baktı.

Tembel bir sırtıyla ona baktı ve her nasılsa telaşlı bir yaşlı hizmetçi gibi gözlerini tekrar tekrar kırpmasına neden oldu.

Ki öyleydi. Ya da bir daha asla evlenmeyeceği için öyle de olabilirdi.

"Şimdi şu stantlara gelelim," dedi konuyu kasıtlı bir şekilde değiştirerek. "Onlar olmadan fuarda hiçbir şey satamayız. Onları yapmak için *sana* ihtiyacımız var."

Çenesini ovuşturdu. "Sanırım benden isteyebileceğin iyiliklerin sayısına bir sınır koymadık."

"Hayır, yapmadık." Öngörüsünden memnun olmaktan kendini alamadı. "Anlaşmamızı değiştirmek için artık çok geç elbette."

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Artık çok geç. Çok geç." Ona doğru yürümeye başladı.

"Öyle," diye kabul etti.

Ve sonra çok kötü bir hisse kapıldım.

Çünkü ona, söylememesi gereken bir şeyi söylemesi için onu tuzağa düşürmüş gibi bakıyordu.

Adam kadının önünde durdu ve mavi kumaştan elbisesinin içini görebilen bir bakışla onu süzdü.

"Benim bu hikayeme katılmayı kabul ettin. Bu romantik takip hikayesine. Değil mi?"

Yine gözleri. Onu sıkıca tuttular.

Kalbi çılgınca çarpmaya başladı ve bir adım geri çekildi. "Evet," dedi. "Ama eğer beni öpmeyi düşünüyorsan-"

Bir adım öne çıktı. "Bunu ne zaman söyledim ki?"

Başını sağa çevirdi. "Söylemene gerek yoktu."

Kıkırdadı ve bir parmağını çenesinin altına koyarak yüzünü yavaşça bakışlarıyla buluşturdu. "Tek önerdiğim, Bayan Jones, birbirinizle ilişki içinde olmanız" - duraksadı - "Zevkli bir şey olabilir."

"İlgilenmiyorum," dedi açıkça. "Bir anlaşmamız var ve buna bağlı kalacağız. Öpücükten hiç bahsedilmedi."

"Hayır, değillerdi." Bakışlarını onunkinden ayırmadı ve elini bıraktı.

Adamın parmaklarının kendininkileri sararken ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştı. "Kabinler hakkındaki tartışmaya geri dönelim," dedi.

"Zaten bir tanesi üzerinde çalıştım." Çıkıntıdaki işine geri döndü.

"Gerçekten mi?" Yardım edemedi ama sesi memnun çıktı.

Sinsi bir sırıtışla ona baktı. "Oh, yani şimdi lehimeyim."

"Şaşılacak bir şey mi?" dedi, çekici almak için ayağa kalktığı anda onu takip ederek. "Ne zaman bitecek?"

"Zaten öyle." Çekici aldı ve parmaklarının arasından sallanmasına izin verdi. "Pratt ve ben bütün gece ayaktaydık aslında. Lumley geldi ve yardım etti. En az beş ya da altı tane daha yapmaya yetecek kadar hurda odun ve çivimiz var. Bu yeterli olmalı, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Birden utandığını hissetti. "Şimdi neden biraz... uykulu görüldüğünü biliyorum."

"Artık biliyorsun."

"Dışarıda bir tür eğlenceye gittiğinizi düşünmüştüm. Evinizden tek bir ses bile duymadım."

"Gece yarısı çekiş sesleri bile mi?"

"Hayır."

"Çoktan uyumuş olmalısın." Adam ona kızarmasına neden olan bir bakış attı.

Adamın onu yatak kıyafetleriyle -ya da daha kötüsü, hiç giymeden- düşündüğünden hiç şüphesi yoktu. "Evet, şey," diye kekeleydi, "endişeden ve heyecandan bitkin düşmüştüm sanırım."

Gerçek şu ki, toplantı sırasında pencerede gördüğü yüz onu o kadar korkutmuştu ki, babasının eski acil durum şişesini açmış ve iki büyük yudum kaliteli Fransız konyağı içmiş, bu da çok rahatsız edici bir uykuya dalmasına yardımcı olmuştu.

Ama şimdi Hector'la ilgili korkuları üzerinde durmanın zamanı değildi. Otis'e açılma fırsatı bile bulamamıştı. Dün gece, fuarın heyecanından başı dönmüşken bunun için pek uygun bir zaman değildi.

"Sör Ned ve Leydi Hartley gece yarısı çıkan gürültü hakkında ne düşündüler?" diye sordu kaptana.

"Sör Ned hiç duymadı. Çok yüksek sesle horluyor. Leydi Hartley de bu yüzden hiç duymadı. Bayan Hartley'e gelince," -yumuşakça güldü- "evden gizlice barakaya çıktı ve bizi izledi, zavallı şey. Çalıştığımız süre boyunca hiç susmadı."

"Aman Tanrım!" Jilly güldü. "Bayan Hartley'nin ailesine karşı gelebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Bu sabah geç yatmış," dedi kaptan. "Otis de öyle olmalı."

"Aslında öyle." Jilly onun evlerinde olup bitenler hakkındaki bilgisine hayret etti. "Nereden biliyorsun?"

"O da oradaydı."

"Öyle miydi?" Kadının ağzı açık kaldı. "Kapısına bir not bırakmış ama nedenini söylemedi. Kendini iyi hissetmediğini düşündüm."

"Affedersiniz," diye seslendi kıvrak bir ses mağazanın arkasından. "Kulaklarım yanıyor. Artık uyandım, haberiniz olsun." Otis kendini gösterdi, hiç de kötü görünmüyordu. Kaptan Arrow'a gülümsedi. "Tahtalar arasındaki esneyen boşlukları görmezden gelerseniz, standımız mükemmelliğin ta kendisi. Ama çok haklısınız. Müşteri ile satış temsilcisi arasındaki hava akımı gerçek bir ticaret atmosferinin gelişmesini sağlayacak."

"Benim gibi düşünmenize sevindim," dedi kaptan. "*Bizim* kabin mi?" Jilly Otis'e baktı. Kızardı.

Kaptan, "Sanırım Bayan Jones'a planlarınızı anlatma fırsatınız olmadı," dedi.

"Aman Tanrım. Henüz değil." Otis endişeyle Jilly'ye baktı. "Sen panayır boyunca dükkânla ilgilenirken, ben de bir stant açmak istiyorum. Özel olarak süslediğim ayakkabılarımı satacağım-"

"Ama Otis," diye sözünü kesti. "Özel ayakkabılarını satamazsın. Her bir çiftin senin için bir anlamı var."

Güldü. "Elbette yapmayacağım. Bugün sokaklarda dolaşıp iyi durumdaki kullanılmış ayakkabıları toplayacağım. Yenilerini yapacağım. Sokaktaki gençlerden biri de köşedeki otelde çalışıyor. Dört büyük kutu ayakkabıları olduğunu söyledi. Görünüşe göre insanlar onları sürekli yataklarının altında bırakıyor ve almaya hiç gelmiyorlar. Bazılarının kibriti olmadığını söyledi ama ben onları kibrit yapabilirim, değil mi? Birkaç tokat boya, tüy ve kaptanın yolculuklarından getirdiği egzotik deniz kabuklarıyla-"

"Bekle." Jilly kollarını kavuşturdu. "Dün gece orada çok insan var mıydı?"

Otis mutlulukla başını salladı. "Evet canım, toplantıya gelen herkes oradaydı ama sen, Leydi Duchamp ve o iğrenç Bay Hobbs ve zavallı ailesi, ki o sevimsiz adam izin verse panayıra katılmak istediklerini biliyorum. Oldukça şenlikli bir akşamdı."

Jilly gözlerini kaptana dikti. "Ben neden davet edilmedim? Bu etkinliğin yaratılmasında sizinle ortak olduğumu sanıyordum."

Kaptan Arrow omuz silkti. "Planlanmamıştı. Sadece oldu."

"Sizi uyandırmak istemedim, Bayan Jilly," dedi Otis. "Alicia Fotherington'ın küçük tatlı günlüğü elinizde, bebek gibi uyuyordunuz. Mumunuzu söndürmek ve günlüğü almak zorunda kaldım."

"Ah, canım," dedi. "Bir mumu boşa harcamış olmalıyım." Tehlikeli mali durumlarını düşünmekten nefret ettiği için sözlerini yarıda kesti.

Bunun yerine onlara günlüğü anlatacaktı. "Dün gece Alicia'nın kocasının yakında bir aile sahibi olacakları umuduyla eve eklediği ikinci kanatla ilgili her şeyi okudum. Leydi Duchamp'ın evine en yakın olan kanat."

"Ben orada uyuyorum," dedi Kaptan Arrow. "Ya da *uyudum*." Yüzünde kısa süreli bir gerginlik belirdi.

"O kanatta bir sorun mu var?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi hafifçe. "Hiç yok. Sadece yapmam gereken birkaç tamirat var."

"Ah." Rahatsız edici bir tutam saçı yanağından itti. "Her neyse, bana kabinle ilgili planlarını anlatmayı bitir, Otis."

"Memnuniyetle." Ellerini birbirine kenetledi. "Ayakkabılara ek olarak, özel mendillerimi de satacağım. Bayan Susan'ı otuz tane büyük mendil yapması için görevlendirdim bile. Bugün kumaşlar için onun artıklarını eleyeceğim - sarılar, altınlar, kırmızılar, maviler görüyorum..." Sanki bir rafta sergileniyormuş gibi elini kaldırdı. "Çok moda olacaklar, benden söylemesi. Özellikle de Naip Prens'in gelmesini sağlayabilirsek," diye ekledi ve büyük, oval aynada kravatını düzeltmeye gitti.

"Prens Naibi," dedi Jilly kıkırdayarak. "Çok yüce hedeflerin var dostum."

Otis, Kaptan Arrow'a baktı. "Ona henüz söylemedin mi?"

"Hayır." Kaptan çıkıntıdaki küçük, keskin bir köşeyle oldukça meşguldü.

"Kimse bana bir şey söylemedi." Kendini oldukça dışlanmış hissetmeye başlamıştı.

"Kaptan Arrow, Leydi Duchamp ve Leydi Tabitha bir baloya gidiyorlar," dedi Otis görkemli bir şekilde.

Top mu?

Kaptan mı?

Leydi Tabitha ile mi?

Jilly ne olduğundan emin olmasa da küçük bir sancı hissetti. Yine o dışlanmışlık hissiyle ilgili bir şey. Ve kendini sade ve rüküş hissetmesiyle.

"Leydi Tabitha dün gece orada mıydı?" diye sordu olabildiğince tarafsız bir tonda.

"Sana söyledim," dedi Otis, "herkes öyleydi." Kaptan Arrow'a baktı. "Ona baloya neden gittiğini söyle."

Kaptan Arrow başını işinden kaldırdı. "Böylece Prens Naibi sokak panayırına davet edebiliriz. Ondan onur konuğumuz olmasını isteyeceğiz."

Jilly o kadar şaşırmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordu. "Naip Prens mi? Fuarımıza mı katılıyor?"

Stephen ayağa kalktı. "Neden olmasın? Onu oldukça iyi tanıyorum. Ne de olsa beni İmkânsız Bekârlarından biri olarak seçti."

Jilly ofladı pufladı. "Ne kadar aptalca bir *düzenlemeydi*. O zamanlar hiç duymamıştım tabii ki."

"Neredeydiniz?" Kaptan Arrow hızla sordu. "Londra'da değil miydiniz?"

Jilly küçük bir kahkaha attı. "Hayır, aslında." Sözünü kesip Otis'e baktı. "Otis ve ben taşralı hödükler olarak adlandırılabiliriz."

"Öyle mi?" Kaptan Arrow ona delici bir bakış gönderdi. "Bana nereli olduğunu ya da Hodgepodge'u satın almadan önce ne yaptığını hiç söylemedin."

"Bu hiç gündeme gelmedi, Kaptan." Ses tonunu hafif tuttu. "Eee?" Adam ısrarcıydı.

Burnunu çekti, Londra'ya geldiğinden beri ilk kez Otis'le alıştırmaya yaptığı yalanı söylemek zorunda kalacağı için içten içe hayıflandı. "Devon'dan geliyoruz."

Somerset, aslında, acı çeken vicdanı ona hatırlattı. "Peki kendinizi Londra'da nasıl buldunuz?" "Londra'ya nasıl geldiniz?"

Kaptan'ın sözleri de aynı derecede hafifti ama onun olması gerekenden daha fazla ilgisini çektiğini hissetti.

Ona iki kez bir şeyler sakladığını düşündüğünü söylemişti.

Otis'in yüzünde, aldatıldığını haykırdığını düşündüğü, ancak dünyanın geri kalanı için muhtemelen sıradan bir sosyal soruşturmaya gösterilen mülayim ilgiden başka bir şey ifade etmeyen alışılmadık bir ifade vardı.

"Babam öldü ve bana yüklü bir miras bıraktı." Uzun zaman önce mümkün olduğunca gerçeğe bağlı kalmaya karar vermişti. "Otis onun uşağıydı ve kendini işsiz buldu. Bir kitapçı açmama yardım etmesi için ondan Londra'ya kadar bana eşlik etmesini istedim. Beni küçüklüğümden beri tanır."

Otis topuklarının üzerinde sallanarak, "Her zaman kendi kitabevine sahip olmak istemiştir," dedi.

"Gerçekten de öyle." Kadın ensesine dokundu.

"Gerçekten mi?" dedi Kaptan Arrow.

Birkaç garip saniye geçti.

"Elbette onu büyük şehirde koruyacağıma yemin ettim." Otis bir elini pençe gibi havaya kaldırdı ve bir aslan gibi kükredi.

Jilly gergin bir kahkaha attı. Bir sessizlik ritmi daha geçti.

"Doğru," dedi sonunda Kaptan Arrow, aralarında bir ileri bir geri bakarak.

"Prensle buluşma planlarınız hakkında." Jilly konuşmayı tehlikeli bir noktaya sürüklendiği yerden geri getirmenin zamanı geldiğini hissetti. "Kafamın karıştığını itiraf etmeliyim. Leydi Duchamp'ın sokak panayırına hiç yardımcı olmamayı planladığımı sanıyordum. Yine de baloya sizinle birlikte mi katılıyor?"

Kaptan Arrow kaşlarını kaldırdı. "Bu Leydi Tabitha'nın fikriydi," dedi. "Leydi Duchamp'ın daveti daha dün aldığını söyledi ve Leydi Tabitha da beni davet etti. Görünüşe göre oldukça sportmen biri."

Spor.

"Öyle mi?" Jilly kaptana belli belirsiz bir gülümseme verdi, ilk karşılaşmalarında ona daha fazla spora ihtiyacı olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Bir kez başını salladı. "Sokak panayırı onu çok heyecanlandırıyor ama bunu teyzesinin önünde söyleyemiyor. Yakın arkadaşlarım Harry ve Molly Traemore'dan beni de sosyete gezilerinden birine davet etmelerini isteyeceğimi söylediğimde - orada prensi göreceğimden eminim - Leydi Tabitha zahmet etmeme gerek olmadığını söyledi." Küçük bir kahkaha attı. "Aslında ona oldukça minnettarım. Evli arkadaşlarımı görmeyi dört gözle bekliyordum ama romantik hayatımla ilgili sorgulamaları mümkün olduğunca ertelemek istiyorum."

Romantik kelimesini duyunca Jilly'nin yüzü yandı. Aynı kelimeyi birkaç dakika önce ona da söylemişti, ona o bakışı attığında, yani onu öpmek istediğini söylediğinde.

Uzun zaman önce, romantizm ummuştu. Hemşiresi ona her zaman bunun aptalca bir umut olduğunu, varlıklı insanların pratik nedenlerle evlendiğini söylemişti. Ama Jilly kendisinin bu kuralın istisnası olacağına inanmıştı.

Şimdi öyle olmadığını fark etti.

Romantizm ona göre değildi.

Geçmişleri peşlerini bırakmayan, umursamazca gülebilen ve bulabildikleri her yerde eğlence bulabilen insanlar içindi - Kaptan Arrow ve Leydi Tabitha gibi insanlar.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bayan Jones bir kez daha gerçek hislerini saklamaya çalışıyor ama bunu tam olarak başaramıyordu. Stephen onun Leydi Tabitha ve Leydi Duchamp'la baloya gitme konusunda hiç de hevesli olmadığını anlayabiliyordu.

Ama kitap kurdu komşusu onun hayranlarından biri değildi, bu yüzden Leydi Tabitha'yı kıskanması mümkün değildi. Ancak Bayan Jones, fuar planlarının onsuz ilerlemesinden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti. Belki de sorun buydu.

Yoksa sadece baloya gitmeyi arzulayan bir kadın mıydı?

Düşündükçe, son olasılığın en muhtemel olduğuna daha çok inanıyordu. Her kadın bir Külkedisi olmak isterdi, değil mi?

"Gezilere, balolara ve müzikallere kendi davetiyelerinizi kendiniz almıyor musunuz, Kaptan?" Otis kibar bir tavırla sordu. "Böylesine stil sahibi, ruhlu ve yakışıklı bir insan-"

"Elbette eski Eton arkadaşlarımdan davetler alıyorum," diye sözünü kesti Stephen, Otis'in abartılı iltifatından utanmıştı ama kaba görünmek de istemiyordu. "Ama dediğim gibi, evli arkadaşlarım henüz kasabada olduğumu bilmiyorlar. Denizden döndüğümde beri burada, Dreare Sokağı'nda, benim gibi Almack's ve sosyeteye takdim balolarını umursamayan arkadaşlarımla takılıyorum."

Dükkanın önündeki zil çaldı.

Kişi içeri girdiğinde Bayan Jones'un yüzü aydınlandı.

"Nathaniel!"

Stephen onun kendisini gördüğüne ne kadar sevindiğini görünce kıskançlık duyduğunu itiraf etmeliydi.

"Bayan Jones!" Sanatçının yüzünde bir gülümseme belirdi. Herkes birbirini selamladıktan sonra, "İşimi almak için geri döndüm."

kitap. Dün akşam toplantıdan sonra bakma fırsatım oldu ve Venedik'le ilgili olanı istediğime karar verdim."

"M kemm l seşim," diye mırıldandı Bayan Jones ve kitabı raftan indirirken onu büyük bir ilgiyle izledi.

"Sakıncası yoksa paketletmek istiyorum," dedi ve ona doğru götürdü. "Yakında kısa bir ziyaret işin eve gideceğim ve seyahat nedeniyle şamurlanmasını istemiyorum. Bunu anneme okuyacağım." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Kitapları pek sık görmüyor."

Bayan Jones kitabı tezgâhın üzerine bıraktı ve işini çekti. "Ne kadar düşünceli bir evlat."

Nathaniel kızardı.

Stephen, kızın Nathaniel'in kahramanlık özelliklerine hayretle başını sallayışını ve kitabı kahverengi kâğıda sarışını izledi, bir yandan da ona Venedik'ten ve bir gün kendisinin de orayı görmek istediğinden bahsediyordu. Kitabı iple bağlamayı bitirdiğinde geri verdi.

"Annene selamlarımı ilet," dedi kalbi atan her erkeği nefessiz bırakacak bir g l msemeyele.

"Teşekkür ederim." Nathaniel paketi kolunun altına sıkıştırdı ve Stephen ile Otis'e baktı. "çocuklar, dün gece çok eğlendik, değil mi?"

" yle yaptık," dedi Otis.

"Sırada sizin standınız var," diye ekledi Stephen.

"Sana yardım ederdim," dedi Nathaniel, "ama resim yapmakla meşgulüm - umarım fuarda bir şeyler satabilirim. Yeteneğim olup olmadığını merak etmeye başladım. Kimse almıyor."

"Müthiş yeteneklisiniz," diye ısrar etti Bayan Jones. " zellikle cesur renk kullanımanızı çok beğeniyorum."

" yle mi?" Nathaniel'in gözleri ona baktığında yumuşamış gibi ydi.

şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Stephen. Nathaniel şimdiden dünyanın en iyi oğlu ilan edilmişti ve şimdi de

muhtemelen en büyük ressam. Her erkek böyle içten bir iltifat almak ister.

Stephen kitapçıdan kendisi için daha fazla iltifat istediğini fark etti, ölçülü olmayan iltifatlar. Bayan Jones hiçbir şeyi saklamak zorunda değildi. Yine de ona karşı bir şeyleri bastırıyordu. Bunu onun varlığının her çizgisinde görüyordu.

Terzi Susan, Nathaniel tam çıkarken küçük oğlu Thomas'la birlikte dükkâna girdi. Yolları ön masada kesişti ve Thomas durup kuş resimlerinin olduğu bir kitabı inceledi.

"Şunlara bak," dedi Nathaniel'e ve resimleri işaret etti. "Kanatları sarı olanı beğendim."

"Bu bir saka kuşu," dedi Nathaniel garip bir gülümsemeyle ve Susan'a başıyla selam vererek.

Susan utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Günaydın."

Stephen burada karşılıklı bir ilgi olduğunu fark etti. Belli ki Bayan Jones da fark etmişti; yüzünde hoş bir gülümsemeyle ikisinin arasında gidip geliyordu.

Nathaniel vedalaştı ve Susan ile Bayan Jones birbirlerini sevinçle selamladılar.

Bayan Jones, "Otis'le birlikte sokak fuarı için bir proje üzerinde çalıştığınızı duydum," dedi.

"Gerçekten de öyleyim." Susan Otis'e baktı. "Dreare Sokağı'nda mendillerinize dantel dikmek isteyen iki bayan bulduğumu söylemek için uğradım, Bay Shrimpshire."

"Bu harika bir haber," dedi Otis. "Lütfen bana Otis deyin."

"Pekala, Otis." Susan başını dükkânına doğru eğdi. "Elimdeki kumaşları görmeye hazırsan, şimdi gidip bakabiliriz. Ve belki onları birlikte kesebiliriz."

"Memnuniyetle." Otis dükkân önlüğünü çözdü ve terziye kolunu uzattı. Sonra kapıda Bayan Jones'u hatırlar gibi oldu. Omzunun üzerinden baktı. "Sizin için sorun olur mu Bayan Jilly? Özellikle de yolumuzun üzerinde üç şık genç bayan gördüğüm gerçeği ışığında?"

"Müşteriler mi?" Bayan Jones'un yüzü aydınlandı. "Devam edin."

Susan sokağa bakarak, "Ah," dedi, "şimdi Leydi Tabitha da onların arasına katılıyor."

Stephen, Bayan Jones'un yüzünün ışıltısının bir kısmını kaybettiğini gördü.

Neşeli görünmeye çalışarak, "Çok iyi," dedi ama Leydi Tabitha'dan çekindiği her halinden belliydi.

Olması için bir neden yoktu elbette.

Leydi Tabitha gibi klasik bir güzelliği olmasa da, Stephen'a göre Bayan Jones çok daha çekiciydi. Leydi Tabitha, Bayan Jones'ta bolca bulunan canlılık ve içtenlikten yoksundu.

Şimdi Leydi Tabitha ve birkaç kadın arkadaşı, belli ki *ton* üyeleri, sanki kitapçıları, hele de aşağı bir caddedeki kitapçıları ziyaret etmeye alışık değillermiş gibi, dükkâna doğru temkinli adımlarla yürüyorlardı.

Stephen bir köşeye çekildi ve bazı kitapları inceliyormuş gibi yaparak olan biteni fark ettirmeden izledi. Leydi Tabitha'nın sorun çıkarmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan, sıkılmış bir sosyete kızı olduğunu hissediyordu.

"Bir kez daha hoş geldiniz Leydi Tabitha ve arkadaşlarınıza da hoş geldiniz." Bayan Jones tezgâhından başını kaldırdı ve yeni gelenlere nezaketle gülümsedi. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin."

Stephen, Bayan Jones'un mükemmel bir dükkân sahibi olduğunu düşünüyordu: arkadaş canlısı, yardımsever ama zorba değil.

"Buraya alışveriş yapmaya gelmedik." Leydi Tabitha'nın sesinde hiç sıcaklık yoktu.

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Stephen.

Bayan Jones, yeni gelenin açık sözlülüğünü çabuk atlatarak, "Benim için hiç sorun değil," diye cevap verdi. "Arkadaşlıktan hoşlanırım."

Leydi Tabitha'nın etrafında narin ve güzel, her biri bahar çiçekleri gibi giyinmiş arkadaşları dolanıyordu.

Hiçbiri Bayan Jones'a gülümsemedi. Gerçekten de, onun sıcak karşılaması için hiçbir takdir göstermediler.

Leydi Tabitha, "Alicia Fotherington'ın hikâyesi beni büyülüyor," dedi. "Günlüğünü görmek isterim."

Stephen bunun bir istek olmadığını belirtti. Daha çok bir talep.

Bayan Jones oturduğu yerden kalktı, alnında sadece ufak bir kırıksıklık vardı. "Size göstermekten mutluluk duyarım," dedi dikkatlice kibarca. Sonra kısa bir kahkaha attı. "Doğruyu söylemek gerekirse, en son asistanımda kalmıştı. Nereye koyduğundan emin değilim."

Tereddüt etti ve Stephen onun yukarı çıkıp aramaya cesaret edip edemeyeceğini düşündüğünü anlayabildi.

"Sizin için dükkâna göz kulak olurum," dedi.

Bütün kadınlar ona doğru döndü.

"Kaptan Arrow!" Tabitha haykırdı ve yüzü onun odada olduğundan habersizken sahip olmadığı bir canlılığa büründü.

"Leydi Tabitha," dedi başıyla selam vererek. "Ve hanımlar."

Bayan Jones ona sessizce, "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi ve sonra hanımlara dönerek, "Hemen döneceğim," dedi.

Kimse cevap vermediği için bayanlar onun konuştuğunu fark etmemişti. Yalnızca ona odaklanmışlardı. Stephen onu selamlarken Bayan Jones'a olduğundan çok daha sıcak davrandıklarını fark etti. Leydi Tabitha'nın kendini beğenmiş, belki biraz da kibirli olduğunu ve ona ilgi duyduğunu zaten biliyordu ama bu kibrin, onun avantajlarıyla rekabet edemeyecek diğer kadınlara kendilerini görünmez hissettirmeye kadar uzandığını bilmiyordu.

Arkadaşları da daha iyi değildi.

Stephen, astlarına kendilerini önemli hissettiren yüksek mevkilerdeki insanlara her zaman hayranlık duymuş ve onlara benzemeye çalışmıştı. Donanmadayken adamlarının elinden gelenin en iyisini yapmasını bu şekilde sağlamıştı. Tüm denizcilerini isimleriyle tanır ve ailelerini sormayı ihmal etmezdi. İçlerinden birinin ailesinden biri ölmüşse konyak içmek için onları kamarasına getirir, aynı şeyi savaşta en yakın arkadaşını kaybeden bir denizci için de yapardı.

Bir keresinde, ailesinin en sevdiği çocukluk köpeğini yaşlılıktan kaybettiğini bildiren bir mektup alan genç bir asteğmeni içki içmesi için kamarasına getirmişti. Ve birkaç kez, artık onları sevmeyen sevgililerinden ya da eşlerinden mektup alan erkeklere danışmanlık yapmıştı.

Bayan Jones'a Leydi Tabitha'nın spor yaptığını söylediği için şimdiden pişmanlık duyuyordu.

Sportif, gözüm, diye düşündü.

Bayan Jones'un arka kapıdan ofise, oradan da üst kata çıkışını izledi ve onunla birlikte gitmeyi diledi.

"Evet, Kaptan." Leydi Tabitha onun düşüncelerini böldü. "Bu geceki balo için hazır mısınız?"

"Elbette," dedi, onu ya da arkadaşlarını etkilemeye çalışmadan. "Bir erkeğin hazırlanmak için yapması gereken çok az şey vardır. Her etkinlik için dışarı çıkıp yeni kurdeleler ve elbiseler satın almak zorunda değiliz."

Kadınlar kıkırdadı.

Bırakın gitsinler. Gitmeleri için sabırsızlanıyordu. Çıkıntısını düzeltmek için son bir kenarı kalmıştı ve sonra işi bitecekti.

"Amiral Lord Nelson ile hiç tanıştınız mı?" diye sordu genç bir bayan.

"Evet, bayan," dedi huysuzca. "Kaç kez?"

"Birkaç tane." Gitmelerini beklemenin canı cehenneme, o son kenarı şimdi düzeltecekti.

Yılmayan bir başka genç bayan bir soru yöneltti. "Gerçekten bir korsan yakaladınız mı?"

"Yaptım," dedi, dikkatini çıkıntıya odaklayarak.

Leydi Tabitha hariç, kadınlar hep birlikte iç çeker gibiydiler. O sadece ağzını biraz yukarı kıvırdı. Belli ki küçük arkadaş grubunun lideriydi.

"Kaptan, saçma sorularımızdan yorulmuş görünüyorsunuz," dedi. "Toplum içinde dolaşmak sizi sıkıyor mu?"

"Büyük ölçüde." Ona zerre kadar ilgi göstermeden baktı. "Yine de çeşitli etkinliklerde görmekten hoşlandığım arkadaşlarım var."

"Vals yapıyor musunuz?" diye sordu genç bir kadın.

"İsteksizce," dedi. Bunun sebebini onlara söylemedi çünkü valsin aşık insanlar için ayrılması gerektiğini düşünüyordu. Bu şimdiye kadar aklına gelen tek romantik düşünceydi ve bunu kendine saklamayı tercih etti.

Leydi Tabitha bakışlarını adamın omuzlarında ve göğsünde gezdirdi, sanki adam şişte kızartılan bir et gibiydi. "Görünüşe göre erkekçe şeyler yapmayı tercih ediyorsunuz. Bayan Jones için bir şey inşa etmişsiniz."

"Penceresi için bir çıkıntı." İsteksizce ayağa kalktı. "Böylece kitaplarını sergileyebilecek. Bunun satışları artıracağını umuyor."

Leydi Tabitha'nın pürüzsüz alnı kırıştı. "Bir marangoz tutamadı mı?"

Stephen omuz silkti. "Ben gönüllü oldum. Ne de olsa komşuyuz."

Leydi Tabitha'nın muhteşem ama sert yüzüne bakarken, o akşamki nişanlarını bozmak için bir bahane bulmayı aklından geçirdi. Ama söz vermişti. Naip Prens'in sokak panayırına gelmesi için elinden geleni yapacaktı.

Leydi Tabitha'nın arkadaşlarından biri, "Görünüşe göre Bayan Jones'un çok az müşterisi var," dedi.

"Şaşılacak bir şey yok," diye ekledi bir başkası. "Kitapçı dükkânı işleten bir kadın mı? Bu yapılmaz."

"Özellikle de modası geçmiş bir hanımefendi," dedi Leydi Tabitha yumuşak bir sesle. "Ama yardımcısı da daha iyi değil. Ayakkabıları iğrenç. Yelekleri de öyle."

Stephen kaşlarını çattı. "İkisi de son derece yetenekli insanlar. Bir kitapçıyı başarılı kılacak biri varsa o da Bayan Jones ve yardımcısıdır. Aslında Bayan Jones'un bu akşamki baloda çok yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Öyle mi?" Leydi Tabitha gözlerini bile kırpmadı.

"Evet," dedi. "Prinny ile kitaplar ve sokağın tarihi hakkında konuşabilir. Sefih dış görünüşünün altında oldukça zeki biri ve sokak panayırıyla ilgili heyecanı şüphesiz onun ilgisini çekecektir."

Leydi Tabitha'nın arkadaşlarından biri, "Ama iyi bir aileden mi?" diye sordu.

Stephen küçük bir nasihatten kendini alamadı. "Hanımlar, savaşta bir erkeğin karakteri cebinin derinliği ya da kan bağı ile değil, kalbinin genişliği ile ölçülür."

"Evet, ama bu onun iyi bir aileden geldiği anlamına mı geliyor?" diye sordu aynı genç bayan.

Stephen ona baktı, aşağılayıcı olmayacak ne söyleyeceğinden emin değildi.

Ama Bayan Jones dükkâna eli boş dönünce cevap vermekten kurtuldu. Yanakları pembeleşmişti.

Konuştuklarına kulak misafiri olmuş muydu?

Umarım duymamıştır.

Birkaç saniye sonra kadının başka bir şeyden utandığını görünce rahatladı.

"Çok üzgünüm," dedi Leydi Tabitha'ya, "ama günlüğü bulamıyorum. Sizi temin ederim, Dreare Sokağı'yla ilgili bir tarih parçası olarak değerinin farkındayım. Otis onu güvenli bir yere saklamış olmalı. Geri döndüğünde ona nerede olduğunu soracağım."

"Bulduğunuzda çaya gelecek misiniz?" diye sordu Leydi Tabitha.

Stephen şaşırmıştı. Hanımefendinin ses tonu birden dostça bir hal almıştı.

Kekeleyerek kabul eden Bayan Jones'un da şaşırdığına inanıyordu.

"Çok iyi o zaman." Leydi Tabitha bir yelpaze açtı ve yavaşça yüzünde gezdirmeye başladı. "Ve Bayan Jones, bu gece bize katılmanızı çok isterim. Baloda."

"Gerçekten mi?" Bayan Jones'un gözleri zevkle parladı.

"Evet. Sekiz buçukta teyzemlerde buluşalım." Leydi Tabitha Stephen'a çok kısa bir bakış attı.

Ona minnettar bir gülümsemenin hayaletini atmak için kendini zorladı. Kızın ağzı, kremalı bir kedi gibi kendinden memnun bir şekilde tekrar yukarı kıvrıldığında şaşırmadı.

Bayan Jones tereddüt eder gibiydi. "Minnettarım ama yapmam gerektiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Birden onun gitmesi için endişelenmeye başladı. Leydi Tabitha ve Leydi Tabitha'yla geçireceği geceye tahammül edebilecekti.

Duchamp onunla çok daha iyi.

Bir omzunu dikkatsizce silkerek kaldırdı. "Ben daha çok evcimen biriyim. Dışarı çıkmamayı tercih ederim."

"Dostların arasında olacaksın," diye hatırlattı Stephen ona.

"Kaptan, niyetinizi takdir ediyorum, ancak firma."

Bir iç çekişi dizginledi. Tanıdığı en inatçı kadındı. "Tüm bu sokak panayırı fikrini başlatan sendin," diye hatırlattı ona. "Ve dün gece evimde gerçekleşen etkinliklerin bir parçası olmadığın için çok pişmandın."

Onu orada yakaladığını biliyordu. Onun durakladığını gördü.

"Bayan Jones," dedi Leydi Tabitha canlı bir tavırla, "daha fazla tartışmaya gerek yok. Sizi teyzemlerde görmeyi umuyorum."

Stephen, Leydi Tabitha'nın Bayan Jones'a karşı tutumunda hızlı bir gelişme göstermesinden memnundu. Ama aptal değildi. Kitapçıyı desteklediğini sezmiş olmalı ve onu etkilemeye çalışıyordu.

Bayan Jones baloya gidebildiği sürece onun motivasyonunun ne olduğu umurunda değildi.

Bayan Jones utangaç bir gülümsemeyle, "Pekâlâ," dedi.

"Teşekkür ederim." Leydi Tabitha omuz silkti. "Gidelim mi hanımlar?"

Hepsi sıraya girdi ve onun peşinden dışarı çıktılar.

Ama sonra Leydi Tabitha arkasını döndü. "Bayan Jones," dedi, "umarım bundan bahsettiğim için kendinizi garip hissetmezsiniz. Ama gerçek şu ki, bu gece kendinizi yersiz hissetmenizi istemiyorum. Size uygun bir elbise göndereyim mi? Hiç sorun olmaz."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Bayan Jones yavaşça, sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi. "Ama sizden benim için bu kadar zahmete girmenizi isteyemem. Gerçekten."

"Size söz veriyorum, bu bir rahatsızlık olmayacak." Leydi Tabitha gülümsemeden bekledi.

"Peki o zaman," dedi Bayan Jones sıcak bir sesle. "Buna çok memnun olurum."

Sonra Leydi Tabitha ona döndü. "Sevgili Kaptan Arrow," dedi aşırı tanıdık bir şekilde, "bizimle baloda buluşmanızın bir sakıncası olmaz, değil mi? Arabada yerimiz yok. Arkadaşlarım o zamana kadar benimle kalacaklar ve şimdi Bayan Jones da geliyor."

"Hiç zahmet olmaz." Ayrılan hanımlara ölçülü ama kibar bir selam verdi. "Bu akşam hepinizle görüşürüz."

Onlar gittikten sonra Bayan Jones ona döndü. "Benim gitmem tamamen uygunsuz," diye ısrar etti.

Güldü. "Neden?"

"Toplum içinde değilim."

"Yani? Leydi Tabitha ve Leydi Duchamp'ın misafiri olacaksınız."

Hâlâ tedirgin görünüyordu.

"Ve sen de benimle olacaksın," dedi.

O zaman ona baktı, bir kez olsun savunmasızdı. Sanki bu düşünce, onunla birlikte olma fikri ona çekici geliyordu. İçinde bir şey kalbine yakın bir yerde büküldü.

Açık ve net, onu öpmek istiyordu. Ama bunu bir daha yapabilecek miydi?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leydi Tabitha ve arkadaşları Hodgepodge'dan ayrıldıktan birkaç saniye sonra Jilly kendini Kaptan Arrow'u öpmek isterken buldu.

Onu öpmek istememek çok zordu. Ne de olsa çok yakışıklıydı ve istediği zaman düşünceli olabiliyordu. Ve ona her arzusunun cevabıymış gibi baktığında -şimdi yaptığı gibi- içindeki her şey parmak uçlarında yükselmek ve dudaklarını onunkilere bastırmak için geriliyordu.

Ona karşı koymak neredeyse imkansızdı. Ama direnmeliydi.

Sahip olduğu her şeyi aldı.

Kadın ondan uzaklaştı. "Sanırım gitsen iyi olacak," dedi hızlıca. Adam gidecek, o da bir fincan çay yapacak ve yeniden ciddi bir esnaf olacaktı.

Ama hareket etmedi.

"Kaptan," diye uyardı onu.

Onun elini tuttu. "Yapmak zorunda mıyım?"

Yüce Tanrım. Hayallerinde beklediği cevap buydu.

Ama bu gerçek hayattı!

Doğrudan ona bakması mümkün değildi. Onun yerine omzunun üzerinden kitaplara bakardı. Ve ne *diyeceğini* bilemiyordu.

"Gitmek istemiyorum Bayan Jones." Sesi boğuktu. "Siz de gitmemi istemiyorsunuz. Kalmamı istiyorsunuz. Burada. Sizinle."

Hala hareket edemiyordu. Ya da konuşamıyordu. Bu tekrar oluyor olamazdı.

Ama öyleydi.

Başparmağını avucunun arkasında gezdirdi. "Benim düşündüğümü düşündüğüne inanıyorum."

Dudağını ısırdı ve risk alarak ona bir bakış attı. "Peki bu nedir?"

Sadece birkaç santim uzaktaydı. Yavaş, kasıtlı bir hareketle onu kendisine doğru çevirdi. "Envanter çıkarmamız gerektiğini düşünüyorsun," dedi. "Tüm kitapların."

Envanter.

"Ah." Yutkundu. "Doğru."

Tanrım, düşündüğü şey hiç de bu değildi! Kalbi göğsüne çarpıyordu ve avuçları nemliydi. Uzaktan bir arabanın gürültüsü, bir işçinin diğerine seslenişi ve yıllar önce kendisinin de söylediği bir tekerlemeyi söyleyen çocukların neşeli sesleri geliyordu.

Ama hiçbir ses, hiçbir ilgi çekici kitap adı, toz alınması gereken hiçbir raf, onu Kaptan Arrow ile mağazasında yalnız oldukları gerçeğinden uzaklaştıramazdı-

Neredeyse hiç müşteri görmeyen bir dükkan.

Otis de uzunca bir süre dönmeyecekti.

"Envanter çıkarmamız gerektiğini düşünüyorsun," diye devam etti tembel ama ateşli bir sırtısla, "çünkü bu hafta en az bir düzine kez yaptın. On üç olsa iyi olur. On üç kez yaparsan zamanını akıllıca kullandığından emin olursun."

Başını salladı, hâlâ sessizdi.

"Buradan başlamalıyız," diye fısıldadı, yanağındaki bir tutam saç çekerek.

"Burada mı?" Kelimeyi zar zor söyleyebildi.

Yavaşça onu kendisiyle birlikte yere çekti. "*Bu* masa," diye fısıldadı kulağına.

Kitaplar o kadar üst üste yığılmıştı ki kapıdan kimse onları göremiyordu.

Yutkundu. "Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum-" Ve sonra onu çenesinin altından öptü.

Aman Tanrım! Yutkundu ve gözlerini kırıştırdı. Adam onu tekrar, bu kez ağzının kenarından öpmeden önce tek söyleyebildiği "Kaptan," oldu.

Kenar.

Bu katlanılamayacak kadar fazlaydı. Tam olarak öpülmeye ihtiyacı vardı-

Şimdi de onu öpüyordu.

Hiç öyle oldu mu!

"Merak etme," diye mırıldandı onun ağzına karşı. "İş gününün en yavaş zamanı. Ve eğer küçük bir şans eseri içeri biri girerse, donup kalırız ve tek kelime etmeyiz. Yakında giderler."

"Emin misin?" dedi, uzuvları arzudan zayıf düşmüştü ve itiraf etmeliydi ki-

Bilinmeyenden korkmak.

"En sevdiğim kitapçının başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim," dedi, "sana söz veriyorum."

Bunlar tam da duymaya ihtiyaç duyduğu sözlerdi. Kendini ona doğru bıraktı ve geniş, kaslı göğsünü avuçlarının altında hissetmenin hazzını yaşadı.

Ama sonra geri çekildi. "Bu çılgınlık," diye fısıldadı ve onun gömleğine sarıldı.

"Biliyorum," dedi. Ve hızlı bir hareketle onu yavaşça yere indirdi. Bir kolunu beline doladı ve geniş bir avucunu başının arkasına koyarak ona destek oldu.

Şimdiye kadar uzandığı en rahat yataktı.

Onu öptü, sonra dudaklarından bir santim geri çekti. "Bu her şeyi çok daha heyecanlı kılıyor, değil mi? Büyük bir risk aldığımızı bilmek... hepsi bir öpücük için."

Adamın *gözlerindeki* ifade ve dudaklarından *dökülen öpücük* kelimesi karşısında adeta eridi.

Onu tekrar öptü, çenesinin pürüzlü teni kendi tenine çok hoş geliyordu. Kendine engel olamadı. İnledi.

Öpüşmeleri daha da derinleştirdi. Kadın elini adamın sırtında gezdirdi ve adam elbisesinin ince kumaşı arasından kadının göğüslerini okşadı.

Nefesini içine çekti. Daha önce hiç kimse ona bunu yapmamıştı. Kesinlikle Hector değil. Gözlerini kapadı ve kendini okşanmaya bıraktı. Bunun için tek kelime buydu.

Okşadım.

"Eğer bu envanterse," diye mırıldandı, iş adamı gibi davranmak için son bir zayıf girişimde bulunarak, "Çok hoşuma gitti."

Onun ağzına karşı güldü.

Gülmemeliydi. Hodgepodge'un sahibiydi ve güpegündüzdü. Yine de dükkânında onunla birlikteydi ve eğer biri içeri girerse-

Biri içeri girse Dreare Sokağı'ndan kovulurdu, değil mi?

Ama şu anda pek de umurunda değildi. Kaptan Arrow ona kendini çok iyi hissettiriyordu. Nasıl hissettiğini tam olarak tarif bile edemiyordu - sadece yaptıkları şeyi yapmaya devam etmek istiyordu.

"Sen tanıdığım en nefis kitapçısın," dedi ve kadının korsajının kenarını aşağı çekti.

"Ben mi?" Burada, Hodgepodge'un zemininde ona nasıl bir dünya açılıyordu! İhtiyaçtan neredeyse ağgözlüydü, kolunu adamın boynuna doladı ve ağzı açık bir öpücük için onu kendine çekti.

"Evet, öylesin." Boynundan ve omzundan aşağı sıcak öpücükler bıraktı. Sonra çenesini ve ağzını kadının korsajının dantelli kenarına soktu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Seni ilk gördüğümünden beri yapmak istediğim şey."

Adamın oradaki ince kumaşı kenara ittiğini hissetti. Serinlik vurdu. Ve sonra sıcaklık ve-

Oh, Tanrım. Adam onun göğsünü emiyordu. Gözlerini kapattı, bacaklarının arasında titreşen derin bir zevk duygusuyla sarsıldı.

Yaptıkları şey çok *uygunsuzdu*. Shakespeare'in bir cildi yakınlardaydı. Ve birkaç telaşlı sözlük. Ama umurunda değildi. Oh, hayır, mutlu bir durumdaydı.

Hiçbir müşteriyi şu anki kadar az istememişti.

Sırtını dikleştirdi. "Lütfen bunun bir daha olmasını bekleme," diye fısıldadı altın buklelerine, elleri adamın sivriltilmiş omuzlarını okşuyordu.

"Oh, hayır." Bir parmağını açıktaki meme ucunun etrafında hoş bir daire çizerek gezdirdi. "Bunu ummaya cüret edemem. Bu tamamen tekrarlamayacağın bir dürtü meselesiydi."

"Aynen öyle," dedi iç çekerek.

Ve sonra kendini çaresiz hissetti.

Çünkü bunun tekrar olmasını istiyordu. Hem de çok.

Dükkânın önünden ısıklık çalarak biri geçti ve ikisi de donakaldı.

Ama tabii ki o kişi kapıya bile bakmadan geçip gitti.

"Tanrı'ya şükür," dedi usulca.

"Evet, Tanrı'ya şükür. Seni yeterince görmedim." Adam gözlerini yukarı kaldırdı ve kadın gözlerinde arzuyla yarışan bir eğlence parıltısı gördü.

Elbisesinin mütevazı yakasından diğer göğsünü serbest bıraktı ve bir elini takdirle her ikisinin üzerinde gezdirdi. "Harikasın," dedi hayranlıkla, sonra gözlerini tekrar onunkilere dikti. "Her sabah dükkâna geldiğinde burada ne yaptığımızı hatırlamanı istiyorum."

"Yapacağım," diye fısıldadı.

Adam eteğini kaldırdı ama kızın umurunda değildi. Aslında, bu kadar açıkta olmak çok lezzetli hissettiriyordu.

Lezzetli ve kötü.

Öpücükleri şimdi daha da ateşli hale geldi ve eli... eli bacaklarında, en yumuşak etine kadar keyifli oyunlar oynadı.

Ve sonra parmakları orada hareket etmeye başladı. Başparmağıyla onu koruyan et çıkıntısının üzerinde küçük daireler çizdi.

en mahrem yeri. Zevkle inledi, yoğun ve lezzetli duygular içinde kayboldu. Vahşı hissediyordu. Özgür. Aynı zamanda her şeyin merkezindeydi, sanki güneş değil de tüm dünya onların etrafında dönüyordu.

Tüm bu süre boyunca göğüslerini, ağzını öptü ve sonra parmakları daha fazla oynamaya başladı. Onu daha yakına getirmek için eğildi ve bunu yaparken başka bir dünyaya kaymaya başladı.

"Daha fazla," diye inledi. "Oh, lütfen. *Daha fazla*."

Ve sonra sonsuz bir zevk dalgasının içinde asılı kalmış, özgürce süzülüyordu.

Hodgepodge'un ön kapısı açıldı ve zil çaldı. Kaptan Arrow'un ağzı kızının üzerine kenetlendi ve kız, gözleri kocaman açılmış, bakarken, nabızdan nabıza koştu. başka bir yere bakmasına izin vermedi.

Sana söz vermiştim, orada gördü.

Ve ona inandı. Tekrar yeryüzüne indiğinde, kapıda birilerinin olması umurunda değildi.

"Bayan Jones?" Leydi Hartley'nin sesi gürledi.

Bana bakmaya devam et, dedi Kaptan Arrow'un gözleri.

Gevşemişti, huzurluydu, hayatında hiç olmadığı kadar rahatlamıştı.

Kız ona gülümsedi, o da ona gülümsedi.

"Bayan Joo-ones!"

Kitaplarla dolu masanın arkasında tam bir sessizlik içindeydiler.

"Neredesin?" Leydi Hartley seslendi.

Kapıdan büyük bir iç çekiş geldi. "Pekâlâ o zaman. Çayımız için bir fincan şeker ödünç almak üzere *buraya* geri dönmeyeceğim," diye söylendi Leydi Hartley. "Bir dükkânı gözetimsiz bırakmak. Bunu ancak çok sorumsuz bir insan yapar."

Kaptan Arrow Jilly'ye baktı, gözleri artık neşeliydi.

Gülmemek için dudağını ısırdı.

Ve sonra kapı çarparak kapandı.

Kaptan Arrow bir elini onun boğründe gezdirdi. "Peki, şimdi," dedi. "Şu envanter hakkında."

Sonra kendini gülmeye bıraktı.

Yıllardır ilk kez gerçekten kaygısızca g ü l ü y o r d u .

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Leydi Hartley ayrıldıktan sonra tam otuz saniye geçti, sonra Kaptan Arrow Jilly'nin elini çekerek onu kitap masasının arkasındaki sığınaklarından yukarı çekti.

Saçlarının dağınık olduğunu, ağzının gevşek olduğunu ve omurgasının her zamanki gibi sert olmadığını biliyordu, ama onunla ne yaptığının farkına varması, her zamanki nezaketini yeniden kazanmasına izin verecek kadar sert olmamıştı.

Ancak bu duygu, bir kedinin ara sokakta ilerlemesi ve eve varmadan önce birkaç ara sokaktan daha geçmesi gibi, vicdanının sınırlarından yavaşça ona doğru geliyordu; özellikle de Otis beklenenden çok daha erken bir saatte kapıda belirdiğinde.

"Örnek mendillerimi unuttum!" diye bağırdı ve onları almak için hızla üst kata çıktı.

O hızla geçerken Jilly ve kaptan birbirlerine baktılar. Ucuz atlatmışlardı. Babasının aynasına doğru yürüdü ve saçlarını düzeltti. Önlüğünü de düzeltti ve kendi kendine işe dönme zamanının geldiğini söyledi.

Ahlaksız olabilirdi ama her şeyden önce bir kitap satıcısıydı.

Bu arada Otis aşağı indi, ekmeklerinin bittiğini söyledi, bu hatasını telafi edecekti ve tekrar ön kapıdan hızla çıktı.

O gittikten sonra kaptan, "Evdeki bazı tamirat işleriyle uğraşacağım," dedi. Açıkça konuşarak kızın utanmasına fırsat bırakmadı. "Ve eğer zamanım olursa, bir sonraki kabine başlayacağım. Bu akşamdan önce bana ihtiyacınız olursa-"

"Hayır," diye kekeledi. "İyi olacağım." Kibar ve profesyonel bir gülümsemeye çalıştı ama ona bir daha aynı şekilde bakması zordu. "Kendinize çok fazla yükleniyorsunuz Kaptan."

Güldü. "Pekâlâ. Kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede olduğunu kabul ediyorum."

Okşar gibi söyledi.

Sonunda kızardı.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Bana çıkıntımı verdin." *Ve beni ellerinle ve ağzınla aya götürüp geri getirdin.* "Öğleden sonranın bir kısmını kitapları istediğim gibi düzenleyerek geçireceğim. Oldukça titizimdir."

"Fark ettim," dedi, ağzı alaycıydı.

Bununla ne demek istemişti? diye düşünmeden edemedi.

"Ve sonra balodan önce kalan zamanımda," dedi.

"Susan ve Otis'i kontrol edeceğim, günlüğü tekrar arayacağım - onu gerçekten bulmalıyım - ve Hobbs ailesini ziyaret edebilirim."

"Bu işe karışmasan iyi edersin," dedi, tavrında hiç sıcaklık yoktu, ki bu iyi bir şeydi çünkü kız buna şiddetle itiraz edebilirdi.

"Neyden?" diye sordu, aynı derecede hafif bir tonda konuşmaya çalışarak.

"Hobbes'u ilgilendirmez."

Hmmm. Az önce onu çok iyi tatmin eden bir adam için, şaşırtıcı bir şekilde onun duyularını tamamen farklı bir şekilde alevlendirebiliyordu.

"Karışmak gibi bir niyetim yok," dedi, boynuna doğru yükselen bir sıcaklıkla. "Lavinia'ya sadece dostluğumu sunuyorum. Başka bir şey değil."

Ona sadece daha iyi bildiğini söyleyen bir bakış attı ve el sallayarak veda etti.

Onun evine dönüşünü izledi ve Bay Hobbs'u -elbette kurnazca bir yolla- yanlış yolda olduğuna ikna etmek istediği için birden kendini çok suçlu hissetti.

Ve sonra Kaptan Arrow ön kapısını açıp arkasından kapattığında kendini korkunç derecede yalnız hissetti.

Onunla birlikteyken, ona o kadar odaklanmıştı ki tüm mantık duygusunu kaybetmişti. Ama o gittiğinde, kafasının içinde ona aptallık ederse hayatının her an korkunç bir şekilde ters gidebileceğini söyleyen o sesi görmezden gelemiyordu.

Hector onu bulabilir.

İçini çekti ve dükkânda günlüğü aramaya başladı. Hiç gerçekten rahatlayabilecek miydi? Tam bir zevk içinde askıya alındıktan sonraki anlarda rahatlamıştı. Kaptanın okşamaları yüzünden uzuvları hâlâ güçsüzdü ama kalbinin derinliklerinde bir sıkıntı vardı. Her yeni, harika deneyim, kocasının onu bulacağı korkusuyla lekelenecek miydi?

Kaptan Arrow'un etrafında olduğu her gün, hayattan saklanma kararlılığı -çünkü saklanmak *zorundaydı-zayıfladı*.

Bu arada, belki de endişesinin küçük bir kısmının günlüğün kaybolmuş olmasından kaynaklandığını kabul etti. Onu kaybedemezdi, bir şekilde ona rahatlık veriyordu. Dreare Sokağı'nın sıkıntılarına bir tür çözüm getirecek bir bağlantı gibi hissetti. Sokak panayırı fikrini onun sayfalarından almamış mıydı? Ve Dreare Sokağı'nda mutlu olan birileri hakkında bir şeyler okumayı seviyordu. Bu ona umut veriyordu.

Sadece ilk üçte birlik kısmını okuduğu günlüğü bir daha görememek çok sinir bozucu olurdu!

Ayrıca Leydi Tabitha'nın samimiyetinin de onu rahatsız ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Belki de böyle olumsuz şeyler düşünmesi sinsice bir davranıştı, ama femme fatale'in kendisine ve partisine baloda eşlik etmesi ve Jilly'ye bir elbise sağlaması için yaptığı cömert davet, arkadaşlarıyla birlikte Hodgepodge'a ilk adım attıklarında onu çok soğuk bir şekilde karşılamasının hemen ardından gelmesi hiç mantıklı değildi.

Kısacası, Leydi Tabitha yardımcı olmaya çalıştığına dair her türlü işareti vermiş olmasına rağmen Jilly kadına güvenemiyordu.

"Ah, pekala," dedi saatler sonra, vitrindeki tabelayı KAPALI olarak çevirme zamanı geldiğinde. Tedirgindi. Belki de Leydi Tabitha'nın yakışıklılığı ve özgüvenine duyduğu kıskançlık onu aşırı hassas yapıyordu.

Günlüğü hâlâ bulamamıştı ama yeni çıkıntının üzerine güzel bir sergi yapmayı başarmıştı. Bu çabadan aldığı zevkin her anı, Kaptan Arrow'un çıkıntının üzerine eğilmiş, dikkatli elleriyle onu hazırlayan ve gülen gözlerle ona bakan halinin sıcak anısıyla renklenmişti.

Gözlerini kapadı ve adam yine elini tutuyormuş gibi yaptı, ona ihtiyacı olduğunda yanında olduğunu söyledi. Ve sonra kendini Hodgepodge'un zeminindeki skandal ilişkilerinin her anını gözden geçirmeye bıraktı.

Gözlerini açtı ve bir nefes aldı. Kapının pervazına yaslanmıştı, yüzü, tepesindeki bulut ve duman girdabından bir anlığına çıkıp dudaklarını kaptanın dudaklarını hayal ettiği gibi ısıtan ikinci güneşine dönüktü.

Kendini pervazdan itip caddeden aşağı, Hobbes'ların evine doğru yürümeye başladığında, dikkatli olmazsa kendini aptal durumuna düşüreceğini ve Stephen Arrow'a aşık olacağını düşündü. Tek bir kadınla yuva kurma ihtimali en düşük adamdı ve-

Zaten tartışmalı bir
konuydu. Neden hayal
kuralım ki?

Evliydi.

İçinde bulunduğu durumun savunulamaz doğası bir kez daha çirkin yüzünü göstermiş, normal bir hayat yaşama çabasıyla alay etmişti. Bir daha asla *normalin* ne olduğunu bilemeyecekti.

* * *

Bir dakika sonra Bayan Hobbs'un kapısında idi ve kapıyı çalmak üzereydi.

"Bayan Jones!" Ses onun arkasından geliyordu.

Döndü ve nefesi boğazında düğümlendi. Kaptan Arrow, yavaş bir sırtış ve gözlerindeki parıltıyla ona doğru yürüyordu. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum," dedi, "ve bu kolay olmayacak. Desteğimi sunmak için buradayım."

"Öyle mi?"

Böyle şeyler söylediğinde nasıl olur da onunla tekrar yatmayı ve kendisini öpmesine izin vermeyi hayal etmezdi?

Kapıyı sertçe çaldı. "Bütün bu çabada sana ortak olacağımı söylemiştim. Ve ben buradayken işler daha iyi gidebilir."

"Daha iyi mi?" Onun bu iması karşısında sıcak duyguları bir kez daha anında dağıldı. "Hobbs ailesiyle tek başıma başa çıkabilecek durumdayım."

Kaşlarını kaldırdı. "Biliyorum, ama *seni* idare edebilecek kapasiteleri var mı?"

"Bu da ne demek oluyor?" diye küskün bir fısıltıyla cevap verdi. "İnsanların penceremden sarkmasına izin veren *ben değilim*. Ben gelişigüzel dolaşmam-"

"Evet?" Altın rengi gözleri neredeyse kaybolmuştu ve sanki onunla yeniden sevişiyormuş gibi bakıyordu.

Bir arpçı gibiydi, tam olarak doğru teli kopararak, kadının kendi isteği dışında bile olsa, kalbinin ona duyduğu arzuyla çarpmasını sağlıyordu.

"Boş ver," dedi. "Ben saygıdeğer -bazıları *sıkıcı* bile diyebilir- bir *kitap satıcısıyım*."

"Bitirdin mi?" Sesi eğleniyordu ama bir şekilde nazikti, sanki tam olarak ne hissettiğini, içinin eridiğini ve ona doğru kaymak istediğini biliyormuş gibi ve-

Boş ver, dedi kendi kendine. Bunlar son derece uygunsuz düşüncelerdi. Unutması gerekenler.

Çenesini havaya kaldırdı. "Evet, öyleyim." Kendisi onun tarafından karıştırılmayı seçmediği sürece onun tarafından karıştırılmayı reddetti, ki şu anda kesinlikle bunu seçmemişti.

"Güzel." Adamın gözleri kadının kilere kilitlenmişti.

Aynı anda hem fırtınalı hem de zayıf hissediyordu. Onun gitmesini diledi.

Ama sonra eğildi ve kulağına fısıldadı, "Hiç sıkıcı değilsin."
Ve her şeyi mahvederek onu tekrar öpmek istedi.

Başını çevirip sertçe kapıya baktı ve adamın kıkırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

O sırada kapı açıldı ve Kaptan Arrow onu dirseğinden sıkıca tuttu. "Bay ve Bayan Hobbs'u görmeye geldik," dedi kambur duruşlu kızıl saçlı uşağa hoş bir şekilde.

"Evet, öyleyiz," diye araya girdi Jilly, sırf kaptan durumu idare edebilecek kapasitede olduğunu bilsin diye.

"Sizin içeri girmenize izin verilmiyor," dedi kahya. "Bunu size hemen söyleyebilirim. O yüzden defolun gidin."

Ve kapıyı suratlarına çarptı. "O bir İskoç,"
dedi Jilly, kendini sönmüş hissederek.

"Evet, bunun ne anlama geldiğini biliyoruz," dedi Kaptan Arrow. "Özünde bir savaşçı. Geçmemize asla izin vermeyecek-"

Kapıyı tekrar çaldı.

Kapı hemen açıldı. "Sana gitmen gerektiğini söyledim-"

Kaptan Arrow, uşak tam kapıyı kapatmaya çalışırken ayağını kapıya sıkıştırdı.

"Dinle, Sassenach-" diye hırladı uşak.

"Sadece yarı İngiliz," dedi Kaptan Arrow eşit bir şekilde. "Anne tarafından Fraser'ım." Sonra elini cebine attı ve kapıdaki aralıktan adama bir şişe fırlattı. "Tadına bak. Ben Nevis'ten Highland viskisi."

"Buna inanmıyorum." Uşak alay etti. "İngilizler viski hakkında hiçbir şey bilmezler. Bire on o aptal Fransız konyağıdır."

"Dene bakalım," dedi Kaptan Arrow.

Uşak ona şüpheyle baktı, sonra şişeyi dudaklarına götürdü. Gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu. "Sadece gerçek bir dost

İskoçların Highland viskisi olur," dedi isteksizce ve kapıyı ardına kadar açtı. "Bunu nereden buldun?"

"Size söyledim," dedi Kaptan Arrow. "Annemin halkı Fraser'lardı. Sizinle paylaşmaktan memnuniyet duyacağım daha çok şeyim var. İstedğin zaman evime gel ve karnını doyur."

"Şaka yapmıyorsun değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diye temin etti Stephen onu, "ve bir ya da iki arkadaşını getirmekten çekinme. Şimdi eğer çok iyi olursan-"

"İçeri girin," dedi uşak.

Bir dakika sonra bir koridordan geçerek oturma odasına doğru yürüyorlardı.

"Bunu kendim de yapabilirdim," diye fısıldadı Jilly kaptana. "Matara olmadan."

"Nasıl?"

Ona bir bakış fırlattı. "Benim de yöntemlerim var."

"Oh?" O sıkılmış onu Dirsek. "Belki de sen daha sonra benim üzerimde pratik yapabilirsin."

Onun üzerinde *alıştırma* mı? Ne tür bir pratikten bahsettiğini çok iyi biliyordu, ancak-

Gerçi onun hayal ettiğinden emin olduğu şeyi daha önce *hiç* uygulamamıştı. Ne yapacağından bile emin değildi.

Ama öğrenmeyi çok isterim.

"Ne cüretle böyle bir şey önerirsin?" diye itiraz etti ama kendi kulaklarına bile yaralanması sahte gelmişti. Kendi zayıflığı karşısında şoke olan ve dehşete düşen Jilly gözlerini bir kez daha komşusundan kaçırmak zorunda kaldı. Onu uygunsuz yollarla kışkırtmakta çok iyiydi.

Adam sadece kızın beline sıkıca dokunmuş ve onu cesur bir tavırla Hobbs'ların oturma odasına doğru götürmüştü ama kız, adamın Hodgepodge'da onu yerde, sanki çok değerliymiş gibi kasıtlı ama dikkatli bir şekilde tutuşunu hatırlamadan edemedi.

Bu anı onu yumuşattı. Aslında bundan daha fazlasını yaptı. -Bu onu şaşırttı. Neredeyse gözleri yaşaracaktı.

Hector ona hiç böyle davranmamıştı.

Onun yanında kendini hiç kadın gibi hissetmemişti. Tapılan bir tanrıça gibi. Evet, Kaptan Arrow ona böyle davranmıştı, bir tanrıça gibi.

Oturma odasında, Hobbes konusunda kendisine yardım etmesine izin vermeye karar verdi.

Bayan Hobbs örgü ördüğü sandalyeden kalktı. Geniş bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz," dedi.

"Otur Lavinia." Bay Hobbs gazete okuduğı pelüş kırmızı koltuğundan sert bir ses tonuyla konuştu.

Bayan Hobbs oturdu ama bundan pek de memnun görünmüyordu.

Kocası gazetesini bir santim indirdi. "Lavinia'ya senin saçmalıkların için vaktimiz olmadığını söyledim ama seni görmemiz için ısrar etti. O yüzden ne söyleyeceksen söyle ve çık git."

Kağıdı tekrar yüzünün önüne koydu.

"Bay Hobbs," dedi Jilly, "lütfeñ gazeteyi indirir misiniz?"

Sadece salladı.

"Oturmamın sakıncası var mı Hobbs?" Kaptan Arrow sordu.

Bay Hobbs kâğıdı indirdi ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Madem ısrar ediyorsunuz."

Kaptan güzel bir Chippendale sandalyede arkasına yaslandı ve bir çift cheroots çıkardı. "Bir tane ister misin?" Bay Hobbs'a uzattı. "Hint Adaları'nda bulduklarımın en iyisi."

Kaptan bir cevap beklemeden yakındaki bir kâğıttan sigarasını yaktı -Jilly onun soğukkanlılığından etkilenmişti- ve her iki adam da üflemeğe başladı. Bay Hobbs huysuz bir ejderhaya benziyordu, diye düşündü Jilly, kaşlarını çatıp üflüyor, kaşlarını çatıp üflüyordu.

Kaptan Arrow keyifli gibi görünen birkaç nefes çekti ve uzun bir iç çekti. Gülümseyerek Bayan Hobbs'a doğru eğildi ve ona örgüsünü sordu.

Güzel. şimdi Jilly Bay Hobbs'a konsantre olabiliirdi.

Boğazını temizledi. "Bay Hobbs, siz çalışkan bir adamsınız."

"Evet, öyleyim," dedi ve elindeki kâğıdı tıkırdattı.

Aklını karıştırdı. "Sen eve gelmeyi ve evinin kalen olmasını hak ediyorsun."

"Gerçekten de öyle." Öksürdü ve bir duman kıvrımı sayfanın üzerinde süzüldü.

Jilly bir sandalye çekip onun yanına oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Kâğıdın arasından beni göremediğini biliyorum," dedi, "ama sorun değil. Bu sokakta o kadar çok sis var ki, çoğu zaman birbirimizi göremiyoruz. Bazen insan kendini biraz... yalnız hissediyor."

Gazetenin arkasından gelen sessizlik.

Jilly parmaklarını birbirine daha sıkı kenetledi. "Bilmenizi isterim ki Bay Hobbs, aileniz yalnız değil. Öyle görünebilir ama öyle olmak zorunda değil. Ve eğer kalenizin kuşatma altında olduğunu hissediyorsanız, aslında sokakta bunun için savaşmanıza yardım etmek isteyen insanlar var."

Kadın bekledi ve adam kâğıdını kadının tek gözünü görebileceği kadar indirdi. "Kimse bana yardım edemez," diye mırıldandı çerağın etrafında.

Aman Tanrım. Sesi aynı anda hem kızgın hem de umutsuz geliyordu. "Ama bence yapabiliriz," dedi Jilly. "Yeterince kazanabiliriz sokak panayırından para-"

Bay Hobbs elindeki kâğıdı kucağına bıraktı ve ağzındaki çerotu çıkardı. "Lanet olası kira kontratı sadece bir başlangıç," diye tısladı. "Mali sıkıntılarım bu kira kontratının gerekliliklerinin çok ötesine uzanıyor."

Bayan Hobbs onun sesiyle döndü. "Mason?" Ona baktı.

"Bu insanlar bize yardım edemez Lavinia."

Çerotu ağzına geri koydu ve kâğıdı tekrar yukarı kaldırdı. Bayan Hobbs'un yüzü düştü. Jilly Stephen'a baktı.

Yardıma *ihtiyacınız var mı?* diye sordu.

Ona kısa bir süre başını salladı ama bir yanı da güvenebileceği biri olduğu için mutluydu.

Nefes aldı ve Bay Hobbs'a geri döndü. "Kira kontratının ötesinde bir söz veremem, Bay Hobbs," dedi sert ve saçma olmayan bir ses tonuyla. "Ama her seferinde bir adım. *Bir adım*. Kira kontratının ağırlığı üzerinizden kalktığında, geri kalanı hakkında daha net düşünebileceksiniz."

"Gerisi," dedi gazetesinin arkasından küçümseyerek.

"Evet, geri kalanı," dedi. "Bu arada eşiniz ve çocuklarınız panayıra yardım edebilirler. Orada başarılı olacağınızı tahmin edin Bay Hobbs. Ve bu ivmeyle ilerleyebilirsiniz. Vazgeçmek bir seçenek değil. Aslında, sizin de fuara yardım etmenizi istiyoruz."

Kağıdı indirdi. "Hayır." Sesi hâlâ düzdü.

"Pekâlâ." Jilly ayağa kalktı. "Ama Bayan Hobbs'a ve çocuklara ihtiyacımız var."

"Mason?" Bayan Hobbs'un sesi inceydi.

Bay Hobbs önce yıpranmış Aubusson halısına, sonra da karısına baktı. "Panayıra yardım edebilirsin," dedi. "Ama-"

"Ama ne, canım?" Bayan Hobbs ona sordu.

"Hiçbir şey." Ayağa kalktı ve içini çekti. "Bayan Jones, çok müdahaleci bir genç bayansınız."

"Teşekkür ederim efendim," dedi.

Arkasındaki Kaptan Arrow'un kahkahaya benzeyen küçük bir öksürük çıkardığını duydu. "Buna pişman olmayacaksın Hobbs," dedi.

Bay Hobbs'un kaşları burnuna doğru çekildi. "Bunu göreceğiz." Elini kapıya doğru savurdu, parmaklarının arasında hâlâ tutmakta olan cheroot vardı. "Şimdi ikiniz de dışarı."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Bayan Hobbs mutlu bir gülümsemeyle.

"Yarın çocuklarla birlikte bize gelin," dedi Jilly, "ne yapabileceğinizi konuşuruz."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Bayan Hobbs.

Jilly Bayan Hobbs'a sarıldı, sonra da Kaptan Arrow'un koluna girdi. Birlikte kapıdan çıktılar, kaptana göz kırpan uşağın yanından geçip sokağa çıktılar.

Kadın Kaptan Arrow'a baktı, Kaptan da ona.

Aynı anda güldüler.

"Aferin," dedi.

"Viskinizi ve purolarınızı paylaştığınız için
teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Hobbses'larda fark ettiği en önemli şey, kaptanla iyi
anlaşıyor olmalarıydı. Bunu ona söyleyeceğinden değil tabii.
Kaptan ona başka bir açıdan da mükemmel uyum
sağladıklarını hatırlatacaktı; unutması gerektiğinden emin
olduğu ama unutamayacağını bildiği bir açıdan.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Hobbes'ları da gemiye aldığımıza göre sırada ne var?" Stephen sokakta sordu. Çok fazla umursadığından değil. Tek istediği Bayan Jilly Jones'un yanında olmaktı.

"Susan ve Otis'i görmeye gidiyoruz," dedi. "Mendillerinin ne durumda olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum, ama senin yapman gereken ev onarımları yok mu?"

Omuz silkti. "Fuarın ihtiyaçları önceliklidir." Büyüleyici bir kitapçıya Dreare Sokağı'nda eşlik etmek de öyle.

"Emin misin?" Biraz kararsız görünüyordu.

"Kendini benden kurtarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, ama Susan'a gitmeden önce Nathaniel'e uğramayı planlıyorum."

"Oh?"

Kararlı bir şekilde başını salladı. "Susan'a yardım etmesi gerekiyor." "Ama o bir ressam."

"Biliyorum." Başparmağını ısırdı. "Bir neden bulmam gerekiyor."

Stephen anladı. "Yani çöpçatanlık mı yapmak istiyorsun?"

Bayan Jones kızardı. "Bu çok mu yanlış?"

"Eğer aşk olması gereken bir şeyse, kendi kendine çiçek açmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi Bayan Jones. "Neden işi şansa bırakalım? İşlerin ilerlemesinde hiçbir sakınca görmüyorum."

Ona azarlayıcı ama sıcak bir bakış attı - onu tekrar kitapçıya götürmek için sabırsızlanmasına neden olan türden bir bakış - ve Nathaniel'in kapısını çaldı. Ressam kapıyı açtığı anda üzerinde boya lekeleriyle kaplı bir önlük vardı.

"İkinizi de gördüğüme sevindim," dedi Nathaniel. "Fuar için ne üzerinde çalıştığımı görmek ister misiniz?"

"Burada olmamızın tek nedeni bu." Stephen Bayan Jones'a baktı. "Öyle değil mi, Bayan Jones?"

"Tabii ki öyle," dedi gözlerini kocaman açarak. Ama o daha iyi biliyordu.

Geniş bir pencere sayesinde kuzey ışıyla dolup taşan çatı katının en ucunda, Nathaniel bir şövale üzerinde duran birkaç küçük tabloyu işaret etti. Resimler Mayfair'deki çeşitli evlerin ön cephelerinin büyük bir çekicilikle yapılmış küçük suluboya resimleri idi.

"Çok güzeller," dedi Bayan Jones, bütün yüzü aydınlanmıştı.

"Çok güzel bir çalışma," diye ekledi. "Dreare Sokağı'nın herhangi bir cephesini boyamayı düşünüyor musunuz?"

Nathaniel güldü. "Tabii ki hayır. Onları kim satın alır ki?"

Bayan Jones hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bir gün biri alacak.

Dreare Sokağı daha uzun süre umutsuz kalmayacak."

Stephen onun iyimserliğine ve şimdi kendi davası haline getirmeye karar verdiği davasına olan bağlılığına hayranlık duymak zorundaydı. Yapılacak en iyi şeyin bu olduğundan emin değildi. Ama artık geri dönmek için çok geçti.

"Üzgünüm Bayan Jones," dedi Nathaniel. "Eski alışkanlıklar zor ölür." "Tamamen affedildiniz." Bayan Jones ona gülümsedi.

"Dreare Sokağı koleksiyonunuza kaptanın evini boyayarak başlamanızı söyledim ama o uzun süre bizimle kalmayacak. Fuar başarılı olduğunda, evini satabilecek. Yeni bir maceraya atılacaksınız, öyle değil mi Kaptan?"

Parlayan gözlerle ona baktı.

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdi ama bu fikir onu pek tatmin etmedi. Bayan Jones da onun gitme düşüncesinden pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Nathaniel başını kaşdı. "Doğruyu söylemek gerekirse, kaptanın evinin resmini yapsaydım, onun başıboş niteliklerini yakalamak için bunun iki katı büyüklüğünde bir kâğıda ihtiyacım olurdu."

Stephen, "Kanatlar sanki teker teker takılmış gibi görünüyor," diye onayladı.

Bayan Jones Nathaniel'in günlük çalışma alışkanlıklarını sordu. Akşamları fırçalarını nasıl temizlediğine kadar detaylandırmayı bitirdiğinde, "Uğramak güzeldi ama şimdi Susan ve Otis'i ziyaret etmemiz gerekiyor. Birlikte bir proje üzerinde çalışıyorlar. Sokak fuarı için büyük boy mendiller. Onları görmek için bizimle gelmek ister misiniz?"

Nathaniel başını salladı. "Teşekkürler ama biraz meşgulüm." Belli ki öyleydi de. Yanında bir tabak ıslak boya vardı.

Stephen, Bayan Jones'un hızla düşündüğünü görebiliyordu.

"Ah, canım," dedi. "Yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Ne konuda yardım?" Nathaniel eline bir fırça aldı ve son eserinin üzerine sürmeye başladı.

Bayan Jones ellerini önünde kavuşturdu. "Susan'ın bu öğleden sonra Otis'le çalışırken Thomas'ı parka götürecek birine ihtiyacı var. Ama anlıyorum. Sen çok meşgulsün. Yüzbaşı Arrow'dan rica ederdim ama o da benimle birlikte Pratt ve Hartley'leri bulmaya gidiyor."

"Ben mi?" Stephen söyledi.

"Tiyatro grubunu görmeye gideceğimizi hatırlıyor musun?" Zoraki bir şekilde gülümsedi.

Belli ki, onunla birlikte gitmesi gerekiyordu.

"Ah, doğru," dedi toparlanarak. "Gidiyoruz. Aslına bakarsanız buradan ayrılır ayrılmaz. Bir taksi kiralamaya gidiyorum."

"Ama-" Bayan Jones ısrar etti.

"*Amas1* yok," dedi Stephen ona. "Royal Coburg Tiyatrosu'na gitmek için Waterloo Köprüsü'nü geçmemiz gerekiyor. Tabii bu fikirden vazgeçmezsek. Thomas ve ben parkta çok güzel vakit geçireceğiz."

Kadının yüzünü buruşturmak istediğini anlayabiliyordu ama Nathaniel onu izliyordu. "Oh, hayır," dedi. "Gerçekten gitmeliyiz."

Stephen gülümsemekten kendini alamadı. "Bu bir söz mü? Öyle değilse gitmeyeceğim."

"Elbette." Bayan Jones onun koluna girdi ve içini çekti. "Güle güle Nathaniel," dedi ressamı. "Yakında daha fazla suluboya görmek için sabırsızlanıyorum." Ve sonra Stephen'ı kurnazca ön kapıya doğru çekmeye başladı.

"Evet, ah, hoşça kal, Nathaniel," dedi omzunun üzerinden. "Arkana bakma," diye fısıldadı.

"Bu çöpçatanlık işinde uzman olduğumu görebiliyorum," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldi ve kararlılıkla kapıya baktı. Adam, onlar yaklaştıkça kadının ne kadar acı çektiğini görebiliyordu.

"Sanırım çocuğu parka götürebilirim," diye seslendi Nathaniel, tam ön kapıya ulaşmışlardı ki. "Küçük bir moladan zarar gelmez."

Bayan Jones arkasını döndü, yüzü sevinçle parlıyordu. "Öyle mi? Çok nazıksınız."

Nathaniel başını kaşıdı. "Evet, peki, yapacağım." Yüzü aydınlandı. "Thomas kuşları sever, bu yüzden kuşları izlemeye gidebiliriz."

"Susan'ın çok minnettar kalacağını biliyorum." Bayan Jones başını kuvvetle salladı.

Zavallı adam, diye düşündü Stephen. Nathaniel'in içine düştüğü tuzak hakkında hiçbir fikri yoktu ama Stephen küçük bir çocuğu yürüyüşe çıkarmanın herkes için iyi bir eğlence olduğunu kabul etmeliydi.

Dışarıda Bayan Jones'un menekşe mavisi gözleri neredeyse deniz salyangozu rengini almıştı. "Şimdi Susan'ı görmeye gitmeliyiz," dedi keyifle, "ve ona Nathaniel'in Thomas'ı yürüyüşe çıkarmaya gönüllü olduğunu söylemeliyiz."

Stephen ona, "Ondan sonra da şu faytonu alıp tiyatroya gideceğiz," diye hatırlattı.

Bayan Jones yürümeyi bıraktı. "Ama gerçekten ihtiyacımız yok. Bunu sadece Nathaniel'e yardım etmesi için bir bahane vermek amacıyla söyledim."

"Ama bana birlikte gideceğimize dair söz vermiştin." Stephen kararlıydı. "Ayrıca, Pratt ve Hartley'leri kontrol etmekten zarar gelmez."

"Pekala," dedi. "Ama-"

Tereddüt etti.

"Ama ne?"

Ona bakmadı. "Bir şey yok."

Ah. Yüksek elmacık kemiklerine doğru bir kızarıklık yayılıyordu. "Namusun için endişeleniyorsan," dedi usulca, "endişelenme. Benimle güvendesin."

Döndü. "Öyle mi?"

Kadının ifadesindeki kırılma ona dokundu.

"Elbette," diye ona güvence verdi.

Hemen neşelendi. "Memnun oldum Kaptan. Anlayışınız için teşekkür ederim. Biliyorum,"-duraksadı-"yani"-bir nefes verdi-"ah, canım, söylemeye çalıştığım şey şu ki... ben saygın bir kitap satıcısıyım."

"Unutmadığım tartışılmaz bir gerçek," dedi Stephen onun elini sıkarak. "Neden gidip Otis ve Susan'ı görmüyorsun ve işin bittiğinde benimle burada, sokağın başında buluşmuyorsun?"

"Ah." Kadının neredeyse kederli görüldüğüne yemin edebilirdi. "Benimle gelmeyecek misin?"

Tepesindeki bir bulutun gölgesi yüzünün üzerinden geçmiş olmalıydı. Bayan Jones'un onun gidişini düşünerek üzülmesine imkân yoktu.

"Hayır," dedi ona. "Düzgün bir taksi bekleyeceğim."

Sonra ona sırtını döndü ve yürümeye başladı.

Arkana bakma, dedi kendi kendine. *Ona kendi ilacından biraz ver.*

Islık bile çalmaya başladı. "Kaptan?"

Olduğu yerde durdu, gülümsedi, sonra ifadesini nötr hale getirdi. Yavaşça arkasını döndü. "Evet?"

"Hackney'i getirdiğiniz için teŖekkr ederim." Neredeyse utanmıŖ gibi görünerek eteklerini karıŖtırdı.

"Rica ederim," dedi huysuzca. Kadın ona çarpık bir gülümseme verdi.

Tekrar sokağın baŖına döndüğünde, göğsünün önemli bir Ŗeyle ađırlaŖtıđını hissetti.

Ne olduğundan emin değildi ama Bayan Jones'un etrafında gerekleŖiyordu.

Bayan Jones.

Bayan Jones.

Onun adını, söylemekten aldığı zevki hiç kaybetmeden uzun süre söyleyebilirdi. Bu konuda önemli bir Ŗey vardı. Onu merakla dolduruyordu. Ve sıcaklıkla.

Onu tekrar görmek için beklemek zorunda kalacağı beŖ dakikaya zor dayanıyordu.

* * *

Bayan Jones neredeyse arabada bulundukları süre boyunca pencereden dıŖarı baktı. Profili büyüleyiciydi. Stephen da onun tekerleklerin ritmiyle hafifçe aŖađı yukarı sallanmasını izlemekten zevk alıyordu. Ayaklarını birbirine sıkıca bastırmıŖ, ellerini kuşağında düzgünce kavuŖturmuŖtu.

Tam bir
hanımefendi. Ne
kadar *baŖtan karıcı*
bir hanımefendi.

O da pencereden dıŖarı bakıyor, sadece ara sıra gizlice ona göz atıyordu. Onunla bir kez Waterloo Köprüsü'nden geçerken konuŖmuŖtu. "Güzel bir manzara, değil mi?"

Sonunda ona baktı. "Evet," dedi. "ok iyi." Ve hepsi bu kadar.

Tiyatroya vardıklarında Pratt ve Hartley'leri kalabalığın arasında bulamadılar. Dramatik gösteri için çok geç kalmıŖlardı ama bir pandomim izlediler ve ardından gelen harlequinade'den büyük keyif aldılar. Bayan Jones zellikle Harlequin'in, Pantaloon'un onu sahnede kovaladığı ve yumrukladığı zamanki maskaralıklarına güldü

Harlequin şapkasını öyle sert vurdu ki, Harlequin şapkayı kaptı ve yumruğunu şapkanın tepesine indirdi.

Oyun bittikten sonra kulise gittiler ve orada Pratt, Hartley'ler ve Canterbury Kuzenleri olarak bilinen küçük, seçkin oyuncu grubuyla nihayet buluştular.

"Sizi gördüğüme çok sevindim, Kaptan!" Leydi Hartley söyledi. Sahiplenircesine onun koluna girdi.

"Senin ev üzerinde çalışıyor olman gerekmiyor mu?" Sör Ned kaşlarını çatı. "Lanet olası yarasalardan kurtulmak gerekiyor ve kahvaltı salonuyla Miranda'nın yatak odasındaki kirişler hâlâ çürüyor. Buraya neden geldin?"

"Evin onarımı ve yarasalar beklemek zorunda." Stephen kızgınlığını bastırdı. Elbette evde kalıp kendi işleriyle ilgilenmeliydi. Ama iğrenç bir uzak akrabasının ona ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermeyecekti.

Pratt melodik aksanıyla, "Sokak panayırı çok önemli, Sör Ned," dedi. "Bayan Jones ve Kaptan Arrow planlamayı denetleme görevini üstlendiler. Şimdiden *uomo vecchio* oldunuz, ha?"

"Bu da ne demek oluyor?" Sör Ned gözlerini kıstı.

"Sen yaşlı bir adamsın." Pratt o güzel beyaz gülümsemesiyle gülümsedi. "Bazı şeyleri unutuyorsun."

Sör Ned'in ağzı açık kaldı. "Ben yaşlı bir adam değilim!" "O zaman dudaklarını kapat." Pratt avuçlarını Sör Ned'e doğru uzattı.

Ned. "Benim ülkemde çok konuşanlara şarap verilmez. Kadın bulamazlar. Şarkılar da."

Şaşırtıcı bir şekilde, Sör Ned konuşmayı bıraktı.

Bayan Hartley şaşkınlıkla Pratt'e baktı, sonra babasının koluna girdi. "Evet baba, Bayan Jones ve Kaptan Arrow'a ihtiyacımız var. Oyuncuların gelip bedava oynamalarını sağlamaları gerekiyor."

"Bedava mı?" dedi kızıl sakallı bir adam. "Bedavaya gösteri yapamayız."

"Ama beyler," dedi Bayan Jones, "size ödeyecek paramız yok. Bunu Londra'da daha iyi tanınmak için bir fırsat olarak değerlendirin."

Bir başka aktör, "Üzgünüm, biz ücret almadan çalışamayacak kadar iyi bir grubuz," dedi.

"Ama Prinny geliyor!" Bayan Hartley söyledi. Bütün oyuncular birbirlerine baktılar.

"Naip Prens mi?" dedi kızıl sakallı adam inanmayan bir ses tonuyla.

Stephen boğazını temizledi. "Evet," dedi aktöre. "Geliyor. Ayarlamaları bu gece yapacağız."

Oyuncular bir an için kendilerini dışarı attılar ve geri geldiler.

"Yapacağız," dedi kızıl sakallı adam. "*Romeo ve Juliet*'in balkon sahnesiyle başlayacağız. Elbette bize sette bir balkon sağlamamız gerekecek. Oldukça etkileyici bir performans."

"Bir balkonumuz olduğundan emin olacağız," dedi Stephen, çürüyen kirişlere ulaşmadan önce denetlemesi gereken bir marangozluk projesi daha olduğu için pişmanlık duyarak.

Aktörlerden biri gülerek, "Prensi de aldığınızdan emin olun," diye hatırlattı.

Stephen adamın espri girişimine zorunlu olarak kıkırdadı ama canı sıkılmıştı. Balkonu inşa etmek zahmetli olacaktı ama bu Prens Naibi Dreare Sokağı'na getirmek kadar zor olmayacaktı.

"Fuarla ilgili her şey çok heyecan verici değil mi, Kaptan?" Bayan Jones eve dönerken arabada şöyle dedi.

"Çok." Sokak panayırıyla ilgili devam eden şüpheleri o anda dağıldı. Kızın sevinçle sırtışına bir kez baktığında, kız Ay'ı istese bile, onun bunu elde etmesine yardım etmek için her şeyi yapacağını fark etti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Leydi Tabitha'nın baloda giymesi için Jilly'ye gönderdiği elbise pahalı bir kesime sahipti ama neredeyse sade, gri bir muslin, mütevazı bir yaka ve etek ucunda sadece küçük bir fırfır vardı. Leydi Tabitha en azından beden ölçüsünü iyi hesaplamıştı. Elbiseye ek olarak, soluk gri renkte sade bir şal ve aynı renkte bir çift kullanışlı Fransız terliği göndermişti.

"Dans edilecek bir gece için fazla pratik olabilirler ama çok yumuşak bir çocuk derisi, Bayan Jilly," dedi Otis. "Onların içinde tökezlemezsiniz. Bence tüm kıyafet abartısız bir zenginlik çağrıştırıyor."

Jilly oturma odasındaki aynada kendini izledi. "Oh, Otis. Bu kıyafet son derece uygun ama bulaşık suyu kadar sıkıcı. Birinin refakatçisi gibi görünüyorum. Ya da çok iyi giyinmiş bir hizmetçi kadına. Kabul et."

"Şey-" İtiraz edemeyerek yüzünü buruşturdu.

"Sizce Leydi Tabitha bunu bilerek mi yaptı?"

Dudağını ısırdı. "Böyle bir şeyi nasıl düşünebiliriz ki? Senin güzel bir baloya gitmeni sağlıyor. Size bu kadar ilgi göstermesine hiç gerek yoktu."

"Biliyorum." Jilly hanımefendinin ilgisi karşısında şaşkına dönmüştü. "Ama eski elbiselerimden birini giyemeyecek olmam çok yazık."

"Ama onları satarak iyi para kazandınız."

"Biliyorum." Jilly içini çekti. "Ama bu gece giyeceğim elbiseyi biliyorum." Gözlerine çok yakışan koyu yeşil ipek bir kreasyondur bu. Kaptan Arrow'un buna hayran kalacağından emindi.

Ama onun üzerinde hangi elbiseleri görmek isteyeceğini düşünmeyi bırakmalıydı. Bu boş bir eğlenceydi ve o

kendi kararlarını sorgulamaya başlamıştı. O evliydi ve adam bir çapkındı. Bekâr olsa bile ondan uzak durmalıydı.

Yakasını parmakladı. "Bu elbisenin sade görünümünü dengeleyecek bir şeye ihtiyacım var."

"Elmas kolyeni takamaman çok yazık," dedi Otis. "Oldukça ayırt ediciydi. Muhtemelen şimdi bir harpinin elindedir."

"Ağıt yakmanın faydası yok," dedi Jilly. "Eski gardırobum Hodgepodge'u satın almamıza yardımcı oldu."

"Bu doğru."

Gözlemleri istediği etkiyi yaratmış gibi görünüyordu - Otis yeniden mutlu görünüyordu. Saçlarını Sappho'nun tarzına uygun olarak sade ve zarif bir şekilde yapmasına yardım etti ve ona güzel bir yelpaze verdi.

O hazırды.

Ona sarıldı. "Annenin hayranı seni ayırt edecek -Bu ve güzel gözlerin. *Onlar* senin mücevherlerin. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Onun bu duygusal aptallığı karşısında neredeyse gözleri yaşaracaktı. Hodgepodge'un ön kapısını açıp ona caddenin karşısına kadar eşlik edene kadar gerginleşmemiştir.

Dışarı çıkıyordu ve Londra sosyetesinin en iyileri tarafından görülecekti. Cadde boyunca attığı her adım ona nispeten güvenli bir sığınaktan ayrıldığını ve tehlikeli, bilinmeyen bir bölgeye girdiğini hatırlatıyordu.

Sakin kalmalı.

Otis onu Leydi Duchamp'ın evinin ön kapısına bıraktı ve yanağından öptü. "Harika bir iş çıkaracaksın," dedi gururlu bir gülümsemeye.

"Teşekkür ederim. Keşke sen de gelebilseydin." Ona biraz hüznü bir şekilde el sallayarak veda etti.

Kâhya eve girmesine izin verdiğinde, gösterişli mobilyaların silemediği soğuk atmosferi hemen hissetti. Onu takip ederek

ve orada on dakika boyunca tek başına oturdu. Sonunda ayağa kalktı ve salona göz attı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Sadece merak ediyordum... çok mu erken geldim?"

"Hayır," dedi. "Genç hanımlar birazdan aşağıda olurlar."

"Teşekkür ederim." Ona kısa bir gülümseme verdi, sert kanepeye tekrar oturdu ve beş dakika daha bekledi.

Sonunda hanımlar geldi ve Leydi Tabitha herhangi bir karşılama ya da özür dilemeden ona gitme vaktinin geldiğini söyledi. Diğer üç kadın yelpazelerini, şallarını ve retiküllerini tutarak Leydi Tabitha'nın arkasından gittiler. Jilly en arkada kaldı.

Arabaya da en son o bindi ve Jilly yanına oturduğunda dudaklarında soluk bir gülümseme beliren genç bir kadının yanına sıkıştı.

Ortam oldukça gergindi, bu yüzden Jilly bir gülümseme ve zararsız bir iltifatla ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Bu gece hepiniz çok güzel görünüyorsunuz."

Kimse cevap vermedi -bunun yerine, ertesi gün Hampstead Heath yakınlarında yapılacak bir piknikten söz etmeye başladılar- ve araba ileri atıldı.

Jilly yüzünün kızardığını hissetti.

Yolculuğun geri kalanında sessizce oturdu ve onların seçkin beyefendiler, hor gördükleri diğer kadınlar (hoşlandıkları bir kadından hiç bahsetmediler) ve hatta öpüşme deneyimleri hakkında hızlı tempolu konuşmalarını dinledi.

Hanımlardan biri, "Kaptan Arrow'u bahçede yalnız yakalamak isterdim," diye mırıldandı.

Leydi Tabitha ona ters ters baktı. "O benim, Serena." Serena doğrulup oturdu. "Ah, bilmiyordum."

"Onu kim istemez ki?" dedi Leydi Tabitha ve ilk kez Jilly'ye baktı. "Bayan Jones, bize onun hakkında ne bildiğinizi anlatın."

Hepsi dönüp ona bakarken kalbi hızlandı. "Şey," diye başladı, "o barış zamanı donanmasını biraz sıkıcı bulan bir kaptan, bu yüzden-"

"Ona karşı bir *eğiliminiz* var mı?" Leydi Tabitha sordu, ağzı sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Jilly daha yukarı oturdu. "Tabii ki hayır," diye yalan söyledi.

"Neden olmasın?" diye sordu Serena inanmaz bir kıkırdamayla. "Dreare Sokağı'nda başka kim yakışıklı ve uygun?"

Jilly sözlerini düşündü. "Evlenmek için piyasada değilim. İşim tüm zamanımı alıyor."

Leydi Tabitha dudaklarına yarım bir gülümseme yapıştırarak, "Sınırlarınızı bilmekle akıllılık ediyorsunuz," dedi.

Diğer kadınlar kıkırdadı.

Belli ki onlar da Leydi Tabitha'nın sözlerinin iltifat amaçlı olmadığını Jilly kadar iyi biliyorlardı.

"Aslında," dedi soğukkanlılıkla, "Hodgepodge'a sahip olmak bana çoğu kadına dayatılan sınırların çok ötesine geçme imkanı veriyor. İstemediğim biriyle evlenmeye zorlanmıyorum. Eşlerimi yalnızca arkadaşlıklarından hoşlanıp hoşlanmadığıma göre seçebiliyorum."

Bunun üzerine diğer kadınların yüzleri biraz düştü ve bir anlığına da olsa onların küçümseyici tavırlarını azalttığı için memnun olmaktan kendini alamadı.

Araba bir süre sonra ıslıl ıslıl aydınlatılmış bir konağın önünde durduğunda sevindi. Kötü arkadaşlara rağmen, avuçları sinir ve biraz da heyecanla nemlendi. Baloya ait değildi ve baloda olmamalıydı.

Ama ben buradayım, diye düşündü ve cesaret patlaması yaşadığını hissetti. *Kimse bana buraya ait olmadığımı söyleyemez.*

Bu kez hanımlar arabadan ilk inenin kendisi olmasına izin verdiler. Arabanın dışında durup eve baktı ve kaptanın hâlâ orada olup olmadığını merak etti. Bunun farkına varmak onu biraz nefessiz bıraktı.

Sonra Prinny'nin gelip gelmediğini merak etti. Ona ne söyleyecekti? Onu eve gelmeye nasıl ikna edecekti?

Dreare Sokağı'ndaki sokak panayırı mı?

"İşte," dedi Serena ve retikülüyle şalını Jilly'nin kollarına bıraktı.

Sonra diğer iki genç hanım şallarını ve ağlarını Serena'ninkilerin üzerine koydular.

Jilly öyle afallamıştı ki, öylece durup Leydi Tabitha'nın eşyalarını yığının üstüne koymasını izledi. "Onları güvenli bir yere bırak," dedi ve gözlerinde kötücül bir parıltıyla Jilly'ye baktı. "Ya da daha iyisi, onlarla birlikte bir köşede otur."

Ve sonra dördü gülererek uzaklaştılar.

Demek öyle. Leydi Tabitha onu bu yüzden baloya çağırmıştı. Onu küçük düşürmek için.

Ama neden? Jilly ona ne yapmıştı?

Evden yayılan ışıklar büyük, bulanık dairelere dönüştü ama Jilly ışıklar normale dönene kadar gözlerini kırptırdı.

Kadınların değerli şallarını ve retiküllerini yere atmayı çok isterdi ama o kadar alçalmazdı. Yavaşça, sağındaki ve solundaki her şeyi görmezden gelerek evin içine doğru yürüdü.

"Affedersiniz," dedi yaşlı bir kadın. "Leydi Langley'in hizmetçilerinden biri misiniz? Etekliğimi tamir edecek birine ihtiyacım var."

Leydi Langley, kocası Langley Kontu'yla birlikte balo veriyordu.

"Hayır, madam," diye fısıldadı Jilly. O buraya ait değildi.

Burada olmamalıydı.

Kadın ona merakla ama kırıcı olmayan bir şekilde baktı. "O zaman siz kimsiniz?" Gözlerini Jilly'nin elbisesinin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim ama sizi misafir olarak kabul etmedim."

Jilly çenesini kaldırdı. "*Tam tersine*, madam, ben bir misafirim. Benim adım Bayan Jones. Ama eteğiniz konusunda size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

O kadar aşığılmıştı ki zar zor konuşabiliyordu.

Kadının gözleri yumuşadı. "Özür dilerim, canım. Seni o şallar ve retiküllerle gördüm..." Sözlerini yarıda kesti, yanakları pembeleşti.

Jilly yutkundu. "Sorun değil. Beni kadınlar tuvaletine götürmenizin bir sakıncası yoksa size orada yardımcı olabilirim."

"Pekâlâ. Yolda bana kendinden bahsedebilirsin. Ben Leydi Courtney. Dul bir kadınam."

"Çok üzgünüm," diye yanıtladı Jilly.

"Olma." Jilly'ye baktığında gözleri parlıyordu. "Tanıdığım en sevimsiz adamdı. Ama en azından bana büyük bir servet bıraktı."

Jilly kadının açık sözlülüğü karşısında neredeyse irkilecekti. "Çocuğunuz var mıydı?"

Leydi Courtney içini çekti. "Hayır. Sanırım benden bu yüzden nefret ediyordu. Sanırım çocuk sahibi olamıyorum."

"Özür dilerim," dedi Jilly. "Ve tekrar özür dilediğim için de özür dilerim. I-"

Leydi Courtney elini salladı. "Sorun değil canım. Onun çocuklarını istemedim."

Jilly, kadının kocası hakkındaki duygularının kendisinin Hector hakkındaki duygularına ne kadar benzediğine hayret etti. İçinden ona gerçeği söylemek geldi ama elbette bunu yapamayacağını biliyordu.

Birkaç dakikasını Leydi Courtney'e yardım ederek geçirdi ve ismi dışında kendisiyle ilgili hiçbir şey söylemesine gerek kalmayacak kadar sohbet bulduğu için minnettar oldu. Leydi Courtney ona daha önce gösterdiği ilgiyi unutmuş görünüyordu. Bayanların dinlenme odası, bazıları sağlığını soran birçok arkadaşıyla doluydu. Diğerleri ise yaz ayları için seyahat planları hakkında sorular sordu.

Kontesin eteklerini tutturmak Jilly'ye düşünmek için birkaç yalnız dakika verdi. Onu gerçekten tanıyan, hatalarına rağmen onu kabul edebilecek bir arkadaşına sahip olmak için içinde büyük bir özlem vardı.

Evlilikte çok kötü bir şekilde başarısız olmuştu, değil mi? Terk etmişti.

Hector terk edilmeyi ne kadar hak etmiş olursa olsun, küçük bir parçası onun bu kadar ... bu kadar kötü olmasının bir şekilde kendi hatası olduğuna inanıyordu.

Gerçekten aptalcaydı. Ama yine de oradaydı, başka kadınların onu iyi bir kocaya dönüştürebileceğini söyleyen o küçük, iç gıcıklayıcı ses.

Böyle bir ses nereden gelmişti? Mükemmel bir şekilde mutlu büyümüş, ailesi tarafından sevilmiş ve onaylanmıştı. Karakterinde asla yok edemediği birkaç kusur dışında, genel olarak kendini sevmişti ve hâlâ da seviyordu. İnatçılık bunlardan biriydi. Çabuk sinirlenmesi de öyle. Ve harekete geçmeden önce düşünmeme eğilimi. Dürtüselliği onu bir dizi belaya bulaştırmıştı.

Kaptanı öpmek gibi.

Hatalar yapmıştı. Hem de çok. İçgüdüleri onu bu kadına karşı dikkatli olması konusunda uyardığı halde Leydi Tabitha'yla birlikte hareket etmesi bunlardan biriydi. Daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerini kırptırdı. Bu gece kırılgan ve bezgin olmamalıydı. Cesur, güçlü ve gri muslin elbisesi içinde bir şekilde büyüleyici olmalıydı.

Aksi takdirde Prens Naip onu fark etmezdi. Çoğu zaman sarhoş olabilirdi ama güzelliği, zekâyı ve cazibeyi takdir eden anlayışlı bir adam olduğunu duymuştu.

Leydi Courtney sözlerini bitirdiğinde, "Çok teşekkür ederim," dedi.

Jilly kadının eteğini düzeltirken başını kaldırdı ve gülümsedi. "Benim için bir zevkti."

Leydi Courtney elini uzattı ve kalkmasına yardım etti. "Umarım önümüzdeki haftalarda sizi Kasaba'da görürüm, Bayan Jones. Çok sevimli bir genç bayansınız."

"Teşekkür ederim."

Sonra Leydi Courtney ona sırtını döndü ve başka bir arkadaşıyla gitti.

Jilly derin bir nefes aldı ve kendini kadınlar tuvaletinin sığınağından çıkmaya zorladı, ama tek başına.

Kabul sırasını atlamaya ve kalabalığın arasına karışmaya karar verdi. Belki Kaptan Arrow'u bulabilirdi.

Ama tanıdığı ilk kişi, punç kâsesinin başında duran Sör Ned'di. Başını kaldırıp onu gördüğünde kaşlarını kaldırarak tanıdığını belli etti. "Bayan Jones, bunu Leydi Hartley'e götürmenizi istiyorum. Kendisi galerinin yanındaki duvarda. Ben kart odasına gidiyorum ve o yöne dönmek benim yolumun dışında."

Tanrım. Hizmetkâr bir tavır mı sergiliyordu? Yoksa kendi iyiliği için fazla mı nazikti?

O ikincisini düşünmeyi seçti.

"Özür dilerim Sör Ned," dedi. "Ben de oyun odasına gidiyorum. Orada görüşelim mi?"

Adamın ona attığı şaşkın bakış çok hoşuna gitmişti. Küçük, özel bir sırtışa karşı koyamayarak uzaklaştı ve neredeyse Kaptan Arrow ve Bayan Hartley ile karşılaşıyordu.

Bayan Hartley onun koluna yapışmıştı ve üzerinde öyle bir mutluluk parıltısı vardı ki, neredeyse güzel görünüyordu.

"Neden, Bayan Joneth!" Bayan Hartley'nin peltek konuşması çok heyecanlandığında daha da belirginleşiyordu. "Burası şimdiye kadar gördüğünüz en güzel balo salonu değil mi?"

Jilly Kaptan Arrow'un gözleriyle karşılaştı. Yüzbaşı Arrow'un gözleri iyi bir mizahla parlıyordu ve onunla karşılaştığı için memnun görünüyordu.

Birinin onu görmekten mutlu olduğunu bilmek kalbini ısıttı.

Bakışlarını Bayan Hartley'e çevirdi. "Gerçekten de çok güzel bir balo salonu. Ve siz de çok hoş görünüyorsunuz."

Bayan Hartley genişçe gülümsedi. "*Siz* de öyle"-duraksadı, Jilly'nin elbisesini ilk kez görüyormuş gibi gözleri büyüdü-"Ah, *siz*. Çok güzel görünüyorsun."

*Güzel*di. Bu bir iltifat sayılmazdı ama Bayan Hartley'nin iyi niyetli olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim," diye cevap verdi zoraki bir gülümsemeyle.

Aşağılanması hiç bitmeyecek miydi?

"İkinizin de temiz bir nefes olduğunuzu söylemeliyim," dedi Kaptan Arrow. "Yüzümde yeterince tüy vardı."

beni yıllarca hapsirtir. En azından siz ikiniz dev kuşlar gibi giyinmemeyi biliyorsunuz."

Bayan Hartley Jilly'ye baktı ve kıkırdadı. "Çok aptal, değil mi?"

Jilly de gülmek zorunda kaldı. "Evet, öyle."

Adamın dikkatleri sade elbisesinin üzerinden çekmesinden memnundu.

Kaptan Arrow ona bir bakış fırlattı. "Bayan Hartley'i birkaç tanıdığım la tanıştırmaya gidiyoruz. Ona benim dans etmediğimi ama arkadaşlarımla dans ettiğimi söyledim. Bize katılmak ister misiniz?"

Adam boşta ki kolunu uzattı ve kadın da onu tuttu. "Teşekkür ederim," dedi, "çok isterim."

Kalabalığın içinde yürürken, diğer kadınların hevesle eşine baktığını fark etti. Evet, onu Bayan Hartley'le paylaşıyordu ama odadaki en yakışıklı adam oydu şüphesiz. Ve o-

Onunla yatmış, en uygunsuz yerlerinden öpmesine izin vermiş ve o da onu-

Ne yaptığını söyleyemiyordu. Ama anısı yanaklarına sıcaklık getirdi.

"İyi misiniz Bayan Jones?" Kaptan Arrow onun kulağına fısıldadı.

Ayak parmaklarına kadar inen bir heyecan hissetti. "Mükemmel," dedi, kendini çok mutlu hissederek. *Nedenini* sorgulamadı.

Bir ara, etrafları genç delikanlılarla çevrili olan Leydi Tabitha ve arkadaşlarının yanından geçtiler. Yine de Jilly, Leydi Tabitha ve Serena'nın sohbetlerine ara verip onların geçişini izlediklerini gördü. Jilly belki de onların değil de Kaptan Arrow'un yanında olduğu için kızgın olduklarını düşünmekten hoşlanıyordu.

Ama önemli değil, dedi kendi kendine. *Ona sahip olamam. Ben kimim ki bu kadar gururlu davranaym?*

Yine de Leydi Tabitha'yı tedirgin etmiş olabileceğini bilmekten memnuniyet duymadan edemiyordu.

Biraz sonra, o ve Kaptan Arrow, Bayan Hartley'i kaptanın centilmen arkadaşlarıyla birlikte bıraktılar.

dans pistine kadar eşlik etti.

Lumley Jilly'ye göz kırptı. "Dans etmeliyiz. Kaptan Arrow'la uzun süre oyalanmak tehlikelidir."

"Daha sonra," dedi kaptan, arkadaşının alayını görmezden gelerek. "Şu anda ilginç bir tartışmanın ortasındayız."

Ve sonra onu götürdü -ama Lumley onu bir sonraki saat içinde kendisiyle dans etmeye ikna etmeden önce değil.

"Elbette," diye omzunun üzerinden ona seslendi.

Bir an sonra, o ve kaptan nihayet kalabalığın içinde yalnız kalmışlardı.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun." Ses tonu samimiydi.

"Teşekkür ederim." Elinde değildi; adamın ilgisi onu memnun etmişti. Yelpazesini açarak alaycı bir tavırla üzerinden baktı. "Usta bir dalkavuksunuz, efendim."

"Şaka yapmıyorum." Altın rengi gözleri onunkilere bakıyordu. "Ne giyersen giy, güzelsin... yakasında basit bir dantel saçağı olan sıradan mavi fitilli bir muslin elbise bile olsa."

Zorlukla nefes alabiliyordu. O sabah giydiğı ve onu memnun etmek için kısmen çıkardığı elbiseden bahsediyordu.

"Çok nazıksınız." Öyleydi de, ama konuşmalarını olabildiğince sade ve romantik olmayan bir şekilde sürdürmek için güçlü bir ihtiyaç hissetti.

Onun suskunluğunu sezmiş gibiydi. "Görüyorum ki artık Leydi Tabitha ve yandaşlarıyla birlikte değilsiniz."

Uygun bir konu değışikliğıydi.

"Evet," diye yanıtladı. "Geldikten kısa bir süre sonra yollarımızı ayırdık."

"Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır." Yaşadığı aşağılanmayı onun bilmesini istemiyordu. "En azından onun daveti sayesinde balo salonuna giriş hakkı kazandım."

Kaptan Arrow ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. "Aranızdaki şeylerin kolay olduğuna inandığımdan emin değilim."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi yumuşak bir sesle. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bu arada Prens Naibi'nin dikkatini çekmek için bir plan yapmalıyız."

"Plan falan yok. Ben sadece sizi tanıştıracacağım ve siz de onu Dreare Sokağı'na gelmesi için ikna edeceksiniz."

"Kaptan," diye itiraz etti Jilly. "Bundan daha iyi bir düzenlemeye ihtiyacımız var. Ben çekici bir tip değilim."

"Aslında seni bu kadar çekici bulmamın nedeni de bu," dedi alçak sesle.

Yutkundu ve ona baktı. "Böyle şeyler söylememelisin."

"Neden olmasın?"

Dudağını ısırды ve başka tarafa baktı. "Bugün erken saatlerde olanlara rağmen, flört etmek için piyasada değilim."

"Her ne olursa olsun, seninle flört etmekten kendimi alamıyorum." Ses tonu oldukça samimiydi.

Gece elbisesi içinde çok yakışıklı ve etkileyici olan ona baktı. "Ben önemli bir insanım, Kaptan. Hayat sadece bir oyunmuş gibi oynayamam. Bu benim için ciddi bir iş. Hayatımı kitapçada kazanmalıyım. Ben yalnız bir kadını ve... öyle kalmak istiyorum."

"Neden?" Yaklaştı. "Bayan Jones, sizin gibi sıcak ve sevimli biri neden yalnız kalmak istesin ki?"

Gözlerini ona dikti. "Çünkü acı yok."

Etraflarındaki kalabalık daha da kalabalıklaştı ve gürültüsü arttı. Bir süre ona baktı. "Bana söylemediğin bir şey olduğunu biliyordum," dedi ve onu elinden tutarak balo salonunun arka tarafında açılan bahçe kapısına doğru çekti. "Benimle gel."

Topuklarını yere vurdu, mermer zeminde bu gerçekten de imkânsızdı ama ilerlemelerini durdurmayı başardı. "Lütfen. Yapmayın. Bu kadar yakından dinlememelisin

söylediğim her şey. Demek istediğim, basit hayatımı daha büyük bir hayatın getireceği karmaşıklıklara tercih ederim."

Adam ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Basit bir hayat mı? Saklanmayı tarif etmek için ilginç bir yol." Elini bıraktı.

Bir an için dondu kaldı, onun seçtiği kelimeler karşısında telaşlandı.

Saklanıyorum.

Bilemezdi. Ve ona kalırsa, asla da bilemezdi. Gardını her zaman yüksek tutmak zorunda olması gerçekten adil değildi. Ama özgürlüğü için ödemesi gereken bedel buydu.

"Amacımızı hatırlayın," dedi ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. "Tüm sokak panayırlarını sona erdirecek bir sokak panayırı yapacağız. Dreare Sokağı uyanacak. İnsanlar onu yeniden fark edecek ama iyi bir şekilde. Evinizi satabileceksiniz. Daha çok müşterim olacak. Hayatımıza devam edeceğiz."

"Haklısın." Ses tonu kuruydu.

Artık büyük bir eğlence kalabalığının ortasındaki yalnızlıkları onlara rahat ve sıcak gelmiyordu. Bir şeyler üzgün hissettiriyordu. Off.

"Prinny'yi görmeye gidelim mi?" diye neşeli bir tavırla önerdi ama kalbi ağırdı.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi kaptan test edercesine.

Onunla bahçeye gitmediği için kızgındı ama nedenini bilmiyor muydu?

Teslim olacaktı. En büyük tehlikesi de buydu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stephen her zaman meydan okumayı severdi. En zoru Bayan Jones'tu. Evet, tek istediği ateşli bir flörttü ve Hodgepodge'da yaşananlar onu bir flört yaşadıklarına ikna etmişti ama yine de tatmin olmamıştı.

Nedeninden emin değildi. Ama içindeki bir şey ondan daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Ama tam olarak ne?

Ona dokunmayı arzuluyordu ama aynı zamanda onunla tartışmayı, ona hayatını anlatmayı, onunla gülmeyi ve sadece onunla birlikte *olmayı* da seviyordu. Ona kendinden bahsetmesini her şeyden çok istiyordu ama o yalnız kalmak istediğini açıkça belirtmişti.

Prens Regent'i Mayfair'in en şanssız sokağını ziyaret etmeye ikna etmek gibi ikincil bir zorluk, Bayan Jones'un yarattığı sorunla kıyaslandığında kolay görünüyordu.

Stephen'in onunla yaptığı açıklayıcı konuşmadan yirmi dakika sonra bile -ve kraliyete ulaşma konusundaki ortak kararlılıklarından sonra- hâlâ başarılı olamamışlardı.

"Etrafı çok sinir bozucu bir kalabalıkla çevrili," dedi Stephen. "Çoğu sarhoş ve eğer biri onların arasına girmeye cüret ederse kavgacı."

"Çemberin etrafında bir daire bile var," diye gözlemledi Bayan Jones, alnında sevimli bir büzüşmeyle. "Onlara Prinny'nin İmkânsız Bekârlarından biri olduğunuzu ve onunla konuşmanız gerektiğini söylediğinizde yüzlerindeki ifadeyi gördünüz mü? Daha az umursayamazlardı."

Başparmağını ısırdı ve Prinny'nin siyasi ve diğer kölelerine baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Stephen ona sordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok."

Kızardı. "Ona ulaşmak için senin deniz stratejilerini kullanacağımızı düşünüyorsun."

"Öyle mi?" Onun kabadayılığına hayran kalmaktan kendini alamadı. "Bana düşüncelerimden biraz daha bahsedin, Bayan Jones."

"Pekâlâ." Kadının sesindeki heyecanı duymuştu. "Onu ele geçirmeniz gereken korsan kalyonu olarak hayal edin Kaptan. Ve etrafı daha küçük gemilerden oluşan bir filoyla çevrili, hepsinde de dolu toplar var."

Kıkırdadı. "Sen delisin." Bir süre geçti. "Ama düşünce tarzını seviyorum."

Sırıttı. "Planı yaptığında" -muhtemelen ona fiziksel olarak ya da başka bir şekilde fazla yaklaşmamasını hatırlatmak için dirseğiyle dürttü- "beni nerede bulacağını biliyor olacaksın. Lumley ile birlikte olacağım, teklifini kabul edeceğim."

Sonra da çekip gitti.

"Onunla vals yapma!" Stephen garip bir şekilde koruyucu hissederek arkasından seslendi. Hiçbir erkeğin onun hakkında fikir sahibi olmasını istemiyordu, Lumley'nin bile.

Ama onu duymamış olmalıydı. Çoktan kalabalığın arasından yoluna devam ediyordu.

İsteksizce dikkatini Prens Naibine geri verdi. Bir şaşırtmaca düzenlemek zorunda olması çok mantıklıydı. Böylece küçük "gemileri" -dalkavukları ve siyasi danışmanları- geri çekecek, sonra da elindeki tüm silahları kullanarak Prens'e karşı topyekûn bir saldırıya geçecekti.

En iyisi tabii ki Bayan Jones'tu.

O düşünürken, geniş bir sırtışa sahip heybetli bir erkek yaklaştı.

"Harry!" Stephen yakın arkadaşının omzuna sarıldı ve el sıkıştılar.

Harry içtenlikle, "Yeniden İngiliz topraklarında olmana sevindim," dedi.

Onu gördüğünde kulaktan kulağa gülümseyen alımlı bir esmer takip etti. "Stephen!" diye bağırdı ve ona sarıldı.

Beline sarıldı.

"Molly Traemore." Ona tekrar sarıldı ve sonra kol uzunluğunda tuttu. "Bu gece göz kamaştırıcısın. Seni hiç görmediğim kadar güzelsin. Ve sanırım nedenini biliyorum."

Molly mutlulukla başını salladı ve elini şefkatle bastırdığı karnına baktı. "Yazmak istemedik. Sana yüz yüze söylemek istedik."

Harry kaşlarını çatarak, "Ama geminiz geldiğinden beri evimizde gözle görülür bir şekilde yoktunuz," dedi. "Bu genellikle rahatsız edilemeyecek kadar çok eğlendiğin anlamına gelir."

Molly yelpaze siyle onun koluna dokundu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Stephen, "eğer şanssız bir sokakta bir evim olmasını ve işgüzar bir komşunun beni bu sokağı yeniden bayındır hale getirme planına dahil etmesini eğlenceli buluyorsanız."

"Orası Dreare Sokağı olamaz, değil mi?" Molly sordu.

"Evet, öyle." Stephen omzunun üzerinden Bayan Jones'a baktı.

Lumley ile dans ediyor. "Bir de işgüzar komşumuz var."

Harry alçak sesle ıslık çaldı. "Şimdi anlıyorum. Buradan bile sana denk olduğunu görebiliyorum. Şu gözlere bak. Pırıl pırıl parlıyorlar."

Molly, "Ve kendini tutuşunu da seviyorum," diye ekledi. "Senden hiçbir saçmalık duymayacağını söyleyebilirim, Stephen."

Stephen'ın göğsü gerildi. "Hiç de öyle değil."

"Ben de Molly için aynı şeyi söylemiştim." Harry ona eğlenerek yan yan baktı.

Stephen ona en iyi uyarı sesiyle, "Başlama," dedi. Harry güldü. "Ben sizin denizcilerinizden biri değilim, Kaptan. *Hiç* bakmadığın bir şey için beni suçlayamazsın. at a kadın ve yol sen bakıyor at senin işgüzar komşu şu anda."

"Traemore-"

"Siz ikiniz susun," dedi Molly, Bayan Jones'u dikkatle izleyerek. "Onu kadınlar tuvaletinde Leydi Courtney'nin elbisesinin eteğini iğnelerken gördüm." Ellerini birbirine kenetledi. "Şimdi neden gözlerimi ondan alamadığımı

biliyorum. Tıpkı

güzel bir baloda serbest bırakılmış bir hanımefendinin hizmetçisi." Stephen'a döndü. "O bir leydi hizmetçisi mi?"

"Hayır." Stephen küçük bir kahkaha attı. "O bir kitapçı."

"Her ne o l u r s a olsun, büyüleyici bir tablo çiziyor!"

Molly haykırdı. "Herkes onu ve Lumley'i izliyor. Gördünüz mü?"

Başını dans pistinde sıralanan kalabalığa doğru eğdi. Gözlemciler az önce Lumley'nin kolunun altından geçen Bayan Jones'tan etkilenmiş görünüyorlardı. Gerçekten de gözleri neşeye parlıyordu ve çok bulaşıcı bir gülümsemesi vardı. Elbisesi diğer bayanlarınkı kadar lüks sayılmasa da Lumley'nin onun dans partneri olmasından mutlu olduğu belliydi.

Stephen, Leydi Tabitha'nın komşusuna açık bir küçümseme ve biraz da hayal kırıklığıyla baktığını gördü.

Prinny ve arkadaşlarının onu izleyip izlemediğine bakmak için döndü ama onlar hâlâ etraflarında olup bitenleri görmezden geliyorlardı. Gruplarından şamatalı kahkahalar yükseliyordu. Stephen, Prinny'nin sadece başının üst kısmını görebiliyordu. Sanki kraliyet üç kişi kalınlığında bir kalenin içindeydi.

"Kim bu komşun?" Molly ona sordu, gözleri meraklıydı.

"Bayan Jilly Jones," diye mırıldandı Stephen. "Ama herkesin onun başka biri olduğunu düşünmesini tercih ederim."

"Nedenmiş o?" Harry'nin bakışları hâlâ dans pistindeki Bayan Jones'un üzerindeydi.

"Onu Prinny'nin dikkatine sunmalıyız." Stephen Molly'ye döndü. "Sonra açıklarım," dedi yumuşak bir sesle, "ama bana harika bir fikir verdin. Arkadaşlarına onun dikkat çekici olmayan ama saygın bir doğumu olan bir kadın gibi davrandığını söylemeni istiyorum. Onlara aslında eski bir Kelt kralının soyundan geldiğini, son derece zengin olduğunu ve kimsenin kökenini bilmesini istemediğini söyle."

"Ama o kralların soyundan geliyor!" Molly haykırdı.

"Pek sayılmaz-" dedi Harry.

"Sevgilim." Molly ona ters bir bakış gönderdi. "Biliyorum. Rol yapıyordum."

"Çok iyisin." Kocasını kıkırdadı. "Çok iyisin. Şimdi gidip kaptanın emirlerini yerine getir, olur mu?"

Molly onun yanağını öptü -Stephen'in de- ve çocuk bekleyen bir hanımefendinin yayabileceği en iyi dedikoduyla koşarak uzaklaştı.

"Tebrikler ihtiyar," dedi Stephen Harry'ye. "Baba olacağına inanamıyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Harry. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama daha mutlu olamazdım."

"Senin adına sevindim, gerçekten." Stephen durakladı. "Ama aynı kaderi benim için dileme. Bunu gözlerinde görüyorum. Mutlu evli çiftler arasına katıldın ve benim de aynı şekilde mutlu olmamı istiyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Harry omuz silkti. "Belki sen de yuva kurmaya hazırsındır. Ne de olsa donanmadan ayrıldın."

Stephen başını salladı. "Çünkü yeni bir şeyler yapmak istiyorum. Uzun ve ödüllendirici bir kariyer oldu. Uzun zamandır bu işi yapıyorum.

neredeyse on dört yıl."

"Çocukluğundan beri. *Hiç* evlenmeyi düşündün mü?"

"Planlarım arasında yok, hayır," dedi Stephen, bakışları hâlâ

Bayan Jones.

"Hatırlayacağın gibi benimkinde de yoktu." Harry Stephen'ın omzuna sert bir masaj yaptı. "Herhangi bir konuda kafan karışırsa burada olduğumu bil yeter."

"Kafan mı karıştı? Benim mi?"

"Ah, unutmuşum," dedi Harry, ses tonu kuruydu. "Bir donanma kaptanının kafasının karışmasını göze alamazsın." Durakladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tekrar söyleyeceğim. Bir tavsiyeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Anlaması zor, biliyorum, ama artık gönül meselelerinde deneyimim var. Nicholas da öyle."

"Hâlâ Poppy ile Amerika'da mı?"

"Evet." Harry sırtıttı. "Gerçi ben bu işte ondan daha iyiyim."

"Doğru," dedi Stephen. "Böyle dediğini ona söyleyeceğimden emin olabilirsin."

geri döndüğünde ve bir setin babası olduğunu öğrendiğimizde

ikizlerin."

"Eğer öyleyse, o zaman baş evli zampara pozisyonumu kabul edeceğim," dedi Harry. "Eminim Molly'nin bir oğlu olacak, bu sefer sadece bir tane ve adı Harry junior olacak."

İkisi de kıkırdadı ve rahat bir sessizliğe gömüldü. Stephen, Harry'ye meraklı olduğu için en ufak bir kızgınlık duymuyordu. Gerçek arkadaşların böyle olmasına izin verilirdi. Ama herhangi birinin gönül danışmanlığına ihtiyaç duyacağından ciddi olarak şüpheliydi.

Dansçılar bir kadril daha başlattı ve bittikten sonra Prinny'nin grubunda genel bir kıpırdanma oldu. Prens Naip, yumrukları kalçalarında, yüzü kızarmış ve gözleri parlayarak ortaya çıktı.

Dans pistindeki Bayan Jones'a baktı. "Hizmetçiye benzeyen o kadını istiyorum!" diye bağırdı. "Onu bana getirin!"

Harry Stephen'a belli belirsiz bir başparmak işareti yaptı. Sonra balo salonundaki bir grubun kenarında duran Molly onların bakışlarını yakaladı ve onlara doğru mutlu bir öpücük gönderdi.

"Sanırım o öpücük benim içindi," dedi Stephen.

"*Benim* içindi," diye ısrar etti Harry. "Ama seninle paylaşacağım." Başını Prinny'nin grubuna doğru eğdi. "Gel bakalım. Bakalım leydinizin hizmetçisine ne olacak."

Stephen, Lumley koluna girip onu prensin yanına götürmeye başladığında Bayan Jones'un ne düşündüğünü merak etti. Leydi Tabitha ve Molly de kendi yollarından gitmeyi başardılar.

Stephen ve Harry hepsinden önce oraya vardılar.

Prens bir an sonra sevgiyle, "Harry," dedi. "Şu haline bak. Güzel gelininle ve yakında bir çocuğunla çok mutlusun."

Harry kolunu Molly'ye doladı ve onu iyice sıktı. "Evet, çok mutluyum," dedi.

Prinny sonra Stephen'a döndü. "Ve Arrow!" diye bağırdı. "O korsanı yakalayarak donanmadaki kariyerini iyi bir şekilde sonlandırdın."

Stephen yakından bakınca Naip'in yanaklarının onu son gördüğünden daha da şişman ve pembe olduğunu fark etti. "Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi, üniformalı olduğu zamanki gibi hazırolda durarak.

Prens, Lumley'i gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu. "Hâlâ bekârsın, değil mi?"

"Elbette, Majesteleri." Lumley ona zarif bir selam verdi. "O zaman kolunuzdaki güzel bayan kim?" Prinny gözlerini hevesli bir merakla.

"Dreare Sokağı'ndan Bayan Jilly Jones," dedi Lumley büyük bir coşkuyla.

"İyi akşamlar, Majesteleri." Bayan Jones kraliyet mensubuna alçak bir reverans yaptı.

"Oh, evet, Dreare Sokağı." Prens kıkırdadı. "Londra'nın en şanssız sokağı." Kızın yüzüne iki santim yaklaştı. "*Tam da bir Kelt prensesinin kendisi için seçeceği adres.*"

Ve sonra kahkahalara boğuldu. Danışmanları da öyle.

Bayan Jones'un kaşları çatıldı. "Ben bir Kelt prensesi değilim, sizi temin ederim. Ve Dreare Caddesi'nde yaşıyorum. Kitapçı Hodgepodge'un sahibiyim."

"Evet," dedi Prinny, "ve Marie Antoinette'in kendini eğlendirmek için küçük bir köyü vardı. Kitapçı dükkânı sahibini oynamak çok zevkli olmalı."

Bayan Jones gözlerini kırıştırdı. "Öyle, sizi temin ederim. Ve ben kötü şansa inanmam."

Prinny omzunun üzerinden arkadaşlarına ve danışmanlarına, "Kendi kaderini yaratmaya inanıyor," diye seslendi. "Ne kadar sevimli, değil mi?"

Bir onay korusu vardı.

Ona şefkatle baktı. "Bir Kelt prensesinden daha azını beklemezdim."

Leydi Tabitha, "*Beni* Brighton'daki bir balodan *hatırlarsınız*, Majesteleri," diye araya girdi. Çok zarif bir şekilde reverans yaptı.

Prens bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Evet, Leydi Tabitha. Karşılaşmamızı hatırlıyorum."

Ona şehvetli bir gülümseme verdi, Hodgepodge'da Stephen'a bahsettiği gülümsemenin aynısını.

Ama prens fark etmemiş gibiydi. Gözleri tekrar Bayan Jones'un üzerindeydi. "Oh, ne kadar değerli olsa da artık bu numarayı bırakalım. Gerçek adını söyle canım ve bize neden bu kılık değiştirmiş, cılız kökenli bir kadın olarak saklandığını anlat."

Bayan Jones'un yanakları solgundu. Gerçekten gergin görünüyordu. "Hâlâ ne demek istediğinizi anlamış değilim, Majesteleri."

Leydi Tabitha gülerek, "Kılık değiştirmemiş, Majesteleri," dedi. "O gerçekten de cansız, küçük bir hiç."

Prens sert bir ifadeyle Leydi Tabitha'ya baktı. "Sizden konuşmanız istenmedi. Ayrıca ne konuştuğunuz hakkında da hiçbir fikriniz yok."

Çeyrek dönüş yaptı, böylece kadın artık görüş alanında değildi. Bu en büyük hakaretti - doğrudan kesilmişti ve bizzat Prens Naibi tarafından verilmişti!

Birkaç nefes alış veriş oldu.

Stephen, Leydi Tabitha'nın kıpkırmızı kesilip yavaşça dönerek uzaklaşmasını hastalıklı bir hayranlıkla ve biraz da memnuniyetle izledi.

Prinny kaşlarını indirdi. "Kadının ne kadar güzel olduğu umurumda değil, uzun ve gururlu bir Kelt kralları soyunun kızına hakaret etmeye nasıl cüret eder?"

Yandaşlarının hepsi de eşit derecede yüksek sesle aynı fikirdeydi.

Bayan Jones, dikkatlerin tamamen kendisine odaklandığı bir anda Stephen'a sorgulayıcı bir bakış fırlatmayı başardı.

Oyuna devam et, dedi yüz ifadesinden. Bu, yaratmam için bana yalvardığın şaşırtmaca.

Gözlerini hafifçe araladı. Stephen onun çenesini kaldırmasını ve bakışlarının daha doğrudan hale gelmesini izledi. Onun için iyi olmuştu. Cesaretini topluyordu. Kafa karıştırıcı koşulları görmezden geliyordu.

İyi bir denizci olabilirdi.

Kimi kandırıyordu?

İyi bir amiral olabilirdi!

Prens iş arkadaşlarıyla şakalaşmayı bitirdiğinde Bayan Jones boğazını temizledi. "Dreare Sokağı, Majesteleri, aslında yaşamak için çok hoş bir sokaktır. Hatta"- Prens'e içten bir gülümseme armağan etti-"yakında bir sokak panayırı düzenliyoruz."

Prinny birçok çenesini içeri çekti. "Gerçekten mi? Artık kimsede bunlardan yok."

Bayan Jones başını salladı. "Öyle. Şeref konuğumuz olarak bize katılırsanız onur duyarım, Ekselansları. Yapar mısınız lütfen?"

Stephen dudağının yukarı kıvrılmasına engel olamadı. Bayan Jones'un sesi umut ve coşkuyla öylesine girtlaktan geliyordu ki, ona kim karşı koyabilirdi ki?

Prinny gözlerini kırptırdı.

Stephen omuzlarının gerildiğini hissetti.

"Memnuniyetle Bayan Jones," diye cevap verdi Prens Naibi, konuşmasında sadece biraz geveleme vardı. "Ama sadece o nefis hanımefendi kostümü içinde yanımda durursanız." Kaşlarını ona doğru salladı.

"Siz öyle diyorsanız, Majesteleri," diye cevap verdi zayıf bir sesle. "Ne zaman olacak?" Prinny heyecandan küçük bir sıçrama yaptı.

"Bundan bir hafta sonra, en az iki haftalığına Brighton'a gitmiş olacağım. Yani ya önümüzdeki yedi gün içinde ya da kısa bir süre için."

"Önümüzdeki Çarşamba," diye ağzından kaçırdı. "Öyle değil mi, Kaptan Arrow?"

Bakışları kilitlendi. Panayırı bundan sonra *iki* Çarşamba günü yapmayı planlamışlardı. Ama yapacak bir şey yoktu. Daha erken yapmaları gerekiyordu.

"O zaman önümüzdeki Çarşamba," dedi prens.

"Ve lütfen tüm arkadaşlarınıza söyleyin," diye sordu Jilly.

"Ve düşmanlar da," diye ekledi Stephen. "Biz ayrımcılık yapmayız."

Prinny kocaman bir kahkaha attı. "Sen her zaman bir karttın, Arrow. Çok iyi. Londra'nın tüm Yukarı On Bin'ine gelmelerini söyleyeceğim. Bir gün düşmanlarım ve ben dost olacağız, hem de Dreare Sokağı'nda."

"Neden olmasın?" Stephen da aynı fikirdeydi.

Prinny, Bayan Jones'un elini büyük bir coşkuyla öptü ve ardından bir kez daha asistan grubunun yanına çekildi.

Stephen, Bayan Jones'un bakışlarını yakalamak için sabırsızlanıyordu. Sonunda yakaladığında, onun heyecanla dolup taşıtığını gördü. O da bunu hissetti.

İş tamamı. Prinny sokak panayırına geliyordu. Büyük olasılıkla Londra'nın en zengin müşterileri de gelecekti. Belki de kitap alacaklardı. Ve büyük boy mendiller. Etli börekler, tablolar, mafya şapkaları ve güzel elbiseler. Ve belki... sadece belki... içlerinden biri onun evini satın alacaktı.

Tanrım, o kırışleri arşambaya kadar tamir ettirmeliydi! şu andan itibaren o zamana kadar uyanık kalması gerekse bile bunu yapardı.

Ama şu anda düşünmesi gereken çok daha önemli bir şey vardı: Bayan Jones ve bu gece balodan ayrılmadan önce onu bahçeye çıkarmak. Bir tür kutlama yapmanın zamanı gelmişti. Ve sadece prensin duyurusu hakkında değil. Leydi Tabitha'nın kasıtlı bir küçümsemesini tersine çevirmeyi başardığı gerçeğini kutlama zamanıydı.

Aynı zamanda onun şehvetli vücudunu, gülümsemesini, cesaretini, zeki bakışlarını ve nezaketini kutlama zamanıydı.

Onu kutlamanın zamanı gelmişti... Eğer ona izin verseydi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kaptan Arrow, Jilly'nin etrafında toplanan küçük kalabalığın arasından ilerlerken gözlerinde bir parıltı, cesur, esir almayan bir bakış vardı.

"Benimle geliyorsun," dedi kulağına.

Hiç tereddüt etmeden -kendisine yönelik bu ani ilgiden son derece rahatsız olmuştu- elini adamın kolunun arasına soktu.

"Özür dilerim, gitmeliyim," dedi kendisine bakan ve Kelt kökenli kraliyet ailesi hakkında bir şeyler mırıldanan insanlara.

Çok rahatlamıştı! Şaşırtmacanın nasıl gerçekleştiğinden hâlâ tam olarak emin değildi ama Kaptan Arrow az önceki bakışıyla bu işte parmağı olduğunu açıkça göstermişti.

Şimdi ona bakıyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Bahçede halletmemiz gereken bir iş var ve bu sefer hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Yine bir deniz subayı gibi davranıyor, anında itaat bekliyordu.

"Ben senin denizcilerinden biri değilim," diye karşılık verdi. "Tanrı'ya şükür," dedi adam usulca.

Adamın ona attığı esrarengiz bakış, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Düşünme-"

"Doğru," dedi, hiç tereddüt etmeden açık kapıdan bahçeye doğru yürüdü. "*Düşünme.*"

Kafası karışmıştı. Ve yorgundu. Ve adamı patlattı, ilgisini çekti.

Adam onu elinden tuttu ve kadın da görkemli ağaçlar ve güzel çiçeklerle dolu patikalardan geçerek onun peşinden tökezledi. "Kaptan," diye fısıldadı. "Ne yaptığınızı biliyorum. Ama yapamayız. *Ben* yapamam."

Bahçenin en karanlık köşesine varıncaya kadar hiçbir şey söylemedi, orada durdu, ona doğru döndü ve ellerini omuzlarına koydu.

"Senin," dedi sert ama nazikçe, "bana ihtiyacın var."

Kızgın olduğunu söylemek için ağzını açtı ama tam o anda adam yüzündeki bir tutam saçı çekti. Sonra küçük bir çekiştirme yaptı ve kız onun kollarındaydı, yanağı göğsüne bastırılmıştı.

"Ve Tanrı biliyor ki sana ihtiyacım var," dedi.

Bu etkili ama basit konuşmadan ne kadar etkilendiğinden ve ne kadar çabuk boyun eğdiğinden utandı. Ona doğru gevşekçe uzandı ve sırtını okşamasına izin verdi, bu sırada elinde bir vazo tutan küçük bir tanrıça heykeline ve onun arkasında bir küme leylak çalısına baktı.

Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

"Bu gece inanılmaz derecede iyi iş çıkardın," diye mırıldandı kulağına. "O korkunç sürtük Tabitha ile başlayıp, sonra da planın gerçekte neyi içerdiğine dair hiçbir uyarı olmadan Prinny ile olan duruma itilmek-"

Hiçbir şey söylemedi. Söyleyemezdi. Kendini sürüklenmeye bırakıyordu. Biri sürüklendiğinde, hiçbir sorumluluk almazdı.

Bir... her şeyin olmasına izin verin.

Kadın gözlerini kapattı. Adam onun şakağına bir öpücük kondurdu, yumuşak, yavaş, düşünceli bir öpücük. Öpücüğünü geri çektiğinde kadın iç çekti ve adam boynuna sokuldu, saçlarını ağzıyla kenara çekti, kulağının altındaki yumuşak noktada ve sonra boğazında oyalandı. Kadın başının geriye düşmesine izin verdi.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldandı.

Umutsuz küçük bir kıkırdamanın kaçmasına izin verdi.

"Ben mükemmel değilim." Sadece bu da değil, çok ama çok derin sulardaydı.

Ellerini başının iki yanındaki duvara koydu ve gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Sen mükemmelsin," dedi ciddi bir sesle. "Bunu kabul et ve yoluna devam et."

Bir an ona baktı, kendisine meydan okuması için cesaretlendirdi.

"Pekâlâ," dedi ve çılgınca bir hareketle elini onun

yanına doğru kaldırdı. "Sen de mükemmelsin," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı ve sonra açtı. "Şimdilik mükemmel, değil mi?" Sesi hırçındı ama ağzının köşesi kalkmıştı.

O da küçük bir gülümsemeye engel olamadı. "Evet."

"Benim için sorun değil." İki kolunu da onun beline doladı ve onunla birlikte yavaşça döndü.

Onun gözlerinin içine baktı ve kayboldu.

Kayıp.

"Kaptan-"

"Stephen," diye fısıldadı. "Stephen," dedi kadın.

Ama başka bir şey söyleyemedi. O hâlâ kayıtsız bir çapkındı. Ama bu gece daha fazlasıydı.

O da öyleydi.

Etraflarında, ~~iden~~ uğuldadığını hissedebiliyordu.

Adam ona baktı ve bir saniye bile tereddüt etmeden kollarını adamın boynuna doladı ve onu öptü.

Ve o da onu öptü.

Baş döndürücü, uğultulu bir zevk bahçesine kapılmıştı, adamın kollarına sarılmıştı, ağzının tadına bakıyor, tenini, paltosunu, leylakları kokluyor, adamın bronzlaşmış, erkeksi boğazından yayılan zevk iniltilerini duyuyordu.

Öpüşmenin böyle bir şey olduğunu hayal etmişti. Bu cennetti.

O zaman Stephen onu kucağına aldı ve kız ona olabildiğince yaklaştı, ağzı Stephen'ın ağzından hiç ayrılmadı.

"Bayan Jones," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Unutulmaz olacağınızı biliyordum. Sizi ilk öptüğümde anlamıştım."

"Jilly," dedi ona.

"Jilly," diye mırıldandı. "Paltomu çıkarmam gerek." Kadın ona yardım etti ve bir şekilde öpüşmeye devam ettiler.

Paltoyu çimlerin üzerine bıraktı ve dudakları hâlâ birbirine kenetlenmiş halde onu üzerine yatırdı. Paltoyu onun altına yaymak için elinden geleni yaparak kendini ona sevdirdi.

"Lady's-maid kostümünü bozmak istemeyiz," dedi dudaklarına sırtarak. "Onu tekrar giymek zorundasın

Prinny için."

O da sırttı ama adam sırtışını dudaklarından öptü.

O paltoya sarılmak istedi. Onun gömleğini çıkarmak istedi. Çok daha fazlasını yapmak istiyordu. Hodgepodge'un sınırlarında, adamlarla kaynaşmak, kendini onda kaybetmek için özlem duymuştu ama bunun onu açgözlü, hırslı, bencil ve açlıktan ölmek üzere olan bir canavar gibi çekiştirecek kadar bunaltacağını hiç bilmiyordu.

Gömleğini çekiştirirken ona baktı. Orak ay bir an için omzunun üzerinde asılı kaldı, ta ki iki kolunu havaya kaldırıp gömleği başının üzerinden çekene kadar.

Adam tekrar üzerine çöktüğünde küçük bir zevk çılgılığı attı, ancak ağzı talepkar ve elleri korsajını çekiştirirken ona en ufak bir zarar vermemeyi başardı. Adamın elbisesini omuzlarından aşağı silkmesini kolaylaştırmak için sırtını kaldırdı.

Kadın serbest kaldığında, elleri adamın sırtında ve ensesinde dolaşırken, adam el yordamıyla kadının bağcıklarını çözdü ve kadın sersemlemiş bir halde geceye baktı.

O ne yapıyordu?

Kimin *umurunda*? Kafasının içindeki vahşi bir ses cevap verdi.

Dudakları göğüslerini yavaşça incelemeye başladığında, aralarındaki yarığa sokulduğunda parmaklarının onun saçlarına gömülmesine izin verdi. Ama adam meme uçlarından kaçındı, sadece onlara bakmak için yavaşladı, sıcak nefesini her birinin üzerine üfledi - serin bir akşamda çok lezzetli - ve sonra tekrar yüzüne doğru ilerledi.

Dalga geçtiği için ona lanet olsun.

Ağzını öperken göğüs uçlarının adamın sert, yontulmuş göğsüne bastırıldığını hissetmek onu özleminden daha da çıldırttı. Ama aynı zamanda mutluydu da. Yıllardır olmadığı kadar mutluydu.

Bir eliyle kızın belini okşadı, sonra göğsünün kenarını ve alt kısmını okşadı, bir yandan da kızla alay etti

Diliyle ağızını. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Son olarak, büyük avucuyla göğsünü kapadı ve nazikçe sıktı.

"Herhangi bir tropikal meyveden daha tatlısın," diye fısıldadı.

"Ben mi?"

"Oh, evet." Adam eğilip diliyle yavaşça meme uçlarının etrafında dolarken kadının kollarını tuttu. Kadın yukarı doğru kavis çizdi ve adam onu kalçaları ve kasıklarıyla sert ama nazikçe tekrar aşağı itti.

Yaptığı işkence enfesti. Bacağını onunkinin etrafına doladı ve o da meme ucunu ağızına alarak göğsünü emdi.

Kendini vahşi, doğru, toprağa, Stephen'ın tenine bastırılmış hissetti.

-

Hayata.

Başını önce sola, sonra sağa çevirdi, içinden geçen ve bacaklarının arasında, kaptanın kalçasıyla sürekli nabız attığı noktada dalgalar gibi ona çarpan enfes zevke nasıl dayanacağını bilemiyordu. Bu arada adamın elleri elbisesini bacaklarından yukarı doğru çekiyordu, böylece ondan *yapmasını* istediği şeyi, yapmak *istediği* şeyi yapabilecekti-

Bacaklarını ayırdı ve adamın bacaklarının arasına uzanmasına izin verdi.

"Durmamız gerek," dedi neredeyse nefes nefese kalmış bir halde.

Başını onun göğüslerinden kaldırdı ve ona baktı. "Yakında," dedi. "Ama henüz değil."

"Henüz değil," diye tekrarladı, tekrar gökyüzüne baktı, ay ve görebildiği birkaç yıldız ışıkları ve uzaklıklarıyla onunla alay ediyordu.

Orada olmalı. Ya da Kaptan Arrow'dan uzakta bir yerde. Balo salonunun ışığında.

Ama hayır.

Aya ve yıldızlara meydan okuyacaktı. İçeride bekleyen dedikoducular. Önünde duran bakana ve

Hector ve onları karı koca ilan etti, kendi kendine sessizce onun karısı olmadığını ve asla da olmayacağını söylese de -Kilisede, elinde İncil'le onlara tanrısal sözler söyleyen gümüş saçlı bir beyefendi ne derse desin. Kalbi -ruhu- en ufak bir katılım göstermemişti. Kaptan Stephen'la buluşmak için kendini yukarı itti. Kendini onun sertliğine bıraktı, elleriyle tutamları kavradı

çimen.

"Tek istediğim senin vücudun," diye fısıldadı. "Tek istediğim."

Sonra daha da alçaldı, daha da alçaldı, ta ki başındaki altın bukleler kadının en yumuşak noktasını okşayana ve ağzı uyluklarının karnıyla birleştiği kıvrımları keşfedene kadar.

Elleri bacaklarında aşağı yukarı kayıyordu, nefesi kadınlığına sıcak bir şekilde değişiyordu ve kadın-

Oh, nasıl da istiyordu!

Ağzının hassas çekirdeği üzerindeki sıcaklığı onu öyle şaşırttı ki, yüksek sesle nefes aldı. Ama o sadece daha da yaklaştı, onu emdi ve tatlı bir vazgeçişle yaladı.

Kimin duyduğunu bile umursamadan inleyerek tekrar tekrar kamburunu çıkardı, ondan ve aldığı zevkten başka her şeyden habersizdi-

Ve bu his dayanılamayacak kadar büyüdüğünde, uzaklaştı ve sonra tekrar aşağı indi, altındaki ceketin misk gibi erkek kokusuyla sarıldı. İçini çekti, varlığının en karanlık köşelerine, korkularının yaşadığı yerlere ulaşan ve onları örümcek ağları gibi fırçalayan bir iç çekiş.

* * *

Başını kaldırdığında Stephen daha önce hiç bu kadar çekici bir kadın görmemişti. Bayan Jones-Jilly-doymuştu. Rahatlamıştı. Korkusuz.

Bu şekilde tehlikeliydi. İnatçı ve kontrol edilemez olduğunda onunla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Ama kız ona bir an önce zevk aldığını açıkça belli eden bir yüz ifadesiyle baktığında, göğsü gerildi.

O çok mükemmeldi.

Çok güzeldi.

Ve sonra ona gülümsedi, hiçbir gariplik içermeyen görkemli, özgür bir gülümseme.

Sanki bir top ateşi yayılım ateşiyle vuruluyor gibiydi. Acımasız, amansız bir düşmandı ve bunun farkında bile değildi.

Denizde hiç böyle bir düşmanla karşılaşmamıştı. Dalgalardaki herkes ne yaptıklarını, neden orada olduklarını biliyordu.

-yok etme niyetleri vardı.

Bayan Jones daha çok doğanın bir gücü gibiydi, bir kasırgaya dönüşen bir fırtına, tek bir kişiyi barındırmak için çok dikkatli bir şekilde inşa ettiği köyü düşüncesizce tahrip ediyordu.

Kendisi.

Harap olmuştu.

Evet, haraptı.

Onu mahvetmişti.

Daha önce kimse yapmamıştı.

Anlamıyordu ama memnundu. Bayan Jones'la olan ateşli flörtü en çılgın hayallerinin bile ötesinde başarıya ulaşmıştı.

Yıkılmasının bir nedeni de buydu. En çılgın hayalleri oldukça aptalcaydı. Gerçekten de onların çok ötesine geçmiş, yoğun ve kafa karıştırıcı duygularla dolu yeni bir bölgeye geçmişti - bu, kendisine rehberlik edecek tek bir haritası bile olmayan yeni bir gezgin hissettiği bir yerdi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jilly şaşkınlıkla Hodgepodge'un penceresinden dışarı baktı. Işık, kutsanmış ışık, ağaçların dalları arasından parlıyor, kaldırımında güneş birikintileri oluşturuyordu. Bir kedi - Stephen'ın hediyesi olan kedisi Gridley- pencere pervazındaki bir güneş lekesinde kendinden geçmiş bir şekilde yuvarlanıyor, neredeyse kuyruğuyla bir sıra kitabı deviriyordu ama son saniyede onu yoldan çekmeyi başardı.

Langley Kontu'nun bahçesinde Stephen'la birlikte olduğundan beri her şey değişmişti.

Son beş gündür hiç sis yoktu. Otis hiç tanımadığı kişilere altı kitap satmıştı.

Ve her sabah korkusuzca uyanırdı.

Balonun ertesi sabahı Leydi Tabitha bavullarını toplamış ve saat sekizde Leydi Duchamp'ın evinden ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra Otis kasaba tellalı üniformasını giymiş ve herkesi başka bir sokak toplantısı için Hodgepodge'a geri çağırmıştı; bu sırada Leydi Duchamp gizemli sabah arabasıyla gezintiye çıkmıştı.

Stephen onlara büyük haberi verdiğiğinde herkes şaşkın bir sessizlik içinde kalmıştı: Naip Prens tam bir hafta sonra Dreare Sokağı'na geliyordu.

"Herkes Dreare Sokağı'na geliyor," demişti Jilly. "Yani harcayacak parası olan herkes. Bunu yapabiliriz - eğer birlikte çalışırsak, onlar için hazır olabiliriz. Geri sayım bugün başlıyor!"

Hodgepodge'daki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Ama sonra Thomas, "Hip, hip, hooray!" diye seslendi ve herkes alkışa boğuldu.

Stephen gözlerinde gerçek bir heyecan kıvılcımıyla ona bakmıştı ve kız yüksek sesle gülmek ve aynı anda onu öpmek için güçlü bir dürtü duymuştu.

O sabahtan beri Hodgepodge'un penceresinden görünen manzara hareketliydi. Her zaman birileri Stephen'la konuşmak ya da fuar için üzerinde çalıştıkları bir proje hakkında ona danışmak için önünden geçip gidiyordu. Ya öyle ya da çoğu Stephen'ın kulübesinde bulunan malzemeleri taşıyorlardı.

"Git!" Jilly şimdi ağlıyordu.

Kalan üç kabinin üzerine eğilmiş gönüllü marangozların başlarına ve omuzlarına baktı. Bayan Hobbs'un oğlu ve kızı bir tanesiyle uğraşıyordu. Nathaniel ve küçük Thomas bir diğeriyle uğraşıyordu. Bir çift orta yaşlı kız kardeş de üçüncüsüne dikkatle vuruyordu.

Ama sorun değildi. İki genç adam çiftin arkasında durmuş, bayanların gayretli çabaları sonuçsuz kaldığında daha fazla kol gücüyle onları takip etmeyi bekliyorlardı.

İnanılmaz bir beş gün olmuştu.

Elbette en iyi kısmı Stephen'la geçirdiği saatlerdi. İnsanların içindeyken ve o yanındayken, aynı anda hem tarif edilemez bir mutluluk hem de işkence hissediyordu. Bulabildiği tek rahatlama onu özel olarak görmektir ki bu da küçük dozlar dışında neredeyse imkânsızdı

-Baloda bahçede ya da daha önce Hodgepodge'da yerde yaptıklarını yeniden canlandırmak için çok kısa dozlar.

Ama öpüşmeyi başarmışlardı. Kısa, tutkulu öpücükler. Üç kez kulübesinde, bir kez Hodgepodge'un solundaki çalılarının arkasında ve iki kez de Otis alışverişteyken ofisinde.

Ama her iki olayda da bir komşu onunla bir kitap ya da sokak fuarı hakkında konuşmak için içeri girmiş, Stephen da Otis'in yatak odasındaki bir pencereden gizlice binanın arkasına kaçmak zorunda kalmıştı.

Evinin beyaz sıva ön cephesini boyamak ve içerideki iki kirişi onarmakla son derece meşguldü. Ve

Bu işler arasında oyuncular için hareketli bir balkon inşa ediyor, diğer inşaatları denetliyor ve Dreare Sokağı'nı güzelleştirmek için bir ekip organize ediyordu. Bu, çitlerin ve ağaçların budanmasını ve sokağın girişini kısmen kapatan dev çobanpüskülü çalılarının kesilmesini içeriyordu (bu da beş yabancı'nın neden Hodgepodge'a gittiğini açıklayabilir). Bu aynı zamanda birçok ön kapının hızlıca boyanması anlamına da geliyordu.

Jilly, hangi ürünlerin satılacağı, hangi yiyecek ve içeceklerin satılacağı gibi tüccarların organizasyonunu ve dramatik skeç ve çocuk geçit töreni de dahil olmak üzere gerçekleştirilecek etkinlikleri denetledi.

Kabinler tamamlandıktan sonra Stephen'a, "Şaşırtıcı bir şekilde her şey yolunda gidiyor," dedi. Kitap raflarında Alicia Fotherington'ın günlüğünü arıyordu. "Daha da şaşırtıcı olanı, hiç kimse tartışmaya girmede. Evet, bu sabah siste iki grup birbirine girdi ama herkesin ayak parmaklarının üzerine bir kereste yığını düştüğünde kimse şikayet etmedi."

Stephen elleriyle arkadan onun belini kavradı ve kulağına fısıldadı, "Bay Hobbs bile sessiz kalıyor."

Jilly arkasını döndü ve sırtıttı. "Biliyorum. Bu konuda çok mutluyum."

Aralarında bir sessizlik oldu. Hava hoş bir gerginlikle yoğunlaştı. Stephen'ın gözleri o bakışa büründü, onunla tanıştığı ilk gün gözlerinde olan bakışa. Ve kalbi hızla çarpmaya başladı. O yakınlardayken hep öyle olurdu.

"Hadi ofisine gidelim," dedi boğuk bir sesle.

Oh, Tanrım. Onu öpmeyi o kadar çok istiyordu ki. Çabucak omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı. Kimse yaklaşmıyordu. Daha bu sabah üzerine FUARA İKİ GÜN KALDI yazdığı beyaz pankart, mahallelinin görmesi için hâlâ pencereye asılı duruyordu.

İki gün. Çok değildi.

Balodan bu yana beş gün geçmişti. Stephen'ın bir günde iki kez-

Bunu düşününce yüzü kızardı.

"Bu surat da ne?" diye sorarak onu daha yakına çekti. "Bekle." Ona içini ısıtan bir gülümseme verdi. "Sakın söyleme. Ben biliyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi hızlıca.

"Evet biliyorum," dedi. Kadının boyuna yavaşça bir kez baktı. "Seni yine ceketimin üzerinde istiyorum. Ya da burada yerde."

Onun ne düşündüğünü anlayabildiği için çok utanmıştı.

"Şimdi seninle gidiyorum," diye fısıldadı. "Susan'ın Nathaniel ve Thomas'la birlikte yola çıktığını biliyorum. Her öğleden sonra yarım saatliğine parka gitmeye başladılar. Nathaniel'in suluboyalarını çerçevelemek ve şapkalarını dikmek için sabahlara kadar ayakta kalıyorlar. Akşam yemeğinden önce bitmiş olanları buraya bırakıyorlar. Daireleri zaten çok sıkışık ve eşyaları depolamak için ofisim var."

"Akşam yemeğini birlikte yediklerini mi söylüyorsun?"

Omuz silkti ama içinde müthiş bir heyecan vardı. "Sanırım öyle."

Stephen parmağıyla onun ağzına vurdu. "Seni çöpçatan seni."

Kıkırdadı ve sonra onun parmağını tuttu- Ve öptü.

Yüzünde ona karşı yepyeni bir ilgi belirdi. Bir elini başının iki yanına koydu. "Böyle şeyler yapmamalısın."

"Biliyorum," dedi. "Elimde değil."

Bir an için ona baktı. Kadın ona gülümsemekten kendini alamadı. Bunun değişmez olduğunu biliyordu. Mutlu olmuştu. Onun tarafından tuzağa düşürülmek hoşuna gitmişti. *Ondan* hoşlanıyordu.

Hem de çok.

Duruşunu yeniden ayarladı, sonra gözlerini ona dikti. "Siz, Bayan Jones, inanılmaz bir flörtçüsünüz."

"Ben mi?"

Başını salladı, ifadesi anlaşılmazdı. Sonra yumruklarını kalçalarına koydu ve birkaç adım uzaklaştı. Kıpırdamadan durdu, ön pencereden dışarı baktı. Sırtı çok geniş ve güçlüydü. Ona bakmaktan hiç bıkmamıştı.

Sonra arkasını döndü ve ona doğru geldi. "Otis'in mendilleri ne olacak?" dedi.

"Bayan Hobbs," dedi onun içinde erimek isteyerek, "Otis özel ayakkabı koleksiyonunu bir araya getirirken dantelleri takıyor."

Stephen ona çarpık bir gülümseme verdi. "Otis gerçekten birilerinin onun ayakkabılarını alacağına inanıyor mu?"

Jilly başıyla onayladı. "Tabii ki yapacaklar."

Stephen bir parmağıyla onun çenesini kaldırdı. "Sahip olunacak çok iyi bir arkadaşsın."

Gözlerini indirdi. "Teşekkür ederim."

Başını kaldırıp baktığında, adam onu hem korkutan hem de heyecanlandıran bir bakışla ona bakıyordu. "Hartley'ler ne yapıyor?" diye sordu, yana dönerek. ve tezgâha doğru ilerliyordu. "Balodan beri onları görmedim." Omzunun üzerinden baktı ve onun bir tazının tilkiyi kovaladığı tüm dikkatiyle kendisini takip ettiğini gördü.

Ve her dakikasını sevdi.

Köşeye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bayan Hartley'i çeşitli pikniklere ve müzikallere götürüyorlar, kendilerini topluma sevdirmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Kaşlarını kaldırdı. "Ama Bayan Hartley hiç de mutlu değil. Bu sabah başının ağrıdığını söyleyerek gitmekten kurtulmaya çalıştı."

"Gerçekten hasta mıydı?" "Hiç de değil."

"Evlenmek istemediğini mi düşünüyorsun?"

Stephen bilerek, "Bence Pratt'i istiyor," dedi.

"Hayır."

"Oh, evet." Stephen sırtıttı. "Dün gece onu üzgün üzgün dolaşırken gördün mü? Bayan Hartley başka bir balodaydı. Denedik

Sokaktaki dalları temizlememize yardım etmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama bu konuda oldukça gönülsüz davrandı. Bayan Hartley yakınlardayken hiç böyle davranmazdı."

Jilly elini kalbinin üzerine koydu. "Ama bu harika! Ona özlem duyduğunu itiraf etti mi?"

"Hayır," dedi Stephen, "ama sürekli ondan, ailesinin ne kadar kaba olduğundan ve onlarla kalmasının ne kadar utanç verici olduğundan bahsediyordu. Sonra da Marriage Mart'ta tanıştığı bütün züppelerden yakınırdı."

Jilly duvarı itti ve vitrine doğru yürüdü. "Dreare Sokağı hiç de şanssız değil!" Stephen'la yüzleşmek için döndü. "Havada aşk kokusu var! Bayan Hartley ve Pratt'e bakın... Susan ve Nathaniel-"

Birden konuşmayı kesti, onları garip bir ana getirdiğini fark etti.

Bakışları kilitlendi. Başka tarafa bakmadı. Çok ama çok ciddi görünüyordu. Kadın gözlerini kırptırdı.

"Seni takip ettiğimi zannettiğim bir oyun icat ettim," dedi yavaşça. "Ama artık buna gerçekten gerek yok. Bence ailesi benimle evlenmesi için ısrar etse Bayan Hartley kaçır. Pratt'e karşı bir *eğilimi* var ve neden birlikte olmasınlar ki? O iyi bir adam."

"Artık Hartley'lere gerçeği anlatabilirsin," dedi Jilly, ellerini önünde kavuşturarak. O da kendini çok ciddi hissediyordu. "Beni takip etmediğini."

"Evet," dedi Stephen. "Yapabilirim."

Birbirlerine biraz daha baktılar.

"*Yapma* - " diye ağzından kaçırmadan edemedi.

"*Yapmayacağım* - "

Aynı anda konuştular. Adam

ona doğru bir adım attı.

Elini uzattı.

Ön kapının zili çaldı. "Nerede o?" diye bağırdı sert bir ses. Jilly döndü-

Ve kocasının soğuk, sert yüzüne baktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Stephen'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Bir şeyler yanıltı. Korkunç bir sorun vardı. Jilly yaprak gibi titriyordu. Hızla tezgâhının arkasına geçti ve orada durdu, burun delikleri şişmiş, yanakları solgun, ağzı yarı açık, sanki nefes almak için çırpınıyordu.

Artık onun varlığının farkında bile görünmüyordu.

Aralarındaki o büyülü an - aynı anda konuştukları ve birbirlerine doğru uzandıkları an ...

Sanki hiç olmamış gibiydi.

Tehdit havada asılı kalmış, o özel anı sise dönüştürmüş ve Stephen'ı tam anlamıyla savunma moduna geçirmişti. Savaş zamanında denizde aldığı eğitim bunu gösteriyordu. Ve eğer durum gerektirirse saldırıya geçmeye hazırdı.

Kapıda duran adamı değerlendirdi. Tehlikenin ondan geldiği açıktı ama Stephen bunun nedenini henüz bilmiyordu ve bilmeyi de çok istiyordu.

Bayan Jones'u kimin korkuttuğunu bilmek istiyordu.

Onun Bayan Jones'u.

Adam kusursuz bir şekilde giyinmişti, ince bir ceket ve yelek giymişti ve karmaşık bir şekilde katlanmış kravatında elmas bir çengelli iğne vardı, ama nedense kıyafetler üzerine tam oturmamıştı. Stephen'dan belki iki ya da üç yaş büyüktü, boyu hemen hemen aynıydı ama beli biraz daha kalındı. Kahverengi bukleleri parlaktı ama çiftçi mi, Korintli mi yoksa iş adamı mı olduğundan emin olmadığını gösteren bir tarzda şakaklarından sarkıyordu. Dudakları ince ve kabaydı ve çenesi bir boğanınki gibi çıkıktı. Gözlerini kırpmadan, küçük, kahverengi gözleri korkunç bir yoğunlukla Jilly'ye odaklandı.

Neredeyse boş boş baktı.

Sanki Stephen'ın tanıdığı Jilly artık orada değildi.

İşte o adam, diye düşündü Stephen, korktuğu adam-

Otis'in bir ayakkabıyla vurmaya hazırlandığı.

Otis'in şu anda burada olmasını, tuhaf ayakkabılarından birini çıkarmasını dilediğini düşündü. Jilly onu azarlardı -ya da azarlamazdı- ama en azından bu korkunç sessizlik yerine bir hareket olurdu, kelimeler konuşulurdu.

"Eşyalarını topla." Adamın sesi alçaktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Jilly irkildi.

Stephen bir adım öne çıktı. "Kimsin *sen*?" diye sertçe sordu, her an kavga etmeye hazırdı. Adamın beline ihtiyatlı bir bakış attı. Ceketinin önü açıktı ama Stephen adamın silahlı olup olmadığını anlayamadı.

Varlığının her zerresi arkasındaki kadını korumak için çırpınıyordu.

Göz ucuyla bir çeşit silah aradı. Ama tek gördüğü kitaplardı. Kitap ciltleri bir şakağa doğru inerse can yakabilirdi ama bir tabanca kadar kullanışlı bir silah değildi.

En azından yumrukları vardı.

Adam ona küçümseyerek baktı ama kavga etmekle ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Ben Hector Broadmoor," dedi açıkça, "ve buraya karımı geri almaya geldim."

Karısı mı?

Stephen'ın zihni adamın ne dediğini algılayamıyordu. "Belli ki burada değil." Stephen odaya baktı ve bakışları Jilly'nin üzerinden geçtiğinde Jilly titrek elini gözüne götürüp bir damla gözyaşını sildi.

"Git buradan Kaptan Arrow," dedi tanımadığı bir sesle.

Alçaktı.

Çirkindi.

Umutsuzdu.

Başını iki yana salladı. "Neler oluyor?"

Bir gemide, armadan gelen alçak, kederli bir ıslık sesi duyduğunda hissettiği duygunun aynısını hissetti; bu ses bir fırtınanın yaklaştığına işaret ediyordu, karanlık çöktüğünde ve dalgalar büyüyüp kabardığında, gövdeye çarpıp dokunaçlı parmaklarıyla denizcilerle alay ettiğinde adamların en tetikte olmalarını, dualar mırıldanmalarını gerektiren türden bir sestti.

Jilly ona baktı. "Lütfen," dedi. "Git buradan."

Stephen ayaklarını açtı ve ellerini kalçalarına koydu. "Bana neler olduğunu açıklayın Bayan Jones." Kalbi her zamankinden daha hızlı atıyordu ama sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyordu.

"Açıklamaya gerek yok," dedi kapıdaki adam, neredeyse kayıtsızca. "O benim karım. Ve adı Bayan Jones değil. Bayan Broadmoor."

Stephen'ın üzerine bir hastalık dalgası çöktü. Gözlerini Bayan Jones'a, Jilly'ye dikti, o da gözlerinde kederli bir ifadeyle ona baktı.

Olamaz.

Öyle bir şey olamaz.

"Doğru mu?" diyebildi. Ağzı, denizcilerin arasına salınmış bir fıçı içkinin dibinden daha kuruydu.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

O anda her şey bir şelale gibi içinden akıp gitti, ona karşı hissettiği duyguların hepsi, en başından beri: kızgınlık, arzu, endişe, beklenti, şefkat.

Bir anda içi boşaldı, eski haline döndü, annesi ölene ve bir köy komşusu ona çekirdek ailesinin hiç var olmadığını söyleyene kadar kim olduğunu gerçekten bilmeyen haline.

"Pekâlâ o zaman." Tekrar Bay Broadmoor'a, sonra bir kez daha Jilly'ye baktı.

Kaşları, o zarif siyah kanatları, kederle açılmış menekşe mavisi gözlerinin üzerine doğru açılmıştı.

Ve belki de şok. Yine
de...

Gerçi onun geleceğini biliyordu, değil mi?

Bu yüzden Stephen'dan uzak durmuştu ya da en azından
denemişti.

bir süre ondan uzak durmak için-
Biliyordu.

Kadından uzaklaştı ve kapıdaki adamın yanından yavaşça
geçti. Kendini küçük hissetti. Görünmez.

Ve son derece aptalca.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Jilly Stephen'ın gidişini izledi.

Gitmesi kaçınılmazdı ama bu onu hayal edebileceğinden daha fazla incitti. Hodgepodge'dan vazgeçmenin en kötü şey olacağını düşünmüştü. Ama öyle değildi.

Stephen'ın ona sanki hiç tanışmamışlar gibi baktığını görmek? Gözlerindeki neşeyi görmek? Saygı mı? Ona olan saygısını?

Sanki biri kalbini söküp çıkarmış gibiydi.

Yutkundu ve etrafına bakındı, kitapçısını sonsuza dek gitmesi gerektiğini bilen birinin gözleriyle görüyordu. Her yerde kitaplar vardı, raflara özenle dizilmişlerdi. Aslında fazla düzenli. Gelişen bir kitapçı bu kadar düzenli olamazdı.

Babasının sokağı yansıtan büyük, oval aynası parlak ve temizdi ama sokak hâlâ sisten pusluydu. Süslü çerçeveli oval aynaya bakarken, o karanlık öteki dünyaya girip *orada kalabilmeyi* diledi.

Bu dünya çok acı vericiydi.

Kedisi Gridley, iki kitabın arasındaki çıkıntıya yayılmıştı. Onun kendisine baktığını hissetmiş olacak ki başını çevirdi ve gözlerini kırptırdı.

O anda küçük gözyaşları onu tehdit etti. Gridley.

O onun çocuğuydu ama Hector onu yanına almasına asla izin vermezdi. Ayrıca Gridley buraya, Hodgepodge'a aitti.

Hector tehditkâr bir ses tonuyla, "Devam edin artık," dedi.

Sıçradı. "Yapacağım," dedi. "Sadece... sadece bana biraz zaman ver." Dizlerinin aşırı derecede titrediğini hissetti.

Güldü. "Evet, büyük bir şok yaşadın, değil mi?" Kadın cevap vermeyi reddetti.

"Muhtemelen seni nasıl bulduğumu merak ediyorsundur." Sesi kendini beğenmişti.

Bir bukleyi kulağının arkasına koydu. "Hayır, aslında değilim."

Hector gözlerini kıstı ve birkaç adım ilerledi. "Kolay oldu. Uzun süre saklanamayacağını biliyordum. Bulunmak istiyordun."

Yine hiçbir şey söylemedi. Ama adam yaklaşıyordu, o yüzden hareket etmek zorundaydı. Tezgâhının arkasından çıktı. "Toplamam gereken bazı şeyler var," dedi.

Pek bir şey yok aslında. Kitapları alamazdı elbette. Almak da istemezdi.

Onlar Otis'e aitti.

Ani bir güç sarsıntısı hissetti.

Hector'un hiçbir fikri yoktu.

Otis'le paylaştığı plan buydu, en kötü senaryo planıydı. Otis karşı çıkmış, bunun asla gerçekleşmeyeceğini, kendi gözetiminde olmayacağını söylemişti ama gerçekleşiyordu.

Ve ileriye düşündüğü için çok memnundu.

Şimdi, Hector onun Dreare Sokağı'nda etrafında kurmayı başardığı her şeyden koparılacağını düşünürken, arkasında en azından bir şey bırakacaktı ...

Kitapçı, Otis için.

"Evet, peşinden gelmemi istedin," dedi Hector ve şimdi onun bir adım önündeydi. Onun ekşi nefesinin kokusunu alabiliyordu.

Çenesini kaldırdı. "Hemen döneceğim." "Çabuk olsan iyi olur," dedi.

Ona sırtını döndü ve her adımında ondan nefret ederek merdivenlerden yukarı yürüdü.

Çantasını bulup yanına almasına izin verdiği yetersiz giysilerle doldurmaya başladığında artık şoktan titremiyordu.

Çok öfkeliydi.

Neden, diyordu içinden bir ses, kalpsiz, cimri bir adam için hayatından vazgeçmek zorundaydı?

Otis için her şeyi yerli yerinde bırakarak hızla oturma odasına geçti ve uzun zaman önce 34 Dreare Sokağı'nda mutlu bir şekilde yaşayan başka bir e e ait olan o g nl    bir daha asla bulamayaca ını düşündü.

Kaptan Arrow'un evinde.

Perdeyi bir an için araladı ve evinin yeni boyanmış beyaz siva cephesine baktı. Korsan bayrağı artık çatıda asılı değildi.

Onu tekrar kaptan olarak düşünmeye ba lamı tı.

Onu bir daha asla Stephen olarak d   nemezdi, nefesi kesilmeden ve gözlerinin arkası yanmadan asla.

Perdenin d   mesine
izin verdi. Gitme vakti
gelmişti.

Merdivenlerden inerken, bir parça zafer duygusuna engel olamadı. Hector şu anda ona ne yaparsa yapsın, ondan uzaktayken başardığı onca şeyi silemezdi.

Hodgepodge vardı. Ve Otis i letirdi. Otis.

Çok     rd .

Kesik kesik bir nefes aldı. Ona kim bakacaktı?

Ayakkabılarını kim fark eder ki?

Ofisinin önünde bir an durdu, gözlerini kapattı ve parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı.

Aklına rahatlatıcı bir düşünce geldi. Otis arkadaş bulacaktı. Zaten arkadaşları vardı. Susan. Nathaniel.

Aslında son birkaç gündür onunla olduğundan daha fazla onlarla birlikteydi. Sabahları kahvaltı hazırlarken oturma odasında mırıldanıyor, akşamları da eve ısıklık  alarak geliyordu.

  inden bir ses Otis'in iyi olacağını söylüyordu, her ne kadar birbirlerinden ayrılmak onlar için zor olsa da.

Ama iyi olacak mı?

Yapar mıydı?

Gözlerini açtı ve ofis masasına baktı ama gördüğü şey Kaptan Arrow'un yüzünün, Hodgepodge'un ön kapısının açılışının, Lavinia Hobbs'un, Susan ve Nathaniel'in, Hartley'lerin, Pratt'in, Hobbs'un çocuklarının, Thomas'ın ve Dreare Sokağı'na geldiğinden beri tanıştığı diğer tüm insanların bir resmiydi.

Leydi Duchamp bile. Jilly onun her sabah nereye gittiğini hiç öğrenememişti.

Bilmek istemişti. Artık
asla
öğrenemeyecekti.

Derin bir nefes alarak tekrar mağazaya girdi. Gitme vakti gelmişti. Her şeyi geride bırakma zamanı.

"Bayan Jilly!"

Otis oradaydı, göğsü kabarmıştı ve -Tanrı onu sevsin- ayakkabısı elindeydi. Diğer kayıptı, muhtemelen Hector'a fırlatılmıştı.

Hector parmağını Otis'e doğru salladı. "O sersem terliğiyle gözüme vurdu."

"Evet ve yine yapacağım!" Otis kükredi. "Buraya gelip huzurumuzu bozmaya hakkınız yok."

Jilly elini kaldırdı. "Her şey yolunda Otis. Benim için endişelenme. Bu günün geleceğini biliyorduk."

Sadık arkadaşı ona baktı, gözleri acıyordu ve ağzı sarkmıştı. "Gitmeni istemiyorum." Sesi titriyordu.

"Yapmak zorundayım," dedi ve onun için güçlü olması gerektiğini biliyordu. "İyi olacaksın. Sende Hodgepodge var."

"Ne?" Hector'un yüzü her zamankinden daha fazla kızardı.

Jilly onun gözlerinin içine baktı. "Bunu alamazsın, Hector. Bu Otis'e ait."

Hector başını çevirerek Otis'e baktı. "Seni lanet olası. Bunu nasıl başardın?"

Otis çenesini kaldırdı. "Bana ne dediğiniz umurumda değil. Ve ben hiçbir şeyi yönetmedim. Karınız kendi çıkarlarını gözetiyordu ve eğer bunu yapmasına yardımcı olabilirim, olurum."

Hector gözlerini kısarak baktı. "Evet, sen bu çürüyen yeri al. Ben de *onu* alacağım."

Otis'in gözleri yaşlarla doldu.

Hector onu incitmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Aptal bir adama göre, şaşırtıcı bir şekilde iğneleyici sözler söyleyebiliyordu.

Jilly onun kafasına büyük atlaslarından biriyle vurabilmeyi diledi.

Cadde kalabalıktı. Birkaç çocuk vitrinin önünden koşarak geçiyordu. Yaşlı bir çift sokağın diğer tarafında gezinerek fuar planlamacılarının birinin önünü boyamak için nasıl çalıştıklarını izledi.

"Merhaba, Bayan Jones." Neşeli bir genç adam başını açık kapıdan içeri uzattı. "Bugün nasılsınız?"

Ona solgun bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim, Gerald. Sorduğun için teşekkürler."

"Güzel." Gerald sıırttı. "Senin tabelanı görmek beni daha da heyecanlandırıyor. Özellikle de Leydi Duchamp'ın evinin yanındaki çitleri kesmemiz gerektiğinde. Nahoş olmak için elinden geleni yapıyor. Dün hizmetçisine, biz çalışırken çürümüş patates kabuklarından oluşan koca bir tencereyi pencereden kafamızın üstüne atması talimatını verdi."

"Ah, Gerald!" Jilly dehşete kapılmıştı.

"Önemli değil," dedi. "Yoldan çekilmeyi başardık. Muhtemelen hizmetçisi de ondan nefret ettiği için bizi uyardı." Elini dostça bir veda için kaldırdı ve oradan ayrıldı.

"Leydi Duchamp kim?" Hector sordu.

Otis ona ters ters baktı. "Senin kadar kötü olmayan biri."

Jilly boğazını temizledi. "Sokağın karşısındaki komşum. Pek dost canlısı değildir. Leydi Tabitha adında bir yeğeni var."

"Acaba onları Kasaba konusunda görecek miyiz?"

dedi Hector. Jilly başladı. "Ne demek istiyorsun?"

Otis'in gözleri büyüdü.

"Biz burada kalıyoruz." Hector onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Aslında, Grosvenor Meydanı'nda olacağız. Sezonun geri kalanı için bir şehir evi kiraladım. Prinny ve ahbablarının senin Kelt prensesi olmadığını bilmelerini istiyorum. Sen sadece Bayan Broadmoor'sun, iyi bir cezaya ihtiyacı olan yalancı bir eş."

"Demek beni böyle buldun," diye nefes aldı Jilly. "Balodaki biri-"

"Leydi Jilly olmaktan hiç vazgeçmedi!" Otis bağırdı. "Ve kim senin gibi bir alçaktan kaçmak için yalan söylemez ki?"

"Evet, gerçekten." Hector kısa bir kahkaha attı. "Tam içine girdiniz Bayan *Jones*." Görünüşe göre Otis'i görmezden geliyordu. "Belki o baloda biraz daha az dikkat çekici olsaydınız, hâlâ benden saklanıyor olurdunuz. Ama hayır, Kelt krallarının soyundan geldiğinizi iddia etmek zorunda kaldınız."

Jilly yutkundu. Kaptan Arrow bunu uydurmuştu ama ondan bir strateji geliştirmesini istemişti. Böylece prenze ulaşabileceklerdi.

Böylece onu sokak panayırına getirebileceklerdi...

Böylece Dreare Sokağı'nı kurtarabileceklerdi...

Böylece burada sonsuza dek mutlu
yaşayabilecekti. İşler böyle yürümedi,
değil mi?

Pencereden dışarı baktı ve Gerald, Pratt ve Bayan Hartley'nin gülerek ve neşeye Leydi Duchamp'ın evinin yanındaki evin ön kapısını ve panjurlarını boyadıklarını gördü.

Sonsuza dek mutlu olmak onun için işe yaramamıştı ama belki de herkes için çok geç değildi.

"Seninle Grosvenor Meydanı'na geleceğim," dedi Hector'a, onu yatıştırmak için boyun eğen bir sesle. Zihni çok hızlı çalışıyordu. "Hangi ev?"

Yalan söyleyip söylemediğini öğrenmeliydi. Belki de gerçekten onu doğruca Somerset'teki köye götürmek niyetindeydi.

"54 numara," dedi, "Lord ve Leydi Beechum'un konutunun hemen yanında. Komisyoncunun bana söylediğine göre, yüksekte oturuyorlarmış. Ve o bir dedikoducu."

Görünüşe göre Grosvenor Meydanı'na taşınacakları doğruduydu. Kocasının onun sırtından gerçekten eğleniyordu ama o bugünün geleceğini biliyordu.

Kaçmaya değer miydi? Zihninin en karanlık köşesindeki bir ses onunla alay ediyordu. Yüzbaşıyla bahçede geçirdiği o geceden beri sessizdi.

Şimdi geri döndü.

Gerçeği öğrendiğinde adamın gözlerindeki ifadeyi hatırladığında bir başka acı sarsıntısı onu ele geçirdi.

Çok aptalca bir hata yaptım, aynı karanlık köşe onunla alay etti. *Diğer kadınların yaptığı gibi kaderini kabullenmeliydin.*

Bir elini uzattı ve kendini bir rafın kenarında sabitledi. "Gidelim," dedi titrek bir sesle. "Ben hazırım."

"Ama Leydi Jilly-" Otis artık *Bayan Jilly'lerle* uğraşmıyordu. Hayatı boyunca yaşadığı köyde her şey eskisi gibiydi. O bir hanımefendiydi ve hep öyle olmuştu.

Gözlerine bakmadan onu geçmeyi başardı ve tezgahdan birkaç şey topladı: şalı, yeni başladığı şiir kitabı ve tuttuğu küçük günlük. Kaptan, Bayan Hartley ve onların bir düzine çocuğu hakkındaki aptalca hikâyeyi bırakmıştı. Şimdi geleceğe dair kendi umutlarını yazıyordu, Alicia Fotherington gibi gerçekçi olduğunu düşündüğü umutlarını.

"İyi olacağım," dedi arkadaşına sert bir ses tonuyla.

Otis'in endişesini görmezden gelmek ona acı veriyordu ama planını ona anlatamazdı. Gitmek zorundaydı.

Şimdi.

Dreare Sokağı'nın geri kalanı gerçeği duymadan önce.

Grosvenor Meydanı'ndaki evde saklanırsa, belki de gerçek durumunu Kaptan Arrow'dan başka kimse öğrenemeyecekti. Ve onun da kimseye söylemeyeceğini zaten biliyordu.

Jilly, Hector'un çok iyi bir yalancı olduğu ve şimdi de yalan söylediği üzerine bahse girmişti. Grosvenor Meydanı'na gidebilirlerdi ama

uzun süre şüphe etti. Tüm Londra sosyetesinin karısının onu nasıl terk ettiğini konuşmasını istemezdi. Gururu vardı. Hem de çok fazla.

Grosvenor Meydanı'na yaptığı bu ziyaret muhtemelen aklına gelebilecek en korkutucu intikamdı. Muhtemelen bu fikri Londra'ya gelirken düşünmüştü. Mayfair'de bir ev tutmak için gereken parayı vermekten nefret ederdi, bu yüzden tüm Sezon boyunca burada kalmayacaklarından emindi.

Hayır. O sadece uzun süreli utanç olasılığıyla ona işkence etmeye çalışıyordu. Hiç şüphesi yoktu.

Kendi çarpık yöntemiyle oldukça zekiydi. Jilly, Londra'da yaşamak zorunda kalmaktan ve herkesin onun hakkında konuşacağını bilmekten utanırdı, Kelt krallarının soyundan geliyormuş *gibi* davranacak ve evlenmemiş bir hanımefendi *gibi* davranacak kadar düşmüş bir vikontun kızı.

Gerçek soyağacına rağmen, hilekârlığı yüzünden partilere davet edilmezdi. Ya öyle olacaktı ya da partiye katılanlar hayatının felaketini yakından görebilecekti.

Aslında fark etmezdi. Şüphesiz Hector onu eve hapsedmeyi planlıyordu ve bu da onun işine geliyordu. Son derece sıkıcıydı ve evdeyken müzikallere ya da köy danslarına katılmaya hiç ilgi göstermiyordu.

Peki ya bir sebepten ötürü onu sosyeteye tanıtmak niyetindeyse?

Hastalığını iddia edecekti. Hector'un ona inanmaya istekli olacağını biliyordu. Sinir krizi geçirdiğini iddia edebilirdi - Hector'un hoşuna giderdi, çünkü bunu o tetiklemişti- ve şimdilik kırılgan bir halde ortalıkta dolanabilirdi.

Çünkü tek ihtiyacı olan iki gündü.

Bundan sonra, herkes ve kuzenleri onun Hector'un karısı olduğunu bilebilirdi.

Prinny'nin bunu fuar bitene kadar öğrenmesine izin veremezdi. Aksi takdirde gelmezdi. Ve o gelmezse, Yukarı On Bin'den kimse gelmezdi.

Bu yüzden sokağın öğrenmesini engellemelidir. Leydi Duchamp sırrını öğrenirse, gün bitmeden tüm Londra sosyetesini öğrenmiş olacaktı.

Hector'u iki gün boyunca memnun etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İki sefil gün.

Ve her nasılsa, fuar günü Dreare Sokağı'na geri dönmüştü.

Nasıl? diye sordu zihninin karanlık köşesindeki korkunç ses ona. *Hector'dan kurtulma planında bu kadar başarısız olmuşken buraya nasıl geri döneceksin?*

Bilmiyordu.

Ama şu anda bunu düşünemezdi. Zaman tükeniyordu. Yakında birileri gelip arabanın neden Hodgepodge'un dışında olduğunu soracaktı. Otis'e Jilly'nin neden o arabada yabancı bir adamla gittiğini soracaklardı. Şimdiden Leydi Duchamp'ın penceresinden dışarı bakıp neler olduğunu merak ettiğinden emindi. Şu anda bastonunu ve şalını çağırıyor ve ön kapının açılmasını talep ediyor olabilirdi, böylece caddeyi geçip kargaşanın ne olduğunu görebilirdi.

Bu olmadan önce Jilly'nin gitmesi gerekiyordu.

Ama önce Otis'e, neden aniden ortadan kaybolduğuna dair bir mazeret uydurması gerektiğini anlatması gerekiyordu.

"Bay Broadmoor," dedi, çünkü tuhaf ruh hallerine bağlı olarak bazen toplum içinde bazen de özel hayatında kendisine böyle hitap edilmesini tercih ediyordu, "sakıncası yoksa hemen gitmek istiyorum. Lütfen arabacıya atları hazırlamasını söyleyin."

"Koç hazır," dedi Hector.

"Pekâlâ." Jilly, Otis'i nasıl yalnız yakalayabileceğinden emin değildi.

Pencere kenarına baktı. "Kediyi de yanımda götürmek istiyorum." Gridley'e doğru yürüdü ve onu kucağına aldı. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki umurumda!" Hector alay etti.

"Onu alamayacağıma emin misin?" Jilly gerçekten üzölmüş gibi yaptı.

Gridley'i özleyeceğine çoktan karar vermişti ama onun burada, rafında güneşlenmesi daha iyiydi.

Hector yüzünü buruşturdu. "Kediyi yere bırak ve gidelim." Sesi tehditkâr bir şekilde sertleşti.

"Hayır." Ona sırtını döndü. "Lütfen. Henüz olmaz. Onu biraz daha tutmam gerek."

Hector'un kötölüğüne maruz kalan sırtı kaskatı kesilmişti. Gridley'i kollarının arasına aldı. Gridley tembel tembel ona göz kırptıyordu, onu her sabah bir tabak kremayla birlikte küçük bir çirozla besleyen sahibine.

Küçük bir damla gözyaşı gözünden çıkıp yanağından aşağı süzöldü.

Hector'un sabırsızlıkla nefesini bıraktığını duydu. "Şu kediyi ondan uzaklaştır," diye emretti Otis'e. "Bunu neden şimdiye kadar yapmadın, seni ahmak?"

Jilly arkasını dönüp Hector'a çenesini kapamasını söyleme isteğine direndi; kötü söz söylediğı kişi sevgili arkadaşaydı! -Ve bekledim.

Otis ona doğru sendeleyerek iki masanın etrafından dolandı ve bu sırada güzelce ciltlenmiş bir yığın kitabı yere düşürdü.

Bu ödenecek küçük bir bedel ve temizlenip yeniden istiflenebilirler, diye düşündü Jilly, hâlâ dükkâncı modundaydı.

Kadının yanına vardığında göz göze geldiler ve Otis bir an için dondu kaldı.

"Acele edin!" Hector bağırdı.

Gridley, Jilly'nin kollarında iki büklüm oldu.

Jilly, Hector'un duyması için yüksek sesle, "İşte," dedi. Gridley'i Otis'in kollarına attı. "Güle güle, Gridley." Onu yavaşça okşadı, ondan ayrılmak istemiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı.

Jilly fısıltıyla, "Ailevi bir rahatsızlığım nedeniyle çağrıldığımı söyle," dedi. "Fuar için geri döneceğim. Bu arada kaptandan yardım iste. Ona... ona üzgün olduğumu söyle."

Otis'in gözleri hâlâ iriydi ve kadın onlarda biraz merhamet gördü. Ama aynı zamanda bir umut parıltısı da gördü ve bu umut parıltısı Otis tarafından hızla söndürüldü.

İyi, diye düşündü Jilly. O anlıyor.

Belki de onun umursadığından daha fazlasını anlamıştı.

"Sizi özleyeceğim, Leydi Jilly." Otis hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Oh, seni nasıl özleyeceğim!"

Tanrım, rolünü çok iyi oynuyordu. Ama onun sevdiği yanı da buydu, değil mi? Kollarını ona doladı ve Gridley aralarına sıkışmış bir halde kıvranmaya başladı. Kadın geri çekildiğinde Otis uzun bir çaresizlik iniltisi çıkardı. Kedinin kuyruğu çılgınca bir hareketle ileri geri sallanıyordu. Çıkıntısına ve huzura geri dönmek istiyordu.

Jilly onu suçlayamazdı.

Sırtını dikleştirdi ve Otis'e büyük bir şefkatle baktı. "Artık gitmeliyim, sevgili dostum. Hodgepodge ile iyi şanslar."

Birden Gridley'i tuttuğunu hatırlar gibi oldu ve onun yere düşmesine izin verdi.

Tekrar ayağa kalktığında Jilly'nin elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Güle güle, Leydi Jilly. Size iyi şanslar."

Sesi artık sadece bir fısıltı gibiydi. Gerçek keder, sahnelenenin yerini almak üzere geri gelmişti.

O da hissetti.

Yeni planının işe yarayacağını ne kadar da umuyordu! Hâlâ Hector'a takılı kalacaktı -öğrendikten sonra çok öfkelenenecekti- ama en azından Dreare Sokağı'nın mutlu olmak için bir şansı olacaktı.

Hector'un yanına gitti ve tüm gücüyle elini Hector'un koluna koymak için kendini zorladı.

Hector Otis'e, "Onu bir daha asla göremeyeceksin, seni aptal," dedi ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. "İyi ki kurtuldun," dedi arkasına bakarak. "Ve kitapçınız alevler içinde kalsın."

Ne demek istediğini kanıtlamak için tüten sigarasını havada salladı.

"Hayır!" Otis bağırdı ve peşinden koşmaya başladı. Hector sadece güldü.

Jilly o noktada daha kötü hissedemeyeceğini düşündü. Ama doğruca arabaya yöneldiğinde, bir şekilde Kaptan Arrow'un onu izlediğini biliyordu.

Hissettiği utanç o kadar büyüktü ki, başını zorlukla dik tutabiliyordu.

Hızla arabaya bindi ve birkaç saniye sonra arabacı kırbacını şaklattığında rahatladı. Yollarına devam ediyorlardı.

Dreare Caddesi'nden Curzon Caddesi'ne çıktıklarında ellerini kucağında sıktı. Kendi kendine, iki gün içinde döneceğini söyledi.

Geri dönecekti.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Birkaç dakika önce Stephen, Dreare Sokağı 34 numaradaki yatak odasının penceresinde durmuş Hodgepodge'a bakıyordu. Bu, Jilly'yle ilk tanıştığında, onun aşağıdaki caddeye çizdiği hedef tahtasına su torbaları bıraktığı pencereydi.

Sanki bir şekilde o özel günü, Bayan Jones'la tanıştığı ilk günü yeniden yakalayabilecekmiş gibi düşüncesizce dışarıya ve aşağıya baktı. Hedef hâlâ oradaydı ama şimdi soluyordu. Bu iyi bir şeydi. Önünde aptalca bir hedef tahtası olan bir evi satmakta zorlanabilirdi.

Su torbalarını atmak aptalca bir şeydi. Tiyatral bir geceye ev sahipliği yapmak da öyle. Arkadaşlarıyla sarhoş bir aptal olmak da öyle.

Ama bunların hiçbirisi evli bir kadına aşık olmanın aptallığıyla kıyaslanamazdı.

Evet, hayatında ilk kez aşık olmuştu -gerçek aşk. Sayılamayacak kadar çok kez aşık olmuştu ama aşk?

Asla.

Ta ki Bayan Jones ortaya çıkıp, çıkardığı gürültüyle ilgili protesto notları yazana ve kapısını ciddiyetle çalıp barış için yalvarana kadar.

Hah.

İntikamını almıştı, değil mi? Bir daha asla huzur bulamayacaktı.

Şimdi de Hodgepodge'a, güzel arabaya ve önünde duran iki eş arabaya baktı. Bay Broadmoor'un ve Jilly'nin varlıklı oldukları belliydi.

Stephen bilmeliydi.

Neden izlemek zorunda hissettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama izledi. Kitapçıdan dışarı çıktı.

0.

Kalbi göğsünden sökölüyormuş gibi hissetmeden ondan bahsedebilmesinin tek yolu buydu.

Yüzü ciddi olsa da dingin görünüyordu, çenesi yukarıdaydı (bunda şaşılacak bir şey yoktu) ve sırtı dikti. Dükkân kapısı ile araba arasında sadece bir dakika vardı ama acaba ona bakacak mıydı?

Elbette onun izlediğini biliyordu.

Hayır. Gözünü arabanın kapısından ayırmadı ve birkaç dakika sonra araç uzaklaşmaya başladı.

Pencereden döndü ve iki elini yüzünde gezdirdi, sonra hiçbir şeye bakmadan sessizce durdu.

Tek görebildiği, doğru olduğunu kabul ederek başını sallayan kızın yüzüydü.

O adamın karısıydı.

"Lanet olsun sana, Jilly Jones!" Stephen boş yatak odasına doğru bağırdı, sonra da hızla duvarda bir delik açtı.

Acının tadını çıkararak, sendeleyerek odadan

çıktı. Başka neyi yok edebilirdi ki?

"Kaptan Arrow!" Merdivenlerden çıkan Leydi Hartley'di. Elleri eteğinde olduğu halde olduğu yerde donakaldı. "Elinize ne oldu?"

Bayan Hartley omzunun üzerinden baktı.

Eline baktı. Genelde kireç gibi beyazdı ama parmak eklemlerinde kırmızı bir çizgi vardı.

Kan, tabii ki.

Tekrar başını kaldırdığında tüm duygu izlerini silmişti. "Çalışırken küçük bir kaza oldu. Endişelenecek bir şey yok." Bayan Jones'a ne olduğunu bilmelerini kesinlikle istemiyordu. Kibarca gülümsemek için kendini zorladı. "Sör Ned nerede?"

"Kulüpte." Leydi Hartley tek kaşını dikkatsizce kaldırdı. Sesi sıkılmış ve kızgın geliyordu. "Miranda şu anda

Daha fazla boya almak için aşcınızla dışarı çıkın. Ama sanırım ben burada kalacağım."

"Öyle miyim?" Bayan Hartley neşeyle sordu. "Babamla ikinizin yapamayacağımı söylediğinizi sanıyordum-"

Leydi Hartley, "Evet, fikrimi değiştirdim," diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim, anne!" Bayan Hartley hemen geri döndü

ve ön kapıdan dışarı koştu.

Kapı kızının arkasından kapandığında, anne Stephen'a anlamlı bir bakış fırlattı ama Stephen bunu tamamen görmezden geldi.

"Evet, ben de dışarı çıkıyorum," dedi ona.

"Evin tüm onarım işlerini bitirdiniz mi?" Leydi Hartley merdiven tırabzanının üzerinde tehlikeli bir şekilde arkasına yaslanmış, kollarını iki yana açmış, göğsünü öne doğru itmiş ve muhtemelen kendini avantajlı göstermek için başını arkaya atmıştı.

"Hayır." Çok geride kalmıştı.

O da merdiven sahanlığında sıkışıp kalmıştı.

Burnunu çekti ve elini korkulukta bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Ne yazık. Sör Ned, evi mükemmel bir hale getirebilerseniz satın almakla ilgilenebilecek biriyle tanıştı."

Ona utangaç bir bakış gönderdi.

Stephen onun karasevdasından hızla sıkılmaya başlamıştı. "Bu kişi Dreare Sokağı'nın ününü biliyor mu?"

"Adı Lord Smelling. Konuyu görüşmek için yakında buraya gelmek istiyor."

"Pekâlâ, Lord Smelling beklemek zorunda." Stephen sesinin sert çıkmasını umursamıyordu.

Leydi Hartley elini kalbinin üzerine koydu. "Aman Tanrım. Bugün çok huysuzsun. Ona panayırda meşgul olduğunu söyleyelim mi?"

"Hayır. Fuar şu anda aklımdaki son şey. İyi günler, Leydi Hartley." Stephen onun yanından merdivenlerden aşağı kaçtı.

"Kaptan!" Leydi Hartley'nin sesi tizdi. "Aklınızda ne *var?* Ben olabilir miyim?"

Ön kapıyı hızla açtığında Otis'in çoktan orada olduğunu ve elini kapıyı çalacakmış gibi kaldırdığını gördü. "Yüzbaşı!" diye bağırdı. "Sizinle konuşmam gerek! Acil bir durum var."

"Bayan Jones'u biliyorum." Stephen bu ismi zar zor söyleyebildi.

Otis'in etrafından Leydi Hartley'e gösterdiğinden biraz daha fazla dikkatle dolaştı ve ön merdivenlerden aşağı koştu.

"Nereye gidiyorsun?" Otis ağıladı.

Stephen omuz silkti ve yürümeye devam etti. Tek görebildiği kırmızıydı. Siyahla kaplıydı. Kırmızı tarafından boğulmuştu.

Ve Dreare Caddesi'ndeki çalıkların ve dalların üzerinde hâlâ asılı duran sis bulutları.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu onun için yeni bir şeydi, bir kadını sevmek-

Ve sonra onu pazarlıkta kaybetmek.

"Beni bekleyin! Sana yalvarıyorum!" Otis arkasından seslendi. Devam etti.

"Eğer içinizde zerre kadar namus varsa, orada durursunuz, Kaptan!"

Stephen durdu. Otis'in sesinin hiç bu kadar emredici çıktığını duymamıştı.

Arkasını döndüğünde, eski vali yumruklarını sıkmış ve kararlı bir yüz ifadesiyle ona doğru yürüyordu.

Biraz Amiral Lord Nelson'a benziyordu.

Otis titreyen bir sesle, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Dünyada Leydi Jilly'den daha iyi bir kadın yoktur-"

"*Leydi* Jilly mi?" Stephen kısa bir kahkaha attı. "Bugün başka ne ifşaatlar olacak?"

Otis gözlerini ona dikti. "Götlük yapmayı bırak."

Stephen şaşkınlıkla başını salladı. "Az önce bana göt mü dedin sen?"

Otis çenesini kaldırdı. "Kesinlikle öyle yaptım. Eğer düşündüğüm gibi bir adamsan, tüm gerçekleri öğrenene kadar Leydi Jilly hakkındaki yargılarına son verirsin."

Stephen öfkesini kontrol etmeye çalışırken çenesi ileri geri hareket etti. "Gerçeklere ihtiyacım yok," dedi alçak sesle. "Onları biliyorum."

"Hepsi değil," dedi Otis, rahatsız olmadan.

Stephen yüzünün bir maskeye dönüştüğünü hissedebiliyordu. "Anlat o zaman."

Bilmek istemedi.

Bilmesine *gerek*

yoktu.

Donanmada buna mazeret uydurmak derlerdi. Bahaneler korkaklar içindi.

Stephen korkakları sevmezdi.

Otis, "Kocasını tanısaydınız anlardınız," dedi.

Dreare Sokağı'nın tepesine doğru yürüyorlardı. Sol taraflarında Bayan Hartley ve Pratt konuşup gülüşerek Curzon'a doğru yürüyorlardı. Boyayı birkaç blok ötede bulabilirlerdi ve Stephen bu kadar çok aldıkları için muazzam bir indirim alacaklarını ayarlamıştı. İleride birkaç çocuk sokak geçit töreni için alıştırma yapıyordu. Sağlarında ise yaşlı bir adam köpeğini gezdiriyordu.

"Zaten onun bir pislik olduğundan şüpheleniyorum." Stephen kollarını her zamanki şiddetinden daha fazla salladı. "Ama bu mazeret değil."

"Bu konuda ne biliyorsun?" Otis onun sözünü kesti. "Sen bir kadın değilsin. Birinin emrine amade değilsin. Kendi kaderine hükmediyorsun."

Sesi acıydı.

"Belki de öyle," diye cevap verdi Stephen aynı acıyla. "Ve şu anda istediğim şey Dreare Sokağı'ndan ayrılmak. Gitmem gereken bir yer var."

"Bay Broadmoor" -Otis onu duymazdan gelerek devam etti- "Leydi Jilly'ye eş olarak verildi. Babası ölüm döşeğindeyken, ölmeden önce onu iyi bir yerde görmek istediğine karar verdi. Bay Broadmoor çok uzak bir kuzen. Vikont onu çağırttı ama Leydi Jilly adamı reddetti. Pek çok kadın bunu yapmaz ama Leydi Jilly kendi aklını bilir."

"Bunun farkındayım."

"Babasına, adamın bir alçak olduğunu, babasının arkasını döndüğü anda onu baştan çıkarmaya çalıştığını açıkça anlattı. Sonra da babası tüm mülkün Bay Broadmoor'a ait olduğunu ve Leydi Jilly onunla evlenmezse biz hizmetçilerle birlikte kapı dışarı edileceğini itiraf etti. Jilly, adamın karakteri hakkındaki ifşaatının babasının ölümünü hızlandırdığını düşünüyor. Bu yüzden hem babasının düşüşünden dolayı suçluluk duyuyor hem de hizmetçiler için endişeleniyordu; her ikisi de onu Bay Broadmoor'la mihrapta buluşmaya zorladı."

Stephen bir iç geçirdi. "Üzücü bir hikâye, bunu kabul ediyorum. Ama bu onun evlenmemiş gibi davranmasını ve-"

Başka bir şey söylemedi.

Otis bir kolunu önüne attı ve Stephen durmak zorunda kaldı. Adama yan yan baktı. "Ateşle oynuyorsun, bunu biliyorsun değil mi Shrimpshire?"

"Umurumda değil." Otis kaşlarını çattı. "Leydi Jilly'nin peşine düşen, Hartley'lere onun sizin niyetiniz olduğunu söyleyen *sizsiniz*, efendim. Bu gerçeği rahatlıkla unuttunuz mu?"

"Hayır, görmedim." Sesi kırılmıştı. "Ama isterim."

"Masum değilsiniz Kaptan." Otis'in tonu ekşiydi. "Sen ateşle oynuyorduk. Bunu en sevdiğin eğlence haline getirdin, değil mi? Ve şimdi seni yakmaya geldi."

Stephen tekrar iç çekti. "Bu gerçeğin gayet farkındayım. Belki de bu yüzden

böyleyim-" El
yordamıyla kelimeler
aradı.

Otis onun yerine "*Kızgın*,"
dedi. "En hafif tabirle."

Otis tekrar konuşmadan önce on saniye daha yarı anlaşılır bir sessizlik içinde yürüdüler. "Leydi Jilly götürülmeden önce bana sadece birkaç şey söyleyecek zaman buldu. Birincisi, panayır için buraya dönmeye niyetli olduğu. Bu arada sizden yardım istememi ve size söylememi istedi" - duraksadı
-"Üzgün olduğunu."

Ah, bu sözler İstefanos'un sert yüreğine nasıl da soğuk çakıl taşları gibi düştü.

Özür dilerim.

Ne işe yaradı ki?

Özür dilemek çok güzeldi ama bu onun evli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu, o evli değildi ve söylemesi gerektiği halde bunu ona söyleme zahmetine hiç girmemişti. *Arkadaştlar*, arkadaştan da öteydiler.

Özür dileyerek ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Doğru," diye mırıldandı ve Otis'ten başka her yere baktı.

"Umarım fuarda bize liderlik etmeye devam etmeyi planlıyorsunuzdur, Kaptan," dedi kitapçı sessizce.

Hepsini patlat. Stephen yine duvara yumruk atacakmış gibi hissetti. Neden her zaman görevini yapmak zorunda hissediyordu? "Sana söyledim. Başka bir yere gitmek üzereydim." Sözcükler istediğinden daha yumuşak çıkmıştı. Kendini tamamen bitkin, hayatında hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu.

"Sana inanmıyorum," dedi

Otis. Stephen ona ters ters baktı.

Otis ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, sana inanıyorum. Ama bir ya da iki saat sonra geri geleceksin."

Stephen aynı fikirde değildi. Sokağı terk etmeyeceğini biliyordu. Bir işi bitirmeden bırakmak onun doğasında yoktu. Ne de bir alçak olmak onun doğasında vardı.

Başını arkaya atıp yüksek sesle inlemek istedi.

Kırık bir adam kendine acımak için zaman ayıramaz mı?

Otis gülümsedi ve umutlu görünüyordu, lanet olsun ona. "Haklısın," diye mırıldandı Stephen.

"Geri döneceğim."

Otis onun sırtına bir tokat attı. "Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum."

Stephen neredeyse gözlerini devirecekti ama iki küçük çocuk onlara bakıyordu, parlak boyalı fırıldakları geçici olarak unutulmuştu.

"Hasta mısınız Kaptan Arrow?" diye sordu küçük bir kız.

Başını sallamak ve aydınlık görünmek için kendini zorladı. Evet, parlak.

Bunu yapabilir.

"Hayır, Rebecca, hasta değilim," dedi.

Ona tüm sokağı aydınlatan bir sırıtış attı. "Güzel, Kaptan. Sizi Çarşamba gününden önce hasta edemeyiz."

"Bu doğru." Adam yüzünü buruşturdu ve kızın bunu bir gülümseme olarak algılamasını umdu.

O ve onu refakatçi ran kapalı ile onların çılgınca dönen fırladıkları.

"Anneleri bunları fuar için yapıyor," dedi Otis. "Çocuklar onları test ediyor olmalı."

Stephen onlara baktı. Sokaktaki her aile bu işin içindeydi, değil mi?

Leydi Duchamp ve Bay Hobbs hariç herkes.

Kesinlikle Leydi Duchamp ve Bay Hobbs ile aynı kefeye konmak istemiyordu, değil mi?

Sadece ve *sadece* bu nedenle, kendi kendine er ya da geç geri döneceğini söyledi. Hâlâ yapılması gereken çok iş vardı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Jilly kendisi için üzülecek biri değildi. Çoğu kişiden daha şanslı olduğunu biliyordu. Bir hanımefendi olarak doğmuştu. Konfor içinde büyümüş ve iyi bir eğitim almıştı. Onu çok seven bir anne babası, iyi kalpli komşularla dolu bir köyü ve Otis gibi sadık bir dostu vardı. Ama şu anda, Hector'la birlikte lüks bir arabada Mayfair sokaklarında ilerlerken, dünyanın en şanssız kadını olduğuna inanmak istiyordu.

Hector zamanının çoğunu pencereden dışarı bakarak geçiriyordu, bastonu bacaklarının arasındaydı ve elleri piring tablaya dayanmıştı. Ama onun her hareketinin farkında olduğunu hissediyordu.

Ve buna şaşmamalı. Onun karısıydı ve ondan kaçmıştı.

Tüm dünya ona şüpheyile yaklaşmakta haklı olduğu konusunda hemfikirdi.

Sonunda dönüp ona baktı. "Cezalandırılacağının farkında olmalısın."

İçinde bir korku ve tiksintinin yükseldiğini hissetti. "Tanrınıza göre ben bir günahkârım, eminim."

Alay etti. "Peki senin Tanrın kim?"

"Senin değil, bu kesin," dedi gözlerini kırpmadan.

Yüzünü tekrar pencereye doğru çevirdi. "O altın saçlı adamın senin o köhne kitapçada sana nasıl baktığını gördüm, seni fahişe. Seni geri aldığım için şanslısın."

"Yapmak zorunda değilsin," dedi hemen. "Beni orada bırakabilirdin." Durakladı. "Boşanabilirdik."

Boşanmak en büyük utançtı. Ama Hector'la yaşamaktansa utanç içinde yaşamayı tercih ederdi.

Adam öne doğru eğildi ve kadın da kabaklara yaslandı.

"Cesedimi çiğnemen gerek," dedi acımasızca. O da arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Yaptığın hatayı inkâr etmemen çok şey anlatıyor."

"Bana ne yapmaya niyetli olduğunu söyle," dedi.

Neden bir şeyleri inkâr etme zahmetine girsin ki? Onun iyi düşünceleri umurunda değildi. Ve zaten Kaptan Arrow'a ihmal ederek yalan söylemişti.

Yalanlardan bıkmıştı-

Ve kaçmayı. Eğer Hector'la kalmaya devam edecekse, bu sefer kendi şartlarına göre, elinden geldiğince iyi şartlarda olacaktı. Çoğu kişi, kocasına karşı herhangi bir avantaja sahip olmayı ummasının gülünç bir fikir olduğunu söylerdi, ama onun sahip olmadığı bir şeye sahipti: tamamen gelişmiş bir ironi duygusu. Acınası etkileşimlerinde her zaman gözlemlenecek başka bir katman vardı. En azından, aralarındaki uyumsuzluğun acı gerçeğini yutmak için eğlenceli bir hap bulmaya çalışabilirdi.

Ama daha fazlasına ulaşmaya cesaret edebilirdi. Londra'ya kaçmadan önceki kadın haline geri dönemezdi. Kasabada bir şeyler öğrenmişti; kendine nasıl bakacağını, içinde gizlenen karanlık korku köşelerini nasıl görmezden geleceğini. Şimdi bile seslerini duyurmak için bağıyorlardı.

Ama onlara aldırış etmedi.

Vermeyecekti.

Kader ondan her şeyden vazgeçmesini istese de, ona kalan tek şeyi, yeni keşfettiği özgüvenini kaybetmeyi reddetti.

Hector ona baktı. "Yapacağım ilk şeyi biliyorum. Bunu çok özlemişim."

Jilly'nin yüzü alev alev yanıyordu. Adamın neden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Onun kendisine dokunmasından en çok korktuğu şey buydu. Hector bir yakınlaşma eylemini tamamlayamıyordu. Bu konuda korkunç bir yanlışlık vardı. Ama onu çok kolay aşağılayabilirdi. Birlikte oldukları her gece bunu yapmıştı.

Evlilik. Kendisi oturup izlerken onun yatmak için soyunmasını seyrederdi.

Ve sonra-

O zaman ona ne yaptırdığını düşünmeye dayanamıyordu.

Gözlerini hızla kırptırdı. "Yapmayacağım," dedi. "Sana bir daha asla o şekilde dokunmayacağım, Hector."

Hector güldü. "Neden olmasın? Sen bir sürtüksün, canım." Yüzü karardı. "Ve sana her dediğimi yaptırabilirim."

"Bu sefer değil," dedi. "Bu sefer beni zorlamaya kalkarsan ben de senin canını yakarım. Ve sessiz kalmayacağım. Anlatacağım, Hector. Bütün mahalleye bana vurduğunu çünkü kocalık görevlerini yerine getiremediğini söyleyeceğim" -durakladı- "kocalık görevlerini yerine getiremediğini söyleyeceğim."

Bunu hiç yüksek sesle söylememiştir.

Gözlerini kısmıştı. "Buna cesaret edemezsin."

"Kaybedecek hiçbir şeyim yok," dedi. Öne doğru eğildi ve bir parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Eğer beni geri almakta ısrar edersen, bu benim şartlarımla olacak. Anlaşıldı mı?"

Bir süre taş gibi bir sessizlik içinde oturduktan sonra, "Peki. Ama en azından Dreare Sokağı'ndaki küçük hayatınızı sürdüremeyeceğinizi bilmenin memnuniyetini yaşayacağım. Kanun benim tarafımda. Biz evliyiz ve öyle kalacağız. Kaçacak bir şilin bile bulamayacağından emin olmayı planlıyorum ama yine de bir şekilde kaçmayı başarırsan, söz veriyorum bir dahaki sefere seni bulmak zorunda kaldığımda bu kadar tedbirli olmayacağım."

Buna ne diyebilirdi ki?

Sıkışmıştı.

Grosvenor Meydanı'ndaki eve doğru yürüdüler, kadının yetersiz eşyaları küçük bir bavulun içindeydi ve tabii ki Hector onu kendi başına taşımaya zorlamıştı. Kiralanan uşak kapıyı arkalarından hızla kapattı.

"Biz almıyoruz." Hector şapkasını ve sopasını adamın eline tutuşturdu.

"Çok iyi, efendim." Uşak Jilly'ye merakla baktı.

Güçlü bir rahatlama duygusuyla desteklenen küçük bir gülümseme verdi ona. Misafir kabul etmiyorlardı. Şüphelerinde haklıydı. Kocasını sadece onunla oynuyor, onu burada, Londra'da tutuyordu. Eve dönmeden önce kaç gün kalmalarını planlıyordu?

Daha fazlasını öğrenmesi için ona meydan okuyacaktı.

O akşam yemekten sonra daha fazla bilgi edinmek için arayışına başladı. "Yarın ilk nereye gidelim? Parka mı? Bond Caddesi'ne mi? Yoksa British Museum'a mı?"

Kaplumbağa çorbasından başını kaldırdı. "Hiçbir yerde."

Kendisi de birkaç kaşık daha doldurdu. Hiç iştahı yoktu ama ne kadar üzgün olduğunu bilmesine de izin vermeyecekti. Kaptan Arrow yüzünden kalbi paramparça olmuştu. İlişkileri çirkin bir şekilde sona ermişti ve bu gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Dreare Sokağı'na refah getirme arzusundan daha çok, onu sokak panayırında görmeyi dört gözle bekliyordu, böylece-

Bilmiyordu.

İmkansız bir durum nasıl daha iyi hale getirilebilir?

Hem o ve kaptan herhangi bir beyanda bulunmamışken bunun ne önemi vardı ki? Hissetmeye devam ediyordu, bu sabah hissettiği içgüdü onlarınkinin sadece bir karasevdadan daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Aralarında daha büyük bir şey belirmişti. Bahçede de aynısı olmuştu. İstedikleri bir şey değildi ama ayın gökyüzünde olduğu kadar emindi.

Aralarında aşk vardı.

Sevgiler.

Bu fikir bile gözlerinin akmayan yaşlarla dolmasına neden oldu. Onları büyük bir ratafia yutkunmasıyla geri yuttu.

"Ya ertesi gün?" diye sordu Hector yumuşak bir sesle.

Kaşığını yere bıraktı ve ona ters ters baktı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Cesaretini topladı. "O zaman neden buradayız? Neden hemen eve dönmüyoruz?"

"Çünkü burada işim var." "Ne tür bir iş?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle. Sahip olduğun her kuruş önce bana aitti. Umarım hepsini tüketmemişsindir."

Hector'un çoktan çalmadığı ne bir hesap ne de bir mülk kalmıştı. Özgür olmak için elindeki az miktardaki kaynağı kumara yatırmıştı.

Ve kaybetmişti.

Yine de Otis'in Hodgepodge'a sahip olmasından memnuniyet duyuyordu. Onun bir şeyler yapabileceğini umuyordu. Belki yeterince kazanırsa, erkek modasına yönelik bir mağaza da açabilirdi.

Hector masadan kalktı. "Size hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

Ama daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Hector'un programını bilmeden Çarşamba günü için yola çıkma planları yapamazdı.

O da ayağa kalktı. "İster inanın ister inanmayın, bunu kabul ediyorum," dedi. "Ve nereye giderseniz gidin size eşlik etmekten memnuniyet duyarım. Eğer birlikte kalmamız gerekiyorsa, bu birlikteliği mümkün olduğunca acısız hale getirmeliyiz, öyle değil mi?"

Ona böyle uzlaştırmacı şeyler söylemek için içindeki her şeyi ortaya koyması gerekiyordu.

Hector sadece gülümsedi. "Hiç sanmıyorum. Seni kafesteki bir kuş gibi bu evde, sevgili Dreare Sokağı'na çok yakın bir yerde tutmayı tercih ederim. Hizmetçilerin ben yokken seni kilit altında tutmaları konusunda kesin talimatları var."

Gitti.

Bir saat mi demek istedi? Bir gün mü? Yoksa birkaç gün mü? Hiçbir fikri yoktu.

Ama *gitmek* iyi bir kelimeydi. Hector yolundan çekilince, bir çıkış yolu bulacaktı. Bundan emindi. Lord Harris ve karısı Leydi Harris'in kızı Leydi Jillian boşuna değildi.

Anne, diye sessizce dua etti. *Baba. Benimle ol.*

Yüzünde zalim bir memnuniyet ifadesiyle karşısında duran adama olan sefil bağlılığına rağmen yaşamak için - *gerçekten* yaşamak için- bir yola ihtiyacı vardı.

"Pekâlâ," dedi. Onun bir hanımefendi olduğunu bilmek, aklına gelen tüm kaba karşılıkları yutmasını kolaylaştırdı; bu ve adamın bir tür yokluğu gerçeği.

Yavaşça, sessizce merdivenlerden yatak odasına çıktı ve kapıyı kilitledi. Hizmetçilerin düzenlemeler hakkında ne düşündükleri umurunda değildi. Hector'un koridorun diğer ucunda olduğundan emin olmuştu.

Topladığı tek gecelik demiryolu hâlâ Hodgepodge'un üstündeki oturma odasının kokusunu taşıyordu; Otis'in yüzünü anında akla getiren tatlı, ev gibi bir koku. Kokuyu içine çekti ve gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Eve gitmek istedi.

Dreare Sokağı ne kadar sisli ve şanssız olsa da, burası onun eviydi ve her zerresiyle orayı özlüyordu.

Stephen oradaydı.

Kaptan Arrow, diye düzeltti kendini.

Eğer o gitmiş olsaydı, Dreare Sokağı'nda hissettiği ev duygusunu yine hissedecek miydi?

Yakında gidecekti, evini satar satmaz. Üzerine büyük bir hüznü çöktü.

Titreyen parmaklarıyla yatağa girdi ve yorganı çekti. Uyuyamayacağından emindi -hâlâ sokak fuarına fark edilmeden nasıl gideceğine dair hiçbir fikri yoktu- ama derin, rüyasız bir uykuya daldı.

* * *

Stephen o gece hiç yatmadı. İlk olarak, suluboyalarını nihayet bitirmiş olan utangaç Nathaniel'i, Bayan Jones'un aile rahatsızlığı nedeniyle çağırılması üzerine tüccarları denetlemesi ve panayırıdaki etkinlik programını denetlemesi için ikna etti. Sonra Pratt ve ekibine yardım etti.

Ahırda Prinny'nin atlarını serinletmeye uygun yeni bir sulama teknesi inşa etti. Daha sonra, Susan ve Otis'in Susan'ın mafya şapkalarını ve elbiselerini standında sergileyebilecekleri bir ip ve mandal sistemi tasarlamalarına yardım etti.

Sonra bütün akşam Pratt'in yardımıyla evindeki çürümüş kirişleri yenileriyle değiştirmek için çalışmaya devam etti. Terli ve zahmetli bir işti ama aklını Bayan Jilly Jones'tan uzak tutuyordu.

Yine de içten içe endişeliydi. Kocasından hiç hoşlanmıyordu.

Onun güvende olduğunu umuyordu.

Ufak tefek komşusuyla ilgili o istenmeyen ve rahatsız edici düşünceler, çekiç ve testereyle vurdukça aklına gelip duruyordu. Pratt'le birlikte duvarlara direkler dikerken ve bu direklerin üzerine geçici, taşıyıcı kirişler yerleştirirken de aklından çıkmıyordu. Eski, çürümüş kirişleri söküp yerlerine yeni kirişler yerleştirirken de ona saldırdılar. Etkilenen yatak odasında, yarasarlar tarafından tavan arasına giden yolun da tamamen kapatıldığından emin oldu.

Ne kadar uzun ve sıkı çalışırsa çalışsın, korunmasız Bayan Jones'un görüntüleri onu rahatsız ediyor, Pratt'le birlikte geçici kirişleri ve direkleri söktüklerinde ve günün erken saatlerinde yatak odasının duvarında açtığı deliği utangaç bir şekilde sıvadığında da devam ediyordu.

Hartley'ler sabahın dördünde eve döndüklerinde, Pratt'i yatağa göndermiş ve ortalığı toplamaya başlamıştı. Marangozluktan arta kalanları süpürdüğünde davetsiz misafirleri derin uykudaydı ve güneş bulanık bir sis tabakası içinde yükseliyordu.

Nihayet görevi tamamlanmıştı, evin önünde durdu ve sisin içinden görebildiği kadarıyla eve baktı. Alçı cephenin boyası kurumuştur. Asılı duran bir panjuru da tamir etmeyi başarmıştı. Hafifçe çökmüş olan baca da onarılmıştı. Boğa gözü

şimdi bir sis tabakasının altında gizlenmişti, ancak işi ilerletmek için ellerinde fırçalarla dizlerinin üzerine çöken birkaç mahalle çocuğunun küçük bir dış yardımı ile onu çıkarmayı başardı.

Ve şimdi... şimdi Leydi Hartley'nin bağlantısı evi görmeye gelebilirdi ve eğer o kişi istemezse, belki de fuardan biri isterdi.

Hodgepodge'a baktı. Oturma odasında hiç ışık yoktu. Otis hâlâ uyuyor olmalıydı. Dreare Sokağı'nın tamamı öyle görünüyordu.

Belki de tüm Londra öyleydi.

Sadece o vardı... ve sis.

Kaynayan, adlandırılmayan bir duygu onu ele geçirdi ve beyaz buharın ağır kefenleri arasından Hodgepodge'a doğru yürüdü.

Bunu yeterince ertelemişti. Bayan Jones'un nerede olduğunu öğrenmeliydi.

Şimdi.

* * *

"Elli dört Grosvenor Meydanı," dedi Otis birkaç dakika sonra, hâlâ gecelik şapkasıyla. "Ama Yüzbaşı, onu göremezsiniz. O sefil kocası buna izin vermez, eminim."

"Yapmayacağını biliyorum." Stephen gitmek için topuklarının üzerinde döndü ve sonra arkasına baktı. "Teşekkürler Otis."

"Rica ederim." En beklenmedik kitapçı tezgâhtarının alnında yeni bir kırışıklık vardı.

Stephen sırtıttı. "Benim için endişelenme." Ama sonra ciddileşti. "Endişelenmemiz gereken kişi Bayan Jones."

"Ve öyleyim!" Otis ağladı. "Onun gitmesini istemedim. O alçağın gözüne ayakkabımla vurdum ama" -duraksadı- "başka ne yapacağımı bilemedim. Bütün gece bunu düşündüm."

Uykusuzluktan zaten ağırlaşmış olan ifadesi daha da çöktü.

"Elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi Stephen. "Döndüğümde ne bulduğumu sana bildireceğim."

Otis gülümsedi. "Pekâlâ. Yolunuz açık olsun."

Stephen kiralık bir taksiyle Grosvenor Meydanı'ndaki eve vardığında her şey sakindi. Şoföre köşede beklemesini söyledi. Bir saat boyunca sessizce oturdu. Bu süre içinde cadde büyük ölçüde aydınlandı. Binada herhangi bir hareketlilik görene kadar bir çeyrek saat daha geçti.

Birisi ön penceredeki perdeyi kenara itti. Bir dakika sonra Broadmoor yaya olarak ön kapıdan çıktı. Diğer yayalar da dışarıdaydı, çok değil ama birkaç kişi. Bir baca temizleyicisi, şehirde geçirdikleri bir akşamın ardından evlerine dönmekte olan iki genç delikanlı ve üç küçük çocuğuyla parka doğru giden bir hemşire vardı.

Stephen'ın içinden kapıyı çalıp Bayan Jones'u görmek istemek geliyordu ama bu isteğini bastırdı, arabadan indi ve avını güvenli bir mesafeden takip etmeye başladı.

Bir süre sonra Broadmoor Pantheon Çarşısı'na girdi, erkeklere özel ipek şapkaların satıldığı bir tezgâhta ve tüm erkek hastalıklarına çare bulmakla övünen bir başka tezgâhta oyalandı. On dakika daha dolaştıktan sonra, kalabalığın içinden birine selam vermek için bastonunu kaldırdı.

Stephen'ın kalbi daha hızlı atıyordu. Kiminle buluşuyordu?

Alışveriş yapanların arasından bir kadın çıktı ve Stephen'ın ilk aklına gelen, ikisinin birbirine çok yakıştığı oldu. Broadmoor bir beyefendinin şık kıyafetlerini giymişti ama alt sınıftan biri gibi görünüyordu. Kadın zarif bir elbise giymişti ve oldukça güzeldi - ama zor bir şekilde.

Konuşmaya niyetli görünüyorlardı. Kadın tekrar tekrar başını salladı. Broadmoor bastonuyla işaret etti, sanki

ona başka bir yerin yolunu tarif ediyordu.

Birkaç dakika sonra kendi yollarına gittiler.

Stephen Broadmoor'u caddeye kadar takip etmeye devam etti. Adam bir sıra faytona yaklaştı ve bir şoförle konuştu, sonra bir diğerine geçti. O araca bindi ve araç uzaklaştı.

Stephen ilk taksi şoförüne koştu. "Az önce gideni takip edebilir misin?"

Şoför başını salladı. "Ancak bana o cimrinin ödediğinden daha fazlasını ödersen. Ödemem gereken bir geçiş ücreti var, biliyorsun."

"Elbette," dedi Stephen ve makul bir fiyat söyledi, şoför de kabul etti. "Onlara yetiştirilir misin?"

Şoför omuz silkti. "Nereye gittiğini bilmeme rağmen eminim yapabilirim."

"Nerede?"

"Kensington'da bir kulübeye. Orada birkaç saat beklememi istedi ama bunun için fazladan para ödemeye de razı değildi. Benim ne olduğumu sanıyor? Çaresiz mi?"

Stephen, Broadmoor'un tam olarak hangi kır evine ve neden gittiğini bilme arzusu ile Bayan Jones'u görme ihtiyacı arasında gidip geliyordu.

İhtiyaç kazandı.

Stephen adama, "Para sende kalsın," dedi, "eğer diğer şoför döndüğünde bana ne dediğini söylersen sana üç katını öderim. O kulübenin adresini bilmek istiyorum."

"Bana uyar," dedi şoför. "Her gün bu saatlerde buradayım. Jack'i sor." Şapkasını eğdi.

"Teşekkür ederim, Jack."

Stephen yakında Bay Broadmoor hakkında daha fazla şey öğreneceği için bir tatmin duygusu hissetti. Ama bu, içini kaplayan mutluluk dalgasıyla kıyaslanamazdı.

Mutluydu çünkü Bayan Jones'u görecekti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Jilly o sabah uyandığında ilk aklına gelen Stephen oldu. Onu hiç özlemiş miydi? Yoksa aldattığı için ondan o kadar nefret ediyordu ki onu çoktan aklından çıkarmış mıydı?

Önceki gün yaşananları hatırladıkça tamamen perişan oluyordu. Onu incittiğini inkâr edemezdi, hem de çok kötü bir şekilde. Suçluluk duyuyordu, ama daha da çok büyük bir üzüntü hissediyordu.

Asla birlikte olamazlardı.

Neden bu gerçeği kabul edip yoluna devam edemiyordu?

Umutsuz bir iç çekişle bacaklarını yataktan dışarı salladı. Katlanmaktan başka çaresi yoktu.

Evet, sefil ve yalnızdı ama iyi tarafından bakarsak -eğer buna iyi tarafı denebilirse- en azından artık Hector'dan korkmuyordu. Onun gibi önemsiz bir adamdan korkmak için zaten çok şey kaybetmişti.

Giyinirken Otis'in şu anda ne yapıyor olabileceğini merak etti, sadece Otis'in değil, Dreare Sokağı'nın geri kalanının da.

Bu düşünce ona Stephen'ı hatırlattı. Her şey dönüp dolaşıp ona geliyordu.

Boğazında bir düğümlenme hissetti, gözyaşlarının yaklaştığına işaret eden türden bir düğümlenme ama onları bastırdı. Bir süre sonra merdivenlerden kahvaltı salonuna indiğinde Hector'un çoktan gitmiş olduğunu görerek heyecanlandı.

"Nereye gittiğini söyledi mi?" diye sordu, yaşlı ve nazik bir beyefendi olduğu anlaşılan uşağa.

"Hayır, madam, yapmadı."

Bir parça kızarmış ekmek ısırdı, iştahı olmasına şaşırmıştı. Ama vardı, hafif bir iştah. Hector yanında olmadığı için kalbi biraz daha hafiflemişti.

Güzel, demli çayından bir yudum aldı. "Eve ne zaman geleceğini söyledi mi?"

Uşak başını salladı. "Özür dilerim, madam."

"Teşekkür ederim." Kadın ona gülümsedi ama kalbi biraz daha sıkıştı. Kocasının nerede olduğunu bilmeden bu evde kapana kısılmış olmak korkunçtu. Kendini kafesteki bir kuş gibi hissediyordu, ki kocasının da tam olarak böyle hissetmesini umduğunu şimdi hatırlıyordu.

Uşak boğazını temizledi. "Bay Broadmoor ziyaretçi kabul etmeyeceğinizi söyledi. Ama birkaç dakika önce siz hâlâ yukarıdayken bir adam geldi."

Jilly fincanını yere bıraktı. "Bir erkek mi?" Kalbi hızla çarpıyordu. "Özellikle beni görmek için mi?"

Uşak başını salladı. "Ona hayır dediğimde çok kızdı."

"Neye benziyordu?" Zar zor nefes alabiliyordu.

Otis miydi?

Yoksa Stephen mı?

"Seçkin biriydi," dedi uşak. "Oldukça yakışıklıydı."

"Genç yakışıklı mı, yaşlı yakışıklı mı?" diye ağzından kaçırdı. "Genç. Ama her tarafı alçı ve ter içindeydi. Dedim ki

Derhal binayı terk etmesini yoksa efendimin tabancasını çekeceğim."

Jilly'ye söylediklerinde ciddi olduğunu göstermek için ceketini kaldırdı.

Nefes nefese kaldı. "Neden birini tabancayla tehdit ediyorsun? Bu çok saçma!"

Uşak oldukça kararsız görünüyordu. "Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama Bay Broadmoor kapıda silahlı olmamı istedi. İtiraf etmeliyim ki Grosvenor Meydanı'nda dolu bir tabanca kullanmak zorunda olmak bana pek iyi gelmiyor."

"Benimle de değil!" Jilly ayağa kalktı. "O hâlâ... buralarda mı? Bahsettiğin bu adam?"

Uşak başını salladı. "Hayır, değil. Bana tabancayı kolayca çıkarabileceğini söylemeyi ihmal etmedi."

Birçok korsana yaptığı gibi elimi tuttu, ama yaşlı adamların kollarını kırmaktan hoşlanmadığını söyledi."

Stephen. O olmalı!

"Ayrıca bana endişelenmememi, geri gelmeyeceğini söyledi," dedi uşak. "Ve başka kimseyi içeri almamam konusunda da ısrar etti. Hatta evin hanımının yatak odasında kalmasını ve tabanca kullanmamı gerektirecek kadar büyük bir tehdit ortaya çıkarsa kapıyı kilitlemesini tavsiye etti."

"Ah." Jilly ancak fısıltının üzerinde konuşabiliyordu. Yavaşça uşağın yanından geçip koridora çıktı, duvarda asılı duran armanın yanından geçti, sonra girişteki, ona Hodgepodge'dakini hatırlatan büyük aynanın yanından geçip sağdaki misafir odasına girdi. Ağır kırmızı kadife perdeleri geri çekti ve korktuğu şeyi gördü-

Hiçbir şey.

Yakındaki bir çalının üzerinde oturan bir kuş dışında meydan tamamen boş görünüyordu.

Onu özlemişti.

Bu kadar yakın olup da birbirimizi görememek büyük bir trajedi gibiydi.

İçinden ön kapıdan koşarak çıkıp Dreare Sokağı'na geri dönmek geliyordu. Belki Stephen orada olurdu.

Ama onunla konuşur muydu ki?

Peki Hector onun gittiğini görünce ne yapacaktı?

Bunların ikisi de düşünmekten hoşlanmadığı sorulardı.

Bir de Dreare Sokağı'nda olmamak için öne sürdüğü mazeret meselesi vardı. Otis şimdiye kadar komşularına aileden hastalanan biriyle ilgilendiğini söylemiş olmalıydı.

Kimsenin gerçeği öğrenmesini göze alamazdı.

Dudağını ısırdı. Şimdilik burada, Grosvenor Meydanı'nda sıkışıp kalmıştı. Kendini bırakmalıydı.

Uşak kapıda bekliyordu. "Hanımefendi? Belki de adam haklıydı. Benim gibi yaşlı bir adamın

Efendinin yokluğunda evi korumak. O dönene kadar odanıza çekilmenizin akıllıca olacağını düşünüyorum."

Jilly gözlerini kırıştırdı. "Bunu düşüneneğim. Teşekkür ederim."

"Belki de kütüphaneden yanınıza alabileceğiniz bir kitap?" Kaşları endişeyle çatıldı. Zavallı adam kesinlikle çok ısrarcıydı.

Evin içinde nereye gittiğinin ne önemi vardı ki? Yapacak hiçbir şeyi yoktu. Eğer uşağı daha rahat hissettirecekse, onu rahatlatacak ve yukarı çıkacaktı.

"Pekâlâ," dedi. "Bir kitap bulup odama çekileceğim."

Yaşlı hizmetçi biraz geri çekildi ve onun geçmesine izin verdi. Kütüphanede rafları karıştırarak birkaç kayıtsız dakika geçirdikten sonra, pek de inandırıcı olmayan bir kararla eski bir Londra tarihi çıkardı. Sayfaları çevirirken Alicia Fotherington ve kayıp günlük hakkında bir kez daha hüzünlü bir düşünceye kapıldı.

Bitirmeyi çok istemişti.

Kendi hayatında mutlu olamadıysa, mutlu olmuş insanların hikâyelerini de araştırabilirdi.

Seçtiği kitabı göğsüne yakın tutarak uşağın yanından tekrar geçti.

"Kapıyı kilitlemeyi unutmayın, madam."

"Söz veriyorum," diye güvence verdi ona, üzerine ağır bir bıkkınlık çökmüştü.

Merdivenlerden çıkıp pelüş halı kaplı koridordan yatak odasına doğru yürürken hava bayattı.

Sessiz, kapalı odaların önünden geçerken aklına gelen kelime *sıkıcıydı*. Hayatı çok ama çok sıkıcı olacaktı.

Yatak odasının kapısına vardığında içini çekti. Oda özel bir şey değildi, ancak küçük bir bahçeye bakıyordu. Kapıyı açtı ve çekerek kapattı.

"Kilitlemeyi unutma," dedi arkasından tanıdık bir ses.

Jilly donakaldı.

Aman Tanrım. Kitabın parmaklarından haliya düşmesine izin verdi. Stephen orada duruyordu; terli, kirli ve hayatında gördüğü en muhteşem manzaraydı.

Artık kesinlikle sıkılmıyordu.

* * *

Jilly yüzünü ona dönüp elindeki kitabı yere bıraktığında Stephen ne düşüneceğini bilemedi. Ağzı açık kaldı ve kaşları yukarı kalktı, ama sonra şaşkınlığı geçti ve gözleri yaşlarla doldu. Büyük, yağlı gözyaşları.

Titreyen elini ağzına götürdü ve gülümsedi. "Stephen," diye fısıldadı.

"Jilly."

Bir süre geçti.

Biliyor muydu? Onun aldatmacası yüzünden kalbinin nasıl paramparça olduğunu biliyor muydu? Buna rağmen onu sevdiğini biliyor muydu? Onun yanında, onunla birlikte olmak zorunda olduğunu...

Asla birlikte olamayacak olsalar bile. Ona doğru duraklayan bir adım attı.

Bu onun için yeterliydi. Öne doğru üç adım attı ve onu kollarına çekti. Kız onun gözlerinin içine öylesine güvenle, onun varlığından öylesine zevk alarak baktığında, kendi menekşe mavisini derinliklerine, onun kendisine ait olmasından başka hiçbir neden olmaksızın bakma lüksüne izin verdi.

Dünya ne düşünürse düşünsün, o onun kızıydı. Yalnız onun.

"Burada olmamalısın," dedi kadın.

"Biliyorum," dedi adam alçak sesle.

Orada olmaması için o kadar çok neden vardı ki. Yine de yüzündeki bir tutam saçı çekip parmağına dolamaktan kendini alamadı.

"Pencerenizi göstermesi için bir şeyise rüşvet verdim. Neyse ki kafes tuttu."

Gülümsedi. "Burada olmana çok sevindim."

"Olmak zorundaydım," dedi basitçe.

"Açıklamama izin verecek misin?" Bir avucunu onun yanağına koydu. "Hayır. Ben zaten anlıyorum. Onu görür görmez anladım."

O zaman yüzü daha da yumuşadı ve elinin adamın yanağından aşağı kaymasına ve işe yaramaz bir şekilde yanına düşmesine izin verdi.

Bir sessizlik daha oldu. Ve

sonra eğildi-

Ve onu öptü.

Eve dönmek gibiydi.

Kollarını adamın boynuna doladı ve adam onu daha da yakınına bastırdı. Ama bu yeterli değildi. Onu kaldırdı -kız direnmedi- ve yatağa yatırdı.

"Gel," dedi ve onu tekrar kendine çekmek için kollarını uzattı.

Bir saniye bile tereddüt etmeden onun üzerine yerleşti. Bir an onun yüzünü ellerinin arasında tuttu ve tekrar birbirlerine baktılar. Bakmaya doyabilecekler miydi?

O öyle düşünmüyordu. Ona sonsuza kadar bakabilirdi.

Aralarında söylenmemiş, söylenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama aralarındaki o önemli, isimsiz şey -başka hiçbir kadınla hissetmediği bir şey- düşünmeyi gerektirmeyen, varlıklarından başka hiçbir şeye ihtiyaç duymayan şey tarafından cüceleştirilmişti. İsimsiz şeyin içlerinde yarattığı özlemi tatmin etmeye en çok dokunarak ve sadece var *olarak* yaklaşabilirlerdi.

Birlikte olmak, yani.

Birlikte.

Tek olarak.

Birkaç dakika boyunca Jilly'nin yüzünden, dudaklarından, kendisinininkine değen yumuşak teninden başka bir şey görmedi, hissetmedi, hiçbir şeye ihtiyaç duymadı.

Birkaç hızlı, tutkulu giysi çekiştirme, ayakkabı çıkarma, sıcak, ateşli öpücükler serpiştirildi.

Daha ne olduğunu anlamadan ikisi de çıplaktı ve adam onun göğüslerini öpüyor, emiyor, dilini ve dişlerini üzerlerinde gezdiriyordu. Kadın inledi ve bacaklarını iki yana açtı.

Kız onu elik sertliğine kadar okşarken, o da parmaklarıyla kıza sataştı.

Ve sonra sıcaklığın, yumuşaklığın, sertliğin, enfes hislerin ortasında -ve savrulan yastıklardan, buruşturulmuş zümrüt bir elbiseden, abanoz saçlardan ve yakut dudaklardan gelen renk patlamaları- içine girdi.

Haykırdı.

Hemen durdu, göğsü daraldı. "Ne oldu?"

Yutkundu. "Hector bunu yapamazdı," diye fısıldadı. "Aman Tanrım," dedi Stephen anlayışla. "ok üzgünüm.

."

"Hayır," dedi. "Üzölme. Sen olduğun için mutluyum."

"Jilly." Ona duyduğu güvenin büyüklüğünü hissederek, şefkatle alnından öptü.

Sırtını dikleştirerek, onu çılgınca öperek ve elleriyle her yerini okşayarak, hatta büyük bir şefkatle kendi bacaklarına ve sırtına sürttüğu kalçaları ve baldırlarıyla, bir parmaklığa sarılmış sarmaşık gibi ona yaklaşarak devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

Kadın memnuniyetle haykırdığında, adam onu öptü ve kadının iniltileri adamın ağzında azaldı. O zamana kadar kendi zevkini almamıştı ve onun ilgisi hem sıcak hem de tatlıydı, onu mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla büyüledi.

İşlerini bitirdiklerinde onun yanına çöktü ve onu kollarının arasına aldı.

"Seni seviyorum-" dedi.

"Seni seviyorum-" dedi aynı anda. Adam kıkırdadı ve kadın da kıkırdadı.

Ama sonra hâlâ yumuşak olan ifadesi de ciddileşti. Bir parmağını onun yanağında gezdirdi. "Seni hayatımın sonuna kadar kalbimde taşıyacağım," diye fısıldadı.

"Ve ben de seni," dedi. "Sonsuza dek, aslında." Gülümsedi.

"Bekle," dedi eş bir gülümsemeyle. "Ben de sonsuza kadar demek istemiştim."

"İyi," dedi huysuzca. "Başka türlü dayanamazdım."

Sonra ona yavaş, şefkatli bir gülümseme verdi ve gözlerini kapattı. Kadın iyice sokuldu ve Stephen kollarını ona doladı, gözleri tavandaydı.

Jilly hafif bir uykuya daldı ve adam hâlâ onu kucaklıyordu.

Ne yaptığını bilmiyordu. Tek bildiği bunu yapmak zorunda olduğuydu. Artık kendisi değildi. Kendisi ve Jilly'ydi.

Yine de olamazlardı.

Peki ne yapacaktı? Hayatının geri kalanında onun yokluğunda ikiye bölünmüş bir kalple mi dolaşacaktı?

Evliydi.

Gözlerini kapattı, düşünmemeyi, bunun yerine onları birbirine bağlayan o önemli şeyle kalmayı seçti.

Jilly ile kalmayı seçti.

* * *

Çeyrek saat sonra onu sarsarak uyandırdı.

"Gitmem gerek," dedi. "Saat öğleni geçiyor."

Doğrulup ellerinin üzerine yaslandı. "Hector'u düşünmedim bile-"

"Sorun yok." Göğüsleri dolgundu ve dik uçlarıyla onu çağırıyordu. Avucuyla onları okşadı, şimdiden onları özlüyordu -onu özlüyordu-. "Kapınız kilitli. Buradan pencereden çıkmak yeterince kolay."

Dudağını ısırdı. "Oldukça beceriklisin."

"Bir adam dalgalı bir denizde bir direğin tepesine tırmandıktan sonra, birkaç kat yüksekliğindeki bir duvara tırmanmak hiçbir şey değildir."

Birlikte sırttılar. Ve

sonra adam onu öptü.

Ne zaman o çekildi Geri, o gördüm o
içinde onu Gözler, Hissettiği özlem.

"Ah, Stephen," diye fısıldadı.

Gözlerini kırpmadan ona baktı. "Bunu düşünme," dedi nazikçe.

Yutkundu. "Seni özleyeceğim. Geri gelebilir misin?"

Bir an için nefes almayı bıraktı. "Yapabileceğimden emin değilim. Bu sabah çok şanslıydık." Yataktan kayarak çıktı, pantolonunu çekti ve dünyanın yeniden içine kapandığını hissetti.

"Yarın orada olacağım," dedi Jilly neredeyse neşeyle. "Fuarda."

Giyinirken durakladı ve gülümsedi. "Otis bana böyle söylüyor."

Başını salladı. "Bir yolunu bulacağım." "Ya Hector da gelirse?"

Yüzünü buruşturdu. "Böyle bir şey olmayacak."

"Prinny'nin iddiaları doğruysa, tüm Londra fuardan haberdar olacak. Peki buradan nasıl kaçmayı düşünüyorsun?"

Çırlıçılak ayağa fırladı ve **a d a m ı n** yanına geldi. Ellerini onun göğsüne bastırarak, "Endişelenme," dedi.

Onun bileklerini tuttu. "O köpek varken senin için endişelenmeden edemiyorum."

Uzandı ve onun dudaklarını öptü. "Sadece bu tatlı düşünce bile seni tekrar görene kadar beni ayakta tutacak."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu son bir kez öptü. "Kendine iyi bak," diye fısıldadı.

Veda etmek bir seçenek değildi.

Adam pencereyi açıp sürünerek dışarı çıkarken kadın onun üzerinde gezindi. Kafesin üzerinde bir dayanak buldu ve birkaç değerli saniye daha pencere kanadına tutundu.

"Dikkatli ol," diye fısıldadı.

Göz kırptı. "Merak etme. Şimdi git. Aksi takdirde, kötü bir dikkat dağıtıcı olarak hizmet edeceksin ve ben de ölüme düşeceğim."

"Oh, hayır." Elini ağzına götürdü. "Buna izin veremeyiz."

Onun geri çekilmesini sabırla bekledi.

Kadının yüzü nihayet gözden kaybolduğunda gördüğü en üzücü şeydi.

Çünkü onu bir daha ne zaman göreceğini kim bilebilirdi?

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Jilly ertesi sabah uyandığında aklına gelen ilk şey Stephen oldu elbette. Ama ikincisi Hector değildi.

Fuarla ilgiliydi. Alicia Fotherington'ın da panayır sabahları uyandığında aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti -heyecanlı, mutlu.

Jilly zıplayarak yataktan kalktı ve olabildiğince hızlı bir şekilde sabah abdestini aldı. Bacaklarının arasında Stephen'ın izini bıraktığı yerde hâlâ hoş bir sızı hissediyor ve bu duyguyu sonsuza dek yaşayabilmeyi diliyordu.

Ama yapamadı. Bunu biliyordu.

Hector'la evliydi.

Ah, keşke kocası düşüncelerine hiç karışmasaydı! Piknikte vızıldayan sinir bozucu bir sinek gibiydi. Hayır, arı olsun, diye düşündü, sokup piknikçilerin dağılmasına, yiyecek ve içeceklerine dokunulmamasına neden olabilecek bir arı.

Evet, Hector bir arıydı, hem de kızgın, vızıldayan bir arı. Dün öğleden sonra her nereye gittiyse oradan döndüğünde suratı asıktı. Bu alışılmadık bir şey değildi ama bir şey yüzünden özellikle tedirgin görünüyordu.

Kız sorduğunda, öfkesinin kaynağını açıklamayı reddetmişti.

Jilly bütün öğleden sonra onun daha hoş biri olmasını ummuştı.

O zaman onu daha iyi idare edebileceğini düşündü.

Ama o hiç yapmadı. Ve sonra onun sürekli kötü bir ruh hali içinde olduğunu hatırladı. Belki de ne kadar yaygın olduğunu hatırlayamayacak kadar uzun süre ondan uzak kalmıştı.

Bu arada, elinden geldiğince onun öfkesinin etrafından dolanarak, sokak fuarına gitmenin bir yolunu bulmak için beynini zorladı.

ve bir şekilde kucağına altın bir fırsat elması düşmesini umuyordu.

Ama hiçbir şey olmamıştı. Kaderin onun tarafında olduğuna dair özel bir işaret ortaya çıkmamıştı.

O akşam yemekte Hector, yüzünde bütün gün takındığı aynı asık surat ifadesiyle bifteğini kesip biçmişti.

"Benimle paylaşmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?" Jilly kendi testeresini keserken duraklamıştı; evdeki aşçı pek becerikli sayılmazdı.

"Hayır." Hector kaşlarını indirdi. "Kendi işinize bakarsanız memnun olurum."

"Oh," dedi, onun tarafından aşağılanmaya alışkındı ama *takdir etmek* kadar güzel bir kelime söylediği için şok olmuştu. "Özür dilerim." Ve ağzına fazla pişmiş bir havuç attı.

Kocası çatalını yere attı. "Bütün gününü içeride geçirmek zorunda kalan bir kadın için oldukça neşeli görünüyorsunuz."

Ve kim bu berbat yemeği bir serseriyle yemek zorunda, diye ekledi sessizce.

Omuz silkti, mutlu ruh halini belli ettiği için anında pişmanlık duydu; gerçekten mutlu olduğundan değil, çünkü ne olursa olsun Hector'un karısıydı ve öyle kalacaktı. Ama yine de Stephen'la birlikte mutluluğun tadına varmıştı.

Hem de kendi yatağında.

"Sadece iyi bir eş olmak için elimden geleni yapmaya çalışıyorum," dedi ve en azından birkaç gün daha hizmetçinin çarşaflarını yıkamasına izin vermeyeceğine yemin etti.

Hector kaşlarını kırıştırdı. "Neden fikrini değiştirdin?"

Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla şarap kadehini dudaklarına götürdü. "Çünkü kaderime boyun eğdim," dedi sonunda. "Biz evliyiz. Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

Küçük, muzaffer bir gülümseme yarattı. "Bu daha iyi. Bu şekilde düşünmeye devam edersen sonunda seni

ev. Bu ev değil, dikkatinizi çekerim." Bir peçeteyi dudaklarına götürdü ve onları sildi. "Ama köye döndüğümüzde."

Yüzünün dramatik bir şekilde düşmesine izin verdi. "O zaman Londra'da benim için hiçbir gezi olmayacak mı?"

Onun eziyet çektiğini görürse ruh halinin yumuşayacağını biliyordu.

Ve biraz rahatlamış görünüyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki hiçbir duyguya yatırım yapmadığı büyük bir bilimsel deneymiş gibi onu inceledi. "Kesinlikle," dedi. "İçeride kalmalısın."

"Benimle kalır mısınız?" İtaatkâr ve aşırı itaatkâr olmayan mükemmel bir dengede ses çıkarmak için elinden geleni yaptı - yoksa bir şeylerin peşinde olduğunu tahmin edebilirdi.

Kısa bir kahkaha attı. "Korkarım ki hayır. Londra'da olduğumuz her gün iş yapıyorum."

"Ne kadar sürer sence?" diye sordu hafifçe, sanki gerçekten umursamıyormuş gibi.

"Size söyledim, Mevsimin geri kalanı," diye cevap verdi eşit bir şekilde, "ama işim daha erken sonuçlanırsa, yola çıkacağız."

"Oh?" Sorarken yarı yarıya zarif görünmeye çalıştı. Onun narin, uysal, zayıf ya da miyavlayan hallerini seviyordu. "Gelecek hafta kadar erken olabilir," dedi.

Bir elini göğsüne koydu. "Gelecek hafta mı?" Başını salladı. "Ne fark eder ki?"

Tekrar omuz silktili. "Gerçekten öyle değil. Ben sadece-" Tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Ne?" Sesi kısa ve tehditkârdı.

Kirpiklerinin altından ona baktı. "Umuyordum ki..."

"Evet?" diye sordu, yüzü kızarmıştı.

Tabağına baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Dışarı çıkıp sana bir hediye alabileceğimi umuyordum," dedi usulca tabağına doğru.

Kadehini masaya çarptı. "Bir *hediye* mi?" Tamamen şaşkın görünüyordu.

Çabucak başını salladı. "Sorun değil," dedi. "Bekleyebilir."

Başını iki yana salladı. "Neden bana hediye aldın ki?"

"Sana söyledim," dedi sabırla, "deniyorum. Eğer evleneceksek, aramız iyi olsun bari."

Gözlerini ona dikti. "Sana inanmıyorum." Bu tam da korktuğu şeydi.

Ama o ne yapacağını biliyordu.

"Pekâlâ," dedi ve ayağa kalktı. "Bu hediye satın almayacağım. Bundan bahsettiğimi unutun."

"Bana ne olduğunu söyle," diye sordu, kavgaya hazırlanmış gibi kravatını gevşeterek. "Ve *arkana yaslan*."

Titreyerek (tehlikede olduğu zaman çok iyi bir oyuncu olabileceğini keşfediyordu) oturdu. Sonra çenesini kaldırdı ve sanki çok ama çok utangaçmış gibi arkasındaki duvarda bir noktaya baktı.

"Bu özel bir hediye," diye fısıldadı.

"Ah?" Sesine bir gerginlik girdi, en kötü türden bir gerginlik. Yatak odasını düşündüğü anlamına geliyordu.

"Evet," dedi, "özlemini duyduğun bir şey." Parmaklarını kucağında sıkı.

Küçük bir kahkaha attı. Gerçekten, neredeyse bir kıkırdama. Bu ses karşısında irkilmemek için kendini zor tuttu.

"Söyle bana," dedi yavaşça ve ona baktı.

"Eğer yaparsam, o zaman artık sürpriz olmaz," dedi neredeyse nazlanarak.

"Söyle bana!" diye bağırdı.

Parmağını masa örtüsünün üzerinde yavaşça, düşünceli bir şekilde gezdirdi ve sonra ona baktı. "Bu bir kırbaç," dedi. "Sapına baş harflerimiz kazınmış - aslında iç içe geçmiş."

Tam bir sessizlik vardı.

Ve sonra Hector sandalyesinde arkasına yaslandı ve güldü. Ağlayana kadar güldü ve kız orada oturup izledi, umarak, umarak ...

İşini bitirdiğinde ona baktı. "Git küçük kırbacını getir," dedi gözlerini silerek. "Onu bana ellerin ve dizlerin üzerinde sunmanı istiyorum."

Adam kıkırdamaya devam etti, ama kadın onun ciddi olduğunu biliyordu - son derece ciddi.

Tekrar ayağa kalktı, onuru incinmiş gibi davrandı.

"Yanına bir seyis alacaksın," dedi.

Hanımfendinin hizmetçisi yoktu elbette. Onun rahatına zerre kadar önem vermemiştir.

"Büyük olan," diye devam etti, hâlâ eğleniyordu. "Adı Jared ve eğer yanlış bir hareket yaparsan, ona seni alıp omzunun üzerinden atmasını söylerim. Ve seni eve götürdüğünde -benim önümde- sana yapmasına izin verdiğim şeyden hiç hoşlanmayacaksın."

Jilly içinden bir tiksinti dalgasının geçtiğini ve neredeyse dizlerinin büküldüğünü hissetti.

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet," dedi. "İyi bir gece uykusu çek. Yarın gece küçük hediye ni vaftiz edeceğiz. Gerçi beklemesi gerekebilir. Bir ya da iki günlüğüne gitmiş olabilirim. Henüz karar vermedim."

"Gerçekten mi?" Korkunç derecede hayal kırıklığına uğramış görünmeye çalıştı.

"Evet. Ama ne dediğimi unutma." Ona bir parmağını salladı. "Yanlış bir hareket yaparsan Jared çok şanslı bir adam olacak."

Sonra döndü ve dışarı çıktı, kocasından bir günlüğüne kaçabildiği için duyduğu rahatlama neyse ki duyduğu tiksintiden daha fazlaydı.

Ve şimdi, ertesi sabah merdivenlerden inerken, Hector'un ona yapabileceği hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyeceğine yemin etti. Bir şekilde kendini Jared'den kurtaracaktı. Çok zeki görünmüyordu ve öyle olsa bile, o daha zekiydi.

Gününü fuarda geçirecekti. Stephen'la birlikte. Sevgili Dreare Sokağı'nda.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Fuar sabahının erken saatlerinde Stephen yine Jilly'yle birlikteydi ve Jilly de onun üzerindeydi. Bu saf bir cennetti-

Ta ki onun nefesini
koklayana kadar. Aman
Tanrım.

Soğan mı?

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Yüzbaşı!" Leydi Hartley yüzüne bakıyordu ve çırılçıplaktı. Adamın açık ağzının tam üzerine bir öpücük kondurdu.

Yastıkların üzerinde dimdik oturdu, elinin tersiyle dudaklarını sildi ve kapalı yatak odası kapısını işaret etti (kilitlemesi gerektiğini biraz geç fark etti).

"Çıkın dışarı, Leydi Hartley," dedi alçak sesle. "Sör Ned'i buraya çağırmadan önce dışarı çıkın."

Göğüslerinin üzerine bir çarşaf çekti. "Yapmazsın." "Evet, yapardım."

Alt dudağını dışarı çıkardı. "Ama Kaptan-"

"Davranışınız tamamen uygunsuz," dedi.

Ona döndü. "Beni çekici bulmuyor musun?" Hayır diyemedi. O çok fazla centilmendi.

"Sen *evlîsin*," dedi. "Bu her şeyi değiştirir."

Yüce Tanrım, dinle onu! Göğsünden bir suçluluk dalgası sekti.

Leydi Hartley'nin kaşları çatıldı. "Emin misiniz?"

"Evet, evli kadınlar yasak bölge. Bu uzun zaman önce verdiğim bir söz, ne olursa olsun tutacağım."

"Oh, pekala. Hepsi buysa."

"Evet," diye mırıldandı ve gözlerini ondan kaçırdı. "Lütfen git.

Olay çıkarmadan önce."

Kıkırdadı. "Pekâlâ."

Onun ayağa kalktığını duydu ve sonra mırıldanmaya başladı. "Hala terbiyeli değil misin?" diye sordu ona.

"Hayır, seni yaramaz adam." Giyinirken kadından yayılan küçük iç çekişleri duyabiliyordu.

"Lütfen acele edin." Sabırsızlığını güçlükle bastırabiliyordu. Sabahları uyanmak için berbat bir yoldu, hatta herkesi yorgun d    ren gün boyu süren bir fırtınanın ardından gecenin bir yarısı gemide nöbete  a rılmaktan bile daha kötüydü.

Kadının i  geçirdiğini duydu ve sonra topuklarının üzerinde kapıya doğru yürüdü. "Artık bakabilirsiniz, Kaptan."

Yavaşça, isteksizce kapıya doğru döndü.

Hacimli ipek bir sabahlı a sarınmı tı. " unu unutma," dedi g   slerinin arasındaki yarı ı parmaklayarak, "*evli* kadınlar gizlice dola ma konusunda uzmandır. Ve biz hastalıklar olmadan aradı ınız deneyime sahibiz."

"Oh," dedi parlak bir sesle, "bu yüksek bir tavsiye.

Bu da bende ışıklı g mleklerimi hemen bırakma isteği uyandırıyor."

Kadın bilgece başını salladı. "Ben de öyle d   nm   t m. Eğer fikrini de i tirirsen..."

 fadesini yarım bıraktı.

"Doğru." Ona rahatsız edici bir yarım gülümseme verdi ve el sallayarak u urladı.

Ama kapıyı açarken durakladı.

"Söylemeyi unuttum," dedi. "Lord Smelling bugün burada olacak ve size reddedemeyece iniz bir teklif yapmaya hazırlanıyor."

" yle mi?"

"Evet." Kıkırdamaya başladı. "Gerçekten çok eğlenceli. Ta rada yaşamayı tercih ediyor, biliyorsunuz. Londra'ya katlanamıyor. Ama annesinin sürekli yaşaması için Mayfair'de bir ev satın almasında ısrar eden ikinci bir karısı var ve

kızı ara sıra kasabayı ziyaret ettiğinde. Bu yüzden Dreare Sokağı'nda bir ev satın almanın korkunç bir şaka olacağına karar verdi. Kötü şansın ikisine de bulaşacağını umuyor."

Sesi oldukça aptal bir adama benziyordu, diye düşündü Stephen.

"Acaba Bayan Jones bir başka yaşlı cadalozun komşusu olmasına ne diyecek?" Leydi Hartley ona sordu.

Ah, Bayan Jones. Kalbi keskin bir özlemle çarptı.

Baronetin karısı cevap beklemedi. "Ne olursa olsun, Lord Smelling bu eve sahip olmak için dünyanın parasını ödemeye hazır." Dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde büzdü ve kaşlarını oynattı. "Benimle kutlama yapmak istemediğinize emin misiniz?"

Yüce Tanrım. Zavallı kadın kaşlarıyla o şeyi yaptığında Astley'deki bir palyaçoya benziyordu.

"Olumlu," diye yanıtladı. "Anlıyorsunuz." Asil

görünmeye çalıştı-

Ki öyle değildi.

Daha bir gün önce evli bir kadınla yatmıştı.

Ancak çabasında başarılı olmuş olmalı ki, Leydi Hartley sanki çok sıcaklamış gibi elini yüzünün önünde çırpı. "Oh, *Tanrı* 'ya şükür sizin gibi adamlar var, ilkelere bağlılığınızla anavatani koruyorsunuz!"

Sonra güçlü bir soluk alıp verdi ve garip bir feryatla yatıştı, sanki neredeyse -Allah'ın çanları, nasıl bir ses olduğunu *düşünmek* bile istemiyordu- ve kapıyı arkasından kapattı.

Kendini yatağa geri attı, dehşete kapılmıştı.

Hartley'ler binayı ne kadar çabuk terk ederlerse o

kadar iyi. Bastırılmış nefesini serbest bıraktı.

Biraz daha düşününce, ne kadar erken giderse o kadar iyi *olacaktı*.

* * *

"Daha güzel bir gün olamazdı, Kaptan!" Bir saat sonra Bayan Hobbs koşuşturarak evinin önünden geçti.

Komşu hanımların, Prinny ve danışmanlarının tiyatro gösterisi sırasında kullanmaları için caddenin özel bölümünü güzelleştirmek üzere bir araya getirdikleri çiçek saksılarından biri.

"Evet, Bayan Hobbs," diye seslendi arkasından. "Ve bu sabah en ufak bir sis yoktu."

Stephen'ın Canterbury Kuzenleri için yaptırdığı balkonun dibinden Pratt'e, "Kesinlikle iyiye işaret, *kaptan!*" diye seslendi. Pratt, aralarında Nathaniel'in de bulunduğu birkaç adamla birlikte mekanizmayı kaldırım taşlarının ortasına doğru yuvarlıyordu.

Stephen Dreare Sokağı'na bir aşağı bir yukarı baktı. Ona göre burası muhteşem görünüyordu. Her ev boyanarak parlatılmıştı. Kapı eşikleri temizlenmiş ve süpürülmüştü. Budanmış çitler ve ağaçlar son derece güzeldi. Yeni temizlenmiş pencereler parlıyordu ve komşularının yüzleri iyimserlikle ışıldıyordu.

Bir gurur dalgası
hissetti. Ve meydan
okuma.

Parayı toplarlar ve o para babası Bay Redmond'u gönderirler.

Ama Stephen itiraf etmeliydi ki, biraz melankoli de hissetmişti. Burayı sevmeye başlamıştı. Evet, çoğu zaman lanet olasıca sisli oluyordu ama insanlar çok iyiydi. Leydi Tabitha, Leydi Duchamp ve belki de Bay Hobbs dışında herkes.

İyi tarafından bakarsak, en azından Leydi Tabitha düzenli olarak burada yaşamıyordu. Leydi Duchamp ise yaşlıydı, belki de acı çekiyordu ve o kadar kabaydı ki neredeyse eğlendiriyordu. Her iki konuda da berbat mizacı affedilebilirdi. Bay Hobbs'un en azından iyi bir karısı ve çocukları vardı.

Sokak panayırının lideri rolündeyken kişisel meseleleri düşünmekten kaçınmak için elinden geleni yapmasına rağmen, Hodgepodge'a göz atmasına izin verdi.

Hemen kalbinin yanında derin, donuk bir sızı başladı. Jilly bugün buraya gelebilecek miydi? Çılgın fikrinin nelere yol açtığını görmeyi hak ediyordu. Ve eğer gelirse, tekrar gitmek zorunda kaldığında ne yapacaktı?

Bu umutsuz, acı verici bir durumdu, ancak şimdi tüm dünyası onu görebileceği, onunla birlikte *olabileceği* anlara odaklanmıştı.

Yaşamak için lanet olası aptalca bir yoldu. Kalbi kırık sayısız denizciye ilerlemelerini söylemişti. Denizde bir sürü balık olduğunu söyleyerek onları rahatlatmıştı.

Evet, bir sürü vardı. Ama sadece bir Jilly vardı.

Denizcileri de peşinden koştukları kadınlar hakkında ona bunu anlatmaya çalışmışlardı ama o şimdiye kadar bunu anlayamamıştı.

Ters giden aşk berbat bir şeydi ve sandığı kadar kolay atlatılabilecek bir şey değildi.

Otis şimdi dışarıya koyduğu çiçek saksılarıyla uğraşüyor, gelip geçenlere el sallıyor ve gülümsüyordu ama Stephen onun gerginliğini hissedebiliyordu. Birkaç saniyede bir ısıklık çılmaya ve sokağın aşağısına kaçamak bakışlar atmaya başladı.

O da Jilly'yi bekliyordu.

Stephen ona doğru yürüdü ve bir tencereyi kırk beş derece çevirmesini izledi.

"*Bu* çiçeğin Prens Naibine bakmasını istiyorum." Otis parlak pembe bir çiçeği işaret etti.

"Bunu takdir edeceğinden hiç şüphem yok," dedi Stephen.

Kitapçı dükkânındaki tezgâhtar dik durup yüzünü buruşturdu, sonra dudağını ısırды ve-

Konuşmadı.

Bu hiç ona göre değildi, diye düşündü Stephen. Yüce Tanrım, ikisi de acınacak haldeydi, değil mi?

"Onu özlüyorum-" Otis söyledi.

"Umarım buraya gelir-" diye Stephen onun sözünü kesti.

Her ikisi de kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup sokağa baktılar.

"Onu seviyorsun, değil mi?" dedi Otis.

Stephen, "Evet," diye cevap verdi ve yorgun bir iç çekti. Otis daha da yüksek sesle iç çekti.

Nathaniel koşarak yanlarına geldiğinde ikisi de tek kelime etmedi. "Al, Otis," dedi ve ona küçük bir kitap uzattı. "Bayan Jones bunu kazara Venedik kanalları hakkındaki kitabımın arasına koymuş."

Otis ona baktı. "Hayır! Bu Alicia Fotherington'ın günlüğü!"

"Evet, aslında bunu sana yıllar önce vermek istiyordum. Ama ben"-Susan elinde diktiği bir kucak dolusu fırfırlı şapka ile yanından geçerken içini çekti-"Meşguldüm."

Gözleriyle onu takip etti.

"Onu seviyor musun?" Stephen sordu.

"Evet." Nathaniel de içini çekti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Stephen kasvetli hayallerinden sıyrıldı. "Ahırları kontrol etmem gerek." Nathaniel'in sırtına bir tokat attı. "Fırsatın varken onu yakala dostum, başkası yakalamadan önce."

Yürümeye başladı ama Otis onu durdurdu. "Lütfen bunu alın Kaptan ve Bayan Jones için saklayın." Günlüğü ona uzattı. "Bir yerde bu kadar çok kitap varken, birini yanlış yere koymak çok kolay. Onu korumanızdan memnun kalacağınızı biliyorum."

Stephen bir an durakladı, sonra ince cildi aldı. "Pekâlâ. Eğer onu aramaya gelirse, benim evimde, misafir odasındaki şöminenin üzerinde olacak."

Günlüğü cebine koydu ve Jilly'nin günlüğü ne kadar hevesle okuduğunu hatırladı. Sokak panayırı fikrinin tamamı günlükten çıkmıştı.

Ama aslında ilham Jilly'den gelmişti. Bu girişimin mümkün olduğuna inanmayı o seçmişti.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Otis. "Sokak panayırı *onun* fikriydi."

Stephen başını salladı ve omuz silkti. "Evet, pekâlâ." Söylenecek başka ne vardı ki?

Otis parmağını ona doğru eğdi. "Ona bir sürpriz hazırladım." Büyük bir gösterişle Hodgepodge'a doğru yürüdü,

Yeşil ayakkabıları macun zümrütleriyle parlıyor, ceketinin kuyruğu hafifçe sallanıyordu.

Stephen, Otis'in bağlılığı karşısında eğlenerek ve duygulanarak onu izledi.

Eski vali, üzerinde dev bir mesajın yazılı olduğu uzun bir bez afişi açtı.

Göz kırptı. "Tiyatro gösterisinden hemen sonra çatıya a s m a l a r ı için iki genç adam görevlendirdim."

Stephen ne düşüneceğinden emin olamadan başını salladı. "Yani?" Otis bekledi.

"Güzel," diye mırıldandı Stephen. "Evet, sanırım bu hoşuna gidecek." Ya da hoşlanmayacak.

Emin değildi. Mütevazı bir kitap satıcısıydı (*mütevazı*, bir zamanlar kendini ilan ettiği gibi sıkıcı değil).

Otis gülümsedi. "Yoldasınız, Kaptan. Düzenlememiz gereken bir fuar var."

* * *

"Pekâlâ Jared." Prens Regent'ın eğlencesi için gri, müslin elbisesini giyen Jilly, Hector'un babasının parasıyla aldığı parlak siyah arabaya seyisle birlikte bindi. "Evden çıkmak için çok uzun süre beklemek zorunda kaldım ve kaybedecek zamanım yok. Beni yalnız bırakman için sana rüşvet verebilir miyim?"

Gözlerini kısarak ona baktı. "Duruma göre değişir anne."

"Bu kadara ne dersin?" Ona biraz para gösterdi. Avucundaki miktar çok etkileyici değildi. Ama Hodgepodge'dan hiç para almak istememişti.

Başını iki yana salladı. "İki katı."

"Hiç sanmıyorum." Retikülündeki mum ışığını ona doğru tuttu. "Yeni elbisemde bir delik açmaktan nefret ederim."

retikül, ama ya bu fahiş miktardaki parayı alıp bir barda körkütük sarhoş olursun ya da seni vurmak zorunda kalırım."

"Doğru," dedi vagonun penceresinin üst kısmına tutunarak. "Bu şekilde söyleyince, sanırım gidip kör kütük sarhoş olacağım."

Gülümsedi. "İyi adam. Evin yolunu kendim bulurum. Bugün dönüp dönmeyeceğini söyledi mi?"

"Öyle ya da böyle bir taahhütte bulunmadı. Ama eğer geri gelirse, bu akşam geç saatlere kadar gelmez anne."

"Ah, bu durumda-" Başını arabanın kapısına doğru eğdi. "Çık dışarı."

"Sonra görüşürüz," dedi ve parayı pantolonunun içine tıktırdı.

"Güle güle," dedi ve pencereden dışarı eğildi. "Nereye gittiğini biliyor musun Jared? Bana gerçeği söyle, yoksa seni topa tutarım."

"Süslü hanımını görmeye!" diye seslendi ona araba uzaklaşmaya başlarken. "Hangisi olduğundan emin olmasam da!"

"Doğru! Teşekkürler!" Elindeki mumla Jared'e el salladı ve Jared'in yüzü düştü.

Koltuğuna geri oturdu ve iç çekti. Neden şaşırmamıştı ki? Hector'un hoşlandığı bir kadın vardı. Hayır, bir tane değil, birden fazla.

Zavallı süslü hanımlar, diye düşündü ve histerik bir kıkırdamaya engel olamadı.

Eğildi ve şoföre kendisini Dreare Sokağı'na götürmesini söyledi. Geç başlamış olabilirdi ama günün geri kalanında boş vakti vardı ve bundan sonuna kadar yararlanacaktı.

Yarın tekrar Bayan Broadmoor olacaktı.

Bugün için o, adil organizatör ve aşık kadın Jilly Jones'tu.

* * *

Şoför onu caddenin başında indirmeye çalıştı ama o kadar çok şık araba sıralanmıştı ki, içlerinden *tonlarca* insan iniyordu, girişe kadar yarım blok yürümek zorunda kaldı.

Manzaranın muhteşemliği karşısında nefesini tuttu. Devasa çobanpüskülü çalıları özenle budanmıştı ve iki yanlarında minyatür kasaba tellalı kıyafetleri giymiş iki küçük çocuk duruyordu. Otis'in bir kasaba tellalı olarak taktığı siyah üç köşeli şapkaların aynısını takmışlardı. Aslında o şapkalardan biri muhtemelen Otis'e aitti.

Ve tıpkı şapkalar gibi kendilerine sadece iki ya da üç beden büyük gelen önemli ceketlerin içindeyken el çanları çaldılar.

"Dreare Sokağı panayırına hoş geldiniz!" diye seslendiler ikisi de etrafta dolaşan beyefendilere ve hanımefendilere.

Jilly kalabalığın etkileyici olduğunu ve iki genç oğlan tarafından eğlendirildiğini gördü.

Sokağa mutlu bir şekilde girdiler.

Ve çok para harcadıklarını umuyordu.

Çocuklar onu gördüklerinde sırttılar ve zillerini daha sert çaldılar.

"Bayan Jones! Dönmüşsünüz!" diye bağırdı biri. "Evet, döndüm." ikisini de kucakladı.

"Tam zamanında," dedi diğeri. "Prens Naibi geldi. Bu insanları yolundan çekmeleri için tüm danışmanlarına bağırdı. Otis'in ayakkabılarını duymuş ve onları görmek istiyor."

"Ama insanlar hâlâ geliyor," dedi ilk çocuk, o kadar çok hava yuttu ki hıçkırarak.

"Bu çok güzel bir haber," dedi Jilly. "Ve sen de harika bir iş çıkarıyorsun."

Onlara öpücükler gönderdi ve sokağa girdi. Çok güzel görünüyordu - hem asil hem de neşeli. Güneş parlıyordu ve baktığı her yerde insanlar gülümsüyordu.

En uçta, Stephen'ın evinin uzun ve gururlu (ve evet, tüm çılgın kanatlarıyla biraz başıboş) durduğunu görebiliyordu. Yine de etkileyiciydi. Solunda ise

Hodgepodge. Stephen'la oturup piknik yaptıkları ve Stephen'ın onu ilk kez öptüğü çatıyı görebiliyordu.

Nefes aldı. Bugün hava bile güzel kokuyordu.

Arkadaşlarının yanına dönmüştü. Son bir kez Hodgepodge'un sahibesini oynayacaktı. Ve eğer Prinny onun gerçekten bir Kelt prensesi olduğunu düşünüyorsa, öyle olsun.

Rolünü oynayacaktı. Bu ödenecek küçük bir bedeldi.

Kalbi mutlulukla dolup taşıyordu. Sadece bir saat olmuştu ve panayır hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

Ama sonra sokağın uzak ucunda, Hodgepodge ve Stephen'ın evinin yakınındaki kalabalıktan yüksek sesle bağırışlar duydu. Orası öğleden sonra tiyatro gösterisinin yapılacağı yerdı.

Onu dehşete düşüren şey, rastgele bağırışların kulaklarına saldıran ve durmayan donuk bir kükremeye dönüşmesiydi. Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Küçük çocuklardan biri "Dövüşün!" diye bağırdı.

İki küçük karşılama görevlisi kendilerine ayrılmış olan görev yerlerini terk ederek kalabalığın içine doğru koşmaya başladılar.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Evet, Jilly için endişeleniyordu ama en azından fuarda her şey yolunda gidiyordu, Stephen bunu fark etmekten memnundu - ta ki *Romeo ve Juliet*'in ünlü balkon sahnesinin gösterimi sırasında kavga çıkana kadar.

Prinny tiyatro gösterisini herkes planlamadan çok önce yapmakta ısrar etmişti. Bunun günün en önemli olayı olması ve stantlardaki mallar, yiyecekler ve biralar neredeyse boşaltıldıktan *sonra* gerçekleşmesi gerekiyordu. Stephen komşularına daha sonra mallarını satmak için bolca zamanları olacağına dair güvence verdi - bu arada Prinny'nin tuhaflıkları hoş görülmeliydi.

Ama biri sırık gibi diğeri kısa boylu iki adam, sahnenin ortasında birbirlerine vurarak ve yumruklayarak, bir hareket bulanıklığı içinde ahşap balkon yapısına doğru koşmaya başladıklarında Stephen keskin bir endişe duydu.

Sokak panayırı krizdeydi.

Kargaşa oldukça önemsizdi, evet ve azaltılabilirdi. Stephen'ın Pratt, Lumley ve hepsi de usta birer boksör olan diğer birkaç centilmen arkadaşından oluşan bir güvenlik gücü vardı. Yapılacak tek şey bir iki dakika bekleyip işlerini yapmalarına izin vermektir.

Kısa boylu kavgacı diğeri, "Senin uyuz köpek bacaklarımın arasından koştu, sonra da dönüp bileğimi ısırıldı!" diye bağırdı.

"O *benim* uyuz köpeğim değil," diye bağırdı sırık gibi olan.

Juliet balkondan aşağı atladı. Romeo onu belinden yakaladı ve kalabalığın kenarından güvenli bir yere götürdü.

Kavgacılar yumrukları havada balkondan aşağı yuvarlandılar ve önce onları zapt etmek için öne atılan Pratt'in üzerine düştüler. Her nasılsa balkon devrildi - kalabalık önce dehşete kapıldı, sonra da kimsenin ezilmediğini fark edince sevindi. Bu arada kavga devam ediyordu. Pratt yumruklarını savurdu, Lumley de sırık gibi olan dövüşçüyü hemen itti. Sırık gibi olan tökezleyerek Prinny'nin danışmanlarından birinin üzerine düştü ve bunun üzerine ince, kendini beğenmiş bir adam olan danışman geriye ve yana doğru düşerek Prinny'nin sandalyesinin yan tarafına çarptı.

Prinny'nin kolu havaya kalktı ve elindeki şarap kadehini düşürdü.

Çenesine ve kravatına kırmızı bir şey sıçradı. Kahretsin, diye düşündü Stephen. Biraz kötü şans.

Şimdiye kadar Prinny'nin yanında birbirine girmiş olan tartışan iki adam kavgayı bıraktı ve yengeçler gibi elleri ve ayakları üzerinde sürünerek insan denizine geri döndü. Lumley ve Pratt göğüslerini kabartarak ve yüzlerinde hayal kırıklığına uğramış ifadelerle durdular.

Kalabalık tedirgin bir şekilde yer değiştirdi.

Stephen sakince, "Sahneye yeniden başlayacağız, Majesteleri," dedi. "Lütfen kravatınıza verdiğimiz zarar için özürlerimizi kabul edin. Size yeni bir tane getireceğiz."

Prinny ince beyaz keteninin üzerindeki lekeye baktı. "Bu kravat," dedi kısık gözlerle, "benim uğurlu kravatım. Bana en iyi metresim tarafından verilmişti. Ama Dreare Sokağı'ndaki maskaralıklar yüzünden mahvoldu. Şimdi bu öğleden sonra katılacağım horoz dövüşü bahsini kaybedeceğimden eminim." Kendini sandalyesinden dışarı itti. "Gösteriyi boş verin. Bana kalırsa bu tiyatro *sona* erdi."

Kalabalık mırıldanmaya başladı ama Hodgepodge'un üzerinde devasa bir pankart açıldığında yine duruldu:

FUARIMIZIN KURUCUSU BAYAN
JONES İÇİN ÜÇ ŞEREFE

Stephen okurken yüzünü buruşturdu. Oh, pekâlâ. Bunu unutmuştu. Kitapçının çatısında, Otis'in tiyatronun ardından pankartı indirme emrine harfiyen uyan çocuklar "Yaşasın!" diye bağırdılar.

Günün olayları başladığından beri Stephen ilk kez Jilly'yi gördü. Baloda giydiği sade gri elbiseyi giymiş, Hodgepodge'un önünde, pankartın hemen altında duruyordu. O da kelimeleri okurken yüzü soldu ve gözleri büyüdü.

Stephen'ın nasıl sona erdireceğini bilmeyi dilediği ağır edici bir sessizlik vardı. Ama ne söyleyeceği, işleri nasıl *düzelteceği* konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hayatında ilk kez liderlik becerileri onu hayal kırıklığına uğrattı. "İşte buradasınız, Bayan Jones." Prens Regent'in siniri sesi sessizliği bozdu. "Sokak panayırı fikrini sen *buldun*, değil mi?"

Jilly ayağa kalktı, ellerini kavuşturdu ve kraliyet ailesine baktı. "Evet, Majesteleri. Çok özür dilerim. Bunun *eğlenceli* olması gerekiyordu."

"Eğlenceli mi?" Leydi Tabitha kalabalığın arasından sıyrılıp onun önünde durdu. "Hiç de *eğlenceli* değildi."

Leydi Tabitha ona iğrenç bir yaratıkmış gibi yukarıdan aşağıya bakınca Jilly irkildi.

"Onun adı gerçekten Bayan Jones değil." Leydi Tabitha cesur bir sesle konuştu. "Ve size Langley'lerin balosunda da söylediğim gibi, Majesteleri, o Kelt krallarının soyundan gelmiyor. Gerçek adı Bayan Broadmoor. O kaçak bir eş ve hepinizi kandırıyor."

Hepinizi kandırıyor.

Kaçak eş.

Stephen ağır suçlamaların kendisini bir bıçak gibi yaktığını hissetti. Korkunç bir andı. Otis neredeyse uluyan bir köpeğin sesine benzeyen uzun bir inilti çıkardı.

Jilly taşa dönmüş gibi duruyordu.

Prinny ona baktı. "Bu doğru mu? Evli misiniz Bayan Jones?"

Bir kez göz kırptı, sonra başını salladı. İşte o an Stephen'ın kalbinin kırıldığı andı.

Mayfair'in kendini beğenmiş, zengin sakinleri konuşmaya, onaylamamaya başladı. Dehşete kapıldılar. Görünüşe bakılırsa Stephen dışında herkes de öyle düşünüyordu. Konuşamayacak ya da hareket edemeyecek kadar depresif hissediyordu.

Prens Naip, Hodgepodge'un çatısındaki pankarta baktı ve ardından bakışlarını devrilen balkona kaydırıldı. "Burası ziyaret etme talihsizliğini yaşadığım en şanssız sokak olmalı," dedi.

Hakarete uğrayan kraliyet mensubu, birkaç ev ötede bekleyen arabaların en parlak ve ısıltılı olanına doğru yürüdü ve arabaya bindi. Tüm kalabalık arabanın sokaktan yukarıya doğru ilerleyişini, girişten çıkışını ve uzaklaşmasını izledi.

Ve işte o zaman toplu göç başladı. Stephen bunun Dreare Sokağı'nın tüm umutlarının ve Jilly'nin hayallerinin sonu anlamına geldiğini biliyordu.

Etrafındaki insanlar Curzon Caddesi'nde görebildikleri yerlere doğru hızla yürümeye başladılar. Birkaçı koştu. Hatta bazıları, uğursuzluk getirmesinden korktukları için çocukları için aldıkları fırıldakları bile bıraktı. Diğerleri, sanki görünmez bir kötü şans girdabına kapılmış olma ihtimalleri varmış gibi sevdiklerini arayarak bağırdı.

Tüm bunlar olurken Stephen ve Dreare Sokağı'nın diğer sakinleri sessizce durup olanları izlediler.

Son panayır müdavimi de neredeyse tek bir kişi gibi kaçıp gittiğinde, çok kötü şöhretli caddede kalanlar Hodgepodge'a ve Jilly'ye döndüler.

Ama Stephen nefesini tutarak kadının gittiğini fark etti.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

O gece saat sekiz civarında sis bastırdı, Jilly Londra'ya geldiğinden beri hiç olmadığı kadar kötüydü. Grosvenor Meydanı'ndaki evin yatak odasının penceresinde durup dışarıda dönen bulutlu buharın içinden bakmaya çalıştı ama hiçbir şey görmek mümkün değildi.

Şu anda Dreare Sokağı'ndaki insanların ne yaptığını görebilmeyi diliyordu.

Akşam yemeklerini yiyorlar mıydı? Hobbes'lar yavaş yavaş kaplumbağa çorbalarını içiyor ve kiralarını nasıl ödeyeceklerini düşünüyorlar mıydı? Belki de bazı komşular ağlıyordu. Diğerleri de kendilerini bu belaya bulaştırdığı için ona lanet okuyor olabilirdi.

Hepsinin, kendilerine yalan söylediği için ondan nefret ettiğinden emindi. Onu bir daha görmek istemeyeceklerine hiç şüphe yoktu.

Onlara yalan söylemişti.

Stephen'a yalan söylemişti.

Adamın yüzü gözlerinin önünden geçti. Prinny ona evli olup olmadığını sorduğunda o kadar üzgün, soğuk ve yaklaşılmaz görünüyordu ki.

Sanki onun yatak odasına gizlice girdiğini hayal etmiş gibiydi ve ...

Ve onunla sevişmek.

Gerçek aşk.

Bunu hissetmişti. Altlarında ezdikleri yatak yastıkları kadar elle tutulur görünüyordu. Stephen'ın ona dokunduğundaki yüzü kadar sağlam ve güçlüydü.

Göz kapaklarının altından inci taneleri gibi yaşlar süzüldü ama onları geri itti. Hector'un onu ağlarken görmesine asla izin vermeyecekti. Bu onu çok mutlu ederdi.

Bugün Hodgepodge'un arka kapısından çıkıp arka sokaklardan ve başkalarının bahçelerinden geçerek Grosvenor Meydanı'na döndüğünde, Hector'la evli olduğu konusunda bir daha asla yalan söylememeye karar vermişti. Ve asla ama asla mutlu olmaya da çalışmayacaktı.

Mutluluğun elinden alınması çok acı vericiydi. Yatağına döndü, hayatını uyuyarak geçirmeye hazırlandı - en azından Hector'la tekrar yüzleşmek zorunda kalana kadar. O gece, ertesi gün ya da ondan sonraki gün dönüp dönmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yine de onun eninde sonunda döneceğini biliyordu.

O, asla uyanamayacağı bir kâbustu.

* * *

Lord Smelling aynı akşam Stephen'ın masasına oturdu. Sis o kadar yoğundu ki, sokak panayırına gelen Kont geceyi burada geçirmek zorunda kalmıştı. Gerçekten de Stephen Dreare Sokağı'na taşındığından beri sis hiç bu kadar yoğun olmamıştı.

"Peki bir anlaşmaya vardık mı?" Lord Smelling ona sordu. "34 Dreare Sokağı'nı satın alıp kayıinvalidemi buraya yerleştirebilir miyim? Ara sıra da karımı?"

Sör Ned ve Leydi Hartley'e baktı. Üçü de kahkahalarla gülmeye başladı.

Sör Ned elini masaya vurdu. "Seni temin ederim Smelling, *perişan* olacaklar!"

Leydi Hartley başını salladı. "Evet," dedi hıçkırarak, "kesinlikle berbat. Başka bir kirişin ne zaman çürüyeceğini kim bilebilir?"

"Ya da başka bir komşumuz zor duruma düşecek ya da bir kemiğini kıracak," diye ekledi Sir Ned.

"Ya da bir isyan başlatmak," dedi Lord Smelling, Stephen'a, evine ve Dreare Sokağı'nın kendisine hakaret etme alışkanlığını sürdürerek.

Bayan Hartley konuşana kadar kahkahalar hız kesmeden devam etti. "Burada mutsuz değildim," dedi sessizce.

Anne ve babası hemen yüzlerini düzelttiler.

Sör Ned ona ters ters baktı. "Böyle saçma bir ifadeyle ne demek istiyorsunuz?"

Stephen, Bayan Hartley'in oldukça öfkeli görüldüğünü düşündü.

Başını iki yana salladı. "Kaptan Arrow'u ve bu evi seviyorum. Bu kadar kaba davranarak herkesi mutsuz eden sizlersiniz. Ve eğer buradan iddia ettiğiniz kadar nefret ediyorsanız, neden hâlâ buradasınız?"

"Miranda!" diye azarladı annesi onu. "Seni evlendirmek için tabii ki."

"Ve bunu yaparken paradan tasarruf etmek," dedi Sir Ned. Lord Smelling'e doğru eğildi. "Ben servetimi yapmadım-"

"Harcayarak!" Bayan Hartley sert bir şekilde araya girdi. "Senin cimriliğinle övünmeni daha kaç kez dinlemek zorundayız, baba?" Derin bir nefes verdi. "İkiniz de dinleyin. Bay Pratt dışında kimseyle evlendirilmek istemiyorum."

Stephen onun yeni keşfettiği cesaretinden oldukça etkilenmişti. "Bay Pratt?" Leydi Hartley'nin ağzı açık kaldı.

"Ama o bir hiç," diye itiraz etti Sir Ned.

"Tanrı aşkına, o bir gemi aşçısı," dedi Leydi Hartley. "Pantolonunu buraya kadar çekmiş." Boynunu işaret etti ve küçük bir kıkırdama yaptı.

Kocası küçük bir kıkırdamayla karşılık verdi. Sonra Leydi Hartley yine kıkırdadı, o da kıkırdadı ve Stephen tam kafalarını birbirine vurmak üzereydi.

"Sadece o da değil, kırmadan yumurta bile yapamıyor," dedi Sir Ned. "Bunu yapamayan bir aşçıyı ancak Dreare Sokağı'nda bulabilirsin."

Başını sallamakla meşguldü ve kızı öne doğru eğilip gözlerini ona diktiğinde daha fazla kıkırdamayı bastırmak için alt dudağını ısıırıyordu.

"Senin ve annemin yaptığı gibi başkalarına kötü davranan insanlarla olmaktansa, kibar ve eğlenceli biriyle olmayı tercih ederim," dedi.

Sandalyesini geriye itti ve odadan çıktı. Büyük, garip bir sessizlik oldu.

İyi bir ev sahibi olarak Stephen, gerginliği dağıtmak için ne ikram edebileceğine bakmak üzere büfesine gitti. Boşta harcadıkları zaman için *bir şeyler* talep eden tiyatro grubu sayesinde konyak ve viskisi bitmişti. Elinde sadece birkaç Batı Hint cheroots'u ve biraz ratafia kalmıştı, onları da Leydi Hartley'e ikram etti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, yanakları solmuştu. "Miranda'yı görmeliyim."

Ve odadan ilk kez kibirli bir flört yerine çocuğu için endişelenen bir anne gibi çıktı.

"Pekala," dedi Lord Smelling bir an sonra, duman başının etrafında kıvrılırken, "cevabın nedir, Arrow? Bana evini satacak mısın?"

Stephen onu düşündü, üç kat gıdıları, çiçekli yüzü ve her şeyiyle. Adam ona kontun umursamadığı bir ev için yüklü miktarda para teklif ediyordu... karısını ve kayınvalidesini perişan etmek için kullanacağı bir ev.

Kabul etmeli miydi? Kabul ederse Dreare Sokağı'ndan ayrılıp emekli maaşı ve cebinde yüklü miktarda parayla hayata yeniden başlayabilirdi.

Ayağa kalktı, elinde çerağıyla pencereye doğru yürüdü ve siyah geceye ve sise baktı. Görmek için ne kadar çabalarsa çabalasın, her şey görünmüyordu ve bu bir hayal kırıklığıydı. Şimdiye kadar salonun penceresinden Hodgepodge'a bakmaktan ne kadar keyif aldığını fark etmemişti.

Dreare Sokağı'nı özleyecekti. Burada başına çok şey gelmişti. Aşık olmuştu. Ama yakınında en sevdiği kitapçının sahibi olmadan kalırsa, kendini kaybolmuş hissedecekti. Oturma odasının penceresinden dışarı bakmak acı verici olacaktı.

Zaten öyleydi.

Çerağıyla bir kez nefes aldı ve bir duman bulutu üfledi. Bunu yaparken, gitme vaktinin geldiğini büyük bir kesinlikle fark etti.

Adamlarla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Bunu düşünmek için bir gün daha istiyorum," dedi, kendi cevabına şaşırarak - hayır, şok olarak -.

Bu da nereden çıktı?

Lord Smelling'in kaşlarında büyük bir çatık oluştu. "Emin misiniz?"

"Nazlanarak daha fazlasını teklif etmesini sağlayabileceğini sanma," dedi Sir Ned iğrenç bir şekilde.

Stephen, Sör Ned'e karşı duyduğu yoğun nefretin kabardığını hissetti. "En iyisi yarın gitmen," dedi ona. "Lord Smelling'e cevabımı verene kadar kalmana izin vereceğim, sonra da Londra'da kalmak istiyorsan kalacak bir otel bulman gerekecek. Kızınıza katılıyorum, siz kaba bir cimrisiniz. Senin ve fırsatçı karının gitmesini istiyorum. Bu arada, kızınız daha iyi ebeveynleri hak ediyor. En azından karınız Bayan Hartley ile konuşarak öyle olmaya çalışıyor. Siz de onlara katılmalısınız."

Sör Ned'in ağzı açık kaldı. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin! Sen bir konttan başka bir şey değilsin!"

"Bir aptal olmaktan iyidir," dedi Stephen, annesi, doğduğu köydeki akranları ve bizzat Kont Stanhope tarafından böylesine kandırılmış olmaktan hâlâ utanç duyuyordu. "Şimdi چراغlarınızı söndürün lütfen, beyler ve bu gecelik istirahate çekilin."

Sör Ned'den çok fazla mırıldanma geldi ve aslında Lord Smelling'den çok az itiraz geldi. Çıkarken Stephen'a uysalca baktı. "Bu küçük yanlış anlamamanın anlaşmamızı bozmasına izin verme," dedi.

"Sana söyledim... Hâlâ düşünüyorum," diye cevap verdi Stephen, kendini diken üstünde hissederek. Lord Smelling'den de hoşlanmıyordu ve teklifini hâlâ düşünüyor olması onu oldukça rahatsız etmişti.

Ama paraya ihtiyacı vardı.

Dreare Sokağı'ndan *gitmesi* gerekiyordu. Ama Jilly'ye daha çok ihtiyacı vardı.

Tavsiyeye ihtiyacın olursa ben buradayım. Anlaması zor, biliyorum, ama artık kalp meselelerinde deneyimim var.

Harry'nin baloda söylediği sözler aklına geldi. Stephen buna inanamıyordu ama arkadaşının tavsiyesine ihtiyacı vardı. Yarın onu arayıp bulacaktı. O zamana kadar, sadece içgüdüleriyle hareket edecekti.

* * *

Jilly'nin penceresine küçük bir

tıkırtı geldi.

Gözlerini kapattı.

Olabilir mi?

O tarafa baktı ve-

O çeneyi ve o altın alnı nerede olsa tanırdı. Stephen pencereden ona bakıyordu, yüzü sisten ancak kısmen görünüyordu. Koşarak yanına gitti, pencereyi açtı ve Stephen içeri girdi.

Onun orada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. "Bu sisin içinde beni nasıl buldun?"

Yüzünü buruşturdu ve sıırttı. "Kolay olmadı."

"Burada olduğun için çok mutluyum." Kendini onun göğsüne bastırdı. "Ne gün ama."

"Veda etmeden öylece ortadan kaybolduğunda
-"

Geri çekildi ve ona baktı. "Özür dilerim. Sadece kalamadım. Herkes bana bakıyordu. Sokak panayırı mahvoldu ve sonra Leydi Tabitha..." Küçük bir ürpertiyle sözlerini bitirdi.

"Acaba nasıl öğrendi?" Stephen kollarını ona doladı ve elleriyle sırtının alt kısmını ovuşturdu.

"Bilmiyorum," dedi Jilly, bu hissin tadını çıkararak. "Ama muhtemelen çok zor olmamıştır. Hodgepodge'un önceki sahibiyle konuşmuş olabilir. Belgeleri gerçek adımla imzaladım ama sonra satıcı Kent'e taşındı, ben de güvende olduğumu düşündüm. Belki de içimizden birini buraya kadar takip edip hizmetkârların arasına karışmıştır. Ya da Hector'la konuşmuş bile olabilir."

"Kim bilir?" dedi. "Olan oldu."

Jilly gözlerini indirdi. Dreare Sokağı'ndaki tüm komşularının önünde yalanlarıyla ortaya dökülmenin verdiği aşağılanma duygusu hâlâ içinde çok güçlüydü. "Önemli değil," dedi. "Geri dönemem. Hector çok yakında köye döneceğimizi söyledi." Durakladı ve yutkundu. "Seni bir daha asla göremeyebilirim."

"Bunun olmasından nefret ederim."

Çok basit bir ifadeydi ama her şeyi anlatıyordu.

Bir süre sessizlik oldu. Kendi acısının onun gözlerine yansıdığını gördü. Ve Jilly'nin sezgilerine göre, yakında olacaklar karşısında duyulan kederin o saniyelerinde yapılacak en doğal şey, o hüznü yeri bir öpücükle yarmaktı.

Kız ona doğru ilerlediğinde Stephen ona uzanmaya başlamıştı bile. Stephen'ın ağzını kendi ağzında hissetmenin mutluluğunu yaşadı ve sonra onu elinden tutup ocağın önündeki halıya götürdü. Dizlerinin üzerine çöktü ve o da aynısını yaptı. Birbirlerinin giysilerini çıkardılar, her bir kravat çekişinde ya da sıcak, kokulu teni ortaya çıkarmak için kumaşın geri itilmesinde sevgi dolu özen açıkça görülüyordu.

Ama sıra çiftleşmeye geldiğinde, her ikisi de vahşi ve yapışkandı.

Birbirimize sahip olmak için
çaresiziz. Birbirimiz *olmak*
için.

Birleşmek için.

Bittiğinde, memnuniyetten gevşemiş olsa da, Jilly hiç de memnun hissetmiyordu.

Görünüşe göre Stephen da öyle.

Ona bakmak için yan dönmüştü. Ne de olsa en sevdiği manzaraydı. Adam tavana bakıyordu ama onun kendisini izlediğini görünce uzanıp kalçasını okşadı.

Çok güzeldi. Samimi.

Ama huzur gelmedi.

Şöminenin üzerindeki ormolu saatin zili gece yarısını gösteriyordu. Evin ve Londra'nın üzerinde yoğun bir sis ve koyu bir sessizlik vardı.

Sadece bu oda ve içinde titreyen bir mum vardı.

Ve duygularının saklanabileceği bir yer kalmamıştı.

"İstediğim hayattan koparılmam gerekiyorsa," diye ağzından kaçırdı Jilly, "*gerçekten* ayrılabilirim de."

Stephen'ın eli kadının belinde durdu. "Ne demek istiyorsun?" Demek içinde biriken şey buydu!

"Başka bir ülkede yaşayabilirim," dedi. "Kimse benim evli bir kadın olduğumu bilmez."

Çok basitti. O ana kadar bunu neden hiç düşünmediğini merak etti.

Stephen aniden yan yattı, dirseğine dayandı ve ona baktı. "Başka bir *ülke* mi?"

Başını salladı. Dudağını ısırdı.

Ve sonra i ç i n d e başka bir şey olduğunu fark etti, az önce söylediklerinden daha da büyük bir şey.

"Sen ve ben birlikte gidebiliriz," diye nefes aldı.

Kelimeler havada asılı kaldı... kocaman, parıltılı, güçlü.

Bekledi, asılı kaldı, öyle görünüyordu, süzülüyordu.

Yalnızdılar, sadece ikisi, onun büyük, görkemli fikriyle.

Ama saniyeler ilerledikçe, adamın henüz hiçbir şey söylemediğini fark etti. Şimdiye kadar cevap vermeliydi. Hemen o anda genişçe sırtmalı ve şöyle bir şey söylemeliydi: "Elbette. Bunu neden düşünemedim ki?"

Ama bakmamıştı. Aslında ona bakıyordu, aslında onun *içinden* bakıyordu. Şüphesiz ki onun harika, görkemli fikri karşısında şok geçiriyordu. Eğer onu gerçekten sevseydi, onunla birlikte olmak için dağları yerinden oynatmaz mıydı?

Tabii ki yapardı.

Ama kalbi garip bir şekilde atmaya başladı. Ve nefes alıyordu- şey, şu anda nefes *almıyordu*. Alamıyordu. Ciğerleri sanki soğuk suyla doluymuş gibi hissediyordu. Tüm vücudu soğuktu. Parmakları, kolları ve bacakları, ayakları, içindeki her şey soğuktan titriyordu.

Neden bir şey *söylemedi*?

Bakışları sonunda onunkilerle buluştu ve kadın anladı. Her şeyin bittiğini biliyordu.

"Gerçekle yüzleşmek zorundayız," dedi dikkatle. "Birlikte bir geleceğimiz olamaz. Sonsuza dek vedalaşmak zorundayız."

Gözlerini kırptırdı. İnsan dünyasının, hayallerinin bir saniyeden kısa bir süre içinde yerle bir olmasıyla nasıl başa çıkabilirdi?

Stephen içini çekti ve onun üst kolunu ovuşturdu.

İrkildi ve ondan uzaklaştı. "Seni durduran ne?" Neredeyse sesini tanıyamayacaktı. Cesur, öfkeli, bazıları biraz histerik diyebilirdi ama o daha iyi biliyordu. Bu gerçek Jilly'ydi. Artık kimseden saklanmıyordu.

Saklanmakla işi bitmişti.

"Neden benimle gelmiyorsun?" diye sordu, kalbi sabit, sert bir ritimle çarpıyordu. "Çünkü yapabileceğini biliyorum. İstediğin her şeyi yapabilirsin, Stephen Arrow. Sen özgür bir adamsın. Sadece bu da değil, sen tanıdığım en cesur adamsın."

Hiçbir şey söylemedi.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalktı, ayaklarının tabanlarını halıya sıkıca bastırdı, nefesi büyük, eşit ciğerlere doluyordu.

O da ayağa kalktı ve onunla yüzleşti.

"Seni seviyorum," dedi açıkça. "Ve evliliğin hakkında yalan söylemek için her türlü nedenin olduğunu biliyorum. Ama bir parçam bunun peşini bırakamıyor."

Başını savurdu. "Sırf annen ve köyün sana baban hakkında yalan söyledi diye -ki bunu senin duygularını korumak için yaptılar, bu arada sen de bencilce bunu onlara karşı kullanıyorsun- beni bırakmaya razı mısın?" Alay etti. "Bu sevgi değil. Bu büyümeyi öğrenememiş toy bir çocuk."

Ondan uzaklaştı ve titreyen kollarıyla pencereyi yukarı kaldırıp dışarıyı işaret etti.

"Çık dışarı," dedi.

Yüzü hareketsizdi, ifadesi anlaşılmazdı.

İnsan sevdiğinde *saklanmazdı*. Çok geç öğrendiği bir dersti bu. Ama artık bildiğine göre, geri dönemezdi.

"Bunun beni derinden yaraladığını bilmelisin," dedi, her kelimeyi yutması gereken bir cam parçasıymış gibi telaffuz ederek. "Sen benim her şeyimsin."

Gözlerini onunkilerden ayırmıyor, başka tarafa bakması için ona meydan okuyordu. "Beni takip eden, Bayan Hartley'i uzak tutmak için yarattığın o aptalca ağa beni düşüren *sensin*. Buraya iki kez geldin ve yatak odamda, neredeyse kocamın burnunun dibinde benimle seviştin. Bu karmaşanın içinde beraberdik ya da ben öyle sanıyordum. Seni kandırdığım için ne kadar üzgün olduğumu söyledim ama hayır. Açıklamam senin için yeterince iyi değil. *Ben yeterince iyi değilim*." Çenesini kaldırdı. "Sen neyin doğru neyin yanlış olduğu hakkında ne bilirsin ki? Hiç benim durumumda olmadın ve korkan bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaksın."

Bir kez daha parmağını açık pencereye, orada bir örtü gibi asılı duran yoğun sise doğru uzattı. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum," dedi ona. "Benimle iletişime geçmeye çalışma."

Onun gidişini izlemek için orada olamazdı. Mumu da yanına alarak oradan ayrıldı. Alt katta mutfakta çalışan çocuğu silkeleyerek uyandırdı ve ona bir fener alıp ahırlara varıncaya kadar arka tarafta düz bir çizgide yürümesini ve hemen bir seyisi uyandırmasını söyledi. Otis'e, Hodgepodge'a ve Dreare Sokağı'na gitmesi gerekiyordu.

Sisin, Hector'un ve Stephen Arrow'un canı cehenneme.

OTUZUNCU BÖLÜM

Onda bir sorun vardı. Stephen sisin içinden Dreare Sokağı'na doğru tökezlerken bunu artık biliyordu. Bunu daha önce hiç fark etmemişti.

O bir korkaktı.

Bu kelimeyi düşününce bile irkildi.

Korkak.

Bunu hep diğer insanları tanımlamak için kullanırdı. Ama olduğu şey *buydu*.

Tanrım, kimliğinden o kadar emindi ki. Sınanmış bir savaşçıydı, Kraliyet Donanması'nda yüksek onurlar kazanmış eski bir kaptandı. Acımasız düşmanlara karşı savaşmış ve kazanmıştı.

Karada da kendine güveni tamdı. Özellikle kadınlara karşı, bir erkek olarak hünerlerinden emindi.

Şimdiye kadar.

Bir çeyrek saat daha, yavaşça, içgüdüsel olarak, kör edici buharın içinde ilerledi. Denizde sis insanın hem yardımsever bir dostu hem de en büyük düşmanı olabilirdi. İnsanın tehlikeden saklanmasını sağlardı. Bir rakibin gemisinin yanından geçip gidebilirdiniz ve yaklaştığınızı asla anlamazlardı. Ancak yoğun bir sis aynı zamanda bir gemiyi kayalıklara ve neredeyse kesin bir ölüme de götürebilirdi.

Ancak Stephen bu konuda edindiği uzun deneyim sayesinde asıl zorluğun sis olmadığını anlamıştı. Korkuydu. Test, sisin yarattığı ilkel korkuya verdiği kendi tepkisinde ortaya çıkıyordu. Sis büyük bir ayırıcıydı, sonunda korkuya teslim olmak ya da olmamak konusunda yalnız olduğunuzu hatırlatıyordu.

Stephen şimdiye kadar, nihayetinde kendi kendisinin adamı olduğu düşüncesiyle rahatlamayı seçmişti. Annesinin ve tüm köyün onun başlangıcıyla ilgili bir efsaneyi sürdürdüğünü öğrenmek, sadece bir çapadan yoksun olduğu, kendi ürettiği güçle hayatta yelken açtığı, kimseye hesap vermediği, kaderinin kendi ellerinde olduğu gerçeğini doğruladı.

Ama şimdi sisin ortasında, paniğe kapılmış gibi tuhaf bir his vardı içinde. Doğal akışkanlığı -beyaz körlüğün ortasındaki sakinliği- sarsılmıştı.

Sis, karanlıkta birkaç adım önünü görebileceği kadar hafiflemeye başladığında sevindi. İyi aydınlatılmış bir at arabası yanından geçiyordu, atlar korku içinde kişniyor, sürücü onlara cesaret verici sözler söylüyordu. Stephen izledi ve gecenin bu saatinde ve bu koşullarda bir arabayı kimin dışarı çıkardığını merak etti. Hastasını görmeye giden bir doktor mu? Ayyaşın biri ayininden eve mi dönüyordu?

Başka kim cesaret edebilir ki?

At nallarının kaldırım taşları üzerindeki son çınlaması da uzaklarda kaybolduğunda, geride boş bir sokakta yalnız bir gölge figürü olarak kalmıştı.

Jilly'nin rahat yatak odasını, halıyı, kısık ateşi hatırladı ve tekrar orada onunla birlikte olmayı diledi.

Ama bir kez daha akıntıya kapılmıştı. En iyi bildiği şey buydu. Artık Jilly olmayacaktı. Ve artık Dreare Sokağı da olmayacaktı.

34 numaraya geri döndüğünde ev çok sessizdi. Kendini uyumak için fazla boş -aslında ham- hissediyordu. Denerse çarşafın kum, yatağın çakıl gibi geleceğini biliyordu.

Şömineden bir mum yaktı ve yanında duran küçük, ciltli bir kitap gördü.

Alicia Fotherington'ın günlüğü.

Otis daha önce Jilly için saklaması için ona vermişti.

Kitabı aldı, bir sandalyeye götürdü ve okumak için oturdu. Yapacak başka bir şeyi yoktu ve okumak ona

onu. İlk başlarda günlüğündeki yazılar neşeliydi. Ama yavaş yavaş ton değişti.

Lyle ikinci bir kanat ekledi, diye okudu. Küçük zarif evimiz gittikçe büyüyor. Lyle bunun nedenini açıkça belirtiyor. Evi çocuklarımız için hazırlıyor. Ama -bunu söylemek bana çok acı veriyor- gebe kalamadım. Her geçen gün, sevgi dolu bir koca gibi değil, daha çok onaylamayan bir baba gibi davranıyor.

Bunca yıl sonra Stephen Alicia için üzülüyordu. Kısa bir süre sonra, şöyle yazdı:

Bu sabahki soğuk sis, hayatımızda bir bebeğin olmayışına dair artan üzüntümlle eşleşiyor gibi görünüyor. Lyle'in artık beni sevdiğine inanmıyorum. Aslında, başka biriyle birlikte olduğunu düşünüyorum. Giysilerinde onun kokusuyla eve geliyor.

Stephen hızlıca okudu. Alicia şimdi tüm dikkatini ona vermişti: *Üçüncü kanat tamamlandı, diye yazdı. Ona ev olacak. Ona acıyormuş gibi davranıyor. İki yıldır dul. Ama ben onun neden burada olduğunu biliyorum. O benim kuzenim. Bunu bana nasıl yapabildiler?*

Stephen mum alevine baktı. Zavallı Alicia Fotherington. Bu son kayıtlar, Lyle'in karısı olarak yeni hayatından umutlu olduğu ilk kayıtlardan ne kadar da farklıydı. Sayfaları çevirdikçe amansız sisten bahseden yazılar artıyordu.

Son yazıya başladığında güneş yeni doğmuştu:

Eskiden olduğum kadından çok uzaktayım. Burada sevdiğim hiçbir şey kalmadı. Ev, bana her gün kocama çocuk doğurma görevimi yerine getiremediğimi hatırlatan karmakarışık bir kanat yığını. Sevgili sokak panayırım çoktan gitti, Dreare Sokağı'na sadece geçtiğimiz yıl özgü gibi görünen garip, yapışkan sis tarafından kovalandı. Kaçmaya karar verdim ama kaçmadan önce biraz para biriktirmeliyim. Dişlerimi sıkıp neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranmam en az bir yılımı alacak.

ama yapacağım. Ve sonra taşınmak zorunda kalacak. Artık onun itibarını korumak için beni burada tutamayacaklar.

Ve bu Alicia Fotherington'ın söyleyeceği son şeydi.

Stephen kitabı kapattı ve Jilly'yi düşündü.

Alicia, sevgisiz eşler tarafından kötü muamele gören tüm kadınlar hakkında.

Bu üzücü bir şeydi, son derece üzücü. Ama içindeki her şey Lyle ve Hector gibi korkak canavarlara karşı öfke duysa da bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ayağa kalktı, pencereden dışarı baktı, Lyle ve Alicia'nın iki yüz yıl önce yürüdükleri basamakları tırmanan sise baktı ve çifte ne olduğunu merak etti. Alicia kaçmayı başarmış mıydı? Lyle tek başına yavaş ve kalıcı bir ölümle mi ölmüştü?

Stephen bunun kötülük olduğunu biliyordu ama öyle olmasını umuyordu.

Aklına Hector'un hâlâ hayatta olduğu ve şu anda muhtemelen güzel bir uyku çektiği geldi. Yakında uyanacak, doyurucu bir yemek yiyecek ve Jilly'ye muazzam acılar çektirirken rahat hayatını yaşamaya devam edecekti.

Bu doğru değildi.

Ve çok geç de değildi.

Stephen Lyle için bir şey *yapamazdı* ama Hector için bir şeyler *yapabilirdi*.

Onu bulacaktı. Ve bunu ona ödetecekti.

* * *

Ertesi sabah Jilly elini tezgâhın üzerinde tuttu, omurgasını dikleştirdi ve kendini başka bir hayal kırıklığına hazırladı. Otis elinde ziliyle dışarıdaydı ve Hodgepodge'da bir toplantı çağrısı yapıyordu. Jilly onun da kasaba tellalı kıyafetlerini giymesi için ısrar etmişti. İsteksizce de olsa kabul etmişti. Kadın üç köşeli şapkayı başına geçirip ona şans dilerken Otis sessiz ve kederli bir şekilde duruyordu.

Şimdi çaldı.

Ve çaldı.

Ve çaldı.

Sisin içinden, "Hodgepodge'da acil toplantı!" diye seslendi.

Bir noktada, kitapçının penceresine geldi ve sessizce ona baktı. Kadın onun ne düşündüğünü biliyordu. Kimse gelmiyordu. *Artık* durmalıydı.

"Sana yönelik daha fazla kabalığa katlanmanı düşünmeye dayanamıyorum," demişti daha önce, kolunu isteksizce kadının ona uzattığı muhteşem kırmızı paltodan geçirirken. "Zaten maruz kaldığınız rezillik benim katlanabileceğimden çok daha fazla."

Ona gülümsedi ve kararlı bir şekilde, "Buna dayanabilirim. Fark ettiğimden daha güçlüyüm. Ve sen de öylesin."

Sonra sırtını sıvazladı ve onu yoluna gönderdi.

Şimdi beklerken, Hector dün gece eve gelse ve bu sabah onu gitmiş bulsa ne düşünürdü diye merak ediyordu. Hiç şüphesiz doğruca Hodgepodge'a gelirdi. Ancak bu kez onunla birlikte geri dönmeyecekti.

Artık saklanmak yok.

Karşı koymak zorundaydı.

Bu onun tek hayatıydı ve onu korkusuzca yaşayacaktı.

Bu sefer ona gitmesini söyleyecekti. Ve eğer onu omzuna alıp geri dönmeye zorlarsa, çığlık atacak, çırpınacak ve onu yumruklayacaktı.

Ama o kadar ileri gideceğini sanmıyordu. Çünkü Hector ortaya çıkarsa yapacağı ilk şey, babasının küçük tabancasının çekmecede durduğu tezgâhın arkasında durmak olacaktı. Onu evden yanında götürdüğünde kullanacağını hiç düşünmemişti ama artık farklı biriydi.

Artık manipüle
edilmiyor. Artık
saklanmak yok.

Hodgepodge'da kalmak için savaşıacaktı. Bir şey ya da biri onu koparmayı başarana kadar tutunacak, tutunacak ve tutunacaktı.

Zil çalarken artık umuda sarılmıştı.

İlk gelen Thomas'la birlikte Susan oldu. Kapıda Jilly'ye çekingen bir ifadeyle baktı. "İyi misin?" dedi, sesi titriyordu, gözleri irileşmişti.

"Evet," dedi Jilly, Stephen'la ilgili büyük bir üzüntünün içini kapladığını hissederken bile.

"Döndüğüne çok sevindim!" Susan kapıyı daha da açtı ve Thomas koşarak içeri girdi, saçları ıslaktı ve başının üzerinde düzgünce toplanmıştı.

Jilly anında bir mutluluk dalgası hissetti. En azından bir aile onu tekrar karşılıyordu, Dreare Sokağı'na geldiğinde onu karşılayan ilk aile.

Thomas Jilly'ye bacaklarından sarıldı. "Dün gittin. Annem dün gece beni uyutmak için şarkı bile söyleyemedi, o kadar üzgündü ki."

Susan sonra ona sarıldı, uzun uzun kucakladı. Susan geri çekildiğinde aralarında bir anlayış geçti.

"Sen iyi misin?" Jilly ona sordu. "Elbiselerini ve mobcap'lerini satamamış olmana rağmen mi?"

Susan sırtıttı. "Ben iyiyim." Renklendi. "Şu anda, çektiğin acıların ortasında bunu söylemekten nefret ediyorum, ama fuarın açık olduğu süre içinde yalnızca bir elbise satmış olsam da, işler *çok* iyi. O elbiseyi Leydi Harry adında iyi bir hanımefendiye sattım ve bana Mayfair'deki tüm arkadaşlarına benden bahsedeceğini söyledi. Kaptan Arrow'un bir arkadaşı."

"Harika!" Jilly, Stephen'ın adını duyunca kalbi sızlasa da, "Harika," dedi.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Susan. "Nathaniel dün gece evlenme teklif etti. Geçinecek fazla bir şeyimiz olmadığını biliyorum ama o beni seviyor, Jilly. Ben de onu seviyorum."

"Ben de onu seviyorum!" dedi Thomas.

"İkiniz adına da çok mutluyum." Ve bunda ciddiydi. Jilly önce Thomas'a, sonra Susan'a sarıldı. Gerçek mutluluk arkadaşının gözlerinde yeni bir parıltı yaratmıştı.

"Ama şimdi senin için endişeleniyoruz," dedi Susan, Jilly'nin parmaklarını sıkarak.

"Lütfen benim için endişelenmeyin. Burada ne olursa olsun ben iyi olacağım."

En kötüsü zaten olmuştu. Stephen'ı kaybetmişti. Ona göre, hayatı boyunca başına gelen diğer her şey idare edilebilirdi.

"Daha erken varamamamızın tek nedeni," dedi Susan, "Thomas'ın banyoda olmasıydı. Sonra da ayakkabılarını bulamadık."

Thomas bir çocuğun neşeli ilgisizliğiyle, "Evet," diye söze girdi. "Annem buraya gelmek için oldukça telaşlıydı. Bana önce yatağımı yapmama bile gerek olmadığını söyledi."

Jilly ve Susan güldüler. Uzaktan Otis zilini çaldı ve "Hodgepodge'da acil toplantı!" diye seslendi.

Bir şüphe acısının geri döndüğünü hissetti. Başka biri gelecek miydi? Ama Thomas'a sıritarak bunu bastırdı. "Hadi gidip kuş kitabını bulalım, olur mu?"

Onu arka masaya götürdüğünde kapı tekrar açıldı.

Pratt, Nathaniel ve diğer birkaç genç adam fuar hazırlıkları sırasında ağır işlerde ve caddenin temizlenmesinde yardımcı olmuşlardı.

Onları görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Gülümsedi ve basitçe, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Nathaniel ve genç adamlar ona utangaç sırtışlar attılar ve fazla bir şey söylemediler. Nathaniel Susan'a doğru bir adım attı. Diğerleri beceriksizce ayaklarını sürüyerek içeri girdiler ve ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Ama Jilly onları lezzetli çöreklerle ve isteyen herkes için hazırladığı bir demlik çaya yönlendirdi.

Pratt ise doğruca onun yanına geldi ve elini dudaklarına götürdü. "O güzel İtalyan aksanıyla, "Evinize döndüğünüze çok sevindim, sevgili hanımefendi," dedi. Sizin için endişeleniyorduk."

"Teşekkür ederim," dedi.

Kaşları çatıldı. "Bu sabah Bayan Hartley'i gördünüz mü?"

"Henüz değil." Onun hayal kırıklığını hissetti. "Ama Dreare Sokağı'nın bir sakini olmasa da toplantıya geleceğini umuyorum."

"Uzak duracağımı nasıl düşünebildin?" diye bir ses geldi kapıdan. Bu Bayan Hartley'di ve önce Pratt'e, sonra da Jilly'ye usulca gülümsedi.

Ona doğru yürüdü ve elini de öptü, ama daha uzun süre oyalandı.

Gülümsedi. "Döndüğünüze çok sevindim Bayan Jones. Ve Bay Pratt"-derin bir nefes aldı-"siz olduğunuz gibi harika bir adamsınız."

Alçakgönüllülükle gülümsedi. "Teşekkür ederim. Siz de harika bir hanımefendisiniz."

İkisi de birbirlerinin gözlerinin içine baktı ve Jilly ile Susan birbirlerine eğlenerek baktılar.

İçeri giren bir sonraki insanlar Bayan Hobbs ve onun uzun boylu, solgun çocuklarıydı. Bayan Hobbs ciddiyetle Jilly'ye baktı ve Jilly midesinin sıkıştığını hissetti. Jilly onları selamladığında çocuklar hızla ondan uzaklaştılar ve hemen Thomas'ı bulmaya gittiler.

Bayan Hobbs Jilly'nin yanına geldi ve ellerini tuttu. "Söylemem gereken çok önemli bir şey var." Ağzı sabit ve kararlıydı.

Jilly gözlerinin arkasında hafif bir yanma hissetti. Arkadaşlarını hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu -onlara yalan söylemekten nefret ediyordu- ve şimdi içlerinden biri onu göreve çağıracaktı.

"Bayan Jones," dedi Bayan Hobbs alçak ve ciddi bir sesle, "bizi kandırdınız."

"Biliyorum." Jilly içini çekti. "Çok özür dilerim."

Bayan Hobbs parmağını kaldırdı. "Kapıda, Dreare Sokağı'nda sahte bahanelerle bulunmanız konusunda ne hissettiğini bilmenizi isteyen biri var."

Jilly ona doğru baktı ve Bay Hobbs'u orada gördü. Uzun şapkasını elleriyle kavradı ve kötücül bir ifadeyle ona baktı.

Boğazını temizledi. "Ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim, Mr.

Hobbs."

Mağazaya ilk kez giriyordu.

Adam ters ters baktı ve çörek yiyen iki gencin yanından geçerek kadının önünde durdu. "Bayan Jones -sizi Bayan Broadmoor olarak düşünemiyorum- yaptığınız şey son derece... alışılmadık bir şeydi."

Dudağını ısırdı. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm."

Çenesini sıktı. "Ama tüm sokağına yardım etmeye çalışan bir kadının - ne kadar meraklı olursa olsun - kimliğini saklamak için mükemmel bir nedeni olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Amacınız hâlâ Dreare Sokağı'nı şu anda içinde debelendiğimiz sisli umutsuzluk çukurundan çıkarmaksa, size yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Jilly doğru duyup duymadığından emin olamayarak gözlerini kırıştırdı. *Bay*

Hobbs yardım etmek istediğini mi söyledi?

Belli ki öyle, çünkü ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Teşekkür ederim," diye kekeledi. "Bunaldım." "Üzülme," dedi sert bir sesle. "Kendini beğenmişin tekiydin. Bu benim

Karım dün gece beni terk etmekle tehdit etti, tıpkı senin kocanı terk ettiğin gibi, ne kadar hatalı olduğumu görmem için."

Bayan Hobbs'un gözleri parlıyordu. "Doğru," dedi çenesini kaldırarak. "Ona, Bayan Jones kendi başına kitap satarak başarılı olabiliyorsa, benim de aynı şeyi yapabileceğimi söyledim." Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. "Ve sanırım nasıl yapacağımı biliyorum."

"Ne oldu?" Jilly sordu.

Bayan Hobbs gülümsedi. "Özel bir çayın faturası. Ve Jilly, bunu kendim uydurdum. Başkalarının reçetelerini takip etmekte pek iyi olmayabilirim - dün etli böreklerim tam bir felaketti - ama kendi sezgilerimi takip etmekte çok iyiyimdir. Ve biliyorum ki, tatlım, burada bir kazananımız var. Bu konuda bana güvenmelisin, tıpkı sana güvendiğimiz gibi."

"Oh, yapacağım!" Jilly söyledi.

Bay Hobbs, "Toplantı sırasında size daha fazla bilgi vereceğiz," dedi ve karısının elini kendi elinin içine alarak öptü

o.

Jilly dudağını ısırđı. Bay Hobbs'un sevgi dolu jesti çok tatlıydı.

Hatta sevimli bile denebilirdi. Susan'ın gözleriyle tekrar karşılaştı ve onunkiler de duygularla parlıyordu.

Birkaç dakika içinde oda dolmuştu. Elbette Leydi Duchamp yoktu, Stephen da öyle (muhtemelen hemen yan odada olduğunu bildiğı için kalbi küt küt atıyordu) ama diğerk herkes gelmişti.

O ve Otis umutlu bakışlar attılar.

Gözünü kapıdan ayırmayacağını ve Hector yaklaşırsa ona işaret vereceğini söyledi; planları buydu.

Jilly boğazını temizledi ve topluluğa hitap etti: "Burada olmak çok güzel," dedi, "ve hepinizi yanlış yönlendirdiğim için üzgün olduğumu açıkça belirtmek istiyorum. Ben Bayan Broadmoor'um ve bunu şimdi açıkça kabul ediyorum. Ama kocamla birlikte yaşamayı planlamıyorum ve bana Jilly demenizi tercih ederim. Sizin gibi dostlarımın yanında olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Tabii beni buraya kabul ederseniz. Sise dayanabilirim. Kötü şansa katlanabilirim. Ama siz komşularım olmadan dayanamam."

Nathaniel ayağa kalktı. "Tüm sokak adına, hepimizin seni kucakladığını söylemekte bir sakınca görmüyorum... Jilly. Çünkü buradaki ilk gününden itibaren bizi kucakladın. Fuar kötü gitse de bir saatliğine de olsa işe yaradı, değil mi?"

Etrafına bakındı. Herkes başını salladı.

"Dreare Sokağı'nda geçirdiğim onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmemiştim!" dedi yaşlı bir adam. "İlk defa Dreare Sokağı'nın Londra'da olunması gereken yer olduğunu hissettim!"

Herkes alkışladı.

"Güzel," dedi Jilly. "Çünkü pes edemeyiz. Kira kontratlarının vadesinin dolmasına sadece birkaç gün kaldı." Bay Hobbs'a minnetle gülümsedi. "Bay Hobbs'un artık bizimle çalıştığını duyurmaktan çok memnunum. Birlikte hâlâ ihtiyacımız olan parayı toplayabiliriz. Ama daha da önemlisi

Dreare Sokağı'nın kötü şöhretinden sonsuza dek kurtulmak için."

Yarım saat daha konuştuktan sonra, herkesi tatmin edecek bir plan yapıldı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Stephen Kensington'daki küçük kulübeye büyük kuşkularla geldi.

O kim oluyordu da başkasının evliliğine karışıyordu?
Ama bilmek zorundaydı.

Londra'dan ayrılmadan önce Harry'yi görmeye gitmiş, o da Stephen'ın içine düştüğü çılgın durumu hemen anlamıştı.

Harry sempatik bir tavırla, "Kötü durumdasın, dostum," dedi. "Ama planın sağlam. Bunu sana benim söylememe ihtiyacın yoktu, yine de şu anda bulunduğun yerde bulunmuş birinden duymanın zararı olmazdı."

Sonra sırtını sıvazladı, Lord Smelling'e defolup gitmesini söyleyeceğini söyledi ve ona şans diledi.

Stephen daha sonra Pantheon Çarşısı'na gitmiş, orada Jack adındaki taksi şoförünü bulması bir saatini almıştı. Ama sonunda bulmuştu ve şimdi burada, Kensington'daydı.

Bazı cevaplar alacaktı.

Eski püskü ön kapıyı sıra dışı güzellikte bir kadın açtı. Pantheon Pazarı'nda Hector'la birlikte gördüğü kadındı bu.

"Evet?" Sesi keskin ve nahoştu.

Güzelliği bir anda soldu. Ama ona içten bir gülümseme verdi.

"Ben Stephen Arrow. İçeri girebilir miyim lütfen? Oldukça acil bir iş için buradayım."

"Acil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Lütfen söyleyin, tamamen yabancı birinin kapısını çalmanızı gerektirecek kadar acil olan nedir?"

"Kim var orada, aşkım?"

Hector.

Stephen dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve eşikten içeri adımını attı.

Kadının kaşları çatıldı ama ona geri çekilmesini söylemedi. "Biri sorular soruyor," dedi omzunun üzerinden. "Arrow adında bir adam."

Keskin bir sessizlik oldu. Sonra tabaktaki çatal şakırdadı.

Hector çiğneyerek başka bir odadan çıktı. "Sen değil yine," dedi ağzı doluyken.

"Korkarım öyle."

Hector kapıyı işaret ederek, "Çık dışarı," dedi.

Stephen duruşunu genişletti. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bunu ya içeride hallederiz ya da birlikte dışarı çıkarız."

"Adamla birlikte git," diye Hector'a ısrar etti aktris, sesinde korku vardı.

Hector gözlerini Stephen'a dikti. "O zaman burada bekle, Bessie."

Büyük bir küskünlük içinde Stephen'ı dışarı kadar takip etti.

Stephen budaklı bir incir ağacının altında onunla yüzleşti.

"Bana o kadının kim olduğunu söyle."

"Seni ilgilendirmez." Hector'un ağzının kenarında tükürük vardı.

"O senin metresin, değil mi?" Stephen umursamazca sordu.

Hector omuz silkti. "Öyleyse ne olmuş? Hangi zengin evli adamın metresi olmaz ki?"

"Bazılarının bunu yaptığını kabul ediyorum. Ama bilmeyen çok kişi de tanıyorum," diye cevap verdi Stephen. "Şu anda sadece sen ve seninkiler için endişeleniyorum."

Hector güldü. "Karımı seviyorsun, değil mi?"

Stephen cevap vermeyi reddetti.

Hector dudak büktü. "Asla senin olamayacak olması ne yazık. Çünkü seni temin ederim, boşanmayacağız. Ve gitmesine izin vermeyeceğim. Asla."

İncir ağacından bir kuş ısıklık çaldı ve yandaki kulübeden birkaç çocuğun tartışma sesleri duyuldu.

Kulübenin kapısını bir kadın açtı ve dışarıyı işaret etti.

"Git," diye emretti.

Bir süre sonra, birkaç çocuk dışarı çıktı ve sokakta koşuşturmaya başladı.

Stephen onların koşuşunu, çıplak ayaklarının uçuşunu izledi. Sevdığı kadının yanlış adamla evliliğe hapsolması ve hayatının geri kalanında yalnız kalacak olması dünyanın umurunda değildi.

Her yerde çok fazla hikaye vardı. Onunki sadece bir tanesiydi. "Ne yapacağınızı bilmiyorsunuz, değil mi Kaptan?" Hector

Başını eğdi, onun şaşkınlığı karşısında çok eğlenmiş görünüyordu. "Bana çarpamazsınız. Beni top ateşiyle indiremezsiniz. Öyleyse neden buradasın?"

Çocuklar bir sonraki köşeye doğru koştular, şimdi gülüyorlardı - tartışmaları çoktan unutulmuştu - ve gözden kayboldular.

Kelimeler Stephen'ın aklına hücum etti. *Jilly'yi özgür bırakmak için buradayım.* O çocuklar gibi. Sevdığı kadının eli kolu bağlı olmamalıydı. İstedığı gibi gelip gidebilmeli, gülebilmeli, isterse koşabilmeliydi, Tanrı adına.

Gerçek kendisi olmak için.

Ama Stephen bunun gerçekleşmesi için -kocasını öldürmekten başka- ne yapabilirdi?

Hector'dan ne kadar nefret ederse etsin, Jilly'ye ne kadar kötü davranırsa davransın, Stephen bu canavarı öylesine öldüremezdi. Adalet inanıyordu, evet, ama yasalar çerçevesinde düzgün bir şekilde uygulanan adalet. Deneyimli bir savaş gazisiydi ama bir kanunsuz olmayacaktı.

Ayrıca, Hector tarafından ne kadar kötü muamele görmüş olursa olsun Jilly'nin de onun öldürülmesine göz yummayacağını içten içe biliyordu.

"Seni aşağı indireceğimi bildirmek için buradayım," dedi Stephen sert bir sesle. "Bugün olmayabilir. Ama olacak, hem de yakında."

Hector güldü. "Hadi git, Kaptan. Kasvetli küçük sokağınıza geri dönün. Tek başına."

Ve ön kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi.

Stephen hayal kırıklığına uğramıştı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Jilly'nin köyüne gidebilirdi ama Mayfair daha yakındı. Belki de Otis'le başlamalıydı. Hector'un geçmişi hakkında daha fazla şey bilmeliydi.

İç çekerek tekrar atına bindi. Yavaşça atını caddeden aşağı doğru yürüttü. Avının yakalanmadan orada olduğunu bildiği için ayrılmak istemiyordu.

Sabırlı olmalı.

Ve mantıklı. Bir an önce Dreare Sokağı'na dönmek istiyordu. Ama uzun bir yolculuk yapmıştı ve önünde bir yolculuk daha vardı. Bir sokak ötedeki bir hana uğrayıp biraz taşınabilir yiyecek, belki biraz ekmek ve peynir alırdı.

Barmen siparişini hazırlamak için mutfağa dönerken, Stephen yanında oturan ve elinde bir bira bardağı olan orta yaşlı beyefendiye başını salladı.

"Bunlardan birini kullanabilirsin," dedi adam bardağını kaldırarak. "Bir şeylerden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun. Sana bir tane ısmarlamama izin ver yabancı. Adım Mac Mclver, hizmetinizdeyim."

Stephen zar zor kibar bir yanıt vererek, "Teşekkür ederim, hayır," dedi. "Londra'ya dönmem gerekiyor."

Bay Mclver ona yan yan baktı. "O zaman neden suratınız asık? Londra güzel bir yer."

Bir zayıflık anında ve bir centilmen, üstelik bir asker olarak tüm sağduyusuna rağmen, Stephen dürtülerine boyun eğdi. "Aşık oldum," diye itiraf etti.

"Eh," diye yanıtladı adam, "bu genellikle kasvetten çok mutluluk hissi uyandırır."

"Evet efendim," dedi Stephen iç çekerek, "normalde haklı olurdunuz. Ama o evli. Ne o kocasını seviyor, ne de kocası onu. O beni seviyor. Ama bir centilmen olarak

onun ya da benim onurumu tehlikeye atmadan hiçbir şey yapamam."

Neyse ki barmen elinde Stephen'ın kâğıda sarılı yemeğiyle döndü. Parasını ödedi ve paketi kolunun altına koydu. "İyi günler," dedi Bay Mclver'a.

Oldukça utanmıştı ve gitmek için sabırsızlanıyordu.

Yabancı onun koluna dokundu. "Senin ikilemin benzersiz değil," dedi alçak sesle, "ama çoğu durumda kurtarılamaz, değil mi?"

Stephen başını salladı. "Doğru."

"Bu kadar cüretkar olabilirsem, bu adam ve kadının isimlerini öğrenebilir miyim?"

Stephen başını salladı. "Söylememeyi tercih ederim." Hodgepodge'da Jilly ile Hector'un evli olduğunu ilk fark ettiği o korkunç anı hatırlamak hâlâ içini acıtıyordu. "Zaten buralı değiller."

Bay Mclver sırttı. "Onu bir Ferdinand olarak hayal ediyorum. Ya da Brutus. Karımın sevdiği Gotik romanlarda kötü adamın hep böyle bir adı vardır." Kıkırdadı. "Eğer burada yaşamıyorsa, o zaman söyle bana delikanlı. Sadece ilk isim yeter."

Stephen omuz silkti. "Adım Hector. Hanımefendinin adını kendime saklayacağım."

Bay Mclver çenesini içeri çekti. "Aman Tanrım," dedi. "Bir Hector tanıyorum. Buralardan olmadıklarına emin misiniz?"

"Hayır, değiller, sizi temin ederim."

Bay Mclver Stephen'a büyük bir acıma duygusuyla baktı, sanki onun yalan söylediğini düşünüyordu.

"Ne oldu?" Stephen biraz savunmacı hissetmekten kendini alamadı.

Yaşlı adam ağzını belli belirsiz bir yüz ifadesiyle buruşturdu ve onun elini okşadı. "Seni anlıyorum delikanlı."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum." Stephen'ın sesine acılık karıştı. "Çok teşekkür ederim. Ama hayatta kalacağım."

Zar zor.

Bay Mclver ona doğru eğildi. "Bessie Brompton'ı görmeye geldin, değil mi, Hector'u da orada buldun," diye fısıldadı bilmiş bir tavırla ve emin olmak için başını kaldırıp baktı

Barmen dinlemiyordu. "Merak etme. Sırrın benimle güvende."

Stephen'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?"

Bay McIver başını salladı. "Bessie'ye aşık olan ilk kişi sen değilsin. Hector gelip gidiyor, bazen aylarca. En az on yıldır evliler ama" -durakladı- "Bessie'nin ara sıra talipleri olduğunu herkes bilir." Ve sonra göz kırptı.

Evliyim.

On yıl boyunca mı?

"Bahsettiğiniz Hector... soyadı Brompton mı?" Stephen kelimeleri güçlükle çıkarabildi.

"Neden, evet," dedi Bay McIver. "Elbette. Hector ve Bessie Brompton."

Brompton.

Broadmoor.

İsimler çok yakındı.

"K y m zdeki kilisede evlendik." Bay McIver başını bilinmeyen bir noktaya doğru eğdi. "Buradan herkes orada evlenir."

Stephen dışa karşı soğukkanlılığını yeniden kazanmak için kendini zorlasa da içten içe hâlâ sarsılıyordu. "Eminim yanlış Hector'u yakaladınız. Neye benziyor?"

"Ağzının hemen yanında çirkin bir yara izi var."

Aynı Hector'du!

"Gerçekten gitmeliyim," diyebildi Stephen. "Ama nazik kulağınız için teşekk rl r."

Adam onu dürttü. "Bessie'yi unut," dedi sempatiyle. "Eminim kalbini fethedecek başka kadınlar da vardır. Git kasabada bir tane bul, tamam mı?"

Stephen'ın sırtına bir tokat attı ve birasına geri döndü.

Stephen alnı açık ve sakın bir tavırla bardan çıktı ama kalbi kaburgalarına çarpıyordu. Atına bindiğinde onu döndürdü ve

Sokağın aşağısındaki küçük kulenin olduğu yöne doğru ilerledi. Hector'un kıyameti tam burada, gerçek karısını tuttuğu Kensington'da olacaktı.

Stephen'ın onu gerçeklerle yüzleştireceği yer de aynı yer olacaktı ve hem kendisinin hem de Hector'un haksızlık ettiği kadın olan Jilly özgürlüğünü burada bulacaktı.

* * *

Acil durum toplantısına katılan herkes Dreare Sokağı'na refah getirecek yeni planı tartışırken Hodgepodge'un kapısına gelen Leydi Duchamp'a Otis yüksek sesle, "Hayır, içeri giremezsiniz," dedi. "Eğer sorun çıkarmayı planlıyorsanız, hayır."

Leydi Duchamp tek kaşını kaldırdı. "Benden korkuyor musun, seni kılık kıyafet felaketi?" Adamın üç köşeli şapkasına ve kırmızı paltosuna küçümseyerek baktı.

Jilly ve diğer herkes kulak misafiri oldukları bu konuşma karşısında donakaldı.

"Senden kesinlikle korkmuyorum," dedi Otis asaletle. "Öyleyse içeri girin ve standart dramatik girişinizi yapın -bu arada oldukça sıkıcı olmaya başladı- ve en iyi yayılım ateşinizi yapın. Cesaretiniz varsa sizi *batıracağınız* leydim! Size söz veriyorum."

Ona doğru eğildi, sesi duygusallıktan titriyordu. "O gülünç deniz kaptanı ile arkadaşlık ediyordun. çok uzun." Bastonuyla Otis'i kenara itti ve dükkâna girdi. "Yemeyi ve içmeyi bırakın. Vereceğim haberler hepinizin midesini bulandıracak."

Herkes bakakaldı ama sonra yanındaki genç adam elindeki çöreği ısırdı ve sabit bir şekilde ona baktı. Yüksek sesle yutkundü ve bir ısırık daha aldı.

Gözleri kısıldı. "Bu senin tehliken."

"Şansımı deneyeceğim," dedi alçak sesle ve geviş getiren bir inek gibi çiğnemeye devam etti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim leydim?" Jilly'nin ses tonu iş adamı gibiydi.

Leydi Duchamp solmuş çenesini havaya kaldırdı. "Bazılarınızın bildiği gibi, bu cadde üzerinde birkaç binam var. Ancak şu ana kadar hiçbiriniz ayaklarınızın altındaki toprağın sahibi olduğumu tahmin etmediniz. Kira ödemelerinizi *bana* yapıyorsunuz. Bay Redmond benim muhasebecim."

Şaşkın bir sessizlik oldu.

Sonra Bay Hobbs ayağa kalktı. "Ne olmuş yani? Ayaklarımızın altındaki toprağın sahibinin kim olduğu umurumuzda değil. Size paranızı ödeyeceğiz ve bu iş bitecek. Ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Etraftan onaylayan mırıltılar geliyordu.

"Oh, evet var." Leydi Duchamp gülümsedi ve bu en hafif tabirle korkunç bir gülümsemeydi. "Dün itibariyle kira sözleşmesinin şartlarını değiştirdim."

Jilly midesinin bulandığını hissetti. "Yeni şartlar nedir?" diye seslendi, sesine korkunun karışmasına izin vermeyerek.

Yaşlı kadının gülümseyen yüzü birden taş kesildi. "Paranın üç gün içinde ödenmesi gerekiyor."

"Hayır, değil leydim." Elinde çörek olan genç adam ağzını sildi. "Önümüzde koca bir hafta var."

Leydi Duchamp bastonuyla onun göğsünü dürttü. "Artık değil. Elbette paranın bugün ödenmesini istiyordum. Ama avukatlar evrak işlerinin üç gün süreceğini söylediler. Hepinize sonsuza dek güle güle. Toparlanıp gitseniz iyi olur."

Leydi Duchamp tekrar ön kapıdan çıkarken tüm oda ölüm sessizliğine büründü. Herkes ne yapacağını biliyormuş gibi dönüp Jilly'ye baktı.

Yaşlı yarasa haklıydı. Jilly kusacak gibi hissediyordu. Ama hiçbir arkadaşının bilmesine izin vermezdi.

"Yani artık yedi gün yerine üç günümüz var," dedi hızlıca.

"Ama bize yedi *kişi lazım*," dedi Nathaniel.

"Bizde değiller. " Başka ne diyebilirdi ki? "Sadece yeni programa uyum sağlamamız gerekecek."

Otis hariç herkes -ne kadar iyi bir arkadaşı!- oldukça şüpheli görünüyordu.

"Doğru." Jilly yüzündeki bir tutam saçı savurdu. "Bu sadece geçici bir aksilik. Şimdilik dağılalım ve öğleden sonra ikide burada yeniden toplanalım."

Grup ayağa kalktı ve yine sessiz bir şekilde kapıya doğru ilerledi. Sönmüş.

Onun gibi. Ama sonuncusu da gidene kadar dimdik durdu. Ve sonra bir tabureye çöktü.

İlk kez kendini gerçekten yenilmiş hissetti. "Ne yapacağız?" diye sordu Otis'e. "Nathaniel haklı. Gerçekten bir haftaya ihtiyacımız var."

Otis bir an ona baktı. Yüzünde endişe okunuyordu. Ama başka bir şey daha vardı, onu canlandıran bir şey. "Beni takip et," dedi ve kolunu uzattı. "Sana söylemiştim. Bir keresinde seni en karanlık anında kurtaracağımı söylemiştim ve kurtaracağım. Biliyorum. *tam olarak* ne yapacağımı."

Onu Leydi Duchamp'ın evine götürdü ve kapıyı çaldı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Jilly, Leydi Duchamp'ın Otis'in kapısını kendisinin açtığını görünce şaşırdı. "Yalvarmaya gelmen uzun sürmedi, değil mi?" Yaşlı kadın sırtıttı. "Bu oldukça eğlendirici olacak."

"Yalvarmıyoruz." Jilly girişe doğru adım attı. "Yüzleşiyoruz. Ve eğer düşmanınızla yüzleşmeye oyalanmak diyorsanız, sanırım öyle."

İçeri girdikten sonra Otis, Leydi Duchamp'ın ayaklarına baktı. "Onlar *benim* ayakkabılarım," dedi açıkça.

Jilly onun altın kurdeleli, akuamarin rengi bir çift terlik giydiğini gördü.

"Evet," dedi yaşlı kadın. "Ne olmuş?"

"Onları geri ver." Otis sertçe konuştu ve Jilly onun sertliğine şaşırdı.

"Kesinlikle hayır," dedi Leydi Duchamp. "Onlar benim, adil ve dürüst."

Otis, "Sokak fuarının başında beni tehdit etmiştin," dedi. "Fuarı kapatmanın bir yolunu bulacağınızı söylediniz. O zaman teslim oldum ama artık senin tarafından tehdit edilmeyeceğimizi söylemek için buradayım."

Leydi Duchamp ofladı pufladı. "Misafir odama gelin. Antremde aptallara tahammül edemem."

Onun arkasından salyangoz hızıyla geliyorlardı, Jilly bu durumun Otis'i çok sinirlendirdiğini söyleyebilirdi. Kapıda o kadar ateşliydi ki, şimdi... şimdi gerginliği ciddi biçimde dağılmıştı. Leydi Duchamp'ın ayaklarını sürüyerek ilerlerken bu gerçeğin farkında olduğuna şüphe yoktu.

"Tanıdığım tek kişi o," diye fısıldadı Otis Jilly'ye, "kırılmanlığı yıkıcı bir silaha dönüştürebilen."

Jilly onun kolunu sıktı. "Konuşma zamanın çok yakında gelecek," diye fısıldadı.

Dudaklarını ısırđı ve tahammül etti, ama salona girdiğinde, Leydi Duchamp çay için zili çaldı ve nezaket kurallarına uyulana kadar kimsenin konuşmasına izin verilmeyeceğini ilan etti.

Yani Otis beş dakika daha ayaklarını yere vurmali.

Sonunda hem o hem de Jilly'nin elinde ağzına kadar dolu bir fincan vardı.

Otis, "Şimdi devam edeceğim," dedi.

Leydi Duchamp ters ters baktı. "Bir yudum alıp iltifatlarınızı sunana kadar olmaz."

Otis yüzünü buruşturdu. Ama kendisine söyleneni yaptı ve fincanı yere bıraktı. "Çok güzel bir karışım," dedi ev sahibesine duygusallıkla.

"Teşekkür ederim," diye başladı, sonra kendini durdurdu. Otis de onun içten iltifatı karşısında mahcup görünüyordu.

Leydi Duchamp kendi çay fincanının etrafında, "Aptallığını şimdi söyle de yalnızlığıma döneyim," diye mırıldandı.

Jilly, Otis'in söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordu.

Önce gurur ve şefkat karışımı bir ifadeyle ona, sonra da Leydi Duchamp'a baktı. "Sokak üzerindeki gücünüz bugünden itibaren sona ermiştir," dedi memnun ama meydan okuyan bir tavırla.

"Öyle mi?" diye sordu Leydi Duchamp.

Otis başını salladı ve tabaktan bir bisküvi aldı. "Bu sabah seni takip ettim."

Yanaklarını içine çekti. "Ne kadar kabasın!"

"Sanki *sen* aynı değilsin?" Ofladı, sonra elini göğsüne koydu. "Artık senin trajik geçmişini bildiğime göre, sadece mahalledeki boğucu hakimiyetini bırakmakla kalmayacak, ayakkabılarımı da geri vereceksin."

"Asla!" diye bağırdı.

Otis bisküviyi ona doğrulttu. "Siz de Dreare Sokağı'ndaki diğer hüznü çuvallardan farksızsınız leydim. Bunu daha fazla inkar edemezsiniz."

Leydi Duchamp'ın beyaz pudralı yanakları daha da soldu.

"Açıkla Otis," dedi Jilly usulca. "Ve lütfen, eğer trajedi içeriyorsa, nazikçe."

Otis, Leydi Duchamp'a karanlık bir bakış gönderdi. "Oh, buna dayanabilir. O yiğit bir ihtiyardır."

Leydi Duchamp hakarete uğramış gibi görünmeye çalışsa da, özellikle Otis kendi savunmasını bırakıp ona acıyan bir bakış attığında, öfkesini sürdürmekte zorlandı.

Jilly iç çekti. "Otis? Hikâyeyi anlatır mısın lütfen?"

"Ah, doğru." Bir elini onun koluna koydu. "Buna inanamazsınız. Leydi Duchamp'ı bahçesinden aldığı bir papatyayı Dover Caddesi'ndeki muhteşem bir malikânenin ön kapı eşiğine bırakırken buldum. O gittikten sonra kapıyı çaldım ve sordum. Görünüşe göre neredeyse kırk yıldır kapı eşiğine çiçek bırakıyormuş. Kışın, sera çiçekleri bırakıyor. Kahyanın favorisi pembe şakayıklar."

"Hayır!" dedi Jilly ve Leydi Duchamp'a baktı.

Küçülüyormuş gibi görünüyordu, kendini kanepenin köşesinde küçük bir top haline getirmişti (nefis ayakkabılarla).

"Evet," diye ısrar etti Otis. "Hizmetçiden Lord ve Leydi Duchamp'ın genç bir çift olarak orada yaşadıklarını öğrendim. Birbirlerine çok aşıkarmış. Ama kont erken yaşta ölmüş. Attan düşmüş."

"Çok üzgünüm," dedi Jilly dul eşine.

Leydi Duchamp ona kaşlarını çattı. "Size geçmişimi anlatmıştım."

"Evet," dedi Otis parmağını kaldırarak. "Ama bize Lord Duchamp'ın attan düşerek ölmediğini söylemediniz. Kendi yatağınızda, uzun süredir metresi olan ve varlığından bile haberdar olmadığınız biriyle birlikte öldü."

Leydi Duchamp bir el salladı. "Saf faradiddle."

"Sanmıyorum," dedi Otis. "Onu bulan uşak şimdi Dover Sokağı'ndaki evin kahyası. Ona senin

Dreare Sokağı'ndaki herkesin hayatını mahvetmeye niyetlisiniz çünkü çok mutsuzsunuz. Kocanızın ölümüyle ilgili korkunç koşulları geride bırakmanızın zamanının geldiğine karar verdi. Bu yüzden bana tüm detayları anlattı."

Leydi Duchamp'ın elleri titremeye başladı.

Jilly hemen kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve yaşlı kadının ellerini tuttu. "Her şey yolunda leydim."

Otis'in yüzü yumuşadı ve koltukta Leydi Duchamp'ın yanına oturdu. "Uşak bana kocanızın sizi beş parasız bıraktığını da söyledi. Görünüşe göre servetinin büyük bir kısmını metresine ve onun Kent kırsalındaki muhteşem malikânesine harcamış. Ailenizden maddi yardım istemeye utandığınız için çok sevdiğiniz evinizi ve tüm yanlış beklentilerinizi bırakıp Dreare Sokağı'na taşınmak zorunda kalmışsınız."

"Buranın başına gelen en kötü şey bendim," dedi Leydi Duchamp gururla. "Sisten bile daha kötüydüm."

Jilly onun elini okşadı. "Servetinizi nasıl yeniden inşa ettiniz?" Leydi Duchamp ona ters ters baktı. "Seni ilgilendirmez." "Ailesinin bir sürü parası vardı," dedi Otis gülerek. "Yani

Onlar öldükten sonra, sefalet koşulları sona erdi. Dreare Sokağı'nın büyük bir kısmını satın aldı."

"Oradan pek ayrılamadım. Bu evde bulaşıkçı olarak hizmet etmek zorundaydım." Leydi Duchamp ürperdi. "Mirasımı aldıktan sonra Mayfair'in başka bir yerine taşınıp alay konusu olma riskini göze alamadım. Hanımım lüks partiler verirdi ve ben de her zaman birilerinin aşçıya iltifat etmek için mutfağa gelip beni domuz yağı ve patates parçalarıyla dolu kocaman bir tencereyi yıkarken ya da buna benzer bir şey yaparken görmesinden korkardım."

"Oh, leydim!" Otis ağladı.

Kısa, hamile bir duraklama oldu.

Otis kızardı ve Jilly gülmek isteyerek dudağını ısırıldı. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu ama Otis'in Leydi Duchamp'a karşı yumuşak duygular hissettiğine yemin edebilirdi.

Çirkin. Ama bir şekilde... uygun. Neden böyle olması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ama garip bir şekilde -hem de çok garip bir şekilde- öyleydi.

Leydi Duchamp Otis'e ters ters baktı ama ağzı yumuşaktı, neredeyse memnun olmuştu. "İşine bak," diye buyurdu. "Ve acıma duygunu kendine sakla."

"Pekâlâ." Otis burnunu çekti, omurgasını dikleştirdi, sonra da hikâye anlatımındaki duruşu olan çenesini dışarı çıkardı.

"Leydi Duchamp'ı şu anki haline getiren şey utanç ve kalp kırıklığıydı," diye fısıldadı. Kendisiyle birlikte bütün bir sokağı da perişan edebilmek için önceki sahibinden arazi kirasını satın aldı."

"Beni suçlayabilir misiniz?" Leydi Duchamp kısık sesle söyledi. "Onlarca yıl bir tılsım gibi çalıştı. Sonra o aptal kaptan taşındı ve siz ikiniz -hepsi aynı anda- herkes neşelenmeye başladı. Buna katlanılamazdı. Ben de avukatlarıma ve muhasebecime danıştım ve hepinizden kurtulmanın ve sokaktaki yeni insanlarla yeniden başlamanın bir yolunu buldum. Lanet olası kira kontratı bunu yaptı. Onu tamamen unutmuştum."

Otis ona bir parmak salladı. "Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi. Dover Sokağı'ndaki o ev hiçbir zaman senin evin olmadı. Senin evin Dreare Sokağı. Ve evli bir kadın olarak asla sahip olamadığın aileye sahip olabilirsin."

Leydi Duchamp dişlerini sıktı. "Beni ailenizden biri olarak görmek istemezsiniz."

"Elbette var." Otis ona ters ters baktı. "Ama Leydi Tabitha değil."

Leydi Duchamp, "O büyük *B* harfine sahip bir cadı," diye onayladı. "Ama bunu dürüstçe yapıyor."

Uzun süren garip bir sessizlik oldu.

Jilly sonunda ayağa kalktı. "Gitsek iyi olacak. Sokağı kurtarmak için yeni planımız üzerinde çalışmalıyız."

Otis ayağa kalktı ve Lady Duchamp'ı çekti. "Kiralarımızı ödememiz için bize hâlâ sadece üç gün mü vereceksiniz?"

Başını hızla salladı. Ama yüzü her zamanki gibi asıktı. "Hayır. Bütün hafta senin olabilir."

Otis eğildi - sonra geri çekildi - sonra eğildi ve yanağından öptü. "Teşekkür ederim leydim."

Jilly eğilip ona sarılmaya cesaret etti. Leydi Duchamp irkildi, kurumuş bir çubuk gibi kırılıyordu ama kucaklaşmaya katlandı.

Jilly geri çekildiğinde, Leydi Duchamp bastonunu ellerinin arasına almış, duvara bakıyordu. "O kira parasına gerçekten ihtiyacım yok," diye itiraf etti.

İkisinin de bakışlarına karşılık vermedi.

Otis kocaman gözlerle Jilly'ye baktı.

Jilly, Leydi Duchamp'a baktı. "Pardon?"

Leydi Duchamp bastonunu yere vurdu. "Siz ikiniz sağır mısınız?"

Otis telaşla, "Hayır, hanımefendi," dedi. "Size kira parası ödemek zorunda olmadığımızı mı söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle." Ona ters ters baktı. "Ama o ayakkabıları istemeye gitme. Onlar benim. Ve beş çift daha istiyorum, hepsi farklı renklerde. Ama sarı olmasın. Sarıdan nefret ederim."

Çenesini kaldırdı. "Pekâlâ. Bu ödenecek küçük bir bedel." "Otis," diye çıkıştı Jilly ona.

Otis elini kaldırdı. "Daha fazla ayakkabı yapmak için bolca zamanım olacak. Ve Leydi Duchamp'ı tekrar şehirde gezdireceğim için - artık saklanmasına izin vermeyeceğim - tüm *tonlar* ayakkabılarımı onun ayağında görecek. Bu da çok iyi iş çıkaracağım anlamına geliyor."

Yaşlı kadın gözlerini kıstı. "Pekâlâ. Defol."

Jilly, Otis'in koluna girdi ve kapıda durakladı. "Yakında Hodgepodge'da özel bir etkinliğimiz olacak ve sen de onur konuklarımızdan biri olacaksın."

"Pish-posh," dedi bastonunu onlara doğru sallayarak.

Ama onunla yaptığı yay, düşmanları olduğu zamanki kadar belirgin değildi.

"Beni kurtardın Otis," dedi Jilly, caddenin karşısına geçerken ona yaslanarak. "Sevgilim, Leydi Duchamp da dahil olmak üzere tüm sokağı kurtardın."

Göğsünü genişletti. "Sana içimde olduğunu söylemiştim."

"Bundan bir an bile şüphe etmedim." Jilly onun kolunu sıktı. "Yapmamız gereken tek bir şey kaldı. Londra'yı kim olduğumuza dair yanlış anlamalarından kurtarmak."

"Ve bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur," diye Otis tüm kalbiyle onayladı.

Görevleri konusunda hemfikir olan -hatta adımları bile eşzamanlıydı- ikisi de Leydi Hartley'nin gür sesiyle sıçradı.

Kadın kaptanın evinden koşarak onlara doğru geldi. "Kaptan Arrow nereye gitti?" diye sordu.

Elbette ikisinin de hiçbir fikri yoktu.

Baronetin karısı bir elini kalbinin üzerine bastırdı ve gözleri büyüdü. "Çok şaşırdım. Bana hiçbir şey söylemeden gitti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Otis.

Leydi Hartley başını salladı. "Kaptan'la aramızda bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Anlamak mı?" Jilly'nin kafası karışmıştı.

Leydi Hartley ona biraz acıyarak baktı. "Evli bir kadına göre çok safsın."

"Ben mi?"

"Evet, öylesin." Sinir bozucu kadın homurdandı. "Öyle değil mi Otis?" Onun kaburgalarına dirsek attı.

"Hayır." Ona ters ters baktı. "O değil."

Leydi Hartley aniden kıkırdamayı bıraktı, ikisine ters ters baktı ve kaptanın evine doğru yürüdü.

Otis yutkundu. "Söylemiyordu-"

"Bence söylüyordu," diye fısıldadı

Jilly.

İkisi de bu konuda başka bir şey söylemeden yeniden yürümeye başladılar. Jilly Stephen'ı düşünmemek için elinden geleni yaptı. Ama birkaç saniye sonra kitapçının penceresinin hemen önünde durdu ve bakakaldı.

Yüce Tanrım. *Tam o anda Hodgepodge'un içindeyken onu unutmak çok zor olacaktı.*

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jilly Otis'le içeri girdiğinde Stephen başını kaldırıp baktı.

Kadın gözlerini kırpmadan ona baktı. Otis parmak uçlarında uzaklaştı ve Stephen dükkânın arka tarafındaki kapının açılıp tekrar kapandığını duydu.

Yalnızdılar.

"Merhaba," dedi ona. Grosvenor Sokağı'ndaki malikanede birlikte yatağa uzanıp Hodgepodge'da yapmak istedikleri iyileştirmelerle ilgili hayaller kurduklarında ona bahsettiği açık hava şövaletini yapmakla meşguldü.

Göz ucuyla onun yavaşça yanına geldiğini gördü. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

İçindeki her kas gergindi. Çekicini yere bıraktı, ayağa kalktı ve onu kollarından tuttu. "Seninle birlikte olmak için buradayım," dedi.

Kız ona incinmiş gözlerle baktı. "Artık çok geç."

Ah. Bunlar duymaktan korktuğu kelimelerdi.

"Neden kızgın olduğunu anlıyorum," dedi. "Seni kaybetmeyi hak ediyorum. Bana güvendin ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

O da hiçbir şey söylemedi.

Tüm hayatı bu anın etrafında dönüyordu. "Haklıydın." Onun kollarını sıktı. "Bir çocuk gibi davranıyordum, hâlâ umutsuzca istediğim ideal aileye sahip olmadığım için surat asıyordum. Ama bu sana güvenmemem için bir sebep değil. Ve neden yalan söylemek zorunda kaldığını anlamamak için."

Yüzü bir parça yumuşadı. "Artık başka bir ülkeye gitmekle ilgilenmiyorum. Hayatımı saklanarak geçirmek istemiyorum. Burada herkes beni kabul etti, bu yüzden... Hodgepodge'da kalıyorum."

Kısa bir duraklama oldu.

"Sevindim," dedi sonunda.

Uzun bir süre ona baktı. "Leydi Hartley aranızda bir anlaşma olduğunu iddia ediyor. Bunca zamandır sizin evinizde yaşadığını biliyorum. Ve... ve erkeklerin ihtiyaçları vardır."

Başka tarafa baktı.

Yüce Tanrım! Bu işgüzar kadın onun hayatından hiç çıkmayacak mıydı?

Stephen yavaşça Jilly'nin yüzünü geri çekti. "Leydi Hartley ve benim asla-"

Bu cümleyi tamamlaması mümkün değildi.

Jilly omuz silkti. "Sen bir çapkınsın," diye fısıldadı. "Başka bir şey olduğunu hiç iddia etmedin."

"Artık öyleyim," dedi kararlılıkla. "Ben artık aynı adam değilim. Seninle tanıştığımdan beri değilim. Seni *seviyorum*, Jilly Jones. Bir daha birlikte olmak isteyeceğim tek kadın sensin."

Jilly başını salladı. "Anlıyor musun bilmiyorum. Ben İngiltere'de kalıyorum. Bu yüzden birlikte olamayız. Seni seviyorum. Ama artık saklanamam."

"Anlıyorum," diye cevap verdi usulca. Ve anladı da. "Ama sana bazı haberlerim var. Sizi şok edecek, bu yüzden belki de oturmalısınız."

Bir süre ona baktı. "Hayır," dedi. "Şimdi söyle bana."

O da tereddüt etti. "Eğer eminseniz."

Kadın başını salladı.

Derin bir nefes aldı. "Jilly Jones-"

"Jilly Broadmoor," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Gözlerinin azıcık da olsa yandığını hissetti. "Hayır," dedi yutkunarak. "Siz Bayan Broadmoor değilsiniz."

Kadın ona sanki Bedlam'a gönderilecekmiş gibi baktı.

"Hector evli" -duraksadı- "ama seninle değil. Ama seninle değil.

başka biri."

Jilly irkildi ama adam onun omuzlarını tuttu ve ona sarıldı. "Şarlatan seninle evlenmeden önce sekiz yıl evli kaldı," dedi elinden geldiğince nazik bir şekilde.

Ona doğru bakıyor gibiydi.

Onu nazikçe salladı. "Bu doğru," diye onu temin etti. "Bugün onunla ve karısıyla yüzleştikten sonra yanından ayrıldım. Kensington'da yaşıyor. Kötü olduğu için seninle birlikteydi. Zaten evliydi ama *seni* de kendi malı olarak istiyordu."

Küçük bir çığlık attı.

Stephen onu kollarının arasına aldı. "Hapishaneye götürüldü."

"Peki ya diğer karısı?" Jilly fısıldadı. "O iyi mi?"

Stephen'ın kalbi ona karşı her zamankinden daha fazla sevgiyle doldu. "Onun için üzülme. Bütün anlaşılmayı biliyordu. Adam ona para aktarıyordu."

Jilly elinin tersiyle gözlerini sildi ve niyetli bir bakışla ona baktı. "Bu hâlâ aramızdaki şeyleri değiştirmiyor. Şu anda sadece kolay olduğu için benimlesin. Ama beni ya da İngiltere'de yaşamayı seçmek zorunda kaldığında İngiltere'yi seçtin."

Tekrar başını salladı, anıdan etkilenmişti. "Bunu söyleyeceğini hissediyordum. Ama sana söyledim. Ben artık aynı adam değilim. Haklıydın, büyümek istemediğime dair söylediğin her şey çok anlamlıydı. Hector'la ilgili bu haberi öğrenmeden önce -ne olursa olsun- seni kazanmak için tekrar denemeye karar verdiğim konusunda bana güvenmelisin. Aksi takdirde bunu sana asla kanıtlayamam. Ama onun peşinden gitmemin sebebi buydu. Cezasını çekmeyi hak ettiğine karar vermiştim. Sonra da sana gelip beni affetmeni isteyecektim. Ondan sonra da benimle birlikte İtalya'ya ya da Amerika'ya ya da yaşamak istediğin başka bir yere taşınmanı isteyecektim."

Kızın kaşları çatıldı ve adam sabırla bekledi.

"Bana güvenecek misin?" dedi sonunda.

Yere baktı. Sonra tekrar ona baktı. "Üzgünüm ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Kafam çok karışık."

Kalbi sıkıştı. Bugün tekrar onun olacağını o kadar ummuştuk ki. Ama o anladı. "Eminim hakkında çıkan haberler

Hector seni tamamen atmış."

Titreyerek başını salladı. "Düşünecek çok şey var. Bekleyebilir misin?"

"Elbette," dedi, onu kaybetme korkusunu ona yüklemek istemiyordu. Gerçekten bir şok geçirmişti ve bunu kendi endişeleriyle pekiştirmek istemiyordu. "Şimdi yukarı çık ve Otis'i gör. Ona harika haberleri ver. Ve bir fincan çay al."

Titrek bir kahkaha attı. Ve sonra bir an için yüzü ışıldadı - sanki sonunda gerçeği anlamış gibiydi.

"Özgürsün, Jilly. *Özgürsün*." Elini isteksizce bıraktı ve onun arkadaki kapıya doğru yürümesini izledi. Bu, agresif davranarak kazanamayacağı bir savaştı.

Kapıyı açtı, arkasını döndü ve ona bir kez daha baktı.

Sonra utangaç bir şekilde gülümseyerek kapıyı arkasından kapattı.

Yüce Tanrım, diye dua etti, bir dahaki sefere açıldığında bana gelmesine izin ver.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jilly, kira parası artık sorun olmadığı için yeni özel etkinliklerinde çok daha fazla eğlenebilecek olsalar da, çözmeleri gereken en büyük ikilemin hâlâ Dreare Sokağı'nın itibarını değiştirmek olduğunu fark etti.

Dreare Sokağı'nın tek bir sakininin bile yeni plandan vazgeçmediğini görmek onu memnun etti. Görünüşe göre herkes hâlâ Dreare Sokağı'nın refah ve neşe dolu bir yer olarak bilinmesini istiyordu.

Yaptıkları ilk şey, Londra Belediye Başkanı'nın izniyle gerçekleştirdikleri isim değişikliğini yürürlüğe koymak oldu. Leydi Duchamp, sokağın başına tabela asıldığında sadece bir iki dakika bocaladı:

OKUYUCU CADDESİ, sis bulutlarının arasından okundu.

Thomas, Leydi Duchamp'a, "*Dreare*'dekiyle aynı harfler ama hepsi birbirine karışmış," diye açıkladı. "Burada bir kitapçımız var, bu yüzden mantıklı. Özellikle de hepimiz okur olduğumuz için, değil mi leydim?"

Ve bunu kanıtlamak için bir kitabı baş aşağı tuttu.

Jilly Susan'la kollarını birleştirdi ve buna güldü. Nathaniel Thomas'ın kitabını yere bıraktı, onu kucağına aldı ve etrafında döndürdü.

Kısa bir süre sonra, görevlerinin başarısı için çok önemli olan planın bir sonraki bölümünü yürürlüğe koydular.

"Dedikodu olmalı," diye hatırlattı Jilly o gün Hodgepodge'da herkese, "belirli özellikleri olan belirli bir çay hakkında bir *sürü* dedikodu var."

Kızardı. Odadaki diğer tüm kadınlar da öyleydi. Ama erkekler -erkeklerin bakışlarında neredeyse yırtıcı bir ifade vardı

Gözler.

"Ne zaman alabiliriz?" diye bağırdı yaşlı bir beyefendi.

"Evet," dedi Pratt, "şimdi istiyorum."

"Bu akşam yeni bir parti yapıyorum," dedi Bayan Hobbs, "sadece komşular için."

"Merak etmeyin," dedi Bay Hobbs. "Çay şirketimi yeniden açıyorum, tam burada, Dreare'de, yani *Reader* Caddesi'nde. Ve Çin'in ücra bir köşesinden gelen bu özel egzotik yaprak karışımında uzmanlaşacağız."

"Bayan Hobbs, "Bay Hobbs şirketi kapattığından beri, altı haftadır evimizin etrafında çeşitli çay kasaları duruyor," dedi. En azından onlarla bir şeyler yapabileceğimi düşündüm."

"Bunu yaptığınıza çok sevindim," dedi kocası yumuşak bir sesle. "Her neyse, bu çay Lavinia'nın özel ekstra malzemeleriyle birleştirildi."

"Sadece ekliyorum-" diye heyecanla başladı.

"Sus, canım." Onun elini okşadı. "Bu bizim sırrımız olmalı."

"Elbette." Bayan Hobbs çok memnun görünüyordu. "Yine de nihai sonucu paylaşmaktan memnunum." Kalabalığa doğru bir parmak salladı. "Ve unutmayın hanımlar. Bu çay *herkes* için faydalı."

"Buna afrodizyak diyorlar," diyor Bay Hobbs. "Eğer Hobbs'un özel karışımı siz ve sevdiğiniz kişi arasında romantizmi ateşlemezse, hiçbir şey ateşleyemez."

Bütün kadınlar tekrar kızardı.

Ve erkekler kravatlarını çekiştirdiler ya da boğazlarını temizlediler.

Jilly Stephen'ı düşünmemeye çalıştı.

"İşte bu yüzden," diye devam etti, "bunu *tonlarca* insana duyurmamız gerekiyordu." Bayan Hartley'e baktı.

"Çok kolay oldu," dedi Bayan Hartley. "Dün gece Fordham'ların balosunda Leydi Gallagher'a anlattım. Korkunç bir dedikoducudur. Fısıldaşmalar başladı ve bütün gece boyunca konuşulduğunu görebildim. Gecenin sonunda, hiç

Herkesin, bu Cuma öğlen Hodgepodge'a gelip gizli kelimeyi söylemeleri halinde özel çayın kendilerine sunulacağını bildiğinden hiç şüpheniz olmasın."

"Şifre *nedir*?" diye sordu Pratt.

Bayan Hartley gözlerini kocaman açarak ona doğru döndü. "Throb," dedi tatlı, özlem dolu bir sesle.

Pratt ona doğru eğildi. "Benim için fazla iyisin, *bella*," diye fısıldadı.

"Hayır, değilim," diye bağırdı. "Miranda!"

Jilly ve diğer herkes atladı.

"İşte buradasın." Sör Ned, Leydi Hartley ile birlikte kapıdaydı. "Kaptan Arrow, Lord Smelling'in evi satın alma teklifine hayır dedi ama yine de bir otele taşınmamızda ısrar ediyor."

Leydi Hartley, "Neden buradan ayrılmak zorunda olduğumuzu anlayamıyorum," dedi. "Avukatımızın burada kalmamıza izin veren mektubunu gösterdim, yırtıp attı, gerekirse itiraz etmek için bizi mahkemeye vereceğini söyledi. Sonra da bunun zaten tartışmalı bir konu olduğunu söyledi. Bununla ne kastettiğini bilmiyorum ama gözlerinde garip bir ışık var. *Çok* garip bir ışık."

"Şimdi vedalaşın," diye emretti Sir Ned kızına, "ve bizimle arabada buluşun."

Miranda ayağa kalktı. "Hayır, anne ve baba. Reader Sokağı'ndan ayrılmayacağım."

Annesi alay etti. "Bu Dreare."

"Hayır, Okuyucu," diye ısrar etti

Miranda. "Dreare," dedi Sör Ned.

"*Hayır, Okuyucu!*" dedi bütün oda hep bir ağızdan.

Leydi Hartley çirkin bir yüz ifadesi takındı. "Siz Reader Sokağı'nda çürüyün de umurumda değil. Gel, Miranda."

Miranda başını salladı. "Gerekirse Susan ya da Jilly'yle kalırım ama ben kalıyorum. Eğer bana teklif ederse Pratt'le evleneceğim ve Hobbes'ların afrodizyak çayını denedikten sonra evleneceğini umuyorum."

Leydi Hartley'nin gözleri parladı. "Afrodizyak çayı mı?"

Pratt birdenbire kocaman bir sırtışa büründü. "Denemek için sabırsızlanıyorum. Kızınız varken buna ihtiyacım olduğundan değil. O benim kalbimi *aşkla* çarptırıyor."

Bayan Hartley genişçe gülümsedi. "Gerçekten mi?"

Leydi Hartley küçümseyici bir el salladı. "Boş ver onu, Miranda. Aşk alt sınıflar içindir."

"*Bahsettiğiniz amooray* de öyle!" Sör Ned hiddetlendi.

Pratt hiçbir uyarıda bulunmadan Bayan Hartley'nin önünde tek dizinin üzerine çöktü. "Sana evlenme teklif etmek için özel bir iksire ihtiyacım yok," dedi ve elleriyle önce kalbini, sonra da Bayan Hartley'nin tatlı yüzünü çılgınca işaret etti. "Ben özgür bir adamım. İstedğim zaman sorabilirim, değil mi?"

Jilly bir hatırlama acısı hissetti. Uzun zamandır özgür bir kadın olmamıştı.

Ama şimdi öyleydi.

Hector'un hileli davranışlarını ilk duyduğunda olduğu kadar mutlu olabilmeyi diliyordu ama tek düşünebildiği Stephen'dı, nasıl konuşmadıkları ve *kafasının ne kadar karışık* olduğuydu. O çok sabırlı davranıyordu-

Onu bekliyorum.

Pratt yavaşça Bayan Hartley'nin elini tuttu. "Benimle evlenir misin, sevgili Miranda?" diye sordu düzensiz bir fısıltıyla.

"Evet!" dedi ve mutluluk gözyaşlarına boğuldu. "Seninle evlenmeyecek!" Sir Ned ağladı.

"Kızımızın bir hiçle evlenmesini bekleyemezsiniz," diye hırladı Leydi Hartley.

"Onun bir adı var anne," diye homurdandı Bayan Hartley. "Adı Pratt."

Annesi gözlerini devirdi. "Ona uygun başka bir ismi olmalı."

"Tabii ki öyle!" Bayan Hartley öfkeyle konuştu, sonra da yeni aşkına şaşkınlıkla göz kırptı. "Öyle değil mi?"

Pratt çenesini kaldırdı. "Evet, biliyorum. Bu benim ve Miranda'nın dışında kimseyi ilgilendirmez ama ben Lucio Basso, Conte di Cavour'um.

Kızınız beni çok mutlu etti."

"Conte di Cavour?" Sör Ned unvanı söylerken tökezledi.

"Gerçekten de öyle," dedi Pratt soğukkanlılıkla. "Arkadaşım Kaptan Arrow ile seyahat ederken Pratt adını kullanıyorum. Şimdiye kadar serseri hayatını tercih ettim ve dünyayı gizli gizli gezmekten keyif aldım. Ama artık sizinle tanıştığıma göre, aşkım" -Bayan Hartley'e sevgi dolu bir bakış attı- "Seni evine götürmek istiyorum. Şatoma."

Bayan Hartley'nin nefesi kesildi. "Ah, canım! Siz gerçekten Pratt değil misiniz?" Lucio başını salladı.

"Hayal kırıklığına mı uğradın, canım?"

Biraz endişeli görünüyordu. "Pek sayılmaz. Eğer her sabah benim için yumurta kızartmaya devam edersen hayır."

"Elbette yapacağım. Ben bir İtalyan kontuyum, aşkım, mükemmel bir aileden geliyorum ve istediğim her şeyi yapabilirim. İstersem bir gemide aşçı olarak bile hizmet edebilirim." Sör Ned ve Leydi Hartley'e döndü. "İkinizin gitmesini öneriyorum. Sizinle başka bir zaman konuşuruz. Belki daha nazik olduğunuzda sizi Sardunya'daki evime davet edebilirim."

Onlara sırtını döndü ve alkışlar arasında Bayan Hartley'i öptü.

"Miranda?" Leydi Hartley zayıf bir sesle seslendi.

Miranda bir an için başını kaldırdı. "Görüşürüz anne," diye seslendi nefes nefese.

Ve kontunu öpmeye devam etti.

Sir Ned ve Leydi Hartley'nin ağızları açık kaldı ve sonra sessizce dönüp gittiler.

Lucio Bayan Hartley'i öpmeyi bitirdiğinde bakışları Nathaniel'e gelene kadar odanın içinde dolaştı. "Ben büyük bir güzel sanatlar koleksiyoncusuyum. Resimleriniz beni çok mutlu ediyor. Tüm koleksiyonunuzu bana satmak ister misiniz? Evimde pek çok odamız var."

Nathaniel gülümsedi. "Memnuniyetle."

Lucio Susan'a gülümsedi. "Gelinimi yanımda götürmeden önce, onun çeyizini dikmenizi çok isterim. Çok iyi para veririm ve büyük yeteneğinizi herkese duyururum.

ve burada, Londra'da yaşayan tüm gurbetçilerimize teşekkür ediyorum."

Susan gözlerini hızla kırıştırdı. "Elbette, Lucio. Yani, Kont. Çok teşekkür ederim."

"Bana Lucio demelisin," dedi ve daha fazlasını söylemek için ağzını açacaktı ki, Hodgepodge'u kelimenin tam anlamıyla sarsan güçlü bir gümbürtü ve inilti duyuldu.

Bazı kadınlar çığlık attı ve erkeklerden de bağırışlar yükseldi.

Kalabalık pencerenin önünde toplandı. Ve sonra daha fazla çığlık duyuldu, bu sefer şaşkınlık vardı.

Jilly olanları gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Stephen ve Lumley ile Lord Harry Traemore'un da aralarında bulunduğu arkadaşları, dört büyük attan oluşan bir ekiple dışarıda, sokakta duruyorlardı. Atların koşum takımlarından Stephen'ın evine birkaç ip uzanıyordu. Ön kapıdan ve birkaç pencereden geçtiler ve şimdi-

Şimdi 34 Reader Sokağı'nın bir kısmı yere düşmüştü. Geri kalanı çok tehlikeli bir şekilde eğiliyordu. Jilly hepsini yıkmak için çok daha fazlasının gerekmeyeceğini görebiliyordu.

Otis kapıyı açtı ve dışarı koştu. Hodgepodge'daki herkes aynı şeyi yaptı. Jilly kalabalığın arasında kalmıştı ama Stephen'a ulaşmak için *çaresizdi*.

Sonunda, tüm o karmaşanın arasından Stephen'ın yanına ulaşmayı başardı.

Herkes konuşuyor, bağırıyor, işaret ediyor, el kol hareketleri yapıyor ve bazıları da sadece yıkıma hayretle bakıyordu.

Stephen onu görünce sırtıttı ve gözleri küçük bir çocuğunki gibi parladı, sanki az önce bir şaka yapmış ve sonuçlarına gülüyormuş gibiydi.

Hayatında hiç bu kadar kafası karışmamıştı.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı. "Evin! Üzerinde çok çalıştın. Ve bir alıcın vardı. Satıp parayı alabilirdin ve-"

"Dur, Jilly." Onu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı, kendi gözleri çok güçlü ama şefkat doluydu

Göğsüne gömülmek ve ona sarılmak zorunda olduğunu hissetti çünkü bu çok, çok fazlaydı. Kendi ham duyguları içinden taşmak üzereydi ama buna izin veremezdi.

Şimdi olmaz, bu kadar insanın önünde olmaz.

Onu kendine yakın tuttu ve saçlarını okşadı. "Yapmak istediğim şey bu," dedi usulca kulağına. "Alicia Fotherington'ın günlüğünü okudum. Ve Dreare Sokağı'nın - yani Okuyucu Sokağı'nın- neden bu kadar sisle dolu olduğunu anladım."

Ona doğru baktı. "Neden?"

Kıkırdadı. "Mükemmel bir fırtınaydı. Birincisi, evin cadde üzerinde yaygın rüzgarlara göre nerede konumlandığı ile ilgili."

Güldü. "Her zaman denizcisin, değil mi?"

"Beni asla tam olarak terk etmeyecek," dedi sırtarak. "Ayrıca Lyle Fotherington'ın üzerine inşa ettiği tüm kanatlarla da ilgisi var. Evi o kadar büyük yaptı ki, aksi takdirde uçup gidecek olan tüm sisi engelliyor. Günlük, o kanatları inşa edene kadar sokakta hiç bu kadar yoğun sis olmadığını açıkça belirtiyor." Durakladı. "Gerçekle yüzleşmeliyiz, Jilly. Sisin sebebi benim evim."

"Eviniz bir darboğaz mı?" Başını iki yana salladı. "Çılgınca bir teori ama-"

Çenesini yukarı kaldırdı. "Sadece bekle. Yarın sabah uyandığında hiç sis olmayacağına ya da en azından Half-Moon veya Curzon Caddelerinde olduğundan daha fazla olmayacağına bahse girerim."

Gözyaşlarını geri kırıptı. "Size güveniyorum. Ama neden, neden Reader Sokağı'nda daha az sis olsun diye evinden vazgeçiyorsun?"

Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Senin için, aşkım. Seni mutlu etmek istedim. Hodgepodge'un ön kapısına güneş ışığı getirmek istedim, böylece Gridley'in güneşin tadını çıkarmak için daha fazla günü olacaktı, böylece kapıda durmak ve ocağın yanında toplanmamak için daha fazla nedenin olacaktı. Böylece insanlar Otis'in yeleklerini uzaktan görebileceklerdi. Böylece müşteriler bu cuma günü sokakta dolaşırken, yeni planınız

kitap satın almak için harekete geçtim. Bu sokağı neşeli, güneşli bir yer haline getirmek istedim, *sizden* bulduğum sıcaklık ve sevgiye uysun diye."

Bir an gözlerini sıkarak kapattı ama yine de iki gözyaşı damlası oluştu ve görüşünü bulanıklaştırdı. "Seni seviyorum Stephen Arrow," diye fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum, Jilly Jones." Daha fazla bekleyemedi.

Uzandı ve onu yakışıklı dudaklarından öptü.

Onu belinden yakaladı ve öptü. Bir at kişnedi.

"Şimdi geri çekilin, bir sonraki çekiş zamanı!" Lumley bağırdı. Arkadaşlar, köpekler, komşular, sevgililer ve aile yuvarlanarak geçti

Jilly ve Stephen, hepsi de büyük evin yıkıldığını görmek için çabalıyor.

Stephen onu sıkıca kavradı. "İyi şans, kötü şans, sevdiğin insanlarla birlikteyken ikisinin de ne önemi var?" diye bağırdı atların koşumlarının gıcırtısı ve eve bağlı iplerin gerildikçe gerilmesiyle oluşan genel kargaşanın üzerinde.

Jilly küçük bir beklenti sıçraması yaptı-

Ve sokak hiç olmadığı kadar mutluydu.

EPILOG

"Kim bilebilirdi ki?" dedi Jilly, bacağını Stephen'ın gövdesine dolayarak. "İlk yıldönümünün bu kadar keyifli olacağını kim bilebilirdi?"

"Yaptım." Onu kendine çekti ve dudaklarından bir kez öptü. "Bu düğünden bile daha iyi."

O eski romantik düşüncesini gerçekleştirdiği ve yeni geliniyle -ve sadece onunla- vals yaptığı yer. Evlilik kutlaması, Hodgepodge'daki kitapçı etkinliğinin Reader Sokağı'nda yepyeni bir yaşam tarzı başlatmasından sadece bir hafta sonra gerçekleşmişti. Çay biletleri tükenmiş, güneş açmış ve mahallenin enerjisi -ve hiç şüphesiz skandal çay-Prinny'yi bile geri getirmişti.

Bu kez Jilly ona bir kitap sattı ve sattığında da düzenli olarak dükkânına uğrayacağına dair güvence verdi.

Şimdi, neredeyse bir yıl sonra, Stephen'la birlikte Hodgepodge'un üst katındaki yatağında burun buruna yatıyorlardı. Otis, Leydi Duchamp'ın evine taşınmıştı ve artık onun sekreteri olarak anılıyordu, ancak Jilly bu iki eksantrik arasında başka bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Birbirlerine bağırıp çağırmadıkları zamanlarda, Leydi Duchamp aslında Otis'in hayatını düzene sokuyordu - tam tersi değil - kitaplarına göz kulak olarak ve yeni iş girişiminden kaynaklanan yazışmaları düzenleyerek, Susan, Nathaniel ve Thomas evlendikten sonra Hodgepodge'un hemen yanındaki daha büyük bir eve taşındıklarında Susan'ın boşalttığı binada bir erkek dükkânı açarak.

Otis'in dükkânı küçük ve gösterişliydi ve sadece Otis olarak adlandırılıyordu. Ayakkabılarını, mendillerini ve erkek yeleklerini burada satıyordu. Aslında, onun imzasını taşıyan parçalar

Kasabadaki züppeler. Hatta bazıları kravatlarını bağlamanın yeni tarzına Otis adını vermeye başlamıştı.

Susan'ın elbiselerini de satmayı teklif etmişti ama artık Nathaniel başarılı bir sanatçı olduğu için -Lucio'nun himayesi onu çok ileriye götürmüştü- Susan evindeki güzel dikiş odasında sadece ara sıra ve sadece Leydi Harry ve diğer çok zengin müşteriler için özel giysiler yapmaya karar vermişti. Nathaniel bir kat üstündeki güzel stüdyosunda resim yaparken o da şarkı söylemeyi tercih ediyordu. Ne de olsa yeni bir bebek geliyordu ve bebeğinin ilk kıyafetlerini dikerken ve Thomas ayaklarının dibinde oynarken şarkı söylemek onu her şeyden daha çok mutlu ediyordu.

Hobbs'lar afrodizyak çaylarının hâlâ canlı olan satışları sayesinde artık o kadar zengindiler ki, Bayan Hobbs ve çocukları artık o kadar solgun değillerdi. İtalya'da güzel bir tatil geçirmişler ve oldukça pembe dönmüşlerdi. Bay Hobbs ise artık ne o asık surat ifadesini ne de o korkunç siyah pelerini giyyordu. Muhafazakâr yapısını anlayan ve ona yeni, daha parlak haline uygun giysiler seçerken çok dikkatli davranan Otis'ten harika giyim tavsiyeleri alan mutlu bir adamdı. Jilly, çayın hem mal hem de içecek olarak Bay Hobbs'un dönüşümüyle hiçbir ilgisi olmadığından kuşkulanıyordu. Onun neşesinin nedeni Bayan Hobbs'tu, yalnızca Bayan Hobbs.

"Hayal kuruyorsun," dedi Stephen, saçının bir tutamını omzundan çekip arkasına koyarak, ağzıyla göğsüne daha iyi ulaşabilmek için.

"Sanırım öyleyim," diye mırıldandı ve sonra küçük bir inilti çıkardı.

Ona yaramaz şeyler yapıyordu.

Onun yaramazlık yapmasına bayılırdı.

"Ben de tam Lucio ve Miranda'yı düşünüyordum," dedi.

"Onun artık bir kontes olduğuna inanamıyorum. Ama öyle olması çok lezzetli."

"Evet," diye mırıldandı Stephen şimdi onun karnına karşı.

Jilly içini çekti. "Sör Ned ve Leydi Hartley düğünden, Lucio'nun şatosundaki her şeyin ne kadar büyük, ne kadar parlak ve görkemli olduğundan bahsediyorlardı. Kaçırdığımız için çok üzgünüm ama en azından Hobbs'lar oradaydı."

"En azından," dedi Stephen, bacağını kenara iterek. Jilly onun yaptığı şey karşısında nefesini tuttu.

Ve sonraki birkaç dakika boyunca, saf bir mutluluk bulutunun üzerinde süzüldü.

Döndüğünde sıra Stephen'daydı ve ona kendisini ne kadar çok sevdiğini asla tam olarak söyleyemeyeceğini göstermek için zaman ayırdı - çünkü bu en azından kelimelerle ifade edilemezdi, değil mi?

Ağzıyla yapabileceğinin en iyisini yaptı.

Daha sonra ona verdiği tembel öpücöklere bakılırsa anlamıştı.

Perdeleri aralayıp eskiden 34 Dreare Sokağı olan büyük, boş alanı gördüğünde, hayat güzel, diye düşündü. Burası artık mahallenin çocuklarının oynayabileceğı küçük bir parktı. Stephen bunu görmüştü. Alicia Fotherington'ın tavan arasının bir köşesine sakladığı ve temizlik sırasında Otis tarafından keşfedilen küçük ama değerli mücevher ve altın para koleksiyonunu satarak kazandığı paranın her zerresi arsayı güzelleştirmeye gitmişti.

Jilly bunu Alicia'nın dünyaya hediyesi olarak düşünmekten hoşlanıyordu. Henüz Stephen'a söylememişti ama yakında ...

O parka kendi aileleri için ihtiyaçları var.

* * *

Stephen pencereden çıplak karısını seyretti ve tüm bunların şaşkınlığıyla gülümsedi. O artık evli bir adamdı. Tanrım, artık Harry ve Nicholas gibiydi!

Bu onu hâlâ şok ediyordu.

Ama yine de olmadı.

Jilly'ye baktığında, onunla evlenmesinin dünyadaki en doğal şey olduğunu fark etti.

İsteddiği her şey ondaydı.

Adam da en az onun kadar çıplak bir halde yataktan kalktı ve kadının arkasında durdu.

"Bu gece yine çatıya çıkalım mı?" dedi kulağına. Kulağına konuşmasına bayılırdı. Gıdıklandığını söylerdi.

"Şimdi gitmek istiyorum," dedi, tekrar ona bakarak. "Gün ışığında."

Bugünlerde bundan çok daha fazlası var.

"Neden, Bayan Jones!" Bu hâlâ onun için en sevdiği isimdi. "Giyinik demek istediniz, değil mi?"

Başını salladı, gözlerinde muzip bir pırıltı vardı. "Kenardan yeterince uzakta kalırsak kimse bizi göremez."

"Oho," diye cevap verdi sırtarak. "Uzun zaman önce, yukarıya bakmak isteyen herkesin ilk pikniğimizi yaptığımız o tünekten bizi görebileceğini söylediğini hatırlıyor gibiyim."

O zamandan beri çok daha fazlası oldu.

Dudağını ısırđı. "Bunu söyledim, değil mi?" Kıkırdadı. "Belki de o gün beni öpmeni istedim."

"Oh, bundan eminim," dedi Stephen.

Ona tokat atacakmış gibi yaptı. "Her zaman kendinden çok emindin."

"Hâlâ öyleyim," dedi ve boynuna bir öpücük kondurdu.

Geri çekildi ve onun elini tuttu. "Emin misin?" Adam başını salladı.

"Sevindim çünkü yakında her şey farklı olacak." Yüzü değişmişti. Gözlerinde bir şey vardı.

Ne düşüneceğini bilmiyordu.

Ama sonra düşündü.

Bir şekilde yaptı.

Başka bir şey söylemeden onu kollarının arasına aldı.

Birbirlerine baktılar, baktılar, ikisinin de gözlerinden küçük yaşlar geldi ve sonra Jilly güldü. "İndir beni, seni yakışıklı denizci. Seni çatıya kadar döveceğim."

Yutkundu ve söyleneni yaptı. Ama hareket edemiyordu. Ya da düşünemiyordu. Ya da nefes alamıyordu. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Kendinden emin olmadığını hissettirir.

Şey, o ve-

Henüz söyleyememişti bile, o kadar afallamıştı ki. Onun merdivene tırmanışını izledi ve sonra kuzguni saçlarının aşağı sallandığını gördü.

"Acele edin Kaptan," diye bağırdı, "ve su torbalarını unutmayın!"

Read on for an excerpt from Kieran Kramer's next book

*If You Give
a Girl
a Viscount*

Coming soon from St. Martin's Paperbacks

BİRİNCİ BÖLÜM

1 Eylül 1820

"Acımasız para avcıları sürüsünden sıkıldım." Lumley Vikontu Charles Thorpe, kadın eliyle yazılmış bir mektubu en yakın üç arkadaşına göstermek için havaya kaldırdı. Kulüplerindeki özel bir odada oturuyorlardı. "Bu mektup önce büyükanneme geldi ama kendisi dünya turuna çıktı. İşin içinde bir vaftiz kızı olduğu için konuyu hassas bir şekilde ele almamı istedi."

"Kaç tane vaftiz kızı var?" diye sordu Lord Harry Traemore.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Charlie. "Sanırım on altı gibi bir şey. Genelde onlara para atıyor ama onlar minnettarlıklarını onu ziyaret ederek ya da düzenli olarak yazarak gösteriyorlar mı? Hayır. Sadece paraya ihtiyaçları olduğunda yazıyorlar. Buna maddi bir çare bulmak niyetinde değilim. Bilgece tavsiyelerimi sunacağım, hepsi bu."

Harry ona, "Bunu yapamazsın," dedi ve sonra büyük bir but ısırp bir yudum bordo şarap içti.

Kraliyet Donanması'nın eski kaptanı Stephen Arrow kıkırdadı. "İlk gözyaşı belirtisinde, sen de

Cüzdan, Charlie ihtiyar. Hüzünlü bir hikayeye karşı koyamazsın."

Drummond Dükü Nicholas Staunton, "Arrow haklı," diye ekledi. Charlie'nin sırtına sert bir tokat attı. "Ayrıca, para *olmadan* hiçbir şeyi nasıl çözeceğini bilmiyorsun."

Charlie kaşlarını çatı. "Ben de öyle."

Diğer üç İmkânsız Bekâr birbirlerine baktı ve kahkahalara boğuldu.

Charlie göğsünde derin, siyah bir öfkenin oluştuğunu hissetti. Ayağa kalktı. "Hiçbiriniz neden bahsettiğinizi bilmiyorsunuz."

Harry kadehini dikkatle yere bıraktı ve ağırbaşlı bir ifadeyle ona baktı. "Seni herkesten daha iyi tanıyoruz, annen hariç. Ve sana şunu söyleyebilirim: Bugünlerde böyle karamsar bir ruh hali içinde olmanın başlıca nedeni kimseye kanıtlayacak bir şeyin olmaması. Kanıtlamak zorunda değilsin. Sen çok zenginsin."

"Bir meydan okumaya ihtiyacın var," dedi Arrow.

Charlie'nin göğsü hâlâ dışarı fırlamış olsa da ruhu sarkmıştı. En iyi arkadaşları haklıydı.

Nicholas, "Paranız ve mülkleriniz dışında neyden yapıldığınızı bilmiyorsunuz," dedi.

"Sanırım biliyorum," dedi Charlie. "Ama dünyanın geri kalanı inanmıyor gibi görünüyor. Tek gördükleri benim zenginliğim. Özellikle de sosyete kızları ve anneleri."

Sosyeteye yeni giren kızlar ve annelerini düşününce hepsi ürperdi. Onlara boşuna İmkânsız Bekârlar denmemişti.

"Arrow haklı," dedi Harry. "Senin bir meydan okumaya ihtiyacın var." Avucunu uzattı. "Bana cüzdanını ver."

Charlie tereddüt etti. "Bu delilik." Ve onu paltosunun içine koydu.

Stephen güldü. "Gördün mü? Körüksüz kaybolmuşsun."

Charlie kaşlarını çatı. "Her erkeğin cebinde biraz paraya ihtiyacı vardır."

"İskoçya'ya gidiş dönüş yol parayı vereceğiz," dedi Nicholas. "Geri kalanına gelince, büyükannenin son yalvarışına yardım etmeyi onsuz da başarabilirsin."

Harry sessizce, "Hayır," dedi ve ayağa kalktı. "Bu ciddi bir mesele. Ben hepsini alalım derim."

Charlie ona baktı.

"Evet." Stephen sırtıttı. "Bakalım cebinde beş kuruş olmadan hayatta kalabilecek misin?"

Charlie ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. "Neden olmasın, Charlie?" Nicholas ona meydan okudu. "Eninde sonunda geri alacağını biliyorsun. Bu bir eğlence, başka bir şey değil. Bu yüzden yukarı çıkarken biraz acı çekebilirsin. Highlands. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek."

"Ve belki de neyden y a p ı l d ı ğ ı n ı öğrenirsin," diye ekledi Harry.

"Sert şeyler," dedi Arrow, yumruğunu göğsüne vurarak. "Bir korkakla en iyi arkadaş değiliz," dedi Nicholas Yumuşakça, neredeyse tehditkar bir şekilde.

Arrow esneyerek, "Ne de mülayim, unutulabilir bir beyefendiyle," dedi.

"Biz en iyi arkadaşlar ile a Viscount . Muazzam bir karakter," dedi Harry.

"Sorunları kendi yaratıcılığını kullanarak çözebilen bir adam," diye ekledi Nicholas.

"Adı ne onun?" Charlie biraz kıkırdadı ve konyak bardağını boşalttı.

Herkes buna rahatça güldü. Ama uzun sürmedi.

Harry ona sert bir bakış attı. "Biz ciddiyiz."

Charlie üçünün arasında bir ileri bir geri baktı. "Ben de öyle."

İçini bir heyecan duygusu kapladı. Hiç tereddüt etmeden ceketinin cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı.

"Ben alırım," dedi Harry.

Charlie deri kütüğü avucuna sıkıştırdı.

"Bir dahaki sefere gördüğünde farklı bir adam olacaksın," dedi Arrow.

"Bu arada kim bilir ne maceralar yaşayacaksınız?" diye sordu Nicholas.

Harry biraz hüzünle, "Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi.

"Huh," dedi Charlie. "Beni kandıramazsınız. Üçünüz de karılarınıza ve sizin için sıcak tuttukları yataklarınıza dönmek için sabırsızlanıyorsunuz."

Diğerleri bakışlarını değiştirdi.

Stephen iç çekerek, "Haklı," dedi ve cep saatini çıkardı. "Saat gece yarısını çoktan geçti. Ama Jilly'yi tanıyorsam, beni bekliyordur."

Charlie homurdandı. "Jilly, Poppy ve Molly. Tanrım, her fırsatta onların isimlerini söylüyorsunuz. Üçüne de bayılmadığımdan değil ama gerçekten beyler."

"Ne diyebiliriz ki?" dedi Nicholas omuz silkerek. "Sevgili eşlerimizle hastalık derecesinde mutluyuz."

Bir erkek ve yeni doğmuş bir kız çocuğunun gururlu babası olan Harry, "Ve çocuklar," dedi.

Charlie kıkırdadı. "Evet, nedenini anlayabiliyorum. Minyatür asabi bekarlar ve muhteşem sosyeteye yeni giren kızlar. Ama senin ilginç sosyeteye yeni girecek kızların babası olduğunu fark ettim. Mızımız türden değil."

Çok hareketli iki ikiz kızı olan Nicholas, "Küçük cehennemlikleri tanımlamak için güzel bir yol," dedi. "Stephen'ın oğlu ya da kızı geldiğinde onun kadar hareketli olacağından hiç şüphem yok."

"Her an olabilir." Stephen sırttı.

Hepsi kısa bir süre önce hayatlarına giren ve yakında gelecek olan sevimli küçük insanların tadını çıkarmak için bir an durdular.

"Doğru, Charlie Amca," dedi Harry, "şimdiki ve gelecekteki vaftiz çocuklarını gururlandır. Bizi de."

"Yemin ederim yaparım," diye cevap verdi Charlie. "Bacaklarımdan zincirlenmiş olarak dönmemi bekleme yeter." Kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre sizde olmayan bir hayatta kalma içgüdüsüne sahibim. Ne de olsa ben ayakta kalan son İmkânsız Bekâr'ım."

Bu sözlerle onları selamladı ve kulüplerindeki rahat odadan ayrıldı. Burası Prinny ve metresiyle karşılaştıkları odaydı.

Uzun zaman önce duvardaki bir panelin arkasında. O zamandan beri diğerk Bekârların başına çok Şey gelmişti. Charlie'nin başına bir Şey gelmesine hazırđı, bu sadece uzak Kuzey'e bir kaçış olsa bile.

Kulübün kapısını karanlık Londra gecesine açıp merdivenleri tırıs tırıs inerken paltosunun içinde titriyordu. Bunu daha önce binlerce kez yapmıştı. Ama bu sefer, sağı botu kaldırırna değıdiğinde, bunun İskoçya'ya yaptığı yolculuğun ilk adımı olduğına dikkat etti-

Ve hayatının macerası olacağını ummaya cesaret ettiğı Şey.

İKİNCİ BÖLÜM

8 Ekim 1820

Kuzeybatı İskoçya'daki en küçük ve en köhne şato olan Vandemere'in sol kulesinde Daisy Montgomery bir mektubu zarfının içine geri itti ve boşluğa baktı. "Bana bir vikont verildi," diye mırıldandı.

Vikont mu?

Ama bir vikont istememişti.

Hayal kırıklığını bastırmak için zarfı ağzına bastırdı. En büyük umudu, ev halkına bir sandık dolusu para (Tanrım, bunu nasıl da ummuştı!) ya da en azından Ella'nın vaftiz annesi Leydi Pinckney'i ziyaret etmek üzere Londra'ya gitmeleri için bir davetiye gönderilmesiydi.

Ama Leydi Pinckney'in kendi torunu olan bir Vikont'a teslim edilmek?

Daisy'nin planlarında böyle bir sonuç yoktu.

Sessizliğin içinde dururken, onunla ne yapacağını düşünmeden edemiyordu.

Penceresinin altında küçük bir fare belirdi, şüphesiz Ella'nın evcil hayvanlarından biriydi. Daisy, bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünmeyi de başaran minik yaratığa, "Açsan hiçbir şeyim yok," dedi.

"Bu evdeki neredeyse herkes aç," diye mırıldandı ve kol ağzındaki yırtık pırtık dantellere baktı. Sonra da pencerelerdeki eskimiş kırmızı kadife perdeler. Onlara doğru yürüdü ve avuçlarını romatizmalı camların üzerine koydu. Perdelerin arasından bakarken Ella'nın arka bahçede dolaştığını gördü, altın sarısı saçları çarpıcı yüzünü sarmıştı.

Elden düşme parçalardan bir araya getirilmiş mütevazı elbisesi güzelliğini azaltacak hiçbir şey yapmıyordu. Bu öğleden sonra midesi ne kadar gurulduyor olursa olsun, güzel çiçekler aramak Ella'ya özgü bir davranıştı.

Sevgili Ella.

Daisy'nin aklına istenmeyen bir görüntü geldi: sevimli, iyi kalpli üvey kız kardeşi karanlık bir sis bulutunun içine sürükleniyordu. Ya da belki de karanlık miasma sadece Ian McLeod'un heybetli siyah arabasıydı.

Daisy dudağını ısırdı. Karanlık miaslardan ve Ian McLeod'dan nefret ediyordu. İkisinin de hayatına girmesine ve Ella'yı hayatından çıkarmasına tahammül edemeyecek kadar güçlü, katı bir tutkuyla.

Ama Daisy her ne kadar kasvetli tahminlerin kararlılığını azaltmasına izin vermeye çok yaklaşmış olsa da, inatçı bir inançla olumsuz düşüncelerin onu yıkamayacağına karar verdi. Belki de farenin bununla bir ilgisi vardı. Ondan çok daha kötü bir durumdaydı, kırıntıları bekliyor ve kimin arkadaşı olup kimin olmadığı konusunda endişeleniyordu.

Vandemere Şatosu'nda zor durumda olmalarına rağmen Daisy hangi insanlara arkadaş diyebileceğini çok iyi biliyordu. Ve hangilerine diyemeyeceğini. Kendi annesinin ve kız kardeşinin hiç de arkadaşı olmadığını acı bir şekilde öğrendi. Ama onlara düşman demeye de dayanamıyordu. Bu doğru gelmiyordu. Neden böyle olduklarını bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti ama şimdi onların uyumsuz doğaları üzerinde durmanın zamanı değildi.

Vikont'a gelince, o da onun tarafında olurdu, değil mi? Başka seçeneği yok.

Artık onun değildi.

Sinir olarak yorumlamayı seçtiği küçük bir heyecan dalgası onu ele geçirdi. Kendisine bir vikont verilecek diye heyecanlanmak olmazdı. Bu basitçe yapılmazdı.

Ama adımlarında fazladan bir sıçrayışla pencereden uzaklaşmaktan kendini alamadı. Onun emrinde ve çağrısında olacaktı. *Daha önce hiç* kimse onun emrine amade olmamıştı.

Elbette her zaman annesinin ve ablası Perdita'nın yanındaydı. Onlarla başa çıkmanın tek yolu buydu. Aksi takdirde Ella'ya sataşıyorlardı ve Daisy Barnabas'a ne olursa olsun üvey kardeşini her zaman koruyacağına dair söz vermişti.

Evet, ne olursa olsun.

Daisy bir an için çalışma masasının üzerindeki eskitilmiş aynada kendi yansımasına baktığında yüz ifadesinin biraz vahşi olduğunu gördü ve çok memnun oldu. Köy dedikodularına göre, Ella'nın soluk bir taklidiydi. Ella cep Venüs'üydü, Daisy ise sadece biraz kısa boyluydu. Ella'nın uzun, parlak altın rengi saçları vardı; Daisy'ninki ise yaşlı Joe'nun ahırın arka girintilerinden çıkardığı son kış samanlarının rengindeydi. Ella'nın gözleri o kadar canlı bir şekilde robin yumurtası mavisiydi ki, insan onun bir peri olup olmadığını merak ediyordu, Daisy'ninkiler ise kayrak mavisiydi ve içine sade bir gri karışmıştı.

Gölgede kalması umurunda değildi. Ella onun en büyük tesellisiydi. Ella onun kız kardeşiydi, gönülden kız kardeşiydi.

Ve Daisy onu kurtarmak için her şeyi yapardı, bunun için bir Vikont'u kullanması gerekse bile.

Ama önce temiz bir misafir odasına ihtiyacın olacak, diye hatırlattı kafasının içindeki mantıklı bir ses.

Ondan sonra da güzel bir akşam yemeği.

Elbette, size bir vikont verildiğinde, çirkin isteklerde bulundunuz-

Hayır.

Talepler.

Evet, talepler!

Hayır.

İstekler.

Kibar ve çekici olacaktı. İsteklerinin sıra dışı olması ihtimaline karşı bu vikontun gönlünü kazanmalıydı. Bu da yeni bir elbise giymesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ve o güzel akşam yemeği.

Bu da Bayan Gordon'un hazır elbiselerinden birini ve Peter Poole'un viski ve kahverengi şekerle kaplanmış jambonlarından birini almak için hemen köye gitmeyi gerektirecekti.

Ama arabaları yoktu. Ya da paraları.

Paranın canı cehenneme, her şeyi krediyle alacaktı ve ata binmek zorunda kalacaktı.

"Hester!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Ve sonra beklememeye karar verdi. Hızla merdivenlerden aşağı koştu. "Mavi'yi eyerlememiz gerek!"

Hester başını kaldırıp kütüphaneden küstahça aldığı, toz bezini unuttuğu kitaba baktı. Her zaman İskoçların herkes için eğitime inandığını söylerdi (ve bu sözünü genellikle yapılacak bir ev işi olduğunda söylerdi). "Mavi'yi istiyor olamazsın," dedi inanmayarak.

Blue'ya beş yıldır binilmemişti. Çünkü yaşlı ve hınzırdı ve ne zaman biri ona eyerle yaklaşmaya çalışsa kaçırıyordu, Ella bile. Ama bugün önemliydi. Mavi'ye ihtiyaç vardı. Daisy onu koşumlayacaktı. "Evet, var," dedi Hester'a. "Bir havuca ihtiyacım var. Elimizdekilerin en şişmanına."

"Havucumuz yok."

"Şeker topakları?"

"Hayır."

Daisy buklelerini yüzüne doğru itti. "Ama Blue ve ben jambon ve elbise almak için dörtnala köye gitmeliyiz, sen de bir yatak odası hazırlamalısın," dedi. "Önemli bir ziyaretçimiz gelecek. Bir vikont. Çok yakında. Belki bugün bile. Dört günlük mesafedeki bir handan bana bir not gönderdi ve bugün altıncı gün. Acaba neden gecikti? Hava yeterince güzeldi."

Hester'ın yüzü soldu. "Bir vikont mu? Bugün mü? Daha gümüşleri bile parlatmadım."

Hester sinirlendiğinde gümüşleri parlatmadığını söylerdi hep. Yıllardır parlatmadığını herkes biliyordu, bu işi Daisy üstlenmişti. Yine de, bunu söylemenin Hester'a cesaret verdiğini biliyordu.

Kapı çalındı. Bir kez ve sonra tekrar. Kapı sert ve sabırsızca çalındı. Ve tanıdık değildi.

"Tanrım, bu o." Daisy'nin kalbi yerinden fırladı.

Hester küçük bir nefes aldı ve gözleri büyüdü. "Ama bir vikontu buraya, hem de onca yer arasından getiren nedir?"

"Büyükannesi Ella'nın vaftiz annesi." Daisy, gri tekir kedi Jinx'in yıpranmış Aubusson halının altına getirdiği ölü bir böceği hızla süpürdü ve bir yağlı boya tabloyu düzeltti. "Ona mektup yazdım."

"Öyle mi?" Hester onun peşinden kapıya doğru koştu.

"Barnabas ölmeden önce bana onun adresini verdi," dedi Daisy.

aceleci tonlarda fısıldadı.

Hester nefes nefese. "Amasen dedi *Vaftiz* annesi. Bu o bir vikontu ağırlayacağız."

"Biliyorum. Görünüşe göre vaftiz annesi Leydi Pinckney İtalya'ya gidiyor. Onun yerine torununu gönderiyor."

"Ah, canım." Hester titreyen elini yumuşak pudralı yanağına götürdü. "Başımız belada, genç kız."

"Ne oldu?"

"Bela *seni* rahatsız edene kadar asla belaya bulaşmaman gerektiğini bilmiyor musun?" Hester yutkundu ve dantel yakasına dokundu. Daisy'nin tanıdığı en batıl inançlı insandı.

"Ama bir sorunumuz var." Daisy sabırlı olmaya çalıştı. "Sorun Ella. Onu Ian MacLeod'dan kurtarmalıyız. Ona evlenme teklif etmek üzere. Onu ve annemi kirk pazarında bu konuyu tartışırken duydum."

Hester homurdandı. "İkisi de benim meşhur böreklerimden almadı."

"Anneme onun için büyük bir meblağ ödeyeceğini söyledi ve annemin bunu kabul edeceğini biliyorsun, özellikle de son paralarımıza kadar düştüğümüz şu anda. Onu tutan tek şey-

"Oh, evet." Hester şiddetle başını salladı. "Yas dönemi. Yıl bitiyor... neden, bugünden bir ay sonra."

Her ikisi de Ella'nın rahmetli babası ve Daisy'nin üvey babası neşeli Barnabas'ı hatırlayınca hüzünlü bir sessizlik oldu.

Hester, "Annen nasıl bu kadar zalim olabiliyor?" dedi, "Babası daha yeni soğumuş, tatlı bir kızı

lan gibi bir çakal için mezar. Ne kadar büyük bir mülke sahip olduğu umurumda değil."

Tereddüt etti, göz ucuyla Daisy'ye baktı. "*Hester*. Ella'yla bir sorunun olmayacağını kastetmiş olamazsın. lan'la evlenmek."

"Hayır." Hester burnunu ovuşturdu. "Ama onunla evlenirse Vandemere Şatosu'nda yapacağı yenilikleri bir düşünsene. Ben de bir parça parlak siyah bombazine bayılırdım." Hizmetçi üniformasına baktı. "Bu eski şey griye dönmüş."

Daisy ofladı. "Altın yığınları onun kiracılarına karşı acımasız olduğu ve Ella'yı zerre kadar sevmediği gerçeğini değiştirmez. Seni *bizim* soluk gri *elbisemiz* içinde görmeyi, *onun* siyah elbisesine tercih ederim."

"Haklısın," dedi Hester. "Üstelik bir sıçan kadar çirkin. Onun gibileri öpmek için gözlerimi kapatmam gerekir." Son cümleyi, bencilce düşündüğünü bilen ve affedileceğini uman birinin canlılığıyla ekledi.

Sabırsız kapı tekrar çaldı. Bu sefer daha yüksek sesle.

Salondaki devasa masanın üzerindeki çiçekler, esinti olmamasına rağmen neredeyse kıpırdanacak gibiydi. Kuyruğu bir soru işareti gibi salona doğru ilerleyen Jinx, aniden bir hayalet görmüş gibi havaya sıçradı. Ardından, gözbebekleri iri ve siyah, bacakları iki yana açılmış bir şekilde öylece durdu.

Daisy, Hester'la bakıştı.

Şimdiden her şey farklıydı ve bunların hepsi Vikont yüzünden olmuştu. Daisy bunu içinde, sakladığı o mantıksız yerde biliyordu çünkü annesi ona sık sık (o küçümseyici tavıyla) İngilizsen mantıklısın derdi. İskoçlar aptal olanlardır. İngilizler değil.

Bir nefes verdi. "Sen kapıya bak," dedi Hester'a sakince. "Ben misafir odasında olacağım. Akşam yemeğini sonra düşünürüz."

"Annen ve Perdita hakkında ne yapmalıyım?"

"Uyanırlarsa onları oyalayın. Papazın mihrap örtülerini yıkamak için onları hemen kiliseye çağırdığını söyleyin."

Hester kıkırdadı. "Milyon yıl geçse bile üşüttüklerini söyleyip yataklarına saklanmazlar."

"Kesinlikle." Daisy çenesini havaya kaldırdı ve Hester'ı görevini yapması için yalnız bıraktı.

Daisy'nin yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve yeni bir elbise ve jambona bel bağlamaktansa, zekâsına ve doğal cazibesine güvenmek zorundaydı, her ne kadar annesinin ve Perdita'nın ona söylediklerine göre doğal cazibesi hiçbir yerde kanıtlanmamış olsa da.

Ama yine de...

Denemeli.

Ella'nın geleceği buna bağlıydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Daisy salonun kapısını arkasından kapattı ve hemen pencerenin önündeki sandalyeye geçip oturdu. Arkasındaki güneş ışınları yüzünü gölgede bırakacaktı. Ziyaretçi - vikontu- onun sade olduğunu, Vandemere Şatosu'nda ikamet eden üç genç hanımın en sadesi olduğunu hemen göremeyecekti. Perdita ne pahasına olursa olsun en son moda kıyafetleri giymekte ısrar ediyordu, bu yüzden şık bir gözlemcinin gözü onun sürekli asık surat ifadesinden uzaklaşıyordu. Ella ise o kadar güzeldi ki çuval giyse bile baş döndürürdü.

Daisy, gri muslin kumaştan sade yas elbisesi içinde, yüzünde hoş bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade belirdi ve beklemeye hazırlandı. Salonda derinden gelen bir ses vardı. Kırpılmış. Soğuk. Çok erkeksi. Ve sonra Hester'ın ince, tavşan gibi cevabı.

Oh, Tanrım. Hester biraz daha cesaretini toplayamaz mı?

Ve sonra Daisy tanımadığı kadınsı bir kıkırdama duyduğuna yemin etti.

Hayır, bu *iki* yabancı kadınsı kıkırdama olurdu.

Sandalyenin kenarlarına yapıştı, avuç içleri terliyordu, tırnakları pençe gibiydi. Hoş gülümsemesi kaybolmuştu. Zaten rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Daisy Alice Montgomery! Rahmetli üvey babasının sesi ona geldi. *Cesur ol.*

Ve çekici olmalı.

Tutuşunu gevşetti, buklelerini düzeltti. Kendisine ani bir ısıltı gelmesini umdu. Belki de çift Fransız kapısından gizlice çıkıp Blue'nun eyerine binecekti. O jambonu alır, yeni bir elbise giyer ve dörtnala geri dönerdi.

Eğer Blue işbirliği yaparsa.

Şu anda bir havuç için neler vermezdi! Ya da bir parça şeker. Hangi ödül bu inatçı yaşlı atın işbirliği yapmasını daha çok sağlar?

Ama bu konuyu tartışacak zamanı yoktu. Bir saniye geçmeden kapı açıldı.

Hester içeri girdi, gözleri kocaman açılmış ve kırışıyordu, elini ağzına götürmüştü. "Londra Vikontu Lumley," dedi cesurca, "ve onun... kız kardeşleri!"

Sonra da sıvışıp gitti.

Bir saniye sonra kapıdan içeri bir adam girdi. Çamurlu siyah çizmelerinden, rahat ama yırtık geyik derisi pantolonuna ve üzerine eldiven gibi oturan (düğmeleri olmayan) paltosuna (Daisy lekeli beyaz gömleğin üzerinde kravat bulunmadığını fark etti) kadar bir zamanlar modanın ilk göz ağrısı olduğu belli olan giysileri dışında, hizmetkârların salonundaki büyük, süslü yağlı boya tablodaki Sör Lancelot'un dramatik tasvirine neredeyse tıpatıp benziyordu.

Neredeyse.

Açıkçası, bu dağınık haliyle daha çok Sör Lancelot'un kötü ikizine benziyordu. Ama aynı koyu kahverengi saçlara - dalgalı ve kalın- ve mutfaktaki beyaz seramik kâseye yığılmış fındıkların alaca kahverengi renginde gözlerle sahipti. Ve Daisy'nin yıllardır hayran olduğu tablodaki Lancelot gibi (gençken onu öpmeyi hayal etmişti), bu adamın çenesi kare şeklindeydi, burnu inceydi. Duruşu gururluydu; kendinden emindi.

Korkunç siyah gözü ve burnundaki kanlı kabuk dışında yakışıklıydı. Kendi iyiliği için fazla yakışıklıydı. Daisy daha önce hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemişti (belli ki bir ya da iki kavgaya karışmıştı).

Kalbi onun yakışıklılığına değil, dedi kendi kendine, tavırlarındaki sıcaklık eksikliğine ve yüzündeki çatık kaşlara çarptı. Adam aynı zamanda cheroots ve bayat bira kokuyordu.

En şok edici olanı da, her iki koluna yapışmış iki kadının ona eşlik etmesiydi. Açık renk etekliydi, çok fazla allık sürmüşlerdi ve yakaları skandal yaratacak kadar düşüktü. Başka bir şey olamazlardı. Daisy iyi korunmuştu ama o bile bir kadının hanımefendi olmadığını biliyordu.

"Merhaba." Ayağa kalktı ve her ikisi de kendi yaşlarında olan iki kadın arasında bir ileri bir geri baktı.

"Ben Isabel. *Leydi* Isabel," dedi uzun boylu, ince yapılı, gür kumral saçlı ve ağzının iki yanında birer gamzesi olan kadın.

"Bana Leydi Zakkum diyebilirsiniz," dedi kısa boylu, açık kahverengi saçlı, düzgün vücutlu ve uzun, gür koyu kahverengi kirpikli olan.

Kadınlar kıkırdadı.

Daisy ağzını kapattı ve tüm dikkatiyle beyefendiye baktı.

Adam onun bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdi. "Ve ben de sizin vikontunuzum," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Kendini sabitlemek için elini bir sandalyenin arkasına koydu. Beklediğinden çok daha fazlasıydı. Hayatı boyunca hiç böyle bir şeye maruz kalmamıştı...

Ne heyecan ama.

Ne *korkunç*, ne *korkunç* bir heyecan.

St. Martin's Paperbacks Başlıkları
KIERAN KRAMER

Harry Molly ile Tanışmca

Solumdaki Dükler, Sağmdaki Prensler

Övgü için
HARRY MOLLY İLE TANIŞTIĞINDA

"Nefis bir ilk kitap... Tek kelimeyle bayıldım!"

-Julia Quinn, *New York Times*'ın çok satan yazarı *What Happens in Londra*

"Hem köpüklü hem de içten, *Harry Molly* ile *Tanışınca* tatmin ediyor! Bu kitap tatlıdan daha iyi!"

-Celeste Bradley, *Rogue in My* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Silahlar

"Kieran Kramer keyifli bir Regency şekerlemesi kaleme alıyor... harika ve parlak bir başlangıç."

-Julia London, *A Courtesan's* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Skandal

"Sizi gülmekten kırıp geçirecek lezzetli bir boğuşma. Eğlenceli bir kadın kahraman ve seksi bir kahraman bu kitabı keyifli bir okuma haline getiriyor."

-Sabrina Jeffries, *The Truth About* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Lord Stoneville

"Elimden bırakamadım... büyüleyici bir zevk!"

-Lynsay Sands, *The Hellion* ve *The Hellion*'ın *New York Times* çoksatan yazarı
Highlander

"Hınzırca esprili bir muamele... enfes bir çıkış!"

-Kathryn Caskie, *The Most Wicked of*'ın *USA Today* çoksatan yazarı
Günahlar

"*Harry Molly* ile *Tanışınca* keyifli, sürükleyici bir kitap! Yeni yazar Kieran Kramer hem hayal gücünüzü hem de kalbinizi ele geçirecek."

-Cathy Maxwell, *The Marriage* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı
Yüzük

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

BULUTLU VE EVLENME İHTİMALİ VAR

Telif hakkı © 2011 Kieran Kramer'e aittir.

If You Give a Girl a Viscount'tan alıntıdır telif hakkı © 2011 Kieran Kramer'e

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 978-0-312-37403-7

Martin's Paperbacks baskısı / Mayıs 2011

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 978-1-4299-8027-2

İlk St. Martin's Paperbacks e-Kitap Baskısı: Nisan 2011

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.